CĂLĂTORII ÎN TIMP

Liviu Radu
George Lazăr
Cristian-Mihail Teodorescu
Aurel Cărășel
Ioana Vișan
Ștefana Czeller
Sergiu Someșan
Daniel Haiduc
Mircea Liviu Goga
Silviu Genescu

Antologie de povestiri SF coordonată de Antuza Genescu

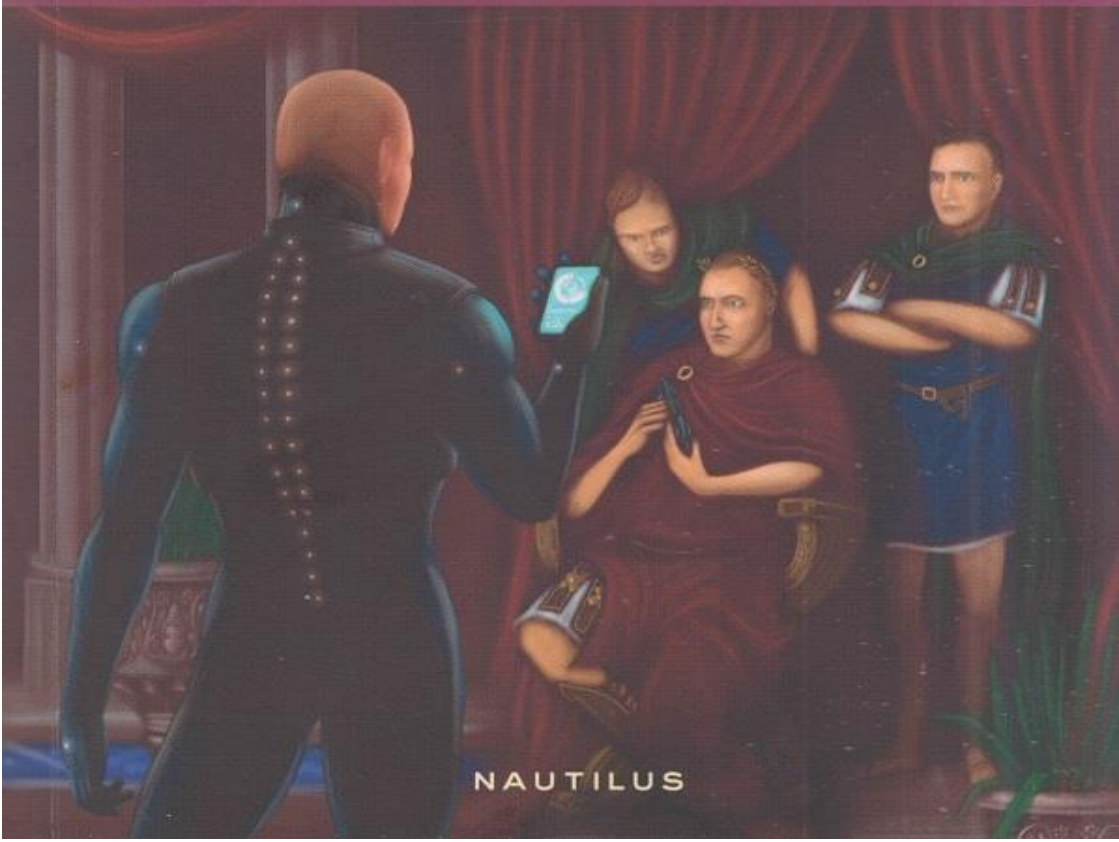

NAUTILUS

Antuza Genescu

Călătorii În Timp

Liviu Radu
George Lazăr
Cristian-Mihail Teodorescu
Aurel Cărăşel
Ioana Vişan
Ştefana Czeller
Sergiu Someşan
Daniel Haiduc
Mircea Liviu Goga
Silviu Genescu

„Vreau s-o iau înaintea Timpului, cu coasa mea proprie în mână.”

H.G. Wells

Cuvântul antologatorului

Timpul bate dragostea. Ca sursă de inspirație, e bine să adaug, ca să nu stârnesc spiritele mai sensibile.

S-au primit şaptesprezece texte pentru antologia din acest an a Societății Române de Science-Fiction şi Fantasy, antologie care gravitează în jurul Timpului. Mai multe decât anul trecut, când tema a fost dragostea (erosul, au insistat unii). A crescut, automat, numărul povestirilor selectate, dar şi valoarea lor. Sunt mai „grele“ de virtuți.

Care sunt aceste virtuți? Le voi înşira numai pe cele mai importante: darul de a povesti, fie la persoana întâi, fie la a treia, astfel încât să-l laşi

pe cititor cu gura căscată, incapabil să respire dacă nu află cum se termină povestirea; finețea intelectuală, care-ți stârneşte foamea de cultură, dorința de a pune mâna pe cărți; umorul discret, presărat printre rânduri, dar numai atât cât să detensioneze – un procedeu stilistic, în ultimă instanță; personaje pe care ai impresia că le ştii din copilărie, că trăiesc în preajma ta de când lumea, deşi tu de-abia ai luat cunoştință de existența lor; nu în ultimul rând, senzația stranie, dar tocmai de asta plăcută, că tu eşti personajul principal.

Aşadar, vă spun cu mâna pe inimă că în antologia aceasta sunt câteva povestiri pe care le-am citit cu multă încântare, dar şi roasă de invidie… Ce n-aş fi dat să le scriu eu!

Trebuie să pomenesc şi de problema sensibilă a celor pe care nu i-am putut include în antologie. Nu le-am rămas datoare şi mă simt cu sufletul împăcat față de ei, pentru că le-am explicat unde anume suferă textele lor, ca să le vindece ori să le eutanasieze şi să poată crea altele. Pentru ei repet – a câta oară? — că se simte acut lipsa învățăturilor de cenaclu. Autorii mai tineri scriu, însă nu cer păreri, cel puțin nu păreri avizate. Or, acest lucru e obligatoriu. Cum altfel vor afla cât de deranjante sunt repetițiile şi cacofoniile, cum altfel vor sesiza naivitățile inerente începutului şi cum altfel le vor elimina, dacă nu rugându-i pe alții să le citească povestirile şi să le scoată în evidență

părțile bune şi cele rele, deopotrivă? Obligatoriu e şi să-ți reciteşti textul – măcar o dată! — după ce l-ai scris, ca să nu-l trimiți antologatorului cu greşeli de ortografie care nu sunt doar nişte scăpări… Publicarea unor texte în fază nefinisată, inadmisibilă în sine, e şi un deserviciu adus direct autorului lor.

Nu vreau să țin ascunsă nici mica dezamăgire legată de „înfățişarea" povestirilor pe care le-am primit. Da, autorilor li s-a cerut ca textele să nu conțină elemente de tehnoredactare, dar, zău, linia de dialog nu e minusul de la matematică, iar după ea se lasă un spațiu…

Dar mai bine să închei cu optimism şi laude. Textele pe care le veți citi sunt create de oameni născuți cu darul scrisului, deja cunoscuți, sau de tineri care se vor profesionaliza în timp, prin lectură intensă, prin exercițiu, pentru că „mâna" şi originalitatea lor se simt de pe acum.

Am apreciat punctualitatea autorilor, un lucru din ce în ce mai rar pe la noi, din păcate. Aproape toți şi-au trimis textele până la data stabilită. Le mulțumesc că au răspuns cu promptitudine şi rugăminții ulterioare de a-şi înghesui reuşitele scriitoriceşti într-o prezentare scurtă.

Mai multe nu sunt de spus. S-a făcut vremea de citit.

Între Cer Şi Pământ...

Liviu Radu

Liviu Radu s-a născut la 20 noiembrie 1948, în Bucureşti. Este absolvent al Facultății de Calculatoare din cadrul Institutului Politehnic Bucureşti. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România şi al Societății Române de Science-Fiction şi Fantasy. A debutat editorial în 1999, cu volumul *Trip-tic,* la Editura Dacia. În anul 2000 a primit Premiul de încurajare al Asociației Europene de Science Fiction. A publicat în revistele *Jurnalul SF, Anticipația, Nautilus, Almanahul Anticipația,* dar şi în volume colective: *Atelierkult: povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Alte Țărmuri* (2009), *Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009), *Pangaia* (2010) şi *Venus. Povestiri erotice Science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Press, 2012). Volume publicate: *Spre Ierusalim* (2000), *Constanța 1919* (2000), *Babl* (2004), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (2006), *Waldemar* (2007), *Blocul câş* (2008), *După-amiază cu bere şi zâne* (2009), *Lumea lui Waldemar* (2010), *Modificatorii* (2010), *Singur pe Ormuza* (2011), *Armata moliilor* (Editura Nemira, 2012).

Citise gazeta cu o satisfacție aparte. Lucrurile mergeau aşa cum le prevăzuse. Îl bucura că

apreciase atât de corect evoluția politică a țării, încât intuise cu mult timp în urmă valoarea anumitor persoane. Ar fi vrut să-şi manifeste această bucurie de față cu tatăl său. Bătrânul fusese dintotdeauna un conservator înrăit şi un susținător fanatic al lui Disraeli (Harold n-ar fi folosit în nicio împrejurare titlul de lord Beaconsfield). Dar, din nefericire, bătrânul se încăpățânase să-i strice această plăcere şi murise cu câteva săptămâni înainte de numirea lui Gladstone ca prim-ministru.

Ce chestie ciudată! Se simțise uşurat atunci când scăpase de bătrân şi de ideile lui învechite… apoi se pomenise că dispariția acestuia îl priva de posibilitatea de a-i demonstra că avusese dreptate. Încăpățânarea domnului Heathermolder fusese proverbială, dar modul în care acționase în politică… împotriva intereselor propriei familii… pretinzând că respectă îndelunga tradiție a strămoşilor… Care strămoşi? se întrebase Harold, la început în sinea sa, apoi cu glas puternic, în timpul nenumăratelor certuri avute cu tatăl său. Ce tradiție conservatoare? Astea erau lucruri pe care le puteau susține membrii aristocrației cu genealogii autentice care arătau că erau descendenți ai lui William Cuceritorul, nu un negustor îmbogățit nu se ştie cum prin Africa (probabil în urma comerțului cu sclavi). Cum putea să susțină că avea strămoşi conservatori, când el nu-şi cunoştea nici măcar tatăl (e adevărat

că în actele de la orfelinat era trecut numele mamei, adică măcar pe asta o ştia…), deci nu ştia cine îi fuseseră bunicii şi nu avea habar din ce neam se trăgea?

În general, copiii mai bine educați decât părinții se ruşinează de cei care i-au zămislit. De obicei, copiii se consideră superiori părinților şi se feresc să fie văzuți în public împreună cu ei. Conflict între generații, evoluție socială, lipsă de recunoştință… Dumnezeu ştie care era adevăratul motiv, însă Harold era convins că doar copiilor care aveau părinți tâmpiți şi capsomani le era ruşine cu ei, pentru că întâlnise şi cazuri, destul de rare, în care fiii îşi adorau părinții (care, între noi fie vorba, chiar meritau să fie adorați).

Oricum, el nu-l apreciase prea mult pe tatăl lui.

Sincer vorbind, fuseseră şi momente în care se mândrise cu el. Nu poți ignora o persoană care a pornit de jos – fără familie, fără avere, un orfan amărât crescut la mahala –, care a ajuns să agonisească o avere considerabilă şi care a reuşit să-şi găsească un loc onorabil în societate şi să aibă relații apropiate cu persoane importante din cercurile politice.

Poate că fusese la mijloc şi un pic de recunoştință, poate că ținuse seama că, fără averea bătrânului Heathermolder, n-ar fi putut să studieze la Oxford.

Iar dacă n-ar fi studiat la Oxford, nu i-ar fi cunoscut pe cei care-i erau prieteni şi nu le-ar fi

împărtăşit ideile…

…adică n-ar fi putut să fie atât de pornit împotriva ideilor conservatoare ale tatălui său.

Viața era plină de paradoxuri, îşi spuse Harold.

Poate că greşise certându-se cu bătrânul. Poate că acesta suferise descoperind că fiul său nu-i împărtăşea opiniile…

Aiurea! îşi spuse enervat Harold. Dacă ar fi suferit, ar fi încercat să-l înțeleagă, nu s-ar fi străduit să-i impună un mod de gândire stupid şi retrograd.

Jonathan Heathermolder fusese un individ mărginit şi grosolan, fără educație şi fără calități, care reuşise să facă avere prin tenacitate şi – probabil – prin crime. N-ar fi dat niciodată dovadă de o slăbiciune ruşinoasă, precum aceea de-a fi încercat să-şi înțeleagă fiul. Iar fiul nu era decât încă unul dintre bunurile agonisite de el şi care fusese menit să-i aducă laude (în calitate de fiu ascultător al lui, nu pentru merite proprii).

Bine că scăpase de el!

Bine că nu mai are de ce să se ruşineze că e fiul unui asemenea tată!

Şi, cu toate acestea, existau momente în care regreta că bătrânul murise. Momente în care se vedea limpede, chiar şi de cei obtuzi şi încrâncenați, că ideile lui Jonathan Heathermolder fuseseră greşite, chiar în esența lor, în timp ce el, Harold, avusese dreptate. Momente în care ar fi putut să-i spună în față că

fusese un prost, făcuse rău familiei sale încăpățânându-se să sprijine idei absurde, contrare propriilor sale interese.

„Familia noastră a crezut întotdeauna în…”

Nici nu mai conta în ce susținuse că crezuse familia lui. Familia care nu existase. Justificarea propriei prostii prin asemenea aberații şi faptul că fusese în stare să considere interesele familiei reale, ale fiului său, mai prejos decât nişte idealuri stupide şi conjuncturale dovedeau – din punctul de vedere al lui Harold – că bătrânul îşi pierduse mințile cu multă vreme în urmă.

Dar, ca toți nebunii, reuşise să aibă un comportament aparent rațional, mai ales în relațiile cu străinii.

Iar acum, când avea dovezile care-i erau suficiente ca să-i demonstreze bătrânului că avusese dreptate, boşorogul binevoise să-şi dea duhul, ca şi cum i-ar fi râs în nas!

I-ar fi plăcut să-i citească articolul de fond din gazetă…

…şi se pomeni privind către fotoliul în care-şi făcea veacul domnul Jonathan atunci când venea la club.

Numai că domnul Jonathan nu era în fotoliul acela şi nu avea să mai fie niciodată.

— Îi simți lipsa, nu-i aşa, Heathy?

Se întoarse, surprins. Liniştea din bibliotecă îl făcuse să uite că nu era singur. Recunoscu zâmbetul blajin al lui Woody – Jeremiah

Woodsdove, coleg de Oxford şi de club, prieten vechi şi de încredere –, aşa că-i răspunse şi el cu un zâmbet, poate nu la fel de sincer ca al amicului său.

— Nu cred că-i simt lipsa, mormăi el. Dimpotrivă, mă bucur că nu mai sunt obligat să-l suport.

Woody continuă să-i zâmbească:

— Ştii, abia după dispariția cuiva din viața noastră ne dăm seama cât de mult ne lipseşte… şi cât de mult a contat pentru noi, chiar dacă atunci când trăia nu ne-am dat seama sau n-am vrut să recunoaştem acest lucru…

Harold îşi şterse zâmbetul de pe figură, dar nu se grăbi să-l înlocuiască imediat cu o expresie amenințătoare. Woody era un tip cumsecade, care dorea binele tuturor. Nu, nu puteai să-l consideri prost… nici măcar lipsit de tact… pur şi simplu trăia într-o altă lume, cu alte reguli. Din anumite puncte de vedere, era chiar foarte inteligent şi se pricepea la o mulțime de lucruri… şi, mai ales, era loial şi te puteai bizui pe el la ananghie.

Adică puteai să-i suporți inițiativele ciudate, pentru că era bine intenționat şi reuşea, într-un mod bizar, să-ți fie de folos chiar (sau mai ales atunci) când inițiativele lui te făceau să vrei să-l strângi de gât.

Aşa că se mulțumi să se uite la el cu o mutră nu tocmai posacă, dar nici foarte încântată, şi se mulțumi să-i răspundă:

— Nu cred că-i simt lipsa şi sunt convins că n-o să i-o simt nici de acum încolo. Ştii, simți el nevoia unei mărturisiri – lui Woody puteai să-i mărturiseşti orice, ştia să păstreze cu grijă un secret –, îmi pare rău că nu pot să-i arăt că am avut dreptate şi că, de m-ar fi ascultat, familia noastră ar fi câştigat şi bani, şi prestigiu. Simt un soi de nevoie lăuntrică să-i spun că s-a înşelat în privința mea. Însă asta nu înseamnă că-i simt lipsa. Dimpotrivă.

Jeremiah Woodsdove zâmbea în continuare, cu un zâmbet larg şi plin de bunăvoință. Însă atunci când vorbi, o făcu pe un ton foarte serios:

— Ştii, Heathy, modul în care vedem relațiile din interiorul unei familii ne face să nu fim spontani, să nu fim naturali. Dacă relațiile dintre mamă şi copii sunt oarecum normale, cele dintre copii şi tată sunt formale, sunt rigide… sunt lipsite de dragoste.

— Bine, recunosc că discutăm teoretic, pentru că nu suntem însurați, adică nu avem copii, zise Harold, dar nu crezi că-i mai important ca un fiu să-şi respecte şi să-şi asculte tatăl, decât să-l iubească? Dragostea e o piedică importantă în procesul educațional, ştii şi tu…

— Respectul nu exclude iubirea, continuă să zâmbească Woodsdove.

— Woody, nu mă lua cu farafastâcuri, se supără Harold. Debitezi o grămadă de inepții, deci e limpede că vrei ceva de la mine. Presupun că te

aştepți să fac ceva. Spune-mi de-a dreptul ce doreşti. Făgăduiesc să nu mă supăr. Şi, chiar dacă o să mă supăr, făgăduiesc să nu te iau la bătaie.

— Nu cred că ai putea să mă bați, rânji amuzat Jeremiah Woodsdove – care era cu un cap mai înalt decât Harold şi mult mai solid. Totuşi, mă văd silit să recunosc că vreau ceva de la tine. Însă, dacă s-ar putea... te-aş ruga să ai răbdare, ca să-ți explic despre ce-i vorba. Ştii că o curtez pe domnişoara Hammersford.

— Sigur că ştiu, mormăi Harold. Toată lumea ştie.

— Am o înțelegere cu domnul Hammersford.

— Aşa cum se procedează între gentlemeni.

— Nu ne vedem decât dacă sunt şi alte persoane de față, nu ne permitem familiarități şi nu facem nimic care ar putea să aducă atingere onoarei domnişoarei...

— Mi se pare normal, mormăi Harold, întrebându-se unde voia să ajungă prietenul său.

— Însă... suntem tineri şi avem imaginație... ne-am dorit să fim un pic mai apropiați...

— Woody! Ce vrei să-mi spui?

— Linişteşte-te, nu-i nimic imoral la mijloc. Am găsit o metodă de a ne ține de mână, de față cu alții, fără ca gestul să fie considerat o familiaritate nepotrivită față de o domnişoară dintr-o familie bună.

— Interesant! spuse Harold, dându-şi seama că merita să cunoască o asemenea metodă, pentru că

era posibil să aibă şi el nevoie de ea... Şi care-i metoda aia? Sau e ceva secret?

— Nu-i nimic secret, râse Woody. Dimpotrivă, e o metodă cunoscută de foarte multă lume. Şi mă întreb dacă succesul spiritismului nu e datorat faptului că multe perechi de tineri au descoperit ceea ce am descoperit şi noi – adică faptul că poți s-o ții de mână pe aleasa sufletului tău fără să aibă nimeni nimic împotrivă.

Harold se bosumflă.

— Despre asta voiai să-mi vorbeşti? Despre spiritism? Ştii că nu cred în prostiile astea.

— Heathy, am asistat împreună cu domnişoara Hammersford la multe şedințe. Şi ştii ce am remarcat? Că majoritatea celor care încercau să ia legătura cu sufletele decedaților voiau să le spună acestora că i-au iubit, că le e dor de ei, că le simt lipsa... şi alte chestii de felul ăsta. Şi erau foarte încântați când li se spunea că rudele lor sunt fericite acolo unde se află.

— Eu sunt fericit că tatăl meu nu mai e pe lumea asta, ca să mă chinuie şi să mă exaspereze. Nu mă interesează cum o duce pe lumea cealaltă şi nu mă deranjează cu nimic dacă arde în focul iadului – pentru că nu-mi imaginez că a avut cea mai mică şansă să fie primit în paradis. Şi, ca să încheiem discuția asta inutilă, ştii doar că nu cred în nemurirea sufletului. Respect tradițiile Angliei doar din patriotism, însă consider că biserica e o chestie depăşită, inclusiv cea anglicană. Trăim în

secolul al nouăsprezecelea, secolul ştiinţei, şi nu mai putem să acceptăm prostii şi superstiţii. Având în vedere toate aceste opinii ale mele – pe care le cunoşti de multă vreme şi pe care credeam că le împărtăşeşti şi tu –, nu-mi dau seama cum ai putut să crezi că m-ar interesa escrocheriile unor persoane ordinare. Sigur, te înţeleg că asişti la asemenea şedinţe ca să poţi s-o ţii de mână pe domnişoara Hammersford, însă nu văd de ce trebuie să mă plictiseşti pe mine cu aiurelile alea despre suflete nepieritoare şi discuţii cu dragii dispăruţi…

Woody îl privi mirat şi-i spuse:

— Ţi-am spus eu că aş crede în spiritism? Am încercat să te conving să accepţi teoriile spiritiştilor? Ţi-am explicat doar că mulţi dintre cei care asistă la respectivele şedinţe o fac pentru că regretă că n-au fost mai apropiaţi şi mai sinceri cu părinţii sau cu alte rude, că, din motive stupide, nu au îndrăznit să le spună celor apropiaţi că-i iubesc, câtă vreme au trăit. Iar acum, când şi-au dat seama că au amânat prea mult momentul, au descoperit că ar mai exista o şansă, aceea de a se destăinui sufletului celui decedat. Cred că spiritismul nu-i o nouă religie, ci o manifestare a regretelor generaţiei noastre. Generaţia noastră a fost educată să nu-şi arate sentimentele şi a descoperit că viaţa e fadă, e insipidă fără dragoste, fără sinceritate. Avem nevoie de iubire, simţim nevoia să arătăm celor dragi că-i iubim, simţim

nevoia să ni se spună că suntem iubiți.

Harold se înfurie:

— Ştii prea bine că nu l-am iubit pe tatăl meu. Ai asistat uneori la certurile noastre, aşa că nu-i nevoie să-ți explic că l-am urât din tot sufletul!

— Dragostea şi ura sunt două fețe ale aceluiaşi sentiment…

— Woody, dacă nu încetezi, încep să urlu! Ce vrei de la mine?

— Să asişti la o şedință de spiritism.

— De ce? Ți-am spus că nu cred în prostiile alea.

— Nici nu vreau să crezi. Îmi doresc doar să te descoperi pe tine însuți. Şi poți să vii însoțit de cine ai chef.

— M-ai supărat îngrozitor, aşa că o să vin împreună cu Adalbert.

— Foarte bine, adu-l cu tine pe Montry. Poate că o să se descopere şi el…

— Dacă o să fie treaz, rânji Harold, care nu-şi amintea să-l fi văzut treaz pe Adalbert Montrechant de pe vremea când fuseseră colegi de şcoală primară. Când are loc minunata şi interesanta şedință?

— Mâine-seară. O să trec pe la tine cu trăsura, să vă iau, pe la ora şase.

— Şi domnişoara Hammersford?

— Vine cu domnul şi cu doamna Bailley. Doamna Bailley e sora domnului Hammersford. O să-i întâlnim în casa în care are loc şedința – undeva, în Sogbringham Square.

— Bine, mormăi Harold. O să te aşteptăm mâine, la şase.

Apoi se ridică, decis să plece imediat, ca să scape de gura lui Woody.

Ce face dragostea din om, îşi spuse el în timp ce mergea pe stradă, convins că prietenul său nu fusese atât de insistent pe vremea când n-o cunoscuse pe domnişoara Hammersford.

Pe de altă parte, nu fusese niciodată la o şedinţă de spiritism. Merita să se ducă, măcar ca să-şi satisfacă o curiozitate. Totuşi… era vorba de ceva mai mult decât o simplă curiozitate. Oameni de ştiinţă, scriitori celebri şi artişti cunoscuţi se declaraseră adepţi ai noii nebunii (că religie nu puteai să-i spui). Adică exista ceva care putea să te atragă, să te captiveze, să te convingă.

Poate că trăsnitul de Woody avea dreptate. Poate că, de fapt, toată aiureala aia îţi deschidea nişte porţi către tine însuţi, îţi permitea să te vezi aşa cum erai în realitate. Probabil că în atmosfera aceea bizară, în semiîntuneric, îţi părăseai deghizarea impusă de convenţiile sociale şi te arătai lumii aşa cum ai fi vrut să fii: plin de dragoste, de milostenie, dornic să înţelegi şi să fii înţeles…

Bine, avea să se ducă.

Cu o singură condiţie: dacă venea şi Adalbert.

Adalbert era opusul lui Woody. Dacă Woody era idealist şi altruist, Adalbert era cinic şi egoist. Acolo unde Woody vedea ceva interesant şi demn

de cercetat, Adalbert vedea o escrocherie menită să te lase fără bani, care trebuia analizată, bineînțeles, dar din alt motiv decât cel avut în vedere de Woody.

Adalbert avea să fie nu doar sceptic, ci şi bănuitor. Dacă Woody vedea în spiritism o ocazie s-o strângă de mână pe aleasa sufletului său, Adalbert avea să vadă o încercare de-a fi jefuiți sau îndoctrinați pentru a fi jefuiți şi a da o mână de ajutor pentru a-i jefui şi pe alții.

Aşa că avea să fie prudent.

O să fie prudent şi pentru alții.

Abia atunci când gândul – ridicol în sine – i se înfipse ca un cui în minte, Harold îşi dădu seama că, într-un fel, îi fusese frică să se ducă la şedința de spiritism. De aceea îşi propusese să meargă doar însoțit de Adalbert. Dar de ce îi era frică? De întuneric? Păi, în salonul acela nu putea să fie mai întuneric decât era pe multe străzi ale Londrei, străzi pe care le străbătea fără pic de teamă în fiecare seară… De supranatural? Având în vedere şi luând în considerație că oricum nu credea în asemenea tâmpenii… Atunci de ce îi era frică? Pentru că acum, când recunoscuse (măcar în parte) că-i e teamă, îşi dădu seama că putea să recunoască (bineînțeles, doar față de sine însuşi) că ideea de a participa la o şedință de spiritism îi produsese mai degrabă un soi de repulsie decât de frică.

Poate că, în sinea sa, se lăsase convins de

aiurelile lui Woody – că puteai să comunici cu sufletele celor morți, că puteai, măcar acum, să le mărturiseşti că i-ai iubit şi că regreți că te-au părăsit…

Harold trase furios un şut într-un stâlp cu un felinar stradal în vârf.

Nu-l iubise pe tatăl lui, nu-i regreta moartea, nu avea de ce să discute cu sufletul acestuia – dacă exista vreun suflet.

Atunci, de ce ideile lui Woody încolțiseră atât de puternic în mintea sa?

Insistase atât de mult şi de convingător colegul său de colegiu?

Nu chiar…

Era ceva suspect în toată chestia aia…

Puse capăt cavalcadei nebuneşti a gândurilor, pentru că ajunsese în fața locuinței lui Adalbert.

Într-un fel, îşi dorea să nu-l găsească acasă pe prietenul său, pentru că astfel putea să-i explice lui Woody motivul pentru care nu avea să vină la şedința de spiritism.

Însă, spre nemulțumirea sa, majordomul îl întâmpină cu bucurie şi-i mărturisi că domnul Montrechant era acasă şi că se întrebase de câteva ori de ce nu-l vizitează niciun prieten. Aşa că sosirea sa era nu numai bine-venită, ci chiar salvatoare. Ca urmare, se grăbi să-i ia pelerina, jobenul şi bastonul, apoi îl conduse în salon.

Adalbert stătea în fața căminului, tolănit într-un fotoliu, şi se încălzea la flăcările puternice.

Când majordomul îşi drese glasul, întoarse capul şi-l văzu pe Harold.

— Ah, Heathermolder, ce bine-mi pare că te văd! N-aveam niciun chef să ies pe frigul ăsta şi aveam şi mai puțin chef să mă îmbăt de unul singur. Oliver, trage-i lui Heathermolder un fotoliu lângă mine şi toarnă-ne ceva de băut. Ce bei, Heathy?

— Deocamdată nimic. Aş vrea să-ți cer un serviciu.

— Bani? Să ştii că nu am mare lucru în casă. Abia peste o săptămână o să-mi primesc renta…

— Nu, nu-i vorba de bani, dădu din mână disprețuitor Harold. Am destui bani. Să nu râzi. Woody m-a rugat să vin cu el la o şedință de spiritism.

— Ah, da, spuse Adalbert, se întâlneşte cu domnişoara Hammersford. Da. O să te plictiseşti, sunt sigur, dar e vorba de un serviciu făcut unui prieten, aşa că… Apropo de serviciu. Cu ce te pot ajuta?

— Vreau să mă însoțeşti la şedința aia afurisită.

Adalbert se uită la el mai degrabă îngrijorat decât mirat, iar Harold se grăbi să-i explice:

— Am impresia că Woody a picat în mâinile unor escroci.

— Sigur că a picat în mâinile unor escroci, zâmbi Adalbert. Numai că lui nu-i pasă. Pentru el nu contează câteva guinee, dacă în schimbul lor poate s-o țină de mână pe domnişoara Hammersford.

— Ştiai de chestia asta? se minună Harold.

— Toată Londra ştie. Inclusiv domnul Hammersford. Woody e un idealist, iar dacă el vrea o poveste de dragoste, de ce să n-o aibă? O să se însoare cu domnişoara respectivă, o să-i facă o grămadă de copii şi-or să fie fericiți până la adânci bătrâneți. Nu văd niciun motiv de îngrijorare.

— Cum să-ți spun… Woody s-a comportat ceva mai ciudat ca de obicei, se destăinui Harold. Mi-a tot vorbit de necesitatea de a conversa cu sufletele celor dispăruți, de nevoia de a le spune cât de mult i-am iubit…

— Oliver, toarnă-mi un pic de scotch şi după aia ascunde carafa! Tu nu bei nimic? se întoarse el către Harold.

— Bine, vreau şi eu un strop.

Sorbiră din paharele umplute cu generozitate, apoi Adalbert oftă:

— O să-i treacă. După ce o să se însoare, n-o să mai aibă timp de prostii. Mă întreb însă de ce a insistat să te duci cu el. Ştii, eu nu cred în tâmpeniile asta. Sunt convins că nu există viață după moarte. Nu există suflete. Iar dacă există, sunt puse bine la păstrare, în locuri din care nu pot să iasă. Adică e clar că spiritiştii nu pot să cheme spirite şi să le pună să discute cu oricine.

— Deci toată treaba e o escrocherie.

— Cam aşa ceva. Însă uneori mă întreb despre ce-ar putea fi vorba, dacă n-ar fi o escrocherie… Ştii ce-i interesant? Că niciuna dintre civilizațiile anterioare nouă nu credea că sufletele umblă

haihui... grecii şi romanii considerau că sunt ținute în Hades... indienii considerau că se reincarnează...

— Nu-i chiar aşa, îl contrazise Harold. În Biblie se spune că Saul s-a dus la o vrăjitoare din Endor ca să discute cu spiritul lui Samuel.

— Da, dar chemarea spiritelor era considerată de evrei un mare păcat şi se credea că vrăjitoarea a chemat un demon, nu spiritul profetului.

— Păi, dacă nu-i o escrocherie şi nu-s nici spirite... ce-ar putea fi? se miră Harold, întrebându-se, la rândul său, dacă prietenul său nu exagerase cu băutura.

— Nu am habar, mărturisi Adalbert. De aceea, o să vin cu tine, ca să studiez problema.

Dădu peste cap restul de băutură, apoi îi spuse majordomului să-i pregătească patul.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar ar fi bine să te duci acasă şi să te culci şi tu, îi zise el lui Harold. Aş vrea ca mâine să fim amândoi odihniți şi gata de luptă.

— Gata de luptă? spuse îngrijorat Harold.

— Vorba vine. Însă adevărul e că nu ştim ce ne aşteaptă...

— Bine. Woody o să treacă pe la mine, la ora şase, să ne ia.

— Perfect. O să fiu acolo.

Îşi strânseră mâinile, iar Harold plecă. Într-un fel, era mai îngrijorat decât fusese la sosire. Dacă o să aibă impresia că Adalbert o luase razna, n-o

să se ducă la nicio şedinţă de spiritism.

Mai că-i venea să se îmbete criţă, ca a doua zi să fie atât de mahmur, încât să-i ceară scuze lui Woody că nu se poate ţine pe picioare, deci să se ducă la şedinţă fără el.

Oftă din rărunchi. Dacă nu se ducea, nu avea să scape niciodată de gura lui Woody. În plus, Adalbert nu avea să-l ierte că renunţase la băutură degeaba. Fără a mai pomeni o situaţie posibilă: ca Adalbert să fi găsit ceva care să-l facă să vrea să meargă cu tot dinadinsul la şedinţa de spiritism, caz în care avea să-l ia cu el, indiferent dacă voia sau nu să se ducă, indiferent dacă putea să meargă sau era nevoie să fie cărat.

Ca urmare, se duse acasă şi dormi până târziu, ca să aibă cât mai puţin timp la dispoziţie pentru gândit şi răzgândit.

Când, în cele din urmă, se hotărî să se dea jos din pat, trecuse de amiază. Până se spălă, până se rase şi se îmbrăcă, mai trecu o oră, după care mâncă zdravăn şi bău moderat – câteva căni cu bere în timpul mesei şi un pahar cu porto la sfârşit. Apoi se pomeni că trecuse de cinci, iar majordomul îl anunţă că venise domnul Montrechant.

— Pofteşte-l aici, îi spuse el. Poate vrea să mănânce împreună cu mine.

Adalbert refuză să mănânce şi refuză şi să bea. Acceptă o ceaşcă de ceai, mai mult ca să aibă un motiv să se aşeze.

Începu prin a-i arăta lui Harold ce pregătiri făcuse.

Avea la şold, într-un toc bine ascuns de pulpana redingotei, un pistol american cu mai multe focuri, din cele nou apărute, numite revolvere.

— Nu se ştie niciodată cu cine ai de-a face, se justifică el. În buzunarul de la pantaloni am un cuțit italienesc, din acelea cu lamă rabatabilă.

În buzunarul interior al hainei vârâse un pachet cu câteva lumânări şi o cutie cu chibrituri.

— Ca să putem să facem lumină când o să vrem noi, dacă o să ni se pară că lucrurile au scăpat de sub control, îi explică el.

— Să iau şi eu un pistol şi un pumnal? întrebă Harold, pe care-l cuprinsese o aţâţare bizară.

— Nu cred că-i nevoie, doar nu ne ducem la război, îl linişti Adalbert. Eu zic că-i suficient un baston zdravăn.

Mai apucară să soarbă un pic din ceai şi să ronțăie un biscuit, apoi majordomul îi anunță că domnul Woodsdove tocmai sosise, că-i aştepta în trăsură şi-i ruga să coboare, pentru că erau în întârziere şi nu mai avea timp să urce.

Se minunară cât de iute trecuse timpul, îşi puseră pelerinele pe umeri, jobenele pe cap, iar Harold alese un baston greu, cu mânerul din bronz şi cu vârf ascuțit, din oțel, şi se grăbiră să iasă în stradă.

Era o zi senină şi luminoasă. Soarele se îndrepta spre apus, dar avea să mai zăbovească un timp pe

cer. Cei doi urcară în trăsură, îl salutară pe Woody şi pălăvrăgiră un timp despre subiecte lipsite de interes, evitând cu grijă să amintească de locul spre care se îndreptau sau despre ce aveau să facă după ce ajungeau acolo.

La început, cât timp străbătură străzile largi din centrul Londrei, vehiculul merse destul de iute. Apoi ajunseră într-un cartier cu ulițe înguste, pline de oameni mohorâți, prost îmbrăcați şi duşmănoşi, care nu numai că nu se grăbeau să facă loc trăsurii, dar îndrăzneau să se certe cu vizitiul şi să arunce insulte neclare pasagerilor. Înaintau cu greu, mai încet decât dacă ar fi mers pe jos. Din exteriorul trăsurii venea un miros greu, de putregai, cărbune ars şi fecale. Harold simțea că-i gata să vomite.

Apoi vizitiul dădu bice cailor şi roțile începură să se învârtă mai iute. Putoarea sufocantă dispăru şi fu înlocuită de miros de verdeață proaspătă, de flori şi de pământ umed. Trăsura hurducăia pe un macadam prost întreținut. Apoi se opri brusc.

Vizitiul sări de pe capră şi se grăbi să deschidă uşile.

Pasagerii coborâră, iar Harold se uită în jur, curios.

Nu mai fusese în zona aceea. Era undeva la marginea oraşului, într-o piață largă, aproape pustie, mărginită de case nici prea-prea, nici foarte-foarte. Un cartier locuit de indivizi din clasa medie. Grădini întinse, pomi – poate că în zonă

locuiau grădinari şi florari.

Drumul durase mai mult decât se aşteptase Harold, iar soarele se pregătea să dispară dincolo de orizont. Întunericul pândea de după colț, gata să ia cartierul în stăpânire.

Trăsura se oprise în spatele altor două vehicule, iar vizitiul îi salută cu un gest pe confrații săi, care-şi aşteptau stăpânii în stradă.

Woody îi invită să-l urmeze şi-i conduse spre intrarea în clădirea în fața căreia se opriseră.

În prag îi aştepta o pereche: un bărbat de vreo cincizeci de ani, chel şi cu favoriți stufoşi, şi o femeie slabă, cam de aceeaşi vârstă. Bărbatul rânjea prosteşte, iar Harold îşi spuse că individul avea o mutră de câine vagabond, gata să se gudure în fața oricui era dispus să-i dea ceva de mâncare, dar totodată pregătit să te muşte de îndată ce-i întorci spatele. Iar femeia, osoasă, cu păr cenuşiu, îmbrăcată într-o rochie cenuşie, semăna cu un şoarece viclean, obişnuit să se strecoare prin cotloane şi să înhațe tot ce nu era bătut în cuie sau legat cu lanțuri. Cei doi nu-i inspirau niciun strop de încredere.

— Vi-i prezint pe doamna şi pe domnul Ironbee, gazdele noastre, spuse vesel Woody, iar cei doi plecară capul cu oarecare slugărnicie, apoi se dădură la o parte ca musafirii să poată intra.

Din holişorul de lângă uşă pătrunseră într-un salon destul de mare, luminat de două lămpi cu gaz prinse pe pereții din dreapta şi stânga uşii. În

centrul încăperii se afla o masă cu tăblie rotundă, din scânduri geluite şi date cu un soi de baiț.

— Nu s-au folosit cuie, balamale, colțare sau alte elemente din metal atunci când a fost făcută masa. Scândurile au fost prinse în cuie din lemn, le explică doamna Ironbee, cu un ton infatuat, iar Harold se enervă, simțindu-se tratat cu superioritate de o individă pe fruntea căreia scria „proastă”. Metalul, în general, şi fierul, în special, izgonesc spiritele, le fac să nu se simtă în largul lor. De aceea, vă rugăm să vă lăsați obiectele din metal împreună cu pelerinele şi pălăriile în cuierul din colțul încăperii.

Adalbert rânji disprețuitor şi-şi aranjă pelerina pe spătarul unui scaun, după care îşi puse jobenul cu gura în sus pe podea, alături de scaunul respectiv, apoi în cele din urmă se aşeză şi el pe scaunul pe care şi-l alesese. Harold se instală pe scaunul din dreapta lui şi-şi aşeză îmbrăcămintea în acelaşi fel ca şi prietenul său. În plus, îşi agăță bastonul de spetează.

Gazdele se uitară mustrător la ei, dar nu ziseră nimic. Woody îşi atârnă pelerina şi jobenul în cuier, apoi se grăbi să-i salute pe cei doi Bailley şi pe domnişoara Hammersford.

— Dați-mi voie, dragi oaspeți care nu ne-ați mai fost alături până acum, să v-o prezint pe Gwyneth, mediumul uimitor pe care l-am descoperit întâmplător într-un cătun uitat de lume din Țara Galilor, spuse domnul Ironbee cu glas cald, plăcut

şi oarecum neaşteptat, având în vedere înfăţişarea sa.

Abia atunci Harold îi învrednici cu o privire pe cei aflaţi în încăpere la sosirea lor. Le salută cu amabilitate pe viitoarele rude ale lui Woody, se uită bănuitor la cele trei persoane – doi bărbaţi solizi şi o muiere zdravănă – care rânjeau cu un soi de slugărnicie agresivă (erau sau fuseseră, după câte îşi dădea el seama, servitori în casa unor negustori de mahala, încântaţi să joace rolul unor reprezentanţi ai clasei medii) şi se holbă un timp la Gwyneth.

Galeza era o puştoaică de vreo şaisprezece ani, care părea dusă cu pluta la modul cel mai adevărat, adică se vedea limpede că nu se preface şi că era singura persoană din încăpere care lua în serios povestea cu spiritele şi legăturile cu alte sfere. Avea o paloare nesănătoasă, ochi bulbucaţi şi o slăbiciune ce sugera fie o boală gravă, fie o sărăcie cumplită. Într-un mod ciudat, înfăţişarea ei, care ar fi putut să-i stârnească repulsie lui Harold – ca şi celorlalţi din gaşca ei –, îi provocă milă şi, lucru şi mai ciudat, o făcu să aibă încredere în ea. Indiferent ce avea să se întâmple în seara aceea, fata nu avea să încerce să le facă rău. Puştoaica avea un păr arămiu, lucios şi bogat, care contrasta cu pielea ei ca varul. Harold se întrebă o clipă dacă era cu adevărat din Ţara Galilor. Şi, dacă nu era, atunci de unde putea fi? Era evreică? Venea de pe undeva din ţinuturi

îndepărtate, din Scandinavia sau din Rusia? apoi îşi spuse că nu avea nicio importanță.

— Dacă ținem seama că au venit toți oaspeții, iar ora e înaintată, propun să începem, zise domnul Ironbee, iar soția sa îl aprobă, dând din cap. Aş vrea să stabilim locurile în jurul mesei, astfel încât influențele astrale să fie cât mai puternice.

Ca şi cum s-ar fi vorbit dinainte, cei cinci indivizi „ai casei", adică soții Ironbee şi cei trei prieteni ai lor (ale căror nume Harold nu le reținuse, considerându-le fără importanță), se puseră în mişcare, intercalându-se între oaspeți. Doar Gwyneth rămase pe loc.

— Eu nu mă mişc de pe scaunul ăsta, spuse Adalbert, rânjind cu obrăznicie. Şi nici prietenul meu.

Domnul Ironbee păru la început surprins, apoi preocupat. Se decise însă iute, pentru că, după câteva secunde de gândire, zâmbi împăciuitor şi zise:

— Va fi aşa cum doresc domnii. Atunci, fiecare să-şi aleagă locul care îi convine şi să sperăm că efectul va fi crearea unei armonii care să atragă spiritele.

Woody se grăbi să-şi aleagă locul din dreapta lui Harold, rezervându-i scaunul din dreapta sa domnişoarei Hammersford.

Urmau apoi doamna şi domnul Bailley, domnul Ironbee, Gwyneth, doamna Ironbee şi ceilalți indivizi.

După ce se aşezară cu toţii, iar domnul Ironbee le explică tot ce aveau de făcut – în principal, să se ţină de mâini şi să tacă din gură Adalbert îi şopti lui Harold:

— Să-ţi ţii mâna stângă pe masă şi să mă laşi pe mine să te ţin de ea. Adică vreau să am mâna liberă, dacă va fi nevoie să folosesc pistolul.

Harold dădu din cap că a înţeles, apoi îi şopti lui Woody să facă la fel. Woody se uită mirat la el, apoi zâmbi condescendent şi se supuse. Era prea preocupat de persoana din dreapta sa ca să aibă timp să se întrebe ce-l apucase pe Harold.

Domnul Ironbee trase draperiile, oprind lumina crepusculară să pătrundă în casă.

Apoi doamna Ironbee aprinse o candelă din fundul încăperii, după care stinse lămpile cu gaz. În salon se întinse un semiîntuneric liniştitor, aproape compact, în care pâlpâia cu timiditate luminiţa feştilei.

Urmă o scurtă perioadă în care toţi cei din jurul mesei aşteptau, se aşezau cât mai comod, se foiau nerăbdători… iar domnul Ironbee, ca un regizor priceput, îi lăsă să fiarbă în suc propriu exact atât cât trebuia, apoi zise, înainte ca oaspeţii să înceapă să-şi piardă răbdarea:

— Vă rog să vă prindeţi de mâini în clipa aceasta… mulţumesc. Acum vă rog să vă concentraţi, să vă rugaţi în gând ca spiritele să ne fie favorabile şi dornice să ne împărtăşească din cunoştinţele lor.

Harold avea simțurile încordate. Ceva îi spunea că-i amenință un pericol groaznic. Probabil că şi Adalbert simțea acelaşi lucru, pentru că-şi descheiase nasturii de la redingotă de îndată ce fusese stinsă lumina, ca să poată ajunge cât mai uşor la revolverul de la şold. Harold avea impresia că auzea paşi uşori furişându-se prin beznă şi-şi imagina un grup de tâlhari care se apropiau tiptil din spatele lor, cu lațurile pregătite, gata să li le pună de gât şi să-i sugrume, în timp ce ei se țineau de mâini, fără să fie în stare să se împotrivească. Totuşi, îşi spuse el, ideea lui Adalbert redusese substanțial şansele de reuşită ale bandiților. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile dacă repartizarea locurilor ar fi fost cea dorită de Ironbee şi fiecare oaspete ar fi avut mâinile ținute de ciracii lui... Probabil că ar fi fost sugrumați cât ai clipi din ochi, în timp ce complicii asasinilor îi omorau pe vizitii... Apoi totul ar fi dispărut fără urmă: trăsuri, cai, cadavre...

Însă, în ciuda faptului că-şi ciulise urechile, nu auzi nimic neliniştitor. Îşi făgădui să fie atent în continuare. Poate că atacul urma să aibă loc în momentul în care şedința avea să devină mai interesantă, iar musafirii aveau să fie captivați de trucurile mediumului...

— Sunt convins că draga noastră Gwyneth va stabili, din clipă în clipă, legătura cu lumea spiritelor. Doreşte cineva să discutăm cu un anumit dispărut? Cineva dintre cei care nu ne-au

mai onorat cu prezența lor?

Întrucât nici Harold, nici Adalbert nu se osteniră să răspundă, domnul Ironbee insistă:

— Nici dintre prietenii noştri obişnuiți?

— Eu aş vrea să o aud iarăşi pe sora mea, îi ceru femeia cea solidă, aflată între cei doi zdrahoni.

— Bine, doamnă Jones, îi răspunse cu amabilitate Ironbee. Dragă Gwyneth, ai auzit ce doreşte scumpa noastră prietenă, doamna Jones. Crezi că-i putem îndeplini dorința?

Candela fusese astfel aşezată încât stropul de lumină răspândit de ea să cadă îndeosebi asupra mediumului. Dar Harold apucă să vadă şi figura femeii zdravene. Doamna Jones avea o expresie ciudată, plină de speranță şi de aşteptarea unei bucurii incredibile. Poate că, totuşi, măcar unii dintre oamenii ăştia credeau în spirite şi nu se strânseseră ca să-i omoare, îşi zise Harold, apoi îşi dădu seama că exact asta aşteptau bandiții: să lase garda jos, pentru o clipă…

După aceea se întâmplară simultan două lucruri.

Gwyneth îşi dădu ochii peste cap, iar ochii ei holbați se transformară în globuri albe. În acelaşi timp, fata înțepeni şi păru că încetează să respire. Păru că se transformă într-o statuie.

Chiar în clipa în care adolescenta încremeni, în salon se făcu brusc foarte frig. Nu se simți niciun pic de curent – adică nu deschisese nimeni vreo uşă, permițând aerului mai rece de afară să

pătrundă în încăpere. Nu, aerul rămase nemişcat, neclintit ca fata transformată brusc în statuie, însă temperatura sa scăzuse subit, scăzuse atât de mult, încât Harold se înfioră şi simți că dinții îi sunt pe cale să înceapă să-i clănțăne.

Domnul Ironbee arăta şocat. Din două una, îşi spuse Harold: sau era un actor de mare clasă şi-şi pierdea timpul cu prostii, în loc să se angajeze într-o companie teatrală de renume, sau chiar se întâmpla ceva neaşteptat.

Apoi se uită şi la doamna Ironbee şi se convinse că lucrurile o luaseră razna. Pentru că femeia se uita la fata din Țara Galilor ca şi cum aceasta se transformase într-un balaur.

Din Gwyneth – da, din interiorul ei – se auziră nişte pocnete, nişte pârâituri, ca şi cum în măruntaiele ei se lovea sau se rupea ceva, apoi o voce de bărbat spuse liniştit:

— Gata, domnule Tringh, am stabilit legătura.

Tot din interiorul fetei – care nu mişcase buzele, deci era vorba de un ventriloc, dar Harold nu-şi dădu seama care dintre cei trei, Gwyneth sau unul dintre soții Ironbee, rostise cuvintele – se auzi:

— Ce interesant! îi văd foarte bine… Şi acum ce trebuie să fac?

Fusese un glas de bărbat, mai pițigăiat decât primul şi care părea emoționat, poate chiar speriat.

— Ce am stabilit. Aveți totul scris pe placheta din fața dumneavoastră, spuse prima voce.

— Da. Bine. Deci… Dragi prieteni, sunt un spirit din vechea Indie. Am trăit cu patru mii de ani în urmă şi vreau să vă transmit dragostea mea, zise cu glas lipsit de intonație cel de-al doilea glas. E bine?

— Nu-i bine, domnule Tringh, îi spuse mustrător prima voce. Puneți un pic de suflet în ceea ce spuneți. Stați un pic! Ce v-am spus eu în legătură cu butonul roşu?

— Să-l apăs numai când vorbesc.

— Să-l apăsați numai când vreți să fiți auzit de cei de dincolo. Luați degetul de pe el. Ia naibii degetul de pe buton!

— De ce?

— De aia, prostule! Ca să nu audă subiecții ce discutăm! Tu chiar n-ai ascultat ce ți-am spus?

Apoi se auzi ceva ce semăna cu un soi de încăierare. După aceea, se aşternu o tăcere care părea, cumva, amenințătoare.

După un timp, doamna Jones mormăi, dezamăgită:

— Ăla n-a fost glasul lui Mary…

— N-a fost, doamnă Jones, încercă s-o consoleze Ironbee. Ştiți, spiritele sunt foarte imprevizibile şi multe dintre ele sunt dornice să discute cu cei din lumea noastră. Aşa că, atunci când se deschide o cale de comunicare, ele se grăbesc să intervină, chiar dacă acea cale nu fusese deschisă pentru ele. Vă rog să aveți un pic de răbdare, pentru că Gwyneth se străduieşte s-o găsească pe sora

dumneavoastră…

Harold se uită la puştoaica roşcovană. Rămăsese aşa cum fusese mai înainte, țeapănă şi cu ochii dați peste cap.

— Acum pot să vorbesc? se auzi iarăşi cea de-a doua voce, la fel de emoționată ca prima oară, dar mai puțin speriată decât fusese inițial – mai mult, de data asta părea încăpățânată.

— Ce ți-am spus în legătură cu butonul? întrebă exasperată prima voce.

— A, da, ai dreptate.

Urmară din nou câteva minute de tăcere. În salon se auzea doar respirația celor strânşi în jurul mesei – furioasă, a doamnei Jones, calmă şi aşteptând să vadă ce avea să se întâmple, a majorității oaspeților, cumva îngrijorată, a lui Ironbee, aparent calmă a doamnei Ironbee, care strângea din fălci şi încerca să înțeleagă ce se întâmpla.

Doar Gwyneth rămăsese țeapănă şi nu respira niciun pic.

Harold începu să se amuze: se părea că spectacolul escrocilor fusese stricat de cineva sau de ceva, iar gazdele lor nu înțelegeau nimic şi nu ştiau la ce să se aştepte în continuare. Se uită spre Adalbert, dar prietenul său ridică din umeri, cu o expresie care spunea: un pic de răbdare, poate ne lămurim ce se întâmplă.

— Dragii mei, îşi reîncepu discursul vocea cea pițigăiată, vă rog să mă scuzați. Sunt foarte

emoționat. Este prima oară când iau legătura cu oamenii din vremea voastră. După cum v-am spus, eu sunt Tringh, spiritul unui bărbat care a trăit în India, în urmă cu patru mii de ani.

— Dacă eşti indian, spuse calm Adalbert, atunci de ce vorbeşti englezeşte?

După o scurtă ezitare, vocea piţigăiată spuse:

— Noi, spiritele, putem să vorbim orice limbă şi să înțelegem ce ni se spune, indiferent în ce limbă ni se vorbeşte. Avem un soi de... spirit călăuzitor care ne traduce...

— Atunci, n-am putea discuta în hindi? îi propuse cu amabilitate Adalbert. Ai putea vorbi direct, fără să mai ai nevoie de spiritul călăuzitor...

Propunerea păru să-l încânte pe posesorul vocii piţigăiate, pentru că urmară câteva rafale de propoziţii, rostite în grabă şi cu multă patimă. Adalbert răspunse în aceeaşi limbă, cu oarecare interes, părând însă neîncrezător, chiar bănuitor. Harold îşi aduse aminte că prietenul său lucrase câțiva ani în India, imediat după terminarea studiilor. Probabil că atunci învățase limba aceea păgânească. Se părea că n-o uitase, deşi trecuseră ani buni de când renunțase la postul de dincolo de mări, după ce murise un unchi de-al său care-i lăsase o avere considerabilă.

Se părea că spiritul indianului era încântat să discute în limba sa, pentru că turuia fără încetare, iar Adalbert îi dădea o replică pe măsură. Ceilalți se uitau mirați la adolescenta roşcată, din gura

căreia ieşeau cuvintele de neînțeles, şi la domnul cel arătos, care-i răspundea prin vorbe la fel de neinteligibile.

Apoi, brusc, din gura fetei ieşiră alte cuvinte, rostite de o altă voce, cuvinte care fură îndreptate către doamna Jones. Harold nu le auzi foarte clar, i se păru că sunt rostite de o femeie – o femeie plină de compasiune şi înțelegere, care spunea ceva emoționant, iar doamna Jones începu să lăcrimeze şi să spună şi ea tot felul de vorbe, părând că încearcă să se disculpe sau să explice ceva…

În salon aveau loc două dialoguri – unul între indian şi Adalbert, altul între doamna Jones şi femeia necunoscută – dialoguri pe care cei din jurul mesei nu le înțelegeau, pentru că schimbul de cuvinte părea să aibă loc în planuri diferite ale realității.

Apoi lucrurile se complicară şi mai mult, pentru că galeza roşcovană se transformă într-un instrument bizar al spiritelor, permițând mai multora dintre acestea s-o folosească simultan. Din trupul ei ieşeau în acelaşi timp vreo zece glasuri. Fiecare dintre ele se adresa unei anumite persoane din jurul mesei şi numai aceasta o auzea în totalitate.

Harold se pomeni că-i vorbeşte o femeie în vârstă, care părea, după accent şi după limbajul folosit, că aparține clasei superioare, că e o persoană instruită şi deține cunoştințe ample.

Femeia aceea, care se prezentase drept Timurana sau ceva asemănător, ştia o grămadă de lucruri despre el. Începând cu numele său.

Cunoştea ce studii făcuse, unde, în ce perioadă... Îi ştia gusturile în privința artelor, opiniile politice şi situația financiară.

Bizareria consta în faptul că lui Harold îi plăcea să discute cu femeia respectivă, îl copleşise un soi de euforie stranie şi nu putea să justifice de ce simțea plăcerea aceea. Căzuse într-un fel de transă, era într-o lume care avea doar câteva puncte de contact cu lumea sa. Adică ştia că se găsea în salonul soților Ironbee, îi vedea pe ceilalți participanți la şedința de spiritism pălăvrăgind cu spiritele, le vedea figurile – în ciuda semiîntunericului –, dar nu înțelegea ce spun, auzea doar cuvinte izolate. Şi, de fapt, nici nu-l interesa ce spuneau, nu-l interesa ce făceau, simțea că se află departe, departe de ei, dincolo de capătul lumii.

Dar lumea în care se afla era mai degrabă o stare de spirit, n-o putea defini prin intermediul simțurilor sau al senzațiilor. Discuția cu Timurana îi generase un fel de extaz. Nu-şi închipuise că vorbele pot produce aşa ceva, nu era convins în totalitate că plăcerea aceea extraordinară fusese provocată de conținutul cuvintelor, poate că transa în care se prăvălise fusese cauzată de ton, de intonație, de muzicalitatea acelor cuvinte. Căpătase însă convingerea că ar fi putut să-şi

petreacă întreaga viață ascultând vocea aceea.

Destăinuise, fără să-şi dea seama şi fără să simtă vreo reținere, tot ce se ascundea în tainițele sufletului său. Simțea că poate să aibă încredere în făptura aceea din alt timp. Ea spunea că-i din trecut, dar, după cât de multe ştia, venea, probabil, dintr-un soi de timp în afara timpului, în care trecutul şi viitorul însemnau acelaşi lucru.

Timurana îi lămuri îndoieli, îi explică enigme şi-i arătă cursul probabil al unor evenimente (nu prin preziceri, ci prin deslușirea cauzelor interne). Apoi, cu un regret indescriptibil, îi spuse:

— Timpul care ne-a fost acordat se apropie de sfârşit. Nu mi-am imaginat că între noi se pot stabili asemenea legături – la urma urmei, mi-ai fost doar obiect de studiu. De aceea, vreau să-ți dăruiesc ceva. Ceva ce nu va schimba soarta lumii, nu va schimba nici măcar soarta ta. Însă te va ajuta să suporți lucrurile mai uşor… Şi, poate, te va face să-ți aminteşti din când în când de mine. Fii atent, pentru că nu vreau să ştie şi alții despre darul meu. Şi nu ştiu cum să-ți descriu în cuvinte ceea ce vreau să afli, aşa că voi fi silită să-ți trimit o imagine. Una pe care nu vreau s-o vezi decât tu, într-un loc în care o să-ți dai seama de înțelesul ei.

Frigul din jurul lui Harold se înteți. Aerul care-i ieşea pe nări deveni un soi de abur alb ce se strânse într-un fel de sferă. Sfera crescu şi crescu, până când ajunse mai mare decât o portocală, mai

mare decât o gutuie... şi se opri când atinse dimensiunile unui pepene mic. Sfera se desprinse de nările sale şi pluti încet – nebăgată în seamă de ceilalți, preocupați doar de discuțiile lor – până ajunse deasupra jobenului său (pe care-l aşezase pe podea, cu gura în sus, atunci când intrase în salon). Dacă-şi aducea aminte, drăcia aia albă se numea ectoplasmă şi toți oamenii raționali erau convinşi că apariția ei în timpul şedințelor de spiritism era produsul unei escrocherii. Balonul alb coborî şi se ascunse în joben. Culoarea sa se confunda cu cea a căptuşelii de mătase.

— Mă bucur nespus că te-am cunoscut, spuse vocea aceea fermecătoare. Să nu-ți pierzi vremea căutându-mă. N-are niciun rost, pentru că n-o să ne mai întâlnim. Iar tu vei avea multe, tare multe de făcut...

Harold simți că legătura creată cu lumea femeii care spusese că se numeşte Timurana se subțiază şi se risipeşte ca un nor împrăştiat de vânt. Se trezi redevenind el însuşi, în salonul soților Ironbee, dar, spre surprinderea sa, trezirea nu fusese însoțită de regret, de senzația că pierduse ceva inegalabil şi irecuperabil, ci de bucuria unei realizări, a aflării unui secret care nu era la îndemâna oricui.

Trase aer puternic în piept şi privi în jur.

Ceilalți se trezeau şi ei.

Gwyneth îşi pierdu rigiditatea, ochii îi reveniră la locul lor... Fata oftă puternic, începu să respire

iute, grăbit, apoi se potoli şi privi spre doamna Ironbee.

Femeia se grăbi s-o îmbrățişeze, s-o strângă la piept, apoi spuse câteva vorbe soțului ei, care se ridică şi aprinse cele două lămpi cu gaz. Lăsă draperiile trase – probabil că afară se întunecase zdravăn.

Cei din jurul mesei îşi desprinseră mâinile, începură să se mişte, ca şi cum ar fi vrut să verifice că mai aveau membre, că dețineau încă un trup şi că nu se transformaseră deja în spirite…

Începură să discute între ei – lucruri banale, niciunul nu simțea nevoia să-şi împartă cu ceilalți experiența deosebită pe care o trăise. Însă rosteau cuvintele puternic, într-un mod exagerat, ca şi cum revenirea în realitate nu-i înzestrase şi cu aprecierea corectă a distanțelor, a densității aerului şi a vitezei de propagare a sunetului din această lume.

Primul care-şi reveni pe deplin fu Adalbert. Îşi puse pelerina pe umeri, îşi luă jobenul, îi făcu semn lui Harold să-l imite şi se duse spre soții Ironbee. Îi dădu bărbatului câteva monede, primind, în schimb, mulțumiri uimite şi respectuoase, apoi îi vârî în palmă femeii o guinee şi-i şopti:

— Aveți grijă de fată. E foarte obosită. Are nevoie de odihnă, de hrană bună şi, din când în când, de un pahar de vin bun. Are un har aparte. Menajați-o, altfel o s-o pierdeți.

Doamna Ironbee îi şopti şi ea câteva vorbe – Harold nu-i înțelese spusele –, iar Adalbert dădu din cap.

După ce-şi luară rămas-bun de la ceilalți, urcară în trăsura lui Woody. Rămaseră tăcuți tot timpul drumului care dură la fel de mult ca la venire, dar, când ajunseră în fața casei lui Harold şi Woody se oferi să-l ducă pe Adalbert până la locuința sa, acesta îi mulțumi şi-l refuză.

— Am nişte probleme de rezolvat cu Heathy, fu singura explicație pe care i-o dădu, în timp ce-i strângea mâna.

După ce intrară în casă, Harold se grăbi să se ducă în salon, fără să se sinchisească de servitoarea care încerca să-i ia pelerina, bastonul şi jobenul. Îşi cocoță jobenul pe un dulap, iar celelalte lucruri le aruncă pe un fotoliu şi-l aşteptă pe Adalbert. Acesta apăru după câteva secunde.

— Ce-ți torn? întrebă Harold.

— Nimic, îi răspunse cu un glas ciudat Adalbert. Ştii, se pare că n-o să mai beau alcool decât rareori sau, poate, n-o să mai beau niciodată.

— Te simți bine? îl întrebă îngrijorat Harold. Te doare ceva? Stai jos pe fotoliul ăla din fața căminului. Să trimit pe cineva după doctorul Merrygrave? Vrei o ceaşcă de ceai? O gustare? Sau, mai bine, să comand ceva consistent, că n-am apucat să cinăm?

— O ceaşcă de ceai ar fi foarte potrivită, îl linişti Adalbert. Vreau să discutăm un pic şi să-mi

potolesc gândurile. Nu ştiu ce ți s-a întâmplat ție, dar eu am trăit o experiență... nu chiar indescriptibilă, dar foarte greu de descris într-un mod credibil. M-am întrebat, în timp ce ne întorceam spre casă, dacă n-a fost vorba de hipnoză în masă. Ştii, am văzut multe ciudățenii în India... deci singura explicație rațională ar fi că fata aia cu părul roşu ne-a hipnotizat pe toți şi ne-a făcut să vedem şi să auzim lucruri inexistente. Dar, dacă n-am fost hipnotizați, atunci înseamnă că ni s-a întâmplat ceva... care n-are legătură cu ceea ce ştim noi.

— Vrei să-mi spui că te-ai convins de existența spiritelor? întrebă Harold, neştiind dacă trebuia să-i împărtăşească prietenului său propriile trăiri şi opinii despre experiența prin care trecuseră. Ştii, dacă-mi dai voie, aş putea să-ți povestesc ce am simțit eu...

Dar Adalbert nu părea dornic să-i afle părerile – sau, mai degrabă, arăta ca şi cum nu i-ar fi auzit propunerea –, aşa că decise să păstreze doar pentru el ce i se întâmplase.

Prietenul său se bosumflase, ca şi cum l-ar fi deranjat că cineva ar fi putut crede că se convinsese de existența spiritelor, dar se potoli, pentru că apăru servitoarea cu tava. Sorbi din ceai, rontăi o prăjitură şi, în mod neaşteptat, se linişti, deveni visător şi zâmbitor. Se uită cu drag la Harold şi-i spuse:

— Probabil că ceea ce mi s-a întâmplat a

însemnat scoaterea la iveală a unor dorințe sincere pe care le ascundeam în sufletul meu. Şedința de spiritism le-a dat, cumva, o formă şi un înțeles. Probabil că acelaşi lucru s-a întâmplat cu toți cei prezenți. Însă nu vreau să-ți vorbesc despre lucruri intime. Le voi păstra pentru mine. Te asigur că nu-i nimic ruşinos – speranțe adolescentine, chestii romantice şi alte prostioare de acelaşi gen. În fiecare bărbat se ascunde un copil, a zis cineva mai înțelept decât mine. Iar eu adaug că, fără copilul acela, am uita să visăm. Dar să revenim la chestiile serioase. Indianul ăla vorbea un dialect pe care nu l-am mai auzit până atunci. Unele cuvinte sunau ciudat, folosea multe prescurtări şi mulți termeni pe care nu-i cunosc. Însă am priceput înțelesul general al spuselor sale. Să ne înțelegem de la bun început: povestea este bizară şi nu pot să-ți dezvălui dovezile care mi-au fost aduse în sprijinul veridicității sale. A început prin a-mi zice că se bucură că poate discuta cu mine în hindusă, pentru că îmi poate spune ceea ce doreşte, fără să fie înțeles de ceilalți… Adică îmi sugera, într-un fel, că vorbele lui nu aveau acordul colegilor săi, că reprezentau o destăinuire secretă. N-aş reuşi să reproduc cu exactitate ce mi-a spus. Mă văd silit să-ți fac un rezumat a ceea ce am înțeles eu din vorbele sale. Deci, ca să-ți răspund la întrebare, nu m-am convins de existența spiritelor, nu cred nici acum în existența lor, dar sunt convins că am asistat la ceva ciudat, oricât

de incredibil şi de… neconvingător a fost acel ceva.

Harold devenise nerăbdător. Abia aştepta să audă explicația lui Adalbert, iar acesta se cufundase în scuze şi explicații fără rost. Aşa că îl zori pe prietenul său:

— Spune-mi ce ți-a povestit indianul şi lasă-mă pe mine să judec dacă e vorba de ceva incredibil.

— Bine. Ideea ar fi că undeva, în viitor, peste vreo trei, patru mii de ani, cineva o să inventeze un dispozitiv de călătorit în timp. Acest dispozitiv nu va putea permite mutarea fizică a unui om dintr-un timp într-altul – indianul ăla a spus că noi, în vremea noastră, nu am descoperit *conceptele* care mi-ar permite să înțeleg motivele. Important e că o călătorie în timp se va reduce la obținerea de imagini din trecut. Apoi, peste încă o mie de ani, cineva o să afle, întâmplător, că se va putea face schimb de sunete cu trecutul, adică se vor putea trimite mesaje către oamenii din trecut şi vor putea fi recepționate convorbiri dintre aceşti oameni, dacă printre ei va fi prezent măcar unul care deține anumite calități paranormale.

— Adică un medium, exclamă uimit Harold.

— Da. Indianul numea o asemenea persoană *amplificator bidirecțional de unde Bromisch.* Sau ceva asemănător. Chestia e că, în timpul în care trăia el, aparatul era încă în fază experimentală, nu funcționa foarte bine, iar mediumul folosit pentru legătura dintre cele două timpuri trebuia să între în transă. O altă problemă e că indivizii şi-

au dat seama că, în acelaşi timp cu mesajele, se transmiteau şi alte lucruri, printre care emoții, adică treaba s-a dovedit a fi mult mai complicată decât se crezuse inițial. Oricum, ca să-şi testeze aparatul, indivizii ăia din viitor au profitat – sau vor profita, nu ştiu cum e corect – de şedințele de spiritism din epoca noastră. Indianul credea – fără a fi foarte sigur, avea doar nişte bănuieli – că spiritismul a fost sprijinit cumva de inventatorii maşinii timpului ca să-şi rezolve treburile. Oricum, el spunea că echipele care lucrează cu dispozitivul de călătorit în timp n-au voie să destăinuie că vin din viitor, sunt obligate să susțină că sunt spirite din trecut. După cum vezi, totul se bazează pe nişte vorbe, adică e o teorie puțin convingătoare. Interesantă, dar puțin convingătoare.

— Spuneai că preopinentul tău ți-a oferit nişte dovezi…

— Heathy, îmi eşti cel mai bun prieten, dar nu-ți pot spune chiar totul. Poți să fii sigur că o să fii primul, probabil şi singurul care o să le afle, dacă va fi ceva de aflat. Sigur, toată povestea ar putea fi o escrocherie, dar mi-au fost spuse anumite lucruri pe care nu putea să le ştie un escroc. Educația mea raționalistă nu-mi permite să cred că a fost vorba de o intervenție supranaturală, a unui spirit maliții os care şi-a bătut joc de noi. Aşa că, în ciuda tuturor îndoielilor – de înțeles, fie vorba între noi –, înclin să cred că e vorba de o

vizită din viitor... Acum, că mi-am descărcat sufletul, o să mă duc acasă. O să merg pe jos, să mă gândesc în liniște la anumite schimbări pe care le voi face în viața mea.

Harold îl conduse până la uşă, trimise servitorii la culcare şi se grăbi să se întoarcă în salon.

Îşi recuperă jobenul şi-l întoarse cu gura în jos.

Balonul cel alb rămase în interiorul pălăriei.

O scutură puternic, iar globul de culoarea cretei coborî lent. Se opri la două picioare deasupra podelei, apoi se îndreptă spre uşa camerei de lucru.

Harold deschise uşa, iar balonul pluti încetişor înăuntrul încăperii.

După care se opri în fața biroului mare, complicat şi elegant, care fusese al domnului Heathermolder. Se ridică un pic, ca să fie văzut mai bine de Harold, după care îşi schimbă forma.

Nu mai era o sferă, ci imita perfect înfățişarea biroului din apropierea sa.

Însă imitația aceea avea ceva în plus: o săgeată care indica un anumit loc al biroului, sub tăblie. Harold se uită la biroul adevărat, căută locul respectiv şi, apăsând pe el, descoperi că iese la iveală un sertar secret.

În aceeaşi clipă, obiectul alb în formă de birou, care plutea cam la câțiva centimetri deasupra covorului, se descompuse fără zgomot şi dispăru ca şi cum n-ar fi existat.

Harold scotoci în sertar. Găsi un teanc de foi

acoperite cu scrisul regulat şi îngrijit al tatălui său.

Le luă şi se duse în salon. Se aşeză pe fotoliul din faţa căminului şi le citi cu atenţie.

Apoi le mai citi o dată.

După aceea le aruncă, una câte una, în focul din cămin.

Nu conţineau nimic care să-i schimbe viaţa din temelii.

Nu conţineau nimic care să-l facă să-şi schimbe fundamental părerea despre tatăl său.

Fusese un pic surprins aflând că tatăl său fusese implicat în lucruri atât de importante, alături de persoane foarte sus-puse.

Anumite lucruri trebuiau să rămână neştiute. Era mai bine să rămână neştiute.

Însă lucrurile pe care le citise de pe filele acelea îl ajutaseră să-şi înţeleagă mai bine părintele, să-i priceapă loialitatea oarecum ciudată şi păguboasă. Poate că tatăl său nu fusese în totalitate un om cu care să se laude, dar nu fusese în niciun caz un părinte de care să-i fie ruşine. Însă Harold nu era tatăl său, nu avea obligaţiile acestuia, nu avea de ce să-i împărtăşească opiniile.

Aşa că avea să-şi continue viaţa după cum crezuse – şi după cum credea şi în momentul de faţă – că trebuie să şi-o continue.

Închise ochii pentru o clipă şi, gândindu-se la toate ciudăţeniile acelei zile, nu se putu împiedica

să-şi amintească o frază din *Hamlet,* când prinţul danez îi spune prietenului său: „Horatio, între cer şi pământ sunt mai multe minuni decât îşi imaginează filosofii…”

Sau ceva asemănător.

Nu contau prea mult vorbele, ci sensul lor: lumea e plină de minuni pe care nu putem sau nu vrem să le înţelegem.

Important e să le recunoaştem existenţa, îşi spuse Harold. Dacă recunoaştem că există, o să le descoperim, cândva, şi înţelesul…

Cronogeneză

George Lazăr

George Lazăr s-a născut la 3 februarie 1963, în Vatra Dornei. A absolvit Facultatea de Electrotehnică a Institutului Politehnic „Gheorghe Asachi“ din Iaşi. Este directorul cotidianului *Monitorul de Botoşani.* A publicat povestiri în *Opinia Studențească, Cronica, Magazin, Sci-Fi Magazin.* În perioada 2007-2008, a editat revista lunară *Sci-Fi Magazin,* iar în 2009, *Almanahul Sci-Fi Magazin.* Este prezent în antologiile *Alte ţărmuri* (2009), *Pangaia* (Eagle Publishing House, 2010), *Steampunk: a doua revoluție* (Millennium Press, 2011), *Venus. Povestiri erotice Science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Dincolo de noapte. 12 fețe ale goticului* (Millennium Press, 2012), *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Press, 2012). Volume: *America One* (Tritonic, 2007), *îngerul păzitor* (Millennium Press, 2009), *Guardian Angel* (2010).

Amestecul ciudat format din trupul unui om şi rămăşițele navei cosmice botezate Acul se însufleți. Încă ameţit, omul desfăcu centurile care-l fixau în fotoliul de zbor şi ieşi greoi din costumul de suprasarcină, eliberându-se din păienjenişul de metale torsionate, cabluri şi furtunuri care-i asiguraseră simbioza cu maşina de zbor, acum distrusă. Planeta era cufundată în noapte, dar, în

lumina palidă a unei Luni, arborii aveau forme stranii. Din depărtare, se auzeau urlete nepământene. Îşi scoase casca plesnită în care intrase aerul planetei şi se miră de norocul său, pentru că plămânii nu-i fuseseră distruşi de cine ştie ce gaze toxice, iar presiunea aerului nu-i scosese ochii din orbite şi nici nu-i spărsese timpanele. Exploratorul găsi o bucată metalică desprinsă din navă, de care se sprijini după ce se aşeză. Clătină neîncrezător din cap, fără să priceapă cum de nu arsese la trecerea prin atmosferă, nu se zdrobise de sol şi nu fusese pulverizat la explozia rezervoarelor energetice. Răsuflă uşurat înainte de a blestema în gând accidentul care-l adusese aici.

Experimentul de deschidere a unei găuri de vierme începuse exact aşa cum fusese programat, în punctul Lagrange I, aproape de Lună, unde fusese plasat în spațiu un sistem format din zece mii de structuri toroidale, după o linie care se curba uşor spre Pământ, urmând gravitația acestuia. Fiecare tor îi amplifica viteza prin transferul electromagnetic al unui gigawatt de energie obținută de panourile solare, iar trecerea prin sistem i-ar fi adus zece terawați care ar fi trebuit să-i fi fost suficienți, conform calculelor celor care proiectaseră nava, ca să perforeze continuumul spațiului, adică să creeze o gaură de vierme.

În teorie, savanții calculaseră că el şi Acul lui vor

ajunge până la roiul de stele Hyades, aflat la o sută cincizeci de ani-lumină de Pământ, în constelația Taurului, în doar câteva secunde. În minutele necesare sistemului să se reîncarce şi să-şi schimbe polaritatea, acesta urma să facă măsurători şi observații ştiințifice, după care ar fi fost tras îndărăt, cu aceeaşi viteză, înainte ca gaura de vierme să se închidă. Era frustrant să călătorească atât de departe pentru atât de puțin timp, însă fusese asigurat că etapa experimentală la care participa va deschide cu adevărat Universul pentru omenire.

Totul începuse perfect. Urcase pe o orbită joasă cu un modul navetă, fusese transferat la punctul Lagrange I şi instalat în Ac, nava cu care ar fi urmat să cucerească Universul. Apoi urmase Călătoria. Ținuse ochii larg deschişi, deşi i se spusese că nu va percepe absolut nimic, mai ales că nava nu avea hublouri. Într-un fel, chiar aşa şi fusese. Exceptând şirurile lungi de date care alergau nebune pe afişajele consolei, nimic nu se schimbase în Ac. Până când imaginile culese de camerele de observare externe îi arătaseră un alt cer, spuzit cu alte stele. Minutele rămase până la reîntoarcere trecuseră cu viteza fulgerului, iar el trăise cu senzația că mai mult încurcase sistemele automate de observații, decât le ajutase. Apoi, conform planului, Acul porni în lunga sa călătorie înapoi spre casă. Dar, înainte să-şi dea el seama ce se petrece, venise prăbuşirea.

Înălță ochii către bolta acoperită cu stele, ca şi cum ar fi cerut o explicație. Stelele sclipeau intens. Pe cer exista chiar şi o Lună.

Ceva vibră în el; găsi aranjarea stelelor aproape familiară. Un val de emoție îi înteți bătăile inimii. „E cerul Pământului, totuşi, nu e. E doar unul asemănător”, îşi spuse şi se simți ceva mai bine. Repetă de mai multe ori, cu voce tare, constatarea, făcând să se audă pentru întâia oară sunete articulate pe planeta pe care căzuse.

Se întrebă, în treacăt, ce anume mersese prost în desfăşurarea atât de atent planificată a evenimentelor. Tot în treacăt, se gândi la mutrele lungi ale savanților care cheltuiseră miliarde de dolari pentru un experiment ratat. Ridică din umeri, nepăsător. Cât despre miliardele cheltuite, ei, bine, după o vreme, vor face rost de alți bani şi vor încerca din nou, până când vor reuşi. Dacă ceva mersese prost, numai el era cel care suferea în mod direct consecințele. Deocamdată, avea alte probleme, mult mai presante, începând cu propria supraviețuire.

Din Ac reuşi să recupereze un baton proteic, un bidon cu apă şi trusa medicală, încărcătură care-i păruse inutilă şi de care râsese, însă constructorii o puseseră acolo în virtutea unor străvechi deprinderi. Găsi şi câteva instrumente ştiințifice întregi şi un acumulator electric capabil să furnizeze energie. Conectă instrumentele şi îndreptă ocularul unuia din ele spre cer, luând în

vizor, pe rând şi la întâmplare, mai multe stele, căutând o configurație cunoscută. Crezu că făcuse vreo greşeală când aparatele nu-i indicară nimic, deşi aveau introduse nenumărate hărți stelare în bazele de date. Reluă procedeul o dată şi încă o dată, extinzând funcțiile aparatelor, deşi semnalele anunțau golirea rapidă a acumulatorului. Abia după ce le programă să facă extrapolări obținu un rezultat asupra căruia se aruncă înfrigurat.

Citi rezultatul de câteva ori chiar înainte ca micul ecran să se stângă, lipsit de energia anemică a acumulatorului epuizat. Coordonatele îi jucară în continuare în spatele ochilor, dar lui tot nu-i veni să creadă.

Ajunsese pe Pământ, înapoi de unde plecase, dar cu peste o sută de milioane de ani în trecut, într-un an ieşit din parametrii la care fusese proiectată scala instrumentelor de măsură.

La întoarcere, gaura de vierme se deschisese şi în timp.

Treptat, Exploratorul pierdu orice urmă de speranță, conştient că nu se născuse încă nimeni dintre cei de la care aştepta ajutor. Modestele provizii i se terminară chiar din prima zi, aşa că fu silit să plece în căutarea altora. Descoperi, mai întâi cu uimire, apoi cu teamă, viețuitoarele Pământului acelor vremuri. Învăță repede să se ferească de tiranozauri şi titanozauri feroce, dar şi de strămoşii crocodililor, care pândeau ascunşi în

ape. Se hrănea, împărțind cu păsările primitive, cu pterozaurenii şi cu alți hoitari resturile cadavrelor rămase de la vânătorile marilor carnasiere. Gusta rădăcinile buruienilor sau fructele unor plante din care văzuse că mănâncă şi fiarele. Din gâtlej scotea strigăte guturale, cu care speria animalele mai mici.

Pusese pe seama norocului faptul că supraviețuise la nenumărate încercări mortale: infecții cu virusuri şi bacterii pentru care organismul său nu era pregătit, răni cumplite provocate de animale care, în mod obişnuit, ar fi ucis imediat oameni cu mult mai rezistenți, căzături în urma cărora n-ar mai fi trebuit să se ridice, ape în care ar fi trebuit să se înece.

Sătul de lupta crâncenă şi permanentă pe care o dădea pentru a supraviețui, încercase de câteva ori să se sinucidă, dar constatase, asta când fărâma de rațiune nu i se stinsese de tot, că devenise nemuritor.

Legile conservării temporale îi menținеau trupul tânăr şi întreg, până când avea să-i vină sorocul firesc să moară, peste o sută de milioane de ani.

Se obişnui cu nemurirea care, în timpul din care venea, era considerată o aberație. O ignoră, se obişnui cu ea şi apoi o uită. Aberația era prezența lui în trecut.

Descoperi, fără să vrea sau fără să poată înțelege, limitele nemuririi sale: trupul îi rămăsese sensibil la durerea fizică, la foame şi sete, dar

unghiile şi părul îi crescură, pielea i se bătători, dinții îi căzură. Slăbi mult şi îmbătrâni repede în lumea aceea atât de îndepărtată de zorii umanității. După doar câteva zeci de ani, Exploratorul uitase totul, începând cu propriul nume şi sfârşind cu orice amintire despre timpul din care venea. Sau spre care se îndrepta.

Muri şi de bătrânețe, la fel cum mai murise de nenumărate ori, fie luându-şi viața, fie măcinat de boli, fie sfâşiat de animale. Muri de atâtea ori şi în atâtea feluri, încât moartea îi deveni şi uşurare, şi povară. Uşurare, pentru că timpul şi legile lui îl refăceau tânăr şi puternic, după imaginea din carne şi oase încrustată în matricea sa la momentul în care intrase în trecut. Povară, pentru că era nevoit să reia calvarul unei noi vieți într-o lume extrem de ostilă.

Trecură primele milioane de ani. Supercontinentul Pangaea se spărsese în Gondwana şi Laurasia. Se năşteau şi mureau animale stranii, creşteau şi se prăbuşeau arbori giganți, se înălțau munți din mări, iar mările îşi schimbau albiile fără ca Exploratorului să-i pese. Renunțase să se mai hrănească şi să mai bea apă, pentru că se obişnuise să moară şi să reînvie, niciodată mai sătul sau mai flămând decât exact aşa cum fusese în clipa în care ajunsese în trecut. Se obişnuise să stea nemişcat cu anii, precum o stâncă, şi să observe forfotul din jurul său care anima destinele vietăților care se năşteau, luptau

pentru supraviețuire, se înmulțeau şi mureau. Prin fața lui defilă, pe viu, istoria perioadei care, abia peste multe milioane de ani, avea să fie botezată de geologi Cretacic Târziu. Dar ochii Exploratorului deveniseră goi, indiferenți la aceste permanente schimbări.

De fapt, nici nu le mai percepea.

Uneori, fără motiv, se ridica, înspăimântând insectele şi animalele mărunte din preajma sa, se scutura de praful adus de vânturi şi rupea vrejurile vegetației care îl cuprinsese ca pe-o formă de relief. Umbla, iar şi iar, de-a lungul unui Pământ mai tânăr decât fusese atunci când se născuse el, pe suprafața şi în apele căruia clocotea viața. Mergea o zi, o lună sau un an, până îşi găsea alt loc în care să se aşeze şi să aştepte să-i treacă timpul care, în cazul lui, se măsura în ere. Îşi păstrase nealterate reflexele cauzate de durere, iar acesta era singurul motiv pentru care încă se ascundea de prădători sau încerca să nu se rănească. Deşi îi lăsase amintirile, dar şi uitarea, timpul nu folosise aceeaşi măsură şi pentru obiectele neînsuflețite, aşa că hainele şi rămăşițele navei sale cosmice, Acul, se destrămaseră şi se amestecaseră de mult cu țărâna Pământului. Dar, pentru el, anii deveniseră străfulgerări gri, iar mileniile, doar timpul dintre două clipe.

În Paleocen, l-a surprins căderea meteoritului uriaş care a schimbat pentru totdeauna istoria Pământului. Solul s-a aprins şi s-a crăpat, apele

şi-au schimbat albiile, iar cerul s-a umplut de praf negru, prin care lumina Soarelui nu mai reuşea să răzbată. În fața imensității unice a forțelor astfel dezlănțuite, pentru întâia oară în ultimele milioane de ani, Exploratorului i s-a făcut frică şi, la fel ca nenumărați alți locuitori ai acelui timp, care aveau colți, solzi, gheare, cozi lungi şi platoşe osoase, a rupt-o, inutil, la fugă printre bolovanii uriaşi şi râurile de lavă aruncate de şiruri de vulcani deveniți activi.

Dar pământul se cutremură cumplit şi Exploratorul căzu într-o crevasă care se căscase în calea lui. Peste el se prăvăliră stânci uriaşe, aruncate de erupții, care, unite de fluviile incandescente de lavă, îl țintuiră pentru eternitate. Lava îi arse fața şi trupul, provocându-i, înainte de a-l ucide, chinuri groaznice. Orbi şi-şi recăpătă vederea de nenumărate ori, captiv sub o greutate mult prea mare ca s-o poată urni, până când lava se întări, transformându-se în stâncă. Apoi stânca îi zdrobi trupul şi-i luă viața, dar legile timpului îl refăcură ca să fie strivit din nou, mereu şi mereu, până când, de-a lungul mileniilor, carnea sa îşi ciopli loc în stâncă, asemenea apei unui râu. Dobândise mişcarea imperceptibilă a pietrelor. Odată sfârşită cumplita suferință, devenit condamnat la nemişcare, începu să formeze primele gânduri. După ce durerea îl înnebunise preț de nenumărate vieți, îşi recăpătă, încet, rațiunea. Imagini trecute, uitate, îi reveniră

tulburător în minte. Descoperi zeii şi pedepsele lor şi îi imploră în gând să-l elibereze de nemurire. Dar zeii nu-l ascultară, rămaseră muți şi nevăzuți, iar Exploratorul uită de ei.

Şi piatra, asemenea timpului, îi lăsase conştiința de sine şi amintirile. Pe cele mai recente, în care era ars de lavă şi strivit de bolovani, refuza să le conştientizeze, pentru că erau mult prea dureroase. Le căută pe cele mai vechi, dar acestea erau atât de palide şi de adânc ascunse, încât procesul decurgea extrem de lent: un an dura înțelegerea unui simplu simbol. O idee abstractă, cum ar fi lumea de unde venea, se închegă în mai multe veacuri. Într-atât se învăță cu suferința provocată de sufocare din lipsă de aer, încât n-o mai luă în seamă. Se obişnui şi cu moartea şi reînvierea, cu nenumăratele cicluri scurte ale vieților sale, toate petrecute în acelaşi fel, în cochilia lui de piatră, în beznă absolută. Liniştea absolută era uneori spartă de huruitul forțelor imense care măcinau faliile continentale în adâncul Pământului.

Peste alte treizeci şi trei de milioane de ani, eternitatea luă sfârşit. Pământul se cutremură din nou, straturile adunate deasupra Exploratorului crăpară, iar stânca se rostogoli, eliberându-i pe fundul unei prăpăstii.

Fărâma de energie rămasă după o înviere recentă îl ajută să înceapă cățărarea pe versanții abrupți. Urcă şi se prăbuşi în hău de nenumărate

ori, învățând dureros drumul către culmi. Îi trebuiră ani până să iasă dintre pereții uriaşi de stâncă.

Izbuti să se hrănească şi să învețe să-şi folosească iar trupul, după alți ani de trudă şi multe alte morți şi reînvieri.

În jur, se schimbaseră multe, numai că, înainte de-a fi închis în temnița lui de piatră, Exploratorul fusese prea puțin interesat de lumea în care nimerise. Altfel, ar fi remarcat dispariția animalelor uriaşe, înlocuite cu altele, mai mărunte. Ar fi văzut speciile noi de arbori gigantici şi-ar fi admirat soiuri uimitoare de flori şi ferigi. Dar pentru el lumea rămăsese tot sălbatică şi ostilă, iar diferența era dată doar de felul în care o percepea, de această dată cu ajutorul rațiunii trezite în el încă o dată.

În Eocen, când clima deveni tot mai rece, după ce-şi învinse cu greu spaima de spații închise, îşi căută adăpost în peşteri. Surprins de o furtună, lângă un copac aprins de fulgere, simți căldura şi, totodată, nevoia să ia focul cu sine. Flăcările aveau ceva familiar, ca o îndepărtată strângere de mână primită din lumea din care venise. Înşfăcă o creangă aprinsă şi-o ascunse într-o grotă.

Dar focul se stinse. Plecă să ia altul, de la un vulcan activ care, văzut de departe, părea minuscul, doar o părere. Dorea din nou focul. Îl fascina. În preajma vulcanului, uluit de adevăratele lui dimensiuni, îi trebuiră ani la rând

ca să-şi facă suficient curaj pentru a-i călca poalele. Se pregăti să aştepte şi un mileniu sau oricât ar fi fost nevoie pentru ca acesta să verse din nou foc. Numai că, între timp, află singur o mulțime de lucruri.

Inventă primele foneme pe care le boteză cu câte un şir de sunete, începând să-şi creeze un limbaj cu totul diferit de cel pe care îl învățase odată. Cu toate acestea, amintiri trunchiate din lumea atât de îndepărtată în timp din care venea începură să-i apară în somn, mai întâi sub formă de vise.

Descoperi cum să ascută crengile căzute ale copacilor şi să le călească lemnul în foc, făcându-şi arme cu care începu să vâneze şi să lupte împotriva prădătorilor. Apoi ciopli silexul, o piatră din care se desprindeau fâşii lungi şi care se dovedi mult mai trainică decât crengile ascuțite. Încet, îşi redescoperi natura umană. Chipuri ale unor oameni pe care îi cunoscuse cândva îi reveniră în minte. Lumea plină de lumină în care trăise i se dezvăluia de după ceața deasă a uitării, iar dorul cumplit de vremurile până la care trebuia să mai aştepte nenumărate ere începu să-l macine. Poate că ar fi căzut din nou în sălbăticie şi amorțire, dacă una din marile sale descoperiri nu i-ar fi readus speranța.

Scânteile provocate de cioplirea silexului îi dezvăluiră secretul focului şi, odată cu el, închegă o primă idee complexă: poate un singur om să facă, într-un milion de ani, ceea ce un milion de

oameni ar face într-un an? Pentru că lui, Exploratorului, milioanele de ani îi stăteau la dispoziție.

Învață că sucul unor plante, amestecat cu pulberi atent alese, poate fi folosit drept cerneală. Mai întâi pictă, apoi, după ce reinventă scrisul, cu un alfabet propriu, aşternu pe pereții mai multor peşteri, ajutându-se şi de desene, cunoştințele astfel dobândite, pentru a le conserva între ciclurile sale de viață.

Domestici câteva animale, cultivă câteva soiuri de plante, confecționă din pietre şi oase câteva unelte. Din pieile animalelor sacrificate îşi croi, pentru prima oară de când ajunsese în trecut, îmbrăcăminte. Amintirile lumii sale, niciodată complet şterse, reveneau cu putere. Regăsi atât speranța, cât şi pofta de a trăi. Următoarele vieți succesive le trăi intens, cu patima şi înfrigurarea celui care descoperă mereu lucruri noi.

Şi erau atâtea de descoperit!

Găsi lut, reinventă olăritul, apoi coapse cărămizi şi-şi ridică prima casă. Învață, în sute de ani, să deosebească pietrele, să sape după ele şi să le aleagă pe cele care conțineau minereuri folositoare. Descoperi cărbunele şi țițeiul şi se minună de puterea acestor combustibili.

Înălță un cuptor în care încercă să obțină metale, dar se prăbuşi. Ridică altul, care iar se prăbuşi, apoi altul şi altul, până când, după o mie de ani, în sfârşit, reuşi. Făuri arme şi instrumente:

un compas de constructor, un echer şi o riglă, urmate de fierăstraie, pile, baroase, obiecte cu care prelucra metalul pentru a făuri alte obiecte. Se bucură şi chiui ca un copil când reuşi să asambleze primul său motor cu abur, care duduia şi scotea nori groşi de fum, îngrozind vietățile din preajmă. Pe urmă, lucrurile căpătară avânt, chiar dacă îi luă mai mulți ani să meşterească un ceasornic grosolan, să topească şi să lamineze sticla, ca să obțină lentile şi oglinzi pentru un telescop cu care privi curios cerul. Fabrică hârtie, pe care nota tot ceea ce făcea.

Construi maşini din ce în ce mai complicate, din ce în ce mai multe. Uită la ce le folosise pe primele, pentru că şi hârtiile pe care îşi desenase schemele se fărâmițaseră odată cu trecerea timpului. Din acest motiv, redescoperi de mai multe ori legile mecanicii şi-ale termodinamicii, precum şi curentul electric, până când, în zece mii de ani, construi o centrală nucleară. Iar după o sută de mii de ani ridică, din mijlocul dinozaurilor şi ferigilor gigant, pe sute de kilometri pătrați, o întreagă lume mecanică, populată de vehicule uriaşe care exploatau mine, cărau minerale, le prelucrau şi construiau, la rândul lor, alte maşini, după planurile creatorului lor, căruia îi pregăteau hrana sau de sănătatea şi viața căruia se îngrijeau.

Desluşi tainele genomului uman şi, cercetând necontenit, află cum să-şi prelungească existența

altfel decât prin succesiunea imuabilă a vieților dată de legile temporale. Ca să nu piardă niciun moment din orizontul cunoaşterii care i se deschisese larg, îşi transferă numeroase funcții maşinilor care-l ajutară să gândească şi să se mişte mult mai repede. Se transformă într-o maşină biomecanică şi păcăli, în acest fel, timpul, pentru că legile acestuia s-au dovedit incapabile să deosebească trupul de carne de cel artificial, câtă vreme cel din urmă păstra o scânteie de viață.

Astfel degajat, Exploratorul redescoperi toată ştiința timpului său, apoi o depăşi, trecând dincolo de limitele atinse de savanții cu care fusese contemporan. Alcătui o bibliotecă uriaşă din cărți pe care le imprimase pe foițe din fier pur – metal în care se transformă, până la urmă, stelele şi care poate rezista până la sfârşitul Universului.

Redescoperi, pe lângă matematică, fizică şi ştiințele naturii, filosofia. Pe aceasta din urmă o cercetă asiduu vreme de o sută de mii de ani, o epuiză şi o închise în volume de fier pur, pe care le aranjă pe rafturile montate într-o peşteră uriaşă.

În următoarele milenii, Exploratorul călători mult. Construi maşini zburătoare şi pluti prin văzduh peste tot Pământul. Se scufundă apoi în oceane şi descoperi cu încântare mediul subacvatic, chiar mai plin de viață decât continentele.

Îşi înălță privirea către cer şi trimise mesaje

lungi, mai întâi folosind undele radio, apoi lasere de înaltă putere. Ascultă o sută de mii de ani, sperând să primească răspuns de la alte entități, dar, cu excepția erupțiilor stelare, din cer nu se auzea decât fâşâitul constant al atomilor de hidrogen.

Călători apoi până la Lună, unde, descumpănit de sărăcia planetei vecine Pământului, adună şi clădi mai multe roci pentru a forma un munte în formă de piramidă, spre a lăsa o mărturie a prezenței sale. Abandonă la jumătate, conştient de inutilitatea demersului; urmau să treacă zeci de milioane de ani până să apară cei capabili să-i desluşească efortul, şi asta numai dacă lucrarea sa nu era afectată de nimic în lunga perioadă în care suprafața astrului avea să fie ciuruită de nenumărate alte cratere de impact, provocate de meteoriți. Părăsi dezamăgit Luna şi, întors pe Pământ, îşi întoarse privirea de la cer, unde strălucea planeta Marte, pe care intenționase s-o viziteze.

Cu toate aceste călătorii şi descoperiri, Exploratorul se simți singur şi hotărî să-şi facă tovarăşi. Construi inteligențe mecanice, care însă nu-i aduseră decât o satisfacție intelectuală temporară. Când începură să-l sâcâie, le puse să lucreze la tainele călătoriei în timp, pe care el nu reuşise să le descifreze încă.

Exploratorul avea nevoie de oameni, după care tânjise mereu.

De cineva născut, şi nu făcut.

Alese cu grijă mai multe specii dintre primatele care populau Pământul şi experimentă continuu asupra lor, provocându-le mutări genetice minore, pentru a le studia urmaşii. Făcu acest lucru cu uşurința cu care savanții timpului din care venea procedau cu musculița de oțet, care avea un ciclu de viață foarte scurt, potrivit pentru experimente mutagene.

Laboratorul Exploratorului devenise întreaga planetă.

Aşteptă încă trei milioane de ani, abandonă speciile nepromițătoare care se stinseră de la sine, trasă linii genetice noi, dintre care unele prosperară şi din care se dezvoltară nestingherit puzderie de animale, pe uscat şi în ape. Încercă mereu şi mereu alte combinații, alergând pe întregul Pământ, în căutarea locului ideal în care melanjul dintre combinațiile sale genetice şi mediul natural să dea roadele dorite. Obținu, mai întâi în Africa, o specie de maimuțe asupra căreia îşi concentră eforturile. Când primii hominizi se ridicară pe labele posterioare, Exploratorul răsuflă uşurat. Urma să ajute făpturile pe care le crease să progreseze accelerat, iar ele, după numai câteva mii de ani, ar fi readus la viață lumea care îi lipsea atât de mult.

Îşi permise să se odihnească puțin şi să viseze cum, în scurtă vreme, oamenii vor descoperi, aşa cum a făcut şi el, focul, silexul şi apoi metalele, vor

ridica oraşe, se vor război şi vor distruge totul, vor suferi, vor învăța să trăiască în pace, apoi vor uita ce-au făcut şi-o vor lua de la capăt iar şi iar, în bucle tot mai strânse, până când va veni clipa în care vor porni să cucerească Universul. Orbit de dorința de a-şi vedea lumea din care căzuse în noianul trecutului şi pe care o idealizase, cochetă cu ideea întâlnirii premature cu viitorul.

În acest fel, erele care îl separau de timpul său ar fi fost comprimate, reduse la doar câteva mii de ani sau, se gândi plin de speranță, poate chiar mai puțin, dacă ar fi dat şi el o mână de ajutor la progresul viitoarei omeniri, fie şi numai ajutând-o să sară peste tarele care duceau la fundături cum ar fi extremismul religios, obscurantismul, fanatismul, rasismul.

Dacă el nu putea ajunge în viitor, ei, bine, atunci va aduce viitorul la el, indiferent câte paradoxuri ar fi generat prin aceasta!

Printre altele, s-ar fi decalat momentul descoperirii găurilor de vierme şi altcineva ar fi plecat în locul lui pentru a cuceri Universul.

Dar, chiar dacă ar fi lăsat natura în pace şi n-ar fi forțat în niciun fel evoluția viitorilor oameni, aşteptând cuminte trecerea milioanelor de ani până la întâlnirea cu prezentul său, n-ar fi putut să se vadă pe sine cum se naşte, creşte şi pleacă să se piardă în gaura de vierme. Asemenea lucru nu l-ar fi îngăduit şi-ar fi făcut orice pentru a împiedica Acul să-şi ia zborul spre roiul de stele

Hyades, generând astfel un paradox care ar fi rupt lanțul evenimentelor care l-au propulsat în trecut.

Visă, zâmbind, pentru a cine ştie câta oară, cum ar fi decurs viața lui, limitată la doar câțiva zeci de ani în care ar fi trăit printre semeni, parcurgând pas cu pas etapele unei vieți obişnuite, dar pentru care ar fi dat, fără ezitare, nemurirea la care fusese condamnat de legile temporale.

Zăbovi apoi asupra rezultatelor obținute de uitatele maşinile gânditoare care dezlegaseră de multă vreme tainele timpului. Le parcurse superficial, înfrigurat şi trăi o emoție cum nu-şi mai amintea să fi trăit de mult.

Putea oricând să se întoarcă în timpul său, iar maşinile gânditoare găsiseră o soluție asemănătoare cu cea care îl propulsase mai întâi în spațiu şi apoi în timp.

Cea mai mare dorință a sa era pe cale să i se împlinească. Părea atât de simplu!

Exploratorul abandonă toate proiectele începute şi alocă toate resursele considerabile de care dispunea pentru a realiza lanțul de zece mii de inele plasate în punctul Lagrange I, din apropierea Lunii. O vreme, uită de orice altceva, într-atât îşi dorea să se întoarcă! Ajutat de structura sa biomecanică, termină maşinăria monumentală care urma să-l trimită în locul căruia el nu încetase să-i spună casă, doar după un singur veac.

Cu toate că nu-i mai rămăsese un milion de ani

până la întâlnirea cu prezentul, nu ezită nicio clipă. Îşi refăcu forma umană, ghidându-se după amintiri străvechi şi nu foarte exacte, dar îşi spuse că, oricum, nu mai conta. Voia să-şi mai vadă o dată semenii, să respire aerul încărcat cu mirosurile produse de civilizaţia sa, să-şi încânte privirile cu capodoperele făcute de artiştii vremurilor şi să se desfete cu acordurile muzicienilor de geniu ai epocii sale. Voia să se bucure şi să admire realizările oamenilor pe care îi cunoştea şi apoi să moară, pentru că cele câteva zeci de ani care i-ar mai fi rămas de trăit după ce s-ar fi întors n-ar fi cuprins, față de erele trăite de el, nici măcar timpul prins în bătaia din aripi a unui fluture.

Îmbrățișă cu o ultimă privire lumea pe care o făcuse. Miile de mecanisme, încremenite toate, părură că se reculeg la plecarea făuritorului lor. Regretă că le părăseşte, pentru că, indiferent de consecințele induse de legile temporale, lumea creată de el din nimic în milioane de ani însemna o muncă pe care ar fi vrut s-o lase moştenire viitorilor oameni, numai că locul pe care se aflau urma să devină fundul unui ocean, iar el nu mai avea răbdare s-o strămute.

Pe undeva, prin junglă, hominizii – viitorii oameni – se luptau cu celelalte viețuitoare pentru supraviețuire. Erau copiii lui, pe care îi părăsea pentru a se întoarce în locul din viitor care îi fusese casă pentru doar o clipă, față de nenumăratele ere

pe care le trăise, dar care continuase să însemne atât de mult, încât era dispus să renunțe definitiv la tot ceea ce crease. Trase adânc în piept aerul tare al Pământului şi porni, aşa cum făcuse şi în urmă cu aproape o sută de milioane de ani, cu o navetă în călătoria, de această dată cu un singur sens, către punctul Lagrange I, unde maşinile gânditoare instalaseră inelele care urmau să genereze gaura de vierme.

Urcă apoi în crononava care avea să-l ducă în viitor, dar, înainte de a porni, în momentul în care îl despărțea de timpul din care venise, admise ceea ce, de fapt, înțelesese de mult, şi anume ideea că viitorul îl crease chiar el. El era veriga lipsă din studiile savanților timpului de unde venea. El accelerase evoluția şi îi dăduse direcția în urma căreia, peste un milion de ani, urma să apară civilizația care îi dăduse şi lui naştere.

Timpul şi legile lui generaseră o buclă de cauzalitate Möbius, în interiorul căreia fusese prins. Scăparea nu se putea face decât într-un singur fel, iar prețul pe care trebuia să-l plătească era mai mult decât moartea.

Faptul de a nu-şi mai vedea posibilă împlinirea dorinței supreme, de a redeveni contemporan cu epoca în care se născuse, îi amorți gândurile. Tot ceea ce crease se îndreptase către atingerea acestui scop, iar acum trebuia s-o ia de la capăt. Îl îngrozi perspectiva unei alte sute de milioane de ani de singurătate, după care urma o alta şi încă

o alta, asemenea unei plăci de vinii zgâriate pe care alunecă acul pick-up-ului şi repetă la nesfârşit acelaşi fragment de melodie, până la sfârşitul timpului sau până când bucla cauzală se va fi destins. Se văzu replicat de nenumărate ori, în miriade de ipostaze, aruncat în trecut, urcând pe scara timpului, reuşind de fiecare dată să recreeze omenirea, adăugând câte un fir la odgonul tot mai gros care lega trecutul de prezent.

Ajuns pe culmile cunoaşterii şi la puteri dumnezeieşti, Exploratorul cumpăni mult la ceea ce avea de făcut, chiar dacă, în termenii erelor, îi luă doar o clipă. Pe de o parte, era el şi chinul său perpetuu, pe de alta, întreaga omenire. Accidentul care îl trimisese pe el în trecut dusese la apariția făpturilor bipede pe care le crease şi care urmau să evolueze, făcând astfel posibilă existența omenirii. Zâmbi larg, pentru că era pe punctul să dea naştere la bucla cauzală prin care s-ar fi creat pe sine însuşi, detaliu aparent lipsit de logică, dacă maşinile gânditoare n-ar fi descoperit structura multipolară a Universului care permite translația dintre două puncte pe căi diferite de cele liniare.

Se întrebă, omeneşte, de ce el?

Sau poate că, prin această uriaşă încercare trecuseră, fără să reuşească, lăsând Pământul animalelor sau extincției, nenumărați alți oameni ajunşi în trecut intenționat sau prin accidente care încă nu se întâmplaseră. Poate şi alții

săvârşeau, în felul lor, munca anonimă de creație a acelui tot unitar care ducea la apariția ființelor raționale şi a conştiinței lor de sine.

Porni crononava şi se avântă cu ea prin inelele plasate în punctul Lagrange I, prin gaura de vierme, pe culoarul nesfârşit al timpului, la întâlnirea cu capătul celălalt al buclei cauzale. Modifică traiectoria pentru a se ciocni cu momentul în care el, un alt el, mai tânăr cu o sută de milioane de ani, se reîntorcea din călătoria încununată de succes către Hyades. În acest punct, deturnă Acul către trecut în singurul mod posibil, unind cele două găuri de vierme cu energia obținută din explozia crononavei.

După o sută de milioane de ani parcurşi într-o secundă, Exploratorul muri în deflagrație şi se proiectă înapoi în trecut, chiar în momentul în care ajunse în timpul său, la intersecția dintre viitor, prezent şi trecut.

Un om muri şi învie, dând naştere unei lumi.

Transparenți Și Supraconductori

Cristian-Mihail Teodorescu

Cristian-Mihail Teodorescu s-a născut în 1966, la Bucureşti. Fizician şi scriitor, a absolvit Facultatea de Fizică Tehnologică din cadrul Universității din Bucureşti şi a obținut doctoratul în chimie fizică la Universitatea Paris Sud, Franța. Între 1991 şi 2002, a lucrat în străinătate. Din 2002, a revenit definitiv în țară, la Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Materialelor Bucureşti-Măgurele. A publicat povestiri în *Almanahul Anticipația,* antologia *La orizont această constelație* (Albatros, 1990) şi în *Almanahul Science Fiction.* A primit Premiul pentru Povestire la Consfătuirea Națională, Craiova (1987) şi Premiul I la Concursul de proză SF Helion (2007). Volume: *SF Unu* (2008) şi *SF Doi* (2010), ambele la Editura Bastion. Al doilea volum obține Premiul „Ion Hobana", acordat de Asociația Scriitorilor Bucureşti şi Societatea Română de Science-Fiction şi Fantasy, şi Premiul pentru cel mai bun volum, acordat de ARSFAN. A publicat povestiri în antologiile Societății Române de Science Fiction şi Fantasy (*Alte țărmuri,* 2009; *Pangaia,* Eagle Publishing House, 2010; *Venus. Povestiri erotice Science fiction,* Eagle Publishing House, 2011). Este prezent şi în antologia *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Press, 2012). Este membru fondator şi preşedinte al

SRSF&F din 2011.

Cu siguranță că ultimul om în pielea căruia s-ar putea întâmpla să vă doriți să fiți este cel care vă scrie aceste rânduri, pe numele lui Cristian. Mihail. Teodorescu. CMT. Cîmîtî. Ca să vă explic de ce nu v-aş recomanda niciodată să schimbăm locurile, cele circa treizeci de miliarde de pagini pe care le-a comis omenirea până în prezent probabil că nu ar fi de ajuns; în consecință, vă voi servi rezumatul rezumatului rezumatului rezumatului rezumatului rezumatului rezumatului. (Am presupus că un rezumat a Ceva este un text de cam douăzeci şi cinci de ori mai scurt decât acel Ceva; puteți verifica şi singuri că 30 000 000 000 pagini împărțit la 25 la puterea a opta face cam o cincime de pagină.)

Lucrez cu numere mari care mi se par în permanență minuscule: vreau mai *mult.* Şi cu numere infinitezimale care mi se par gigantice: vreau mai *puțin,* vreau *altfel,* de ce are lumea fix *trei* dimensiuni? ce naiba caut *eu* aici, de unde ştiu eu că *voi* existați? Şi, mai ales, de ce atât de mulți dintre *voi* v-ați pus în cap să *mă* chinuiți, dacă tot nu *mi*-ați cerut voie să *vă* întâmplați pe lumea asta? Cu Timpul în care *vă* scăldați cu tot. Mama *voastră.*

Mai pe scurt. Cine-l priveşte pe cîmîtî de la o oarecare distanță ar trebui să nu aibă foarte mari rețineri în a-i lua imediat locul în angrenajele

Maşinăriei Universale: este un individ aparent arătos-sănătos-mintos şi relativ bine proporționat. Dacă privim dimensiunea Timp, omul despre care vorbesc s-a bucurat de o viață destul de tumultuoasă: în drumul lui de la maternitate spre balamuc, s-a ales cu ceva renume ştiințific şi cheagul material aferent (practic, nu duce grija zilei de mâine, ci pe aceea a zilei de poimâine şi a viitorului Universului), cu două case, două maşini, două neveste (drăguțe şi nesimultane) şi patru copii (drăguți, deştepți şi simultani). Probabil că nu mulți oameni la jumătatea vieții au realizat atâtea. *Pornind de la nimic.*

Păi, tocmai aici e necazul, că pentru cîmîtî toate acestea au ajuns să nu reprezinte *Nimic.* Corect ar fi să spun că reprezintă *Nimicul.* Pentru că omul acesta contorsionat are o mare problemă de percepție: *nu se poate bucura defel.* De fiecare dată când cei apropiați lui (sau el) reuşesc câte ceva, cum ar fi un desen frumos terminat de prima lui născută, premiul întâi în clasa întâi al ultimei născute, un proiect de câteva zeci de milioane pentru care-l admiră tot culoarul de fete albe din institut sau povestirea de față – pe care, dacă o citiți, înseamnă că a terminat-o – el, cîmîtî, nu este deloc mulțumit. *Se putea şi mai bine.* A mai isprăvit un volum de poveşti sefe, cam slăbuț i-a fost randamentul anul acesta. Ar fi putut foarte uşor să scrie două. Articolul acceptat la „Physical Review B“ ar fi putut trece, dacă era mai atent, la

„Physical Review Letters”. Putea termina facultatea cu o medie mai bună de 9,87. Şi la Olimpiada Internațională de Fizică ar fi putut face mai bine decât să ia numai premiul trei. După cum şi în şcoala generală a luat un număr inadmisibil de nouari şi de optari, câtă bătaie a mâncat el pentru notele acestea… *Dobitocul dracului.* Încă de mic a fost un copil nerecunoscător, indolent şi impertinent, merita să fie caftit zilnic la fundul gol cu o curea pe care o poartă şi acum. I-a prins în uşă mâna fetiței educatoarei, când era în grupa mijlocie. *Un criminal.* A spart sticla de lapte pentru că s-a încăpățânat să meargă la magazin cu trotineta când avea trei ani, iar laptele pe vremea aceea se vindea numai cu sticlă la schimb. *Mai bine nu te năşteam.*

Boule.

Unsprezece luni pe an se topeşte de dorul copiilor din prima căsătorie, stabiliți în Franța. Cu toate acestea, nu se poate bucura de ei cum ar trebui în luna în care locuiesc la el fata cea mare cu înclinații artistice, despre care am pomenit mai înainte (Maria. Laetitia. Teodorescu.) şi băiatul, unicul lui fiu, despre care vom vorbi mai mult în continuare (Luca. Victor. Teodorescu.). În special de vreo două vacanțe încoace, Luca nu se poate dezlipi de calculator şi de jocurile în rețea pe care nu le abandonează decât preț de câteva fracțiuni de minut, când necesități fiziologice îl presează peste limita admisibilului. Au fost zile când Luca

a petrecut şi douăsprezece ore în faţa calculatorului, deoarece acasă la el, în Franţa, nu i se dă voie să între pe calculator decât două ore pe săptămână şi, oricum, netul este mult mai prost. Aşa că Luca joacă Civilisation varianta ensprezece, mormăind fraze neinteligibile care s-ar vrea în limba lui Voltaire, Laetitia desenează plictisită noi şi noi dragoni, care mai de care mai sinistri, cîmîtî îşi blestemă zilele pentru că, în loc să se ocupe de ei aşa cum ar trebui, e prins într-un nou proiect cu care i se pare lui că ar putea da lovitura sau, mai degrabă, ar putea să nu se facă întru totul de râs.

Oxizi transparenți supraconductori (transparent superconducting oxides, TSCO), de asta sigur n-ați auzit. Rezumatul rezumatului rezumatului. Oxizii transparenți conductori (transparent conducting oxides, TEO) se folosesc, de ceva vreme, pe post de electrozi pentru celule solare şi pentru fotodetectori, iar în urmă cu vreo câteva luni cîmîtî s-a gândit că ar putea el să studieze supraconductori care să prezinte transparență, nişte materiale care ar avea proprietăți surprinzătoare, în cazul în care ar exista. (Aceasta este una din escrocheriile ştiințifice destul de folosite în lumea savantă, să pui laolaltă două proprietăți aparent disparate şi să încerci să realizezi un dispozitiv sau un material care să le combine pe amândouă.) De exemplu, se ştie că, în interiorul unui supraconductor, liniile de câmp

magnetic nu pot pătrunde, iar lumina este, totuşi, o radiație electromagnetică. Din considerente care nici lui cîmîtî nu îi sunt foarte clare, dar care rezultă din nişte ecuații de tip Maxwell-London-Bogoliubov privite din unghiul potrivit, la momentul potrivit al zilei şi obligatoriu cu stomacul gol, un obiect care ar prezenta o suprafață din aceste TSCO ar recepționa lumina dintr-o direcție şi ar transmite-o în direcție opusă, păstrându-i nealterate amplitudinea şi faza. Câmpul electromagnetic se „prelinge" pe lângă acest corp cu suprafața din TSCO şi se recompune, propagându-se nestingherit; ca şi când corpul nu i-ar fi existat în cale. Şi iată cum se va realiza, în nu se ştie cât timp de acum încolo, mantaua din frații Grimm sau Harry Potter, care te face invizibil. Totul este să reuşeşti şi să o răceşti la câteva miliardimi de grad Kelvin.

Oricât ar trişa la calcule, în oxizii pe care-i studiază (rutenogadolinat peroxid de ytterbiu şi tecnețiu, dacă chiar vă interesează), cîmîtî nu poate obține efectul de supraconductibilitate la o temperatură rezonabilă, măcar de câteva sutimi de grad Kelvin, nemaivorbind de visul frumos de a pune în evidență efectul la 4,2 grade Kelvin, temperatura heliului lichid. Însă acestea sunt poveşti care vor rămâne pentru totdeauna înmormântate în sertarul biroului său, deoarece nu se cade ca finanțatorul acestui proiect de şaptezeci de milioane să afle că nu există nicio

şansă de a realiza Omul Invizibil în viitorul apropiat.

Aceasta în timp ce Luca mai face un pipi scurt, se alimentează cu orice suc găseşte în frigider, varsă sticla, însă nu se sinchiseşte, ghemuindu-se înapoi la calculator.

— Luca, nu vrei să mergem la ştrand?

Are căştile pe urechi. Nu reacționează nici la semne. Tatăl invizibil se întoarce la supraconductorii lui. Sau la supramemoria care nu-i dă pace.

O aventură neplăcută, Franța aceasta, unde a locuit, totuşi, vreme de opt ani. După un început fulminant (1991-1992), în care cîmîtî s-a simțit apreciat şi a reuşit să publice două articole, şefii lui s-au supărat fără vreun motiv aparent pe el când cîmîtî era în al treilea an de doctorat (1993). I s-a tăiat şi bursa, fără vreo explicație. A rămas să trăiască din bursa nevestei, suportând cam cu năduf sarcasmele colegilor. Se îndrepta uşor-uşor spre varianta renunțării şi întorsului acasă în România lui Iliescu-Văcăroiu-Vadim, cu „coada între picioare”. (Ne-ați venit apoi, drept minte – o sticluță de pomadă. Cu monoclu-n ochi – drept armă, beţişor de promenadă…)

Însă a apărut, din senin şi în ciuda tuturor precauțiilor, Laetitia (1995). În momentul în care situația părea disperată, familia fiind în pragul colapsului financiar, moral şi neurologic, lui cîmîtî i s-a oferit un post bine plătit chiar a doua zi după

naşterea fetiței. *Copilul ăsta poartă noroc.* Au urmat doi ani grei, în care cîmîtî şi nevastă-sa au reuşit să-şi susțină tezele de doctorat, el foarte onorabil (1995), iar ea, în plus, cu felicitările scrise ale comisiei (1996). În aceşti ani era o mare sărbătoare pentru cîmîtî atunci când reuşea să doarmă trei ore încheiate. Cu toate acestea, a învățat destul de multe lucruri, a progresat, astfel încât n-a fost nicio problemă să-şi găsească un post în Germania. S-au mutat acolo, ce-i drept, în oraşe diferite, pentru un interval de timp de aproape doi ani.

Nouă lovitură de teatru. Abia instalați în Germania (1996), soției lui i s-a propus să se întoarcă înapoi în Franța, pe un post permanent şi foarte bine plătit. Aşa că, din Germania, cîmîtî va lua drumul Franței destul de des, încercând să-şi găsească şi el un serviciu (1997-1998). Relațiile cu şeful din Germania se deteriorează (inexplicabil, ca de obicei), iar cîmîtî demisionează atunci când i se propune un post nepermanent în Franța (1998). Însă, odată reîntors în țara lui Voltaire, postul propus se volatilizează şi i se promite un altul, dar care ar începe peste câteva luni (1999). Demoralizat, cîmîtî se alcoolizează cu tenacitate şi comite câteva prostii despre care n-are rost să insistăm în momentul de față (de exemplu: conduce băut, este oprit de poliție şi i se suspendă permisul timp de doi ani). În anul care urmează, lucrurile par să se aranjeze şi obține

chiar un post aproape permanent. Se naşte şi Luca (2000). Iarăşi, la serviciu este apreciat timp de aproape doi ani (1999-2000), iarăşi atitudinea celor din jur se modifică inexplicabil la finele celui de-al doilea an. Cam în aceeaşi perioadă (2001), nevastă-sa se decide să divorțeze, aduce la ei acasă în vederea realizării acestui deziderat o nepoată manelistă din România, împreună reuşesc să-i facă viața insuportabilă şi, în cele din urmă, să-l gonească de acasă. Rezumatul rezumatului. În final, cîmîtî fuge (acesta este cuvântul) înapoi în România (2001), urmărit de spectrul mai mult sau mai puțin imaginar al unei internări forțate a *l'hôpital psychiatrique*. Iar nevastă-sa se consolează în brațele celui care avea să-i devină soț după un interval incredibil de scurt: istoricii îl vor estima între câteva ore şi două săptămâni.

În România, cîmîtî se restabileşte greu, mai petrece un an singur în Anglia (2002), de unde se întoarce în urma unui accident. Trăieşte o perioadă cam tulbure (2003) şi fără prea mari resurse financiare. În cele din urmă, o cunoaşte pe actuala nevastă şi pe fata ei, Iulia, de aceeaşi vârstă cu Luca; Nevasta Doi efectiv îl recuperează pe cîmîtî din ghearele etilismului şi-l redă societății în general, fizicii româneşti în particular, concepându-i şi un copil cu numele Smaranda (2004), în cinstea revenirii în Universul vizibil. După acest nou început, cîmîtî urcă profesional

cucerind noi şi noi proiecte, elaborând zeci de articole pe an, punând bazele probabil celui mai dinamic grup din fizica şi chimia est-europeană.

Şi, mai ales, îşi regăseşte pasiunea din tinerețe, aceea de a scrie proză SF. Publică două volume şi fondează SRSF&F.

Însă tot nu-i destul. Poezia recitată de Călăuza în pragul Camerei împlinirii Dorințelor.

Nevasta Doi îl determină foarte repede să se împace cu Nevasta Unu, spre bucuria copiilor din Franța şi spaima netului din România. De exemplu. Luca a adormit, capul i-a căzut pe spătarul canapelei, dar pe ecranul laptopului supuşii lui se împuşcă cu voioşie, ca şi când Dumnezeul lor încă ar fi cu ochii pe ei.

A sosit momentul să mai căutăm ceva viruşi, îşi spune cîmîtî.

Statistic, jumătate din vacanțele „copiilor francezi" se lasă cu virusări ireversibile, fatal errors, corrupted systems şi mari ecrane albastre.

Porneşte un scan Kaspersky, de obicei durează aproape două ore. Fiecare nouă tulpină de virus găsită se lasă cu un chiuit victorios din rărunchii mult încercatului laptop. Cîmîtî realizează că n-a părăsit jocul lui Luca înainte de a lansa antivirusul, dar decide să continue inspecția calculatorului chiar şi în condițiile acestea.

Supraconductorii transparenți şi invizibili tot nu vor să ia naştere, nici măcar pe hârtie. Trebuie să-i aburesc eu cumva pe ăia din comisia de

monitorizare, îşi spune cîmîtî, imaginându-şi un scenariu de avarie în care el, fizicianul onest, realizează că proiectul propus este prea ambițios/nefezabil/o idioțenie – şi cere stoparea lui, cu restituirea sumelor cuvenite pe nedrept „împreună cu dobânda de refinanțare a BNR”.

A mai încercat să propună aşa ceva de câteva ori.

— Ce, eşti prost? i-au spus colegii în cor. Unde s-a mai văzut să dai banii înapoi??? Scrie şi tu ceva acolo, fă şi tu un articolaş de mâna a treia, dă-i cu nişte simulări, câteva zeci de pagini de grafice şi toată lumea va fi mulțumită, nu???

Kaspersky îi cere permisiunea să şteargă definitiv un fişier malware.

T&&sco%! Invi#ible.prn.scr.gz

Şi, fără să ştie de ce, Cristian-Mihail Teodorescu – acela care v-a tot împuiat capul până acum cu neroada lui existență, care v-a explicat ce tip cinstit şi de bună-credință a fost el la viața lui şi cum toată lumea, după ce-l ridica în slăvi, îl punea cu botul pe labe atunci când el se aştepta mai puțin, omul care a avut parte de cea mai mare densitate de ghinioane inexplicabile pe parsec cub din Universul apropiat – anulează ştergerea fişierului şi greşeşte deschizându-i cu celebrul program Microsoft Word. Nu mă întrebați de ce se întâmplă aşa ceva cu un fişier cu terminația gz. Întrebați-i pe cei de la Microsoft.

Domniile voastre, cititori ai acestor rânduri,

puteți fabula pe marginea denumirii fişierului malware, dar gândiți-vă la cîmîtî, care n-a recepționat denumirea decât, probabil, în plan subliminal. Rareori citeşti toate prostiile inexplicabile pe care le afişează un calculator. De altfel, nici nevasta lui nu-l ascultă până la capăt când are ceva de spus. Drept care cîmîtî a deschis fişierul – l-a deschis fără să-şi poată explica de ce, şi atâta tot. La fel a pătruns Casaubon în calculatorul lui Jacobo Belbo, la fel a pătruns Pendulul lui Foucault în ştiința gravitației.

Începutul este cam aşa !65478#¤&&Şăă6576%&&890==+?+56tfd7 z58/%(&% &%JHK88999j &%¤#âÎ%6%¤HG80+?“şŞhi876/=89(gz) =_:,9348f54%¤/&(/ 46988/&%¤1119856HN++ĂÎGFOD74# hkzuz&743098xjkj <snrk 1HLI4ZLUIYZ5087ZP98P9//(/p)(7P98P+ 3987P97P398 7P<873Q327z2p987 p98p89472 49zut&TSCO /&/89298pe49 85p09 i-am descoperit 39=87787880P97 TROSC# 436654709 /%%¤¤# ooliĂZ FWIU P8R(/o (P99800-_ (**i*8r03i40e0%%4236ş0e0-e9-0we=-9^900 3 pişcoțel-iubițel-mic-şi-tras-printr-un-inel 836^%53 9778263^04909-73--937-“P)(& ^^%&(*0_34şp667823920.

Aici pare să fie Ceva, îşi spune cîmîtî şi mai parcurge două pagini de caractere alfanumerice

oarecum fără noimă, din care extrage fragmentele relevante următoare: cheamă-mă când ai terminat recoacerea vino să vezi, pişcoţel nu e bine, lumina nu intră perpendicular pe fantă şi uite-aşa acum sunt singur cucu vezi că se termină azotul uite o negresă, ține-o bine-n lesă am închis fereastra din TROSC lumea s-a oprit, ciocnindu-se cu dorul meu de ea acum sunt singur singur singur înnebunesc nu pot crede ce mi s-a întâmplat, nu văd nicio scăpare, nu-mi pot da seama dacă Nora se va mai întoarce vreodată… Ar trebui să încep cu începutul owtââI35* nu este casa mea aici, aşadar suspendat, agățat de sfârşitul omenirii, *trăiesc numai pentru a-mi povesti viața.*

O ştiu pe Nora de când a început clasa întâi, iar eu eram bătăuşul clasei a treia. Îi pusesem pe toți la respect, ştiam când şi unde trebuia să lovesc – şi chiar băieți cu doi-trei ani mai mari ajunseseră să-mi ştie de frică. Învățasem să mă bat din jocurile video, bineînțeles. Dar, când am zărit-o prima dată pe Nora, lumea s-a oprit şi veți vedea ce nasol este când ți se întâmplă aşa ceva.

Nora era fiica unei celebre baschetbaliste, campioană europeană, probabil că ați auzit sau veți auzi de Loredana Simionescu, ulterior Loredana Robertson, după ce s-a măritat la Denver cu Jesse Robertson, multiplu campion NBA. După o fractură urâtă de omoplat a lui Jesse, acesta s-a retras din viața competițională, iar familia Robertson s-a mutat în România, unde

Loredana şi Jesse au început să-şi câştige viața din clipuri de publicitate, care utilizau în cele mai ingenioase moduri staturile lor impresionante. La un moment dat, Loredana a intrat în politică, a fost chiar secretar de stat (la Sport) în vreo două rânduri şi, timp de o jumătate de legislatură, membră a Parlamentului. Cu asemenea părinți, îi este oricui foarte clar că Nora nu ducea lipsă de nimic.

Exceptând faptul că era mulatră şi din chiar primele secunde de şcoală ceilalți copii i-au spus Negresa şi au început să-şi bată joc de ea. În recreație, atunci când am văzut-o prima dată, ceilalți copii din clasa întâi, cărora li se adăugaseră şi câțiva bătăuşi în devenire din clasa a doua, făcuseră cerc în jurul ei. Deşi Nora era cu un cap mai înaltă decât oricare din ceilalți, era incredibil de firavă, aşa că o îmbrânceau copios dintr-o extremitate în cealaltă a cercului (strigându-i gorilă-urangutan- „hipopotam”), până când au reuşit s-o doboare şi s-au năpustit s-o lovească cu picioarele.

Mamă, ce-am mai bătut la ei! Am sărit în mijlocul grămezii şi în trei minute îi umplusem de sânge pe vreo doi, pe unul îl muşcasem de ureche, altuia îi zburasem doi dinți. Palmaresul scurtei mele incursiuni a fost următorul:

a). opt perechi de ochi vineți, plus încă doisprezece ochi vineți neîmperecheați;

b). trei danturi afectate, care au necesitat

intervenții chirurgicale;

c). o coastă fisurată;

d). chemarea părinților mei la şcoală (nu s-au dus, n-au avut timp) şi amenințarea cu exmatricularea;

e). o privire caldă şi un sărut pe care Nora mi l-a aplicat pe frunte;

f). oprirea Lumii în ceea ce mă privea. După cum am afirmat mai înainte, aceasta a fost partea cea mai neplăcută. În lunile şi anii următori, puțin mi-a păsat că Soarele nu se mai rotea în jurul Căii Lactee, Pământul în jurul Soarelui, eu şi ceilalți sateliți în jurul Norei. Dar mi-a păsat al naibii de mult că hipofiza mea a sistat producția de somatotropina şi am rămas cu statura de atunci. Iar Nora era încă de la început cu o palmă mai înaltă decât mine.

Nu numai că era atât de înaltă, dar era extrem de inteligentă şi de muncitoare. Toate cadrele didactice din şcoală au fost unanime în a o îndemna pe Loredana să aprobe trecerea Norei direct din clasa întâi în clasa a treia, apoi să mai sară încă un an, ajungându-mi, în clasa a cincea, colegă. Aceasta s-a întâmplat într-un moment în care, din motivele explicate mai înainte, nu prea mai puteam să-i caftesc pe toți cei din jurul meu şi începusem să o cam încasez (cel puțin un şut în posterior în fiecare recreație) în contul activităților mele preponderente din primii trei ani de şcolarizare.

În toți acești ani, ne împrietenisem şi o conduceam acasă în fiecare după-amiază; din clasa a cincea, însă, începuse ea să mă conducă pe mine. Îi era frică să mă lase să merg singur prin cartier. Devenisem un cuplu celebru printre găştile de copii, Negresa şi Pişcot. Dacă ne vedeau împreună, ne lăsau în pace, pentru că Negresa avea deja statura medie a unui adult, nu mai era deloc aşa firavă ca în primii ani, plus că, dacă eu tot nu mai aveam statura şi forța necesară să-i bat pe ceilalți, o învățasem pe ea tot ce ştiam. Nora în acel moment putea uşor să pună pe fugă cinci-şase băieți de clasa a şaptea sau a opta; plus că uneori se supăra şi fugea după ei (alerga la fel de repede ca un băiat de liceu), iar lor nu le era deloc bine în momentul în care îi ajungea din urmă.

Dacă însă-l prindeau pe Pişcot singur, îl supuneau la fel şi fel de umilințe pe care n-are niciun rost să le descriu aici.

Singura mea teamă a fost, în acei ani de şcoală generală, ca nu cumva Nora, atât de bună la carte cum era, să mai sară încă un an, drept care învățam ca un disperat, ca să reuşesc să țin pasul cu ea, să sar şi eu eventual un an, dacă va fi nevoie. Într-adevăr, i s-a propus să treacă din clasa a şasea direct în clasa a opta, însă ea a reuşit s-o convingă pe Loredana să se opună la mişcarea aceasta, spunându-i că preferă să se pregătească foarte-foarte bine pentru admiterea la un liceu bun.

Nu mi-a spus-o niciodată, însă eu cred că a făcut-o în principal ca să nu mă lase singur. Era conştientă că ajunsesem să trăiesc în umbra ei, îi devenisem un fel de apendice; mă ajuta cât putea, şi la mate, şi la fizică, îmi pasa mingea la baschet, îmi explica pe înțelesul meu geografia Statelor Unite ale Americii, unde pleca în fiecare vacanță de vară. Atunci eu rămâneam închis în casă şi citeam numai literatură SF.

Pişcot. Atât de mult m-am obişnuit cu denumirea aceasta, încât mi se pare mult mai verosimilă decât anostul meu nume oficial de Adrian Ionescu. Numai Nora îmi spune Pişcoțel.

Prima dată s-a întâmplat să-mi spună aşa în clasa a unsprezecea, într-o vacanță în care ai ei plecaseră în State şi o lăsaseră singură acasă. (S-o spunem de pe acum: am fost colegi şi la liceu, şi la facultate.) Furişându-mă prin cartier, deşi pericolul de a fi caftit sau umilit scăzuse de când generația mea se dedase cu trup şi suflet jocurilor pe calculator, m-am înființat la uşa casei ei, fără să ştiu prea bine ce să-i spun sau ce să-i propun să facem. Surprinsă în ciuda celor doi metri de la care mă privea, n-a putut reacționa altfel decât lăsându-mă să intru în casă, apoi a început să-mi arate cum studia matematici avansate, de facultate.

În casa aceea cu tavane înalte, tot interiorul era croit pe măsura dimensiunilor celor trei ocupanți. Mobila era făcută pe comandă; îmi amintesc şi

acum că patul era pătrat, cu latura de doi metri şi jumătate. Şifonierele – enorme. Chiuvetele erau montate foarte sus; de exemplu, atunci când Nora mi-a cerut să-i aduc un pahar cu apă, am constatat că nu puteam ajunge până la robinete. M-a aşezat pe canapea, unde stăteam cu picioarele neatingând podeaua, s-a aşezat lângă mine cu o carte groasă de matematici speciale în braţe, m-am lipit de şoldul ei cald şi am încercat să-i ating sânul imens care se afla la nivelul frunții mele.

— Astâmpără-te, Pişcoţel! Eşti mult prea micuț ca să încerci aşa ceva.

— Eşti tot ce iubesc eu mai mult pe lume.

Nu-i puteam sesiza privirea, era mult prea sus. A chicotit – cam fals, zic eu. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră. Am sărit lângă ea, privind-o ca un cățeluş:

— E frumos afară. O noapte plină de stele. Vrei să ieşim puțin?

— Mi-e greu, uneori, să mă plimb cu tine.

— De ce? În ultima vreme nu s-a mai legat nimeni de mine. Nu mai am nevoie să-mi iei apărarea.

— Nu este vorba de asta. Pur şi simplu mergi prea încet. Nu vei putea niciodată să ții pasul cu mine. Iar eu m-am plictisit să-mi potrivesc mersul cu acela al unui copilaş.

— Hai să încercăm, totuşi. Mergi cum îți vine ție bine.

A fost una din cele mai neinspirate idei pe care

le-am avut vreodată. Nora a pornit pe sub castani cu un pas alert, am început să alerg după ea. După un sfert de oră, transpirasem tot şi-mi pierdeam răsuflarea. Am rămas gâfâind, aplecat cu mâinile pe genunchi, iar ea s-a întors senină. S-a apropiat, am privit-o, îi vedeam doar abdomenul şi sânii. Când mi-am recăpătat răsuflarea, zeița mea neagră s-a aplecat spre mine, iar sânii ei mi-au şoptit:

— Vezi, Pişcoțel? Să-ți între bine în cap, suntem două specii diferite.

…Între timp Luca se foieşte, plescăie, se freacă la ochi. Am adormit în toiul luptei, spune el cam buimac.

— Ți-e foame? Da, răspunde el şi întinde mâna după mouse-ul calculatorului.

Cîmîtî închide fişierul pe care-l studia şi pune cartofi la prăjit.

Într-o anumită măsură, îşi spune cîmîtî, povestea Norei şi a lui Pişcoțel seamănă cu o experiență personală, cu povestea lui cu Nevasta Unu. A cunoscut-o pe vremea când cîmîtî, olimpic internațional, era în culmea gloriei, într-o tabără de fizică în care el avea rol de profesor. Nevasta Unu tocmai terminase clasa a noua şi era o fătucă deşirată, complexată, de care se cam făcea mişto din cauza felului în care arăta şi pentru că o chema Didina. Cîmîtî s-a apropiat de ea numai cu scopuri băşcălioase, însă n-a mers până la capăt;

mai mult, Didina i-a şi rezistat, refuzând să continue să danseze cu el într-o seară. Acest refuz nu i-a influențat obiectivitatea lui cîmîtî, care i-a acordat Didinei premiul I la testarea care a avut loc la finele taberei şi unde el propusese subiectele şi corectase lucrările la clasa a noua.

S-au întâlnit din nou în facultate, când Didina era, de această dată ea, în culmea gloriei: „the first woman ever to win a major prize at a Physics Olympiad" („Physics Today"), premiul II în R.D.G., deci mai bine decât făcuse el în urmă cu trei ani. S-au îndrăgostit pe dată unul de celălalt, constatând imediat că fac parte din aceeaşi specie. În foarte scurt timp, Didina a devenit celebritatea cuplului, el ajungând să trăiască în umbra ei şi chiar întreținut de ea, în Franța. În ultimii ani petrecuți acolo, ea devenise destul de cunoscută, căpătase un post de conducere, iar el rămăsese un ingineraş care trebuia să asculte ordinele tuturor puştanilor, proaspăt cercetători.

Cu Nevasta Doi, cam acelaşi lucru. Atunci când s-au cunoscut, ea era o femeie de afaceri destul de prosperă, iar el un cercetător cu salariu mic, pe care nici nu-l prea lua integral. Ştefania l-a întreținut practic în primii 4-5 ani, până când, presați de Uniunea Europeană, guvernanții au decis că au nevoie şi de cercetători şi că acestor specimene trebuie să li se dea salarii onorabile, *altfel pleacă.* Însă, chiar şi în prezent, în continuare Ştefania este motorul principal

financiar al familiei.

Ajungem astfel la originea uneia din teoriile lui cîmîtî, pe care a dezvoltat-o în povestirile *Big bing, Larissa* şi *Majoratul Ségolènei:* ne îndreptăm cu paşi mari spre matriarhat; civilizaţia contemporană nemaiavând nevoie în primul rând de forţa fizică, impulsivitatea, acuitatea mentală extremă sau curajul bărbaţilor, ci de mobilitatea, diplomaţia, abilitatea de a rezolva simultan sarcini multiple şi meticulozitatea specific feminine. O statistică pe care o efectuează cîmîtî cu satisfacţie, de câte ori are ocazia, pe foştii colegi de liceu sau de facultate îi confirmă, de fiecare dată, bănuielile: toate fostele colege au ajuns în poziţii mai de răspundere şi mult mai bine plătite decât foştii colegi, în ciuda faptului că, la şcoală, băieţii erau în mod clar mai buni la matematică şi la fizică.

Aşa că, până la urmă, nici *Big bing, Larissa,* nici *Majoratul Ségolènei* nu sunt Science fiction. Cîmîtî v-a păcălit, scumpi fani SF.

Cartofii prăjiţi sunt gata, iar cîmîtî se burzuluieşte la Luca, nelăsându-i să mănânce cu ochii în calculator. Îl obligă să stea la masă, în bucătărie. Luca mănâncă hămesit (oare de câtă vreme n-a mai mâncat băiatul ăsta?), cu ochii privind în gol sau mai degrabă în lumea pe care tocmai a părăsit-o şi care-l aşteaptă răbdătoare, sub forma unui ansamblu de porţi logice şi registre din calculatorul care stă să cadă de pe măsuţa din sufragerie.

Înainte ca Luca să se avânte spre Universul lui, cîmîtî vrea să-şi salveze pe un stick fişierul pe care tocmai îl citea.

Însă nu mai găseşte povestea lui Pişcoțel şi-a Norei niciunde.

Probabil că antivirusul l-a şters, în cele din urmă.

— Tată, pot să *intru* acum?

— Intră.

Probabil că sunt nebun, îşi spune cîmîtî pe la două noaptea, când Luca a adormit, în sfârşit, nemâncat şi cu dinții nespălați, Laetitia a plecat la un club cu vară-sa, iar Nevasta Doi şi ceilalți copii dorm de mult.

Caută lista de fişiere neutralizate de antivirus. Dă căutare pe internet cu denumirea fiecărui astfel de fişier. Obține o sumedenie de informații interesante, ce fel de troian sau malware este fiecare, ce face, ce afectează, cum se poate contracara şi aşa mai departe: însă cine a văzut vreun portal de internet care să-ți pună la dispoziție să descarci viruşi? Eşti un dobitoc, prietene, îşi spune cîmîtî.

Povestea copilăriei şi adolescenței lui Pişcoțel chiar l-a fascinat, vrea să ştie ce se întâmplă în continuare. Singura soluție ar fi să-l lase pe Luca să se joace un timp convenabil ca să umple din nou calculatorul de viruşi – însă cine-i garantează că se va căptuşi exact cu aceleaşi fişiere malware?

Plus că nu ştie exact cum funcționează antivirusul, însă este posibil ca acesta să fi setat calculatorul să respingă fişierele deja recunoscute în care a găsit tulpini de viruşi. Au şi calculatoarele imunitatea lor.

Singura soluție, îşi spune cîmîtî pradă unei insomnii care va dura un secol, este să încerc să scriu eu mai departe despre Pişcoțel şi Nora. Şi, dacă tot voi face acest efort, voi scrie povestirea de data aceasta din perspectiva Norei, tot la persoana întâi.

Trebuie să clarificăm un număr de lucruri, începe cîmîtî. Primul ar fi să încercăm să găsim o justificare pentru intelectul deosebit al Norei şi, în special, pentru talentul neasemuit la matematică. După cum statura ei este de natură congenitală, la fel ar trebui să fie şi înzestrările ei mentale. Cred că oricui îi este destul de clar că Loredana nu avea o inteligență deosebită, altfel nu ajungea în Parlament. Inteligența Norei se trage, deci, de pe linie paternă. Jesse a fost un student sclipitor la matematică la – să zicem – Ohio State University. În acelaşi timp, statura lui (doi metri şi douăzeci de centimetri sau şase picioare şi jumătate, pentru amatorii de unități anglo-saxone) l-a predestinat jocului de baschet, determinându-l să aleagă cariera sportivă şi să termine facultatea cu note mai degrabă modeste.

Cu inteligența aceasta deosebită, Jesse nu avea

să se adapteze niciodată în România unde, o vreme, va fi perceput doar ca o bizarerie, eventual ca soțul frumoasei şi impunătoarei doamne senator. Loredana, de altfel, îl va neglija de la un anumit moment încolo, prinsă în amalgamul prejudecăților, obligațiilor de tot felul şi robită de lumea celor puternici în care a intrat. Discret şi inteligent, după ce se convinge că atât ea, cât mai ales Nora nu vor duce lipsă de nimic, Jesse se retrage. Divorțează şi se întoarce în Statele Unite, pe un post de analist financiar.

În al doilea rând, trebuie ca Pişcoțel şi Nora să fie împreună. Cum?

În perioada în care părinții ei divorțau, Nora era deja studentă la Facultatea de Fizică din Bucureşti (unde altundeva?).

...Îmi dorisem dintotdeauna să fac matematică, însă mama îmi spunea în permanență să-mi aleg o disciplină mai cu viitor, cum ar fi economia, ingineria, chimia sau fizica. În ceea ce priveşte economia, greşeşti, mamă, îi spuneam. În țara asta sunt şi aşa prea mulți economişti. Şi nu neapărat cei mai înzestrați ajung să aibă servicii bine plătite, ci aceia care beneficiază de relații sau fetele care arată bine.

— Tu arăți perfect, draga mea, spunea Loredana.

— Sunt mulatră şi am doi metri. Românii sunt plini de prejudecăți, atât în ceea ce priveşte femeile înalte, cât şi persoanele de culoare. Nu am nicio

şansă în țara asta dacă mă fac economistă.

— Fă ce vrei, atunci. Dar cu matematica mori de foame.

Ingineria, de orice fel ar fi fost ea, nu mă atrăgea. Chimia este pentru fete urâte, iar despre mine se spune că sunt frumoasă. Iar fizica văd că îi place şi lui Pişcoțel. Absolvenților de fizică li se propun – uneori – posturi bune. Hai acolo.

Nu-l mai lăsasem pe Pişcoțel să se apropie în vreun fel de mine. Mai venise într-o seară, când eram singură acasă, dar l-am ținut în pragul uşii, i-am spus că n-are rost să între; el a insistat, aşa că l-am împins cu genunchiul în coaste, l-am doborât cu o lovitură de şold şi i-am închis uşa în nas.

În perioada aceea, am început să întâlnesc bărbați adevărați. Fiindu-mi foarte clar că şansele să găsesc un bărbat de doi metri în această țară erau neglijabile, coborâsem ştacheta la un metru şi nouăzeci de centimetri, dacă individul era bine făcut. Am avut trei aventuri una după alta, pe când aveam nouăsprezece ani; după aceea mi-am dat seama că n-am ținut cu adevărat la niciunul din ei. Ca un făcut, bărbații aceştia impozanți erau şi cam prostovani, când nu erau de-a dreptul abjecți; o dată sau de două ori mi-a fost dat să întâlnesc bărbați care să satisfacă criteriile de dimensiune pe care mi le impusesem şi care să dea dovadă de o oarecare inteligență, sau măcar de bun-simț. Însă, fără nicio excepție, aceştia se

dădeau în vânt după femeiuşti de un metru şi jumătate, iar cu mine nu puteau lega decât, cel mult, o relație de camaraderie.

Încercam, în secret, să caut un tratament pentru Pişcoțel. Eram conştientă că nu ar putea deveni niciodată vreun partener valabil pentru mine, dar îmi doream să fie şi el cât de cât normal, să depăşească funesta lui înălțime de un metru şi douăzeci, să-şi poată găsi o iubită.

Să mă mai lase în pace? Poate, şi asta.

La un moment dat, a început să mă enerveze natura care îşi tot cerea drepturile şi care mă determina să întorc capul imediat ce în câmpul vizual identificam un mascul mai bine reprezentat. Îmi dădeam seama că totul nu era decât instinct, că nu se cădea ca un intelect ca al meu, care se juca în principal cu varietăți Riemann şi cunoştea în amănunt geometria imaginară a lui Lobacevski, să se lase pradă unor fluxuri hormonale necontrolate.

Nu. Nu voi mai căuta. Dacă *Acela* există, mă va găsi *el,* singur.

Făceam mult, mult sport. Nu aveam cu cine juca baschet sau mi se mai întâmpla să joc singură împotriva unei echipe de cinci colegi. Făceam însă multiple exerciții la sală, mergeam la piscină de trei ori pe săptămână, alergam prin parc (ce mă mai distram când câte unul încerca să țină pasul cu mine…). Învățam, citeam cărțile de SF pe care Pişcoțel, resemnat acum, mi le aducea în fiecare

săptămână.

Pentru că totuşi Pişcoţel rămăsese prietenul meu cel mai bun. Îi acordam cel puţin o după-amiază pe săptămână; de obicei, ne plimbam puţin, mie părându-mi-se că stau pe loc, apoi beam ceva – el, o cafea, eu, câteva beri. Îi povesteam, fără să-i ascund nimic, vrute şi nevrute, ce cărţi de matematică am mai citit (mă distra că nu înţelegea mare lucru, deşi încerca să simuleze aceasta), ce bărbaţi am mai cunoscut (mă distra cum încerca să pară nepăsător). O singură dată m-a enervat cu o criză de gelozie nejustificată, îi relatam o escapadă pe care o făcusem la schi cu Petre Predescu, pe care el îl considera un dobitoc. S-a îmbufnat, aşa că i-am tras o palmă prietenească pe ceafă şi l-am lovit cu fruntea de masă. Semnul pe care i l-am făcut a persistat o lună.

Nu numai că era atât de micuţ, dar era şi atât de firav… O dată l-am rugat să-mi ducă geanta de laptop şi l-am văzut complet dezechilibrat de acea greutate, de parcă ar fi dus un geamantan. Altă dată am constatat că pot să-i cuprind coapsa între două degete. La un concert într-un parc, m-a rugat să-l ridic, să vadă şi el scena, şi am putut realiza cât de uşor era. În mod clar, slăbise faţă de momentul lui de glorie, din clasa a treia. Nu cred că avea mai mult de douăzeci de kilograme.

Îmi arunca mereu priviri încărcate de admiraţie-dragoste-adoraţie şi o dată mi-a spus „eşti cea mai

frumoasă fată din spațiul Minkowski”.

Şi insista să meargă cu mine peste tot, de exemplu, după episodul cu Petre, a ținut morțiş să meargă el cu mine la schi în Elveția. Strânsese – zicea – bani timp de un an pentru a veni cu mine în săptămâna aceea. Am închiriat cele mai lungi schiuri pe care le-am putut găsi în Zermatt pentru mine, nişte schiuri de copil pentru el, am urcat împreună cu Matterhorn Express şi de acolo l-am lăsat să se descurce singur. Nu aveam cum să stau după el, tocmai făcusem cunoştință cu Sven şi Jorg. Primul, suedez, al doilea, norvegian.

— Nora, Noraaa… a strigat Pişcoțel.

Îmi dădusem drumul, râdeam în hohote. În fața mea coborau, în curbe experte, Sven cel roşcovan, îmbrăcat într-un combinezon albastru, şi Jorg, care era aproape albinos, în combinezon negru. Nu ştiam dacă avea să se lege ceva din întâlnirea mea cu cei doi, ştiam doar că-mi plăceau la fel de mult, ambii aveau priviri inteligente, erau degajați, glumeți şi serioşi în acelaşi timp – şi schiau bine, cu mult mai bine decât mine, care mă consider o mare expertă în țara mea.

Îmi era greu să mă țin după ei şi, în acelaşi timp, nu voiam cu niciun chip ca ei să încetinească sau să mă aştepte. Vezi, Nora, îmi spuneam, probabil că aşa se simte şi Pişcoțel când îl pui să alerge după tine.

Pârtia pe care o aleseseră cei doi se îngustase şi devenise foarte abruptă, practic urma versantul

cel mai stâncos al muntelui – în dreapta, stâncă, în stânga, prăpastie.

— Vorsicht! am auzit din spate şi o săgeată roşie a țâşnit pe lângă mine.

Întoarsă o fracțiune de secundă, m-am dezechilibrat. Nu aveam să cad, nu. Cu toate acestea, am cotit spre stânga, m-am lovit de gardul dinspre prăpastie, m-am abătut din nou spre dreapta, m-am lovit de zid, apoi din nou spre stânga, cu capul înainte, trecând peste gardul în care schiurile mi-au rămas agățate…

Cred că au fost vreo trei secunde. Calculați singuri înălțimea $h=gt^2/2$. Nu ştiu cum s-a făcut: m-am răsucit în cădere şi am aterizat cu spatele în ceea ce avea să se dovedească a fi un colț de stâncă.

O lumină albastră, care, de fapt, era roşie. O senzație de fierbere în măruntaie. Apoi nimic.

…În cap îmi tot suna: Lobacevski, Minkowski, Lobacevski.

Geometria neeuclidiană a unei camere de spital. Sunt încapsulată în ghips din cap până-n picioare. De la mijloc în jos nu simt nimic – în rest, o durere surdă.

Trăiesc. Uite-l pe Pişcoțel. Plânge.

Nu te mai smiorcăi, popândăule. Mai bine dă-mi un pahar cu apă. Dacă ajungi la chiuvetă, bineînțeles.

Am stat trei săptămâni în Zermatt, apoi încă o lună la Sion, încă două luni la Zürich.

Nu se mai putea face nimic. Aveam să rămân paralizată de la brâu în jos.

O paraplegică menită să desluşească operele lui Lobacevski cel orb. Cunoaşterea cere sacrificii.

În tot acest timp, Pişcoţel a fost acolo, cu mine. Aveam să aflu după aceea că atât spitalizarea mea, cât şi sejurul lui acolo fuseseră finanţate din fondurile de urgenţă ale Parlamentului României. În primele zile, când aveam şi mâinile în ghips, i-am dat voie să-mi vâre mâncarea în gură şi să-mi citească din rezerva lui inepuizabilă de SF-uri. Apoi i-am dat voie să meargă să-i caute pe Jorg şi pe Sven. I-am dat voie să-mi spună că nu i-a găsit. I-am dat voie, apoi, să meargă să-i mai caute o dată, eventual să facă rost de numerele lor de telefon sau de adresele lor de e-mail. I-am dat voie lui Pişcoţel şi să-mi spună că a dat de ei, dar că niciunul nu-şi mai aminteşte de mine şi, chiar dacă şi-ar aminti, ce să caute ei la spital?

I-am dat voie să mă sărute.

I-am dat voie să mă ceară de soţie atunci când ne-am întors acasă.

Mama, cu spiritul ei întreprinzător şi pasiunea ei pentru mobila făcută pe comandă, ne-a amenajat foarte repede o zonă a casei de pe malul lacului Florească în care a coborât toate facilităţile (chiuvete, policioare, înălţimea şifonierului) la nivelul nostru: nu numai al meu, în fotoliul cu roţi, dar chiar al lui Pişcoţel (care, în momentul de faţă, când aveam să rămân aşezată în scaun pentru

restul vieții, îmi ajungea până la umeri). Doar noul nostru pat conjugal era acelaşi model ca al mamei, ceea ce îmi convenea. Începusem să mă îngraş şi cred că mai luasem ceva şi în înălțime. Pişcoțel se cam întrista când se întâmpla să doarmă singur în patul acela, dar în prezența mea se regăsea şi se pare că-i pria relația noastră amoroasă, pentru că se cerea *acolo* de trei-patru ori pe noapte. Nu simțeam nimic, însă el se pare că se afla într-o stare permanentă de beatitudine. Iar mie-mi bubuia uneori inima: Lobacevski, Lobacevski.

În restul zilei, soțul meu zburda ca un cintezoi în juru-mi, încercând cu tot dinadinsul să se facă util: de la servitul mesei la pat, la călcatul rufelor, pedichiură şi tot ce presupune toaleta unei persoane infirme. Nu mă prea putea ajuta atunci când trebuia să mă deplasez din scaunul cu roți în diverse alte locuri. Cred că depăşisem cu mult o sută de kilograme. Pentru astfel de deplasări, îl aveam la dispoziție pe Damian, un fel de om bun la toate, un munte de muşchi prost ca noaptea, plătit de mama cu un salariu de profesor universitar.

…Ştefania, cu ochii cârpiți de somn:

— Tu ai de gând să te mai culci noaptea asta?

Am reuşit. Sunt împreună. Dar greul de-acum urmează.

Stimate cititor, cred că ne apropiem de jumătatea poveştii. Ieri discutam cu Marian Truță

despre cum, la un moment dat – cel mai adesea, spre jumătate –, o povestire începe să *se scrie singură.* Sigur, probabil că n-am descoperit noi Ultimul Secret Literar. Însă ne-am împărtăşit impresiile şi amândoi avem exact aceeaşi senzație: de la un anumit moment încolo, povestea se dezvoltă de la sine, personajele fac ce vor, încep chiar să-şi cam bată joc de tine, autorul. Au viața lor, sunt entități cu voință şi putere de discernământ, se mişcă după cum le vine lor la îndemână. Nu ştiu cum sunt percepuți de tine, cititorule, Nora şi Pişcoțel, însă, din această clipă, pentru cel care scrie aceste rânduri cele două persoane există cu adevărat şi vor avea cuvântul lor de spus în continuare.

Încă o dată, acest mic paragraf are ca scop doar să amintească o realitate literară pe care probabil că mii sau zeci de mii de autori înaintea noastră au simțit-o pe pielea lor.

Pentru autor, această „desprindere volitivă" a personajelor este un lucru bun şi rău în acelaşi timp. Este un lucru bun, deoarece povestea scriindu-se singură în continuare, autorul nu mai trebuie să se căznească să inventeze nimic. El nu face decât să transcrie informația care-i vine de Altundeva. (Trebuie doar să ai grijă la ortografie şi la repetiții, treabă de bucătărie, la urma urmei.) Însă este şi un lucru mai puțin bun, pentru că înseamnă că orice posibil plan pe care şi l-a făcut autorul privind firul narativ se duce de râpă; în al

doilea rând, încheierea poveştii nu mai este încununată cu sentimentul de mândrie al autorului care a încheiat o treabă bine făcută, ci doar de „sentimentul datoriei împlinite”, acela că „ai făcut ceea ce trebuia să faci”. Mergând până la cazul nevropaților, precum cîmîtî, care nu se pot bucura de nimic, nici măcar de roadele muncii lor.

— Pot să *intru*?

— Intră, Luca.

Cîmîtî îl lasă la calculator din două motive, unul, pe care-l va destăinui tuturor, şi altul, pe care nu-l va dezvălui decât cititorului. Primul motiv este că a început să-l intereseze cât de mult se poate juca băiatul acesta pe net. Cât din viața lui mai este legată de lumea pe care ne încăpățânăm s-o denumim „reală”, cât din viața lui se desfăşoară în spațiul virtual. Aseară a reuşit să-i scoată, pe el şi pe Laetitia, la o plimbare în parc, iar cei doi au discutat tot drumul numai despre ce se întâmplă în cutare sau cutare joc. Un jargon aproximativ francofon din care cîmîtî n-a priceput nimic, împănat cu interjecții de genul bouf! splash! pan! tehack! În condițiile acestea, situația din Matrix este mult mai apropiată de noi decât am crede.

Iar al doilea motiv, pe care cititorul îl ştie, constă în speranța de a mai „agăța” vreun virus care să ne istorisească despre Nora şi Pişcoțel.

Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

Efectuând această operațiune cu o bere

dezalcoolizată în față, cîmîtî încearcă să-şi rememoreze seria de ghinioane inexplicabile pe care le-a avut, în special în cei unsprezece ani în care a fost căsătorit cu Didina.

Ghinionul nr. 1: părinții lui, şi în special taică-său, n-au plăcut-o pe Didina de când au văzut-o. Au tratat-o cu răceală, cu grosolănie chiar, au refuzat s-o invite la masă când a venit prima dată în vizită la ei, fapt nemaiîntâlnit în familia Teodorescu. Cîmîtî a dus o luptă cruntă pentru a se putea căsători cu ea; condiția care li s-a pus a fost ca ei doi să trăiască în acelaşi apartament cu bunicul lui cîmîtî şi să aibă grijă de el; iar conflictele au fost destul de aprige cu bătrânul care se simțea stăpânul casei şi o trata pe Didina ca pe-o servitoare. În aceste condiții, este evident că Didina nu şi-a dorit altceva decât să plece din țară, după 1990.

Ghinionul nr. 2: ne aflăm după doi ani încununați de un oarecare succes, în Franța, în urma cărora a realizat două articole şi a organizat şi o conferință în România, în baza căreia colegii lui francezi să poată face turism pe plaiuri mioritice, pe banii CNRS-ului. La întoarcerea în Franța, cîmîtî a fost tratat cu o ostilitate nejustificată de aceiaşi colegi cu care se afla până ieri în relații excelente şi pe care-i invitase şi în România. Cîmîtî rămâne fără bursă, nimeni nu se zbate în vreun fel să-i găsească vreo finanțare. Urmează câteva luni sinistre, pentru că Didina nu

începuse să primească salariul, iar rezervele li se cam terminaseră. Cîmîtî semnează cecuri fără acoperire, în urma cărora este înregistrat de Banque de France ca rău platnic. Numai plata la timp a tuturor amenzilor îl salvează, împreună cu un împrumut providențial acordat de directorul laboratorului.

Ghinionul nr. 3: După primul an petrecut în Franța, cîmîtî strânge bani şi, în loc să-şi cumpere de acolo o maşină la second-hand, achiziționează în România o Dacia 1310 nouă şi extrem de proastă. Motorul era „varză”, arunca ulei prin toate părțile, maşina cu greu ajungea la viteza de o sută la oră, iar pantele de pe autostradă erau urcate în viteza a doua. N-a existat vreun furtun care să nu crape la un moment dat. Nicio uşă, capota sau portbagajul nu se închideau cum trebuie. Mulți ani, din acel moment încolo, cîmîtî se va război cu această maşinuță, devenind, treptat, un obişnuit al cimitirelor de maşini, de unde demonta în fiecare duminică diverse piese de pe autovehiculele Renault 12 casate acolo. Hai să spunem că aici avantajul a fost că, în câțiva ani, cîmîtî a devenit şi el un mic expert în repararea autoturismului Dacia 1310 – însă la ce i-ar putea folosi pe viitor asemenea competențe? Maşinile din zilele noastre nu mai pot fi reparate de mâna proprietarului.

Ghinionul nr. 4: Lui cîmîtî i se propun, de-a lungul primilor ani petrecuți în Franța, din mai

multe părți, susțineri pentru a obține un post permanent acolo. Le refuză pe toate, spunând, cu mândrie patriotică: „Eu mă întorc în România.” După care pleacă în Germania, iar de acolo, aşa cum s-a povestit mai devreme, este constrâns să facă orice fel de demersuri pentru a se întoarce în Franța.

Ghinionul nr. 5: Propunerea de a reveni în Franța se suprapune peste un moment de criză a relației lui cu şeful din Germania. Cîmîtî demisionează şi se întoarce la Orsay, unde află cu stupoare că nu este eligibil pentru bursa respectivă, el nefiind cetățean al Uniunii Europene. Cel care-l invitase a spus că nu şi-a imaginat în niciun moment că el, cîmîtî, nu are cetățenia franceză după atâți ani petrecuți în Franța. Chiar aşa, cum poți determina pe cineva să demisioneze şi să vină la tine pentru un post, când nu te-ai asigurat că nu există niciun impediment administrativ?

Ghinionul nr. 6: Pierderea permisului de conducere. Mulți francezi conduc băuți, iar cîmîtî se conformase acestui plăcut obicei. În după-amiaza aceea, ce-i drept, cu o alcoolemie destul de avansată, cîmîtî merge cu maşina s-o ia pe Laetitia de la grădiniță. Este oprit şi dus la secție, i se interzice să conducă timp de doi am; cu consecințe maxime într-o țară în care a nu avea dreptul să conduci maşina este considerat la limita infirmității. Mic avantaj: se deplasează foarte mult

pe bicicletă.

Ghinionul nr. 7: botezul lui Luca. Sosită în România ca să-l boteze pe nou-născut, tânăra familie Teodorescu intenționa să realizeze acest eveniment la un restaurant. N-au fost lăsați să facă acest lucru, reproşându-li-se, cu calcule eronate, că ar fi prea scump. Au trebuit să organizeze totul la ei acasă, fără vreun ajutor din partea rudelor, dimpotrivă, cu tot felul de stresuri inutile (naşii nu se ocupaseră de lumânare, cu preotul s-a vorbit în ultimul moment etc.). După ce stă până spre dimineață să facă friptura şi bea vreo două sticle de vin, cîmîtî adoarme în sufragerie. Didina îl trezeşte, el o bate. Rău. Nu va şti niciodată ce l-a apucat. Oricum, cu siguranță că acela a fost momentul în care ea s-a decis să divorțeze.

Ghinionul nr. 8: schimbarea atitudinii noilor şefi, după doi ani de brave servicii aduse comunității magnetice de la sincrotronul din Orsay. Fiind în curs de divorț, alungat de acasă, obligat să plătească atât chiria garsonierei unde se mutase, cât şi ratele la apartamentul Didinei, cîmîtî s-ar fi aşteptat la mai multă înțelegere la serviciu. Dimpotrivă, tonul s-a îngroşat şi acolo, au apărut reproşuri pentru vini inexistente, amenințări cu internarea, ceea ce a avut ca efect evadarea lui definitivă în România. Să spunem că avantajul acestei succesiuni de evenimente este că, astfel, cîmîtî a aflat o regulă esențială după

care funcționează societatea franceză: atât timp cât eşti puternic, nimeni nu se atinge de tine; când însă începi să te datini, vei fi lovit din toate părțile. Un fel de selecție naturală. De-aia au ajuns ei unde sunt acum.

Ghinionul nr. 9: şi cel mai absurd. Ne aflăm la finele lui 2002, cîmîtî este în Anglia, totul îi merge cum nu se poate mai bine, deşi e singur. Detaliu: locuia în gazdă şi n-avea voie să fumeze în cameră, drept care fuma ieşit pe geam şi arunca mucurile de țigară pe garajul spre care dădea camera lui. Din când în când (o dată la două săptămâni), sărea pe geam, ieşea pe garaj şi aduna mucurile de acolo. Este invitat să țină un seminar la fostul lui loc de muncă, în Franța. Prilej de a-şi face cunoscute rezultatele şi de a-şi vedea familia. Înainte de-a pleca, se hotărăşte să mai facă o curățenie pe garaj, dar, la escaladarea înapoi a ferestrei spre camera lui, alunecă şi cade în cap de la etajul întâi. (Absolut nejustificată această cădere, nu băuse nimic şi, în plus, mai făcuse de foarte multe ori această operațiune.) Nu pățeşte mare lucru, are doar capul zdrelit, însă la spital este cusut prost, rana i se infectează, încearcă să bea ca să uite de durere şi să poată dormi, proprietarul îl dă afară din casă, chemându-i şeful, ca să-l recupereze. Cîmîtî realizează că n-are rost să mai rămână până la finele contractului, aşa că-şi înaintează demisia şi este însoțit la aeroport. Repatriere sanitară. Plus reproşuri

nevoalate din partea francezilor, care-l invitaseră, făcuseră demersurile necesare ca să fie plătit, iar el nu le onorase invitația. Reputația lui ştiințifică, atâta cât era ea, este definitiv compromisă în Franța şi în Anglia.

Iar de când s-a întors în România, n-a mai avut niciun ghinion de soiul acesta. Exceptând modul în care a fost ținut pe loc de la promovare de la CS3 spre CS1 (ar fi trebuit să fie CS1 încă din 2005, el a căpătat titlul numai în 2009). Însă aceasta n-a fost niciodată o problemă de viață şi de moarte.

...Luca a rezistat ca un erou, paisprezece ore în şir (o singură pauză cronometrată de cîmîtî la un minut şi patruzeci de secunde), a mâncat ceva, apoi s-a mai războit cu diverse Civilisation încă trei ore şi jumătate.

— Ai exagerat astăzi, Luca. De mâine, ne apucăm să facem altceva. Cred că plecăm pe munte.

— Hî-hî, spune el şi adoarme instantaneu.

Viruşi sunt? Sunt. Şi cîmîtî petrece o jumătate de noapte deschizând cu Wordul toate fişierele identificate de programul antivirus. La al treisprezecelea fişier, reuşeşte să dea peste: %667¤#îă89h:;(/ ideea a fost a mea, de fapt, am preluat-o dintr-o povestire SF a unui autor despre care voi povesti mai încolo, dacă voi avea timp. Însă toată munca de laborator a fost făcută de Nora.

Se schimbase mult. După primul an în care a fost vizibil afectată de paralizie şi în care nu făcea altceva decât să caute diverse soluții mai mult sau mai puțin chirurgicale, capabile s-o repună pe picioare (căuta şi tot felul de hormoni de creştere pentru mine, mi-a şi administrat vreo câțiva, însă fără rezultat), la un moment dat s-a schimbat complet: a spus „Pişcoțel, viața nu s-a terminat, le arătăm noi lor, te iubesc.” A fost singura declarație de dragoste pe care am auzit-o de la ea, după care s-a apucat să facă sport, a cumpărat toate aparatele posibile de întreținere a musculaturii de la brâu în sus, avea şedințe de masaj, mobilitate şi fizioterapie pentru picioare; ieşea în fiecare seară la goană în scaunul cu roți şi mărturisesc că acum, chiar şi când se deplasează normal numai prin forța brațelor ei, nu mă mai pot ține după ea, aşa cum se întâmpla pe vremuri, când mergea în picioare. Ni se întâmplă uneori să mergem la plimbare şi eu să obosesc, aşa că mă invită fără nicio reținere în poala ei şi termină cu forța brațelor ei plimbarea începută. Iar plimbările acestea sunt din ce în ce mai lungi.

A început să caute supraconductorii transparenți cu meticulozitate, s-a inițiat într-un program foarte stufos de simulare de structuri cristaline şi de proprietăți ale acestor structuri. Partea de optică era bine implementată; însă, cu ajutorul unor colegi de la teorie pe care sunt gelos şi acum, Nora a reuşit să implementeze şi partea

de simulări ale proprietăților supraconductoare.

Şi, nu după multă vreme, a obținut faptul că trioxidul de lutețiu – perclorat de ¤#“h&_&34 dopat cu %df%Ş, este sistemul ideal. Prezintă transparență pe tot domeniul spectral, de la ultraviolet la infraroşu îndepărtat. De asemenea, tranziția supraconductoare poate avea loc la vreo sută douăzeci de grade Kelvin. Pe ecranul calculatorului, compusul avea un aspect îmbătător: se vedeau în special suprafețele definite de atomii de lutețiu şi de oxigen, care întruchipau nişte curbe proiectate parcă din spații neeuclidiene. Se ştie că, în cuprați, fenomenul de supraconductibilitate se petrece în nişte banale plane de cupru şi oxigen; aici fenomenul părea a avea loc în acele suprafețe la fel de vălurite ca sânii Norei atunci când stă întinsă pe spate şi mă aşteaptă.

Suprafețe Lobacevski, ai uitat, Pişcoțel. Am demonstrat analitic că numai aceste varietăți pot prezenta simultan supraconductibilitate şi transparență. Matematică pură, cu aplicații direct în SF.

Munca de laborator a durat vreun an în care ea era savantul, eu – asistentul. Amenajasem laboratorul astfel încât să nu aibă polițele prea sus, iar toate aparatele să ne fie accesibile.

Nimeni nu credea că vom reuşi, dar îi lăsau pe Negresă şi pe Pişcot să-şi vadă de treabă. De fapt, le era şi nițel cam frică de Nora; cu nivelul de

cunoştinţe la care ajunsese, putea să-l facă praf în orice moment (pe la seminarii, în special) pe cel mai bătrân şi respectat dintre cercetători.

— Transparent rare earth oxides presenting superconductivity, TROSC, frumos titlu de copertă în „Nature”, spunea Nora. O abreviere care aduce după ea impactul, impactul cheamă descoperirea. Hai să încercăm biluța asta, acum.

Era proba cu numărul 2138. În fiecare zi, Nora sintetiza câteva zeci, după care le cufundam în azot lichid, aşteptam să se răcească, apoi le scoteam doar ca să ne uităm la ele. Eu insistam să introducem cât mai multe şi la temperatura heliului lichid; să vedem dacă măcar eram pe-aproape cu obținerea efectului de supraconducție. Însă procedura răcirii la heliu este anevoioasă, ia câteva ore pentru o singură probă. Obțineam, pentru cele mai multe, faptul că erau supraconductoare la temperaturi foarte joase; dar nu puteam estima transparența lor…

Sau faptul că puteau deveni invizibile.

#fd&58(&%¤’h:țl]

Cu proba 2138 a fost astfel: întâi am introdus-o în azot, am aşteptat vreo cinci minute, am scos-o.

— Uită-te, Pişcoțel! Tu mai o vezi?

— N-o mai văd… Am reuşit, iubire…

I-am sărit în brațe. Am sărutat-o. M-a prins de brăcinari şi m-a dat jos imediat.

— Ai grijă ce faci cu proba! mi-a poruncit cu o voce groasă.

— Ai notat condițiile de sinteză?

— Notat, tot. Recoacere la %¤#2f grade în atmosferă de 6Văț#!ş.

— Nora?

— Ce-i?

— Proba. A dispărut. N-o mai am în gheară.

— Prostule! Ai scăpat-o. Caut-o!

— N-am scăpat-o. Am fi auzit-o cum cade. Este, totuşi, o bilă de ceramică de vreo câteva zeci de grame.

Nu părea deloc afectată.

— Facem alta. Şi, oricum, când se va încălzi suficient, supraconductibilitatea va dispărea şi proba va redeveni vizibilă. Chiar dacă-i transparentă.

Însă proba 2138 n-a mai apărut. Nora a sintetizat o soră a ei, pe nume 2139, am răcit-o şi pe aceasta am scos-o din azot. De data aceasta, am ținut-o bine cu gheara. Nu se vedea nimic. Am simțit că țin ceva în gheară timp de vreo zece secunde, după care acel ceva s-a volatilizat.

În ceea ce priveşte proba 2140, am scăpat-o din gheară în azot lichid şi pe urmă n-a mai putut-o găsi în vasul Dewar cu niciun chip. Se volatilizase *înăuntru.*

Reluăm experimentul, cu rezultate identice, cu probele 2141, 2143 (2142 s-a spart), 2144, 2145 şi 2146.

— Se evaporă? Nu înțeleg. Temperatura de topire e peste 2000 de grade…

— Vom înțelege şi asta, Pişcoțel. Vino la sărutat.

— …Şi ce vrei să publicăm? întreb amețit. Că sunt invizibile, în mod clar. Dar ce spunem despre dispariția lor?

— Nu spunem nimic. Nu publicăm nimic. Trebuie acum să facem rost de bani, mulți bani.

Am secundat-o pe Nora la şedința consiliului ştiințific, unde a prezentat proiectul. Era vorba de a se realiza o incintă de cam doi pe doi pe doi (metri cubi), căptuşită cu pereți din TROSC. Materialul se monta pe nişte pereți dubli metalici, ei înşişi o incintă care se umplea cu azot lichid; aceasta urma să fie realizată la atelierul mecanic. TROSC-ul era ceva mai greu de produs în cantitățile necesare. Trebuiau achiziționate treizeci de kilograme de oxid de lutețiu şi cincizeci de kilograme de o72) 554, prețul estimat fiind de vreo două sute de milioane de eurolei.

— Toți banii ăştia ca să ne arătați cum faceți o cutie de opt metri cubi să devină invizibilă?

— Nu este doar atât, am spus. Ar fi primul experiment de invizibilitate supraconductoare pe un obiect de dimensiuni considerabile. Pe urmă, nu uitați că acest obiect devine de nevăzut nu numai pentru radiația din spectrul vizibil, ci şi pentru unde radio, infraroşii, raze X sau gama. Teoretic, ar trebui ca niciun fel de câmp electromagnetic să nu poată pătrunde în cutie. Aplicațiile sunt dintre cele mai diverse, de la domeniul militar (evident), la ecranarea radiațiilor

pentru nave cosmice sau la intervenții în miezul reactorilor nucleari…

— Ştim că vă pasionează SF-ul, domnule Ionescu. În afară de reuşita de răsunet a romanului *Omul invizibil,* ce vă face să credeți că veți reuşi?

— Am reuşit pe probe de câțiva centimetri cubi, spune Nora. Vă putem face o demonstrație oricând. Noi, când cerem o sumă mare de bani, suntem convinşi că nu ne vom face de râs. Cum s-au făcut alții, pe vremuri.

— Şi mai este ceva, adaugă Nora. Paralel, se vor efectua o multitudine de experiențe de interes. Vom iradia dinspre exterior cutia cu raze X, gamma, microunde şi infraroşii şi vom verifica fenomenul de invizibilitate la toate lungimile de undă. Iar în interior – de-asta este cutia atât de mare – vom amenaja un laborator care să detecteze dacă vreunul din câmpurile externe pătrunde în interior. Vom testa şi dacă există fluctuații ale vidului, efectul Casimir, cred că ştiți despre ce este vorba. Despre nişte noțiuni extrem de controversate în fizica fundamentală.

La drept vorbind, nimeni nu se îndoia că dimensiunile cutiei fuseseră alese în aşa fel încât voluminoasa mea soție să nu se simtă prea strâmtorată înăuntru. Pentru că le era clar tuturor că, la prima trecere în invizibilitate, cineva *trebuia* să se afle înăuntru. Nora şi (eventual) Pişcot, cine altcineva?

Momentul a fost favorabil, tocmai venise o suplimentare mare de fonduri cu care nimeni nu avea vreo idee prea clară ce o să se întâmple. (Nemaivorbind de telefonul care a fost primit de la Senat. Însă convingerea mea este că ne-am fi descurcat şi fără acel telefon.) Ne ajuta atât elocvența şi erudiția Norei, cât şi faptul că noi doi constituiam probabil cel mai insolit cuplu din fizica contemporană. Începuse să se înstăpânească ideea că Negresa şi Pişcot nu puteau da greş.

Am sărbătorit acasă, împreună cu Loredana, acordarea fondurilor şi începerea construirii cutiei. S-a băut şampanie, iar femeile s-au cam amețit; au pus muzică, iar Nora m-a luat la ea în căruț şi a început să se învârtă ca nebuna prin toată casa; când începusem să mă amețesc şi abia mă mai puteam ține de gâtul ei din oțel, din poala ei m-a pescuit Loredana, care n-a vrut să mă mai lase din brațe; decât atunci când Nora a amenințat-o că o calcă pe picioare cu căruțul şi m-a smuls din brațele mamei-soacre, ținându-mă, din nou, prizonier alături de sânii ei dumnezeieşti.

După care l-au chemat şi pe Damian, i-au dat de băut, acesta s-a matolit şi a făcut o observație extrem de jignitoare la adresa mea, după care s-a dat la Nora. Loredana l-a apucat de guler şi l-a zvârlit afară pe uşă, cerându-mi apoi mii de scuze, ridicându-mă iar în brațe şi acoperindu-mă de sărutări. M-aş fi bucurat mai mult dacă nu era

povestea cu Damian, pe de altă parte, n-am băut mai mult de o jumătate de pahar de şampanie, deşi tare m-aş fi ameţit şi eu, împreună cu ele. Trebuia să fiu lucid, pentru că nu puţin mi-a lipsit să mă apropii nepermis de mult de mama-soacră.

Sânii Loredanei erau mai mici. Însă miroseau la fel.

...Odată materialele livrate şi după ce fondurile au fost suplimentate pentru achiziţionarea a încă trei mari cuploare de sinterizare, Nora a alcătuit o echipă de tehnicieni care elaborau plăci cu dimensiunile de 5x200x500mm^3 din TROSC, le coceau în cuptoare sub supravegherea ei, le polizau apoi astfel încât muchiile lor să fie lustruite ca oglinda. Pe mine m-a însărcinat cu supravegherea lucrărilor la atelierul mecanic.

După ce cutia a fost gata, în aşteptarea ultimelor plăci, am început să echipăm interiorul. Întâi şi întâi, am amenajat încă un rând de pereţi interiori, termoizolaţi faţă de pereţii care urmau să fie răciţi cu azot lichid. Aceştia erau încălziţi cu un ansamblu de rezistenţe înglobate în ei, alimentaţi de o pilă de combustie. În caz contrar, tot interiorul cutiei ar fi ajuns mai devreme sau mai târziu la temperatura azotului lichid şi nimeni n-ar fi putut supravieţui acolo. Intenţia noastră de a ne închide în cutie la primul experiment le era tuturor clară acum.

Pe urmă, am cărat înăuntru detectori de raze X, contoare Geiger-Müller, detectori de infraroşu şi

antene radio, cu electronica aferentă. Am montat şi un dispozitiv cu două plăci metalice şi microactuatoare, pentru verificarea efectului Casimir, precum şi un microscop cu efect tunel. Totul funcționa numai pe bază de baterii sau alimentat de pila de combustie, fără nicio alimentare din exterior.

Era, la urma urmei, ca o capsulă spațială. Avea până şi un regenerator de oxigen. Nu se ştia cât timp urma să petrecem acolo.

Imaginasem un liant pentru asamblarea plăcilor din TROSC, însă n-a mai fost necesar, deoarece, din cauza suprafețelor atât de lustruite, aderența între plăci era perfectă.

Cutia era montată pe suporți izolanți, astfel încât să nu se încălzească prea tare din exterior. A început alimentarea cu azot lichid, care a durat o zi şi o noapte. Monitorizam în permanență temperatura pereților, iar la ora cinci dimineața, aceasta ajunsese la 90 de grade Kelvin. Nora, care nu mai părăsise interiorul din seara dinainte, mi-a strigat să urc şi să trag după mine uşa, şi ea căptuşită cu plăci din TROSC, care se îmbina perfect cu restul pereților. Am aruncat o privire globului auriu al Soarelui care se ivea peste grupurile de case din zare. După ce am urcat în cămăruța care mi se părea delicios de strâmtă, cu Nora înăuntru, temperatura pereților, pe care o puteam urmări şi noi, din interior, a fluctuat şi a început să urce, depăşind 100 K.

— S-a încălzit din cauza uşii, dragul meu. Acum trebuie să răcim şi uşa. Prin uşă nu avem rezervor de azot lichid.

Citeam rezistivitățile de suprafață pe diferite porțiuni ale pereților (şi pe uşă). Erau de ordinul megohmilor. M-am strâns lângă Nora şi am aşteptat.

— Tu, de fapt, ce crezi că se va întâmpla?

— Multe, a zâmbit ea cu dinții foarte albi în penumbra din incintă. În curând – curând se va întâmpla. Vezi? Vezi?? Ah, Lobacevski…

Unul după altul, multimetrele au arătat scăderi vertiginoase ale rezistivității, înțepenind la cifra zero. Am simțit o linişte nefirească, apoi o zguduitură, senzație de cădere în gol.

— Ce?… Ce se întâmplă? Unde cădem?…

Nora s-a desprins de scaunul ei cu rotile, care se ridicase cu o palmă deasupra podelei. Pluteam îmbrățişați, aşteptând sfârşitul căderii.

— Nu cădem, mi-a şoptit ea după un minut. Suntem în imponderabilitate. Gravitația… pentru noi… nu mai există.

— Dacă aici nu pătrunde câmpul electromagnetic… nu pătrunde nici gravitația? Vrei să spui că am demonstrat că…

— Gravitația este doar o formă mai subtilă de electromagnetism. Da. Dacă Einstein îl citea cu mai multă atenție pe Lobacevski, poate că descoperea el asta. Teoretic.

Eram pentru a treia oară în viața mea în culmea

fericirii. Prima dată a fost când Nora m-a sărutat în recreația în care i-am caftit colegii de clasă. A doua oară, atunci când a acceptat să-mi fie soție. A treia oară, acum. Făcusem împreună cea mai grozavă descoperire a contemporaneității.

A patra oară a fost atunci când am verificat că efectul Casimir nu mai avea loc în mica noastră lume. Fluctuații ale vidului nu mai existau. Nu mai detectam nici fondul cosmic de microunde, de altfel. Nici microscopul cu efect tunel, în operarea căruia mă lăudam a fi un expert, nu mai funcționa.

În concluzie: gravitația este intim legată de câmpul electromagnetic, de fluctuațiile vidului şi de efectul tunel.

— Se poate explica, la urma urmei, efectul tunel prin fluctuațiile vidului, spune Nora. Uite, imaginează-ți că la o barieră de potențial un electron se anihilează cu un pozitron provenind dintr-o fluctuație din regiunea clasic interzisă, aceasta va da naştere unui electron rămas, care se va propaga în regiunea interzisă. Probabil că şi gravitația este un fenomen similar.

— Uite, mă întreb, nu ți se pare totuşi ciudat că acelaşi H.G. Wells a scris şi despre invizibilitate, şi despre antigravitație? Probabil că a avut o intuiție comună, dar pe care a tratat-o în două opere diferite.

— Hai să ne jucăm puțin, spune Nora. E atât de… bine… fără gravitație.

Se întinsese în diagonală, după una din direcțiile <111> ale cubului, se învârtea sprijinindu-se de pereți, se împingea dintr-un perete în altul.

— După ce ni se dă Premiul Nobel, ne facem o căsuță din TROSC, mai mare? am întrebat-o.

— Poate, a răspuns. Dar acum… Sunt obosită. N-am dormit toată noaptea. Dormi şi tu sau caută să vezi dacă există vreun efect tunel.

— Nu prea văd cum aş putea dormi fără gravitație.

— *Eu sunt gravitația ta.* Şi m-a prins în brațele ei puternice, m-a imobilizat între sânii ei cât mingile.

Nu ştiu cât am dormit, nu ştiu cât am lâncezit apoi într-o stare de moleşeală supremă. Simțeam că-mi era din ce în ce mai greu să gândesc ceva cât de cât rațional. Nora era, şi ea, tăcută, nu puteam să-mi dau seama dacă reuşea să gândească ceva sau era, şi ea, complet moleşită.

Să fie şi gândirea un fenomen legat de fluctuațiile vidului, de efectul tunel, de mecanica cuantică?

Poate că muream şi nu ne dădeam seama.

Aveam soluția de avarie: trapa care elibera azotul lichid. În câteva minute, pereții s-ar fi încălzit, supraconductibilitatea ar fi luat sfârşit şi ne-am fi regăsit în câmp gravitațional, fluctuații de vid şi de gândire.

Era o moleşeală îmbibată cu…

Cu dragoste.

…Am stat ghemuit, îmbrățișat cu Nora, secole de-a rândul. M-au scos din reverie nişte pocnituri imperceptibile ale pereților. Temperatura pereților începuse să urce, se apropia de 100 de grade Kelvin.

— Se… se termină, a spus Nora şi şi-a reluat locul în fotoliul cu roți, pe care a încercat să şi-l poziționeze cât mai aproape de podea.

A urmat un trosnet cumplit, m-am prăbuşit şi eu pe podea, iar Nora se răsturnase cu scaunul. O roată se învârtea încetişor. Încă două buşituri şi am avut senzația că habitaclul nostru se afunda în pământ.

— Mă ajuți… mă ajuți? scâncea Nora. Cred că mi-am luxat umărul… Au!

O gravitație menită să-mi pună în evidență slăbiciunea mă cuprinsese în întregime.

Am reuşit să pun în poziția normală scaunul răsturnat, dar pe Nora n-o puteam clinti cu niciun chip.

— Deschide uşa, mi-a poruncit Nora. Scoate-mi scaunul. Eu… încerc să ies singură.

Schimonosindu-se de durere, s-a târât şi a rămas clipind des, încercând să se obişnuiască cu lumina roşiatică a răsăritului. Răsărit? După ceasul meu, stătusem în cutia din TROSC cam o zi şi jumătate. Ar fi trebuit să fie după-amiaza, chiar seara.

Ne aflam în mijlocul unor ruine, despre care ghiceam că, la un moment dat, constituiseră

subsolul institutului de unde plecasem. Mai departe, vedeam un fel de parc. Peisaje îngrijite, ronduri de flori, alei dintr-un material translucid. Spre sud, o sumedenie de zgârie-nori aşa cum n-am crezut vreodată că ar putea exista în Bucureşti.

— Suntem… altundeva, am murmurat.

— Suntem – altcândva, a spus Nora. Pe Lobacevski, nu-ți dai seama? Cartea aceea a sefistului ăluia nebun, nu mai ții minte? Cel de la care ai preluat ideea supraconductorilor transparenți.

— Nu… nu mai ştiu, am spus.

— Acolo nişte oameni descoperă un material antigravitațional şi călătoresc în absența gravitației, îndreptându-se în permanență spre apus… drept care se trezesc că se deplasează spre trecut. Dacă am înțeles eu bine, antigravitația înseamnă că nu mai eşti sub influența câmpurilor gravitaționale din prezent, dar că poți fi atras de corpuri din trecut sau din viitor. Ei aflându-se într-un crepuscul permanent, erau atraşi de planeta Pământ din trecut şi călătoreau într-acolo. Noi am navigat având Soarele la răsărit; în consecință, conform ideilor din cartea aceea, ar trebui să ne aflăm în viitor.

— Ai cumva idee în ce an suntem?

— Deşi n-am înțeles prea bine cum se face, în cartea aceea se aplica raportul între viteza luminii, de 300 000 kilometri pe secundă, şi a vitezei

Pământului în jurul Soarelui, de aproape 30 de kilometri pe secundă. Rezulta că, pentru fiecare zi petrecută în absența gravitației, deplasarea în timp într-un sens sau în celălalt era de zece mii de zile. Calculează şi tu… dacă a trecut o zi şi jumătate, suntem în viitor, peste vreo patruzeci de ani…

— Deci şi Maşina Timpului… este legată de invizibilitate şi antigravitație. Foarte bun moş Herbert George ăsta. Va trebui să ne obişnuim cu ideea.

— Şi să explorăm. Poate găsim ceva interesant.

— Sper să nu dăm de morloci.

— Ştii bine ce-mi doresc, ce ne dorim amândoi.

Sigur că da. În primul rând, Nora îşi dorea o Maşină care să-i repare măduva spinării întreruptă. În al doilea rând, probabil că-şi dorea o altă Maşină, pentru mine, în care să mă introducă şi de unde să mă extragă la scara de doi pe unu. Dacă tot am inventat cavorita, am explicat gravitația şi mecanica cuantică, am creat mantaua invizibilă şi maşina timpului… orice era posibil.

Cred că, la urma urmei, nu m-ar fi mirat să văd nişte morloci hidoşi, eloi puerili şi fragili, eventual reptile gigantice – dar ce m-a mirat cel mai tare a fost că n-am văzut pe Nimeni.

Am ajuns în Bucureşti, pe unul din trotuarele acelea translucide care începea să vibreze imediat ce îl atingeai; iar prin intermediul acestor vibrații rapide ajungea să te propulseze cu o viteză

considerabilă. Nu-mi prea dădeam seama cum realiza el, trotuarul, în ce direcție voiai să te deplasezi şi cu ce viteză. Oricum, având în vedere că eram nerăbdători, ne-au dus destul de repede în centrul unui oraş în care numai vag de tot recunoşteam Bucureştiul. Dâmbovița nu mai exista; am recunoscut Ateneul şi Palatul Regal, printre blocuri imense înțesate de tot felul de bretele de autostrăzi şi de poduri de cale ferată. Peste tot am văzut magazine deschise, case şi casieri nu existau, intrai şi te puteai aproviziona cu tot ce-ți poftea inima.

Însă – nici țipenie de om.

— Or fi cu toții pe net, i-am spus Norei. Cred că nu eşti deloc departe de adevăr, mi-a răspuns ea, deşi buzele nu i se mişcau.

Am văzut câteva maşini robotizate care asigurau curățenia sau aprovizionau magazinele. Am coborât, de curiozitate, în metrou; acesta era, desigur, automat, sosea cu regularitate la fiecare minut, însă nimeni nu urca şi nu cobora din vagoane.

Ne-am îndreptat spre casa noastră din Floreasca, minunându-ne în continuare cum trotuarele acelea miraculoase intuiau în ce direcție doream să mergem şi la fiecare intersecție se unduiau astfel încât să ne predea trotuarului următor, exact aceluia care ne propulsa în direcția în care doream să ne deplasăm.

— E frumos aici, am spus, cu o voce cam tristă.

Însă prea e pustiu. Cred că vreau să ne întoarcem în vremea noastră.

— Nicio grijă, micuțule. Maşina timpului ne aşteaptă. Nu avem decât să găsim azot lichid şi să aşteptăm apusul soarelui. Dar, între timp, hai să mai explorăm puțin.

La un moment dat, am văzut un ins – un morloc? — tuciuriu şi zdrențăros, mergea aplecat, a intrat într-un magazin de unde a zbughit-o cu câteva cutii şi conserve sub brațele lui păroase. Nu mi-am dorit să fac cunoştință cu el. Şi am intuit că nu ar fi tocmai bine să ne apuce seara pe străzi.

Uşa casei noastre era descuiată şi ne-am regăsit micul apartament amenajat de Loredana, soacra mea, aşa cum îl lăsasem. Oare Loredana mai trăia? Era acasă? am strigat-o.

— Fă-mi de mâncare, a spus Nora. Descurcă-te, eşti capul familiei.

Frigiderul era plin cu anumite conserve care funcționau la modul următor: trăgeai de un fir, se auzea un puff, ambalajul se înlătura singur şi te trezeai cu o farfurie plină cu câte un fel de mâncare aburindă.

Calculatoarele însă erau de un tip nou, nu mai aveau tastaturi, ci nişte inele subțirele, un fel de diademe, despre care am dedus că trebuia să ți le pui pe cap. Ecranele erau tridimensionale, iar Nora a intuit foarte repede care erau principiile navigației pe acea rețea şi cum îți formulai cerințele.

După ce mi-a explicat cum se face, m-a trimis la un alt calculator, în zona gigantică a casei, unde locuia sau locuise Loredana.

— Tu trebuie să vezi cum faci rost de azot lichid.

Era o treabă grea, la care am renunțat repede, din următorul motiv: acum lumea aceasta a curățeniei şi abundenței nu mi se mai părea atât de ostilă, aveam un acoperiş deasupra capului şi, mai ales…

Eram singur cu Nora. Singuri până la sfârşitul lumii. Sau eram chiar acolo?

Aşa că am adormit, ghemuit în vechiul nostru pat conjugal, fără să mă mai ruşinez de micimea mea, fără a-mi mai imagina vreo privire pofticioasă aruncată de Nora câte unui mascul mai arătos. Nu, chiar nu-mi doream deloc să mă întorc de aici.

— Ieşi prin oraş şi mai explorează, mi-a spus Nora a doua zi. Eu… am ceva treabă pe net. Sau cum s-o numi rețeaua lor.

Era o dimineață superbă şi am luat la rând toate cartierele Bucureştiului, începând cu zona lacurilor Floreasca-Tei-Colentina, înconjurate de zgârie-nori. Am intrat în aceste clădiri. Lifturile funcționau perfect, toate uşile erau descuiate spre apartamente funcționale, aprovizionate cu tot ce le-ar fi trebuit câtorva milioane bune de oameni. Şi nimeni, nicăieri.

Am mai zărit destul de târziu, prin Berceni, un locuitor viu şi biped al oraşului, bărbos şi chel, desculț şi cu bustul gol; desigur, s-a furişat într-

un magazin şi a ieşit cu câteva conserve din acelea pe care acum le ştiam şi eu pregăti. L-am urmărit, s-a dus în Parcul Tineretului, unde îl aştepta o femeie dezbrăcată, cu sânii fleşcăiți. Au început să înfulece amândoi, plescăind şi scoțând sunete guturale. Gazonul parcului era de un verde foarte deschis, întreținut de nişte mici roboți care făcuseră cerc în jurul celor doi, aşteptând.

M-am apropiat de morlocii sau eloii aceia, dar nu mi-au dat vreo atenție.

— Pe mine mă cheamă Piş… Adrian, le-am strigat. Voi cum vă numiți?

Mi-au aruncat nişte priviri blânde, dar netemătoare, apoi au continuat să înfulece. Am mai încercat o dată să intru în vorbă cu ei: E bună mâncarea, vă este foame? Niciun răspuns.

Târziu, m-am îndreptat cu un taxi automat (spuneai strada şi numărul, iar el te ducea într-acolo; nici vorbă de vreo plată) spre casă.

— Uite ce-am găsit, mi-a spus Nora.

Pe ecran s-a afişat o
Scrisoare către Călătorii din Trecut
(Versiunea în limba română)

Este clar că veți sosi din ce în ce mai mulți încoace, aşa că trebuie să vă punem în temă cu ce s-a întâmplat şi la ce trebuie să vă aşteptați aici, în lumea noastră.

Problemele omenirii s-au soluționat în

momentul în care a existat suficientă voință a bogaților lumii s-o facă. Elementul-cheie a fost siliciul. De pe suprafața Terrei s-a putut extrage în mod mulțumitor circa un milion de miliarde de tone de siliciu, din care s-au realizat celule solare suficiente să acopere toate deşerturile lumii, plus procesoare şi memorii în stare să stocheze cam 1022 teraocteți. Viața unui om, văzută în înaltă definiție, ceea ce nu este cazul cu amintirile nici unuia din voi, şi, de asemenea, presupunând încă o cantitate similară de memorie necesară înmagazinării celorlaltor simțuri, înseamnă maximum 10 000 teraocteți. Cu alte cuvinte, noi, civilizația siliciului, putem stoca cel puțin un miliard de miliarde de entități de complexitatea unuia ca voi.

În ceea ce priveşte energia, iarăşi n-a fost nicio problemă. Cei 20 000 gigawați necesari pentru funcționarea civilizației noastre se pot obține de pe o suprafață de cam 1 000 000 km^2, cu celule solare având un randament de numai 5. Actualmente, randamentul celulelor solare este de peste 10, iar suprafața totală utilizată este de vreo zece milioane de kilometri pătrați, aşadar există suficiente rezerve de energie utilizabile pentru alte scopuri.

În momentul Exploziei Siliciului, populația planetei depăşise douăzeci de miliarde de oameni care stăteau, majoritatea vieții lor conştiente, conectați la net. În acelaşi timp, toate programele,

chiar şi cele mai banale, aveau elemente de autoperfecționare, învățare, conştiință. De aici şi până la integrarea completă a oamenilor în net n-a mai fost decât un pas. Oricăruia din ei i-a convenit să devină nemuritor; şi nu numai atât: mulți dintre ei şi-au permis să-şi creeze propriile civilizații imaginare, de milioane sau chiar zeci de milioane de suflete, ale căror Dumnezei sau împărați aveau să devină.

Suntem în spatele ecranelor şi suprafețelor de siliciu. Unii dintre noi sunt simpli supuşi sau slujbaşi, alții, împărați sau Dumnezei, după cum a *intrat* fiecare. Avem lupte, războaie, explorăm spațiul cosmic, trimitem mesaje spre trecut, deoarece viitorul nu mai există. *Noi* suntem viitorul. Suntem atât de exacți şi de puternici, încât ştim clar ce veți face în continuare:

a). fie vă veți integra nouă; după o tomografiere a encefalului, care va dura circa trei minute şi douăzeci şi şapte de secunde, vă vom reconstrui printre noi, exact în acea lume în care v-ați dorit să trăiți dintotdeauna;

b). fie veți alege calea sălbăticiei; sunteți liberi s-o faceți; în oraşele noastre găsiți tot ce vă trebuie; avem roboți care să curețe după voi; avem roboți care să vă vindece dacă vă îmbolnăviți, avem roboți care să se ocupe de înmormântarea voastră;

c). fie veți pleca înapoi, în trecutul de unde ați venit; vă oferim tot suportul; ştim că veți purta cu voi imaginea celor văzute aici şi că, fie şi

inconştient, veți influența evoluția omenirii ca să ne dea nouă naştere. Noi vă vom trimite în mod repetat mesaje codate pe care nu trebuie decât să vă pricepeți să le descifrați.

S-ar putea să mai aveți o reținere. Până acum, v-am oferit o cvasinemurire pe suport de siliciu. Aceasta, deşi vă asigură o viață incomparabil mai lungă şi mai bogată decât suportul actual din aminoacizi şi baze azotate, nu este eternă. Va dura până la următorul cataclism planetar, sau – în cel mai bun caz – până când Soarele se va stinge. Dar ce v-am povestit până acum nu este totul; v-am spus că avem resurse suplimentare foarte mari de energie; o bună parte din această energie este folosită pentru emisia, în spațiu, a unor trenuri de unde care ne codifică. Nu pe toți, de data aceasta: transmitem numai informația, trăirile, simțirile celor mai merituoşi dintre noi. Aceştia vor călători oriunde, vor umple treptat spațiul, vor fi captați şi reamplificați de civilizațiile similare din Univers, vor dăinui chiar până la sfârşitul Spațiului Minkowski.

E rândul vostru. Alegerea a fost dintotdeauna cea mai dificilă operațiune pentru Homo Sapiens.

— Vezi, Pişcoțel? m-a întrebat Nora. Hai şi noi – cu Ei. Vom fi aşa cum trebuie, voi fi întreagă, iar tu… vei fi un Bărbat Adevărat.

I-am sărutat mâna.

— Nu acum, nu pot… Lasă-mă să mă gândesc

un pic.

— Uite, am început un Civilisation de-al lor. Vreau să am şi eu o lume numai a mea.

Eram obosit, m-am dus din nou în pat. Nora a sosit spre dimineață, m-am trezit când s-a prăvălit în pat, am mângâiat-o pe sâni şi m-a îmbiat să fac dragoste. Oare dincolo, în Siliciu, o fi la fel?

Nu cred, totuşi, că aş vrea să fiu ceea ce numeşte ea Bărbat Adevărat. Este clar că-mi doresc foarte mult ca ea să-şi recapete uzul membrelor inferioare. Dar eu nu vreau să mă schimb. Mă voi plimba, mă plimb din nou cu ea prin parc, aşa cum făceam în timpul studenției, numai că, de data aceasta, nu ne mai ruşinăm de nimeni, iar eu sunt chiar gol-puşcă. Cum ați putea să înțelegeți ce simt când am o femeie căreia abia dacă-i ajung la şolduri, care din când în când se opreşte şi mă mângâie drăgăstoasă, se lasă pe vine ca s-o pot săruta şi, când îmi introduce limba ei în gură, sunt în pragul sufocării… *şi este numai şi numai a mea.*

Şi. Iată. Parcul se populează, tot felul de figuri bucureşteano-troglodite din vremurile noastre hohotesc grosolan, mă arată cu degetul, Nora o ia la goană şi ştiu că n-o voi ajunge niciodată, mă chircesc în mijlocul batjocurii generale, ca un pui de urangutan abandonat în mijlocul unor hiene…

…Am visat, nu? Soarele este sus, pe cer, iar Nora nu mai este lângă mine.

M-am țicnit, îşi spune cîmîtî. Îşi dă seama că…

S-a îndrăgostit de Nora.

I-a scăpat iarăşi povestea din mână, asta este clar. Nici vorbă, şi Pişcoţel îi este simpatic, însă Nora… Nora cea cu sânii imenşi, cu statura ei şi inteligenţa sclipitoare, Nora care, fără nicio îndoială, i-a citit şi apreciat toate povestirile, îi este atât de prezentă în minte, încât se aşteaptă ca în orice clipă să-i bată la uşă, el îi va deschide, iar ea se va arunca asupra lui…

Apă rece pe faţă. Trebuie să mă dezmeticesc. Trebuie să beau ceva. Activitate interzisă acasă, având în vedere antecedentele lui etilice.

Este patru dimineaţa, cîmîtî cheamă un taxi şi se îndreaptă spre o terasă despre care ştie că este deschisă tot timpul, în Titan.

După prima bere băută pe nerăsuflate, la a doua începe să fie ceva mai atent în jur. La *lumea reală.* La masa de alături, doi tinerei cam coşuroşi şi vizibil ameţiţi discută despre calculatoare. Cîmîtî se autoinvită la masa lor, ei îl acceptă cu un simulacru de bunăvoinţă.

— Dar de unde vin toţi viruşii ăştia? se tot ambiţionează să afle primul dintre ei, despre care va afla că este poreclit Chelu, în ciuda unei podoabe capilare foarte bogate.

— Dezvoltatorii de antiviruşi din ce crezi că trăiesc?… aruncă al doilea, pe nume (sau poreclă) Bostan.

— Nu crezi că sunt doar nişte şmecheraşi care-şi tot arată muşchii inventând noi şi noi viruşi? De

câte ori apare un nou sistem sau un nou tip de protecție, oamenii probabil că fac pariuri între ei care va fi primul care buşeşte şi chestia asta...

— Bă, Chelule, da' tu n-ai auzit de malware şi alți troieni care ți se instalează cuminți pe calculator şi nu fac nimic altceva decât să-ți spargă bankingul sau să-ți fure identificatorii de la cartea de credit? Ăştia câştigă bani serioşi, nu glumă. Ce ¤o61?zța& mea, nu-ți dai seama?

— Or fi şi din ăia de care zici tu, spune din nou Chelu, dar eu tot sunt de părere că cei mai mulți o fac din pur vandalism, „just for fun".

— Dar dacă... intervine cîmîtî, dacă viruşii ar veni din altă parte? Dintr-o lume paralelă, din viitor, sau din...

— Din virtual, chiar aşa... Anumite entități din Secondlife se distrează trimițându-ne viruşi nouă. Ce să facă şi ei, săracii...

Bostan râde.

— Hai noroc, meştere. Tu chiar crezi ce spui? Că te văd om aşezat, cu părul cărunt.

— Eu am senzația... spune cîmîtî, că am luat un virus care mi-a fost trimis din viitor.

— De unde ştii chestia asta? întreabă Chelu.

— L-am deschis din greşeală, cu Wordul, şi conținea texte care păreau să fie scrise de o persoană din viitor.

— Stai puțin, spune, Bostan făcându-i cu ochiul lui Chelu, era virus şi de fapt era un fişier text?

— Avea şi destul de multe caractere

alfanumerice neinteligibile. Acela era probabil codul virusului. Dar conținea şi text inteligibil.

— Probabil… fu de părere Chelu, era un fişier Word la origine, pe care l-au corupt şi şi-au introdus codul lor. Ulterior, prin propagare…

Bostan îl întrerupe:

— Dar zi-ne textul, textul cu ce era?

— O poveste de dragoste. Încă o dată, se petrecea în viitor. Despre o fată şi un băiat incompatibili din punct de vedere fizic, ea paralizează şi, în cele din urmă, ajung să fie împreună…

Cîmîtî desface a treia bere.

— Te-a impresionat mult povestea asta, moşule, se pare, râde Bostan.

— Te-a *virusat.*

— Hai noroc, bătrâne. Uite-aşa am aflat că şi oamenii pot lua viruşi de pe calculator.

Cîmîtî continuă să bea în tăcere, iar Chelu şi Bostan reiau discuția despre originea vandalică sau profitabilă a creatorilor de virusuri.

…Iese în stradă, în fugă. I s-a părut că o vede pe Nora. Aleargă, fără a şti încotro se îndreaptă. Nora!!

Când se întoarce, Chelu şi Bostan s-au evaporat. Singuratică, de pe masă îl priveşte cea de-a treia sticlă de bere, pe jumătate goală.

Nu se atinge de ea.

ş!“#¤&/()=? *

Nora nu mai era acasă şi nu reuşeam să-mi dau seama unde a dispărut. I-am deschis calculatorul, încercând să-i iau urma, să văd pe unde navigase în ultima vreme. Se pare că mai mult stătuse pe Civilisation, unde-şi crease o lume pe care o botezase Diderovi. Era o lume identică României, începea în 1965, când la putere se afla instalat un viitor dictator, Nicolae Ceauşescu. Poporul trăia cam în lipsuri, iar Nora încercase să introducă tot ce citise sau îşi amintea din poveştile bunicii, care prinsese vremurile acelea: cum nu se găseau de niciunele, cum locuitorii nu aveau aproape niciun fel de drept de a întreține legături cu străinătatea, cum trăiau fără curent electric sau apă caldă şi aşa mai departe.

Principiul jocului consta, în principal, din două acțiuni: Evoluție şi Modificare. Apăsând butonul Evoluție şi fixându-te pe anumiți parametri – de exemplu: demografie, indice de bunăstare, producție culturală sau chiar şi numai evoluția unui singur personaj – contemplai, fără să intervii, evoluția societății din punctul de vedere al parametrilor pe care-i aleseseşi. Dacă, la un moment dat, nu erai satisfăcut de cele ce se întâmplau, navigai în punctul în care-ți convenea să operezi o Modificare. Un fel de Mâna lui Dumnezeu care administra în acel moment o doză din orice (bani, molime, războaie, orice turnură neaşteptată de evenimente) ca să modifice evoluția civilizației în sensul dorit.

Dacă intram în jocul ei mai adânc, riscam să produc ceva Modificări din greşeală, iar ultimul lucru pe care mi l-am dorit vreodată a fost s-o supăr pe zeița vieții mele, Nora.

Aşa că am navigat pe alte site-uri vizitate de ea şi, în cele din urmă, mi-a sărit în ochi Neuroklinik Rumänien GmbH, unde cele mai vizitate pagini erau acelea care prezentau tehnici avansate de suturare a nervilor la nivelul măduvei spinării.

Era (destul de) clar. Am luat adresa şi am fugit spre trotuarele rulante.

De ce nu mi-a spus? Voiam să fim împreună atunci când se va întâmpla lucrul acesta, am suspinat.

…Am fost direcționat de câțiva roboți foarte amabili, deşi cu accent cam teuton. Am regăsit-o adormită într-un pat mult prea scurt pentru ea, labele picioarelor ei arămii atârnau în gol, dincolo de cearşaf, şi el prea scurt.

Respira uşor, aparatele îi indicau pulsul regulat şi normal – şi am aşteptat ore în şir până când s-a trezit.

— M-ai găsit, Pişcoțel? Mama voia să-ți facă o surpriză.

O asistentă-robot – dar de ce-i zic asistentă? — un robot pe două roți cauciucate de tipul unui Segway, prevăzut cu multiple brațe şi sertăraşe cu diverse ustensile, a intrat, ne-a scrutat prin camera binoculară, apoi ne-a spus cu o voce suavă că totul este în ordine şi că urmează desfacerea

perfuziilor şi a captorilor, după care doamna poate pleca.

— Sus, doamna Robertson, am îndemnat-o.

S-a ridicat uşurel în şezut, strâmbându-se ca şi când o înțepa ceva în talpă. Apoi a prins să-şi legene uşor membrele inferioare, să-şi mişte degetele de la picioare, să-şi frece tălpile cu degetele mari. Am atins-o pe labele picioarelor, lungi cât brațul meu, apoi pe glezne, i-am îmbrățişat gambele, i-am sărutat coapsele…

— Simți? Simți?? Şi acolo? Şi *acolo?*

Simțea. Peste tot.

— Dar mă cam înțeapă… nu ştiu cum să spun. Ca după o îndelungă amorțeală. Hai să vedem dacă pot sta în picioare.

Nu numai că se putea ridica în poziție bipedă, dar mergea chiar bine.

— Cred că mi-au făcut şi un fel de fizioterapie intensivă, ca să-mi regenereze tonusul muscular… Acum mă simt ca şi când aş avea febră musculară. Ca şi când aş fi dansat toată noaptea. Cred că putem pleca, Pişcoțel.

Am ieşit ținându-ne de mână. Mergeam relaxați prin Parcul Carol, iar Nora îmi vorbea de câte în lună şi-n stele, cum i-a dispărut orice dorință de a mai intra în virtual, cum descoperirea originii electromagnetice a gravitației şi a maşinii timpului era – totuşi – nimic pe lângă faptul că nu mai era paralizată. După care îşi făcea crize de conştiință că este cam egoistă. Încercam s-o întrerup, dar se

pare că vocea mea slabă nu reuşea să ajungă până la ea – iar atunci o atenționam, trăgând-o de poalele fustei, să mă asculte şi pe mine. Soarele se pregătea să apună.

— Ştii ceva, Pişcoțel? Da' tare mititel mai eşti... Cred că te voi trece din rolul de doică în acela de copilaş.

A grăbit pasul şi a trebuit din nou să alerg după ea, ca pe vremuri.

— Prinde-mă, Pişcoțel! Acum să te văd! Cui mă prinde îi dau ceva frumos la noapte!

A fost suficient să alerge un pic (cred că alerga cam de trei ori mai repede ca mine) şi mi-a fost clar că n-o voi mai ajunge vreodată. A ieşit din parc, mi-a făcut o bezea ştrengărească, apoi a luat un trotuar spre sud, deşi casa noastră se afla spre nord.

Îmi bubuia sângele în urechi. Unde s-o fi ducând acum? Spre...

Spre institut? Spre ruinele institutului, de fapt.

Am fugit într-acolo, încercând să influențez trotuarul să mă poarte cât mai repede.

Deasupra ruinelor am văzut un rezervor mare, albastru; nori groşi, alburii se prelingeau peste tot.

A făcut rost de azot lichid? Fără îndoială. De ce nu m-am ocupat *eu* de lucrul acesta?

— Nora! Noraaa! am strigat.

I-am văzut, o clipă, dantura perfectă şi un sân prin crăpătura uşii în curs de răcire şi închidere.

— Rămâi cu bine, Pişcoțel! Fac asta pentru tine!

Du-te în virtual, ne vedem acolo. Te face mama să creşti mare, nicio grijă! Găseşti în calculator tot ceți trebuie!

— Nora!…

— 3“ț?*&t¤8Şqw!!!

A închis uşa care, pe măsură ce se răcea, se acoperea cu un strat fin de zăpadă. Am început să bat în pereți cu pumnii mei micuți, sperând să-i pot încălzi, să-i pot distruge, să nu dispară din fața mea. Dar n-am reuşit decât să mă ard cumplit.

În zadar. Doar ştiam cât mă chinuisem ca materialul să fie dur şi să nu crape niciodată.

Am simțit pereții pulsându-mi sub pumnii vineți, pentru o clipă, şi în momentul în care au dispărut. Apoi n-am mai întâlnit decât aerul. De ce era atât de cald?

…Soarele apunea, deci Nora a plecat înapoi, în trecut. Dar cât de departe?

…Iar mie mi-a dat întâlnire… În virtual? Ce-a vrut să spună? Ce are de gând? De ce nu mi-a spus nici de faptul că a găsit clinica unde să-şi repare măduva spinării? Şi, cum adică, „te face mama să creşti mare”?

Am luat-o agale, iar banda transportoare mi-a înțeles intenția de a nu mă grăbi, spre casa din Floreasca.

…Acum am timp berechet. Mi-am terminat şi istorisirea, nu ştiu ce se va întâmpla cu ea. Tot ce pot să sper este că voi reuşi s-o trimit cumva, într-un timp în care încă se mai face cercetare, poate

un oarecare va construi o altă maşină a timpului, să vină să mă ia de aici.

Poate că Nora însăşi se va întoarce, de ce nu? Nu mă poate abandona, după cât de mult am iubit-o şi o iubesc în continuare.

Nu. Iubire nu este un cuvânt potrivit. Eu am divinizat-o. Nu faceți niciodată greşeala aceasta, să divinizați o femeie.

Diderovi. Între timp, i-am aflat originea numelui: dictatură şi democrație în România virtuală. Văd că unul din markeri – de fapt, cel mai important, indicatorul principal, este ațintit asupra unui personaj din Bucureşti, unul Cristian Mihail Teodorescu. Omul este conceput în 1965, după care taică-său o cam neglijează pe maică-sa; în consecință, copilul se naşte cam nedorit de maică-sa în primul rând; taică-său, care era şi foarte gelos, o vreme nici nu prea crede că este copilul lui. (Îşi schimbă părerea în momentul când constată că băiatul ăsta nesuferit are un oarece talent literar.) Copilul este bătut zdravăn de mamă, apoi de bunică, din fragedă pruncie. Creşte, din părinți români, în secuime, până când maică-sa, căreia i se mai naşte un copil (dorit, de data aceasta) se mută înapoi în Bucureşti, obligându-l şi pe tatăl copiilor să-i urmeze şi să înceapă de la capăt o viață de lipsuri materiale, grevată de diversele rate şi împrumuturi.

Un om care n-a prea avut parte de bucurii în prima parte a vieții.

De ce s-a concentrat asupra acestui individ? mă tot întreb.

Aha. Va ajunge fizician. Şi scriitor de SF. Aşa deci. Se pare că el a fost cel care a avut primul ideea aceea fantasmagorică legată de supraconductorii transparenți, el a legat antigravitația de călătoria în timp... De el tot vorbea Nora.

Să fie el personajul acela nebulos despre care nimeni nu pomeneşte în institut, omul care a fost dat afară pentru că a recunoscut că un proiect de multe milioane pe care-l propusese nu era fezabil?

Există şi un fişier de notițe ale Norei pe marginea Evoluțiilor.

Are toate şansele de a reuşi, de a face o carieră bună în străinătate. Trebuie să-l facem cu orice preț să rămână în România. Dacă pleacă, nu va mai scrie niciodată SF. Nu vom avea de unde să împrumutăm ideea supraconductorilor transparenți, nici explicarea legăturii dintre antigravitație şi călătoria în timp. Ca să nu vorbim că, de fapt, în aceste condiții, eu şi Pişcoțel pur şi simplu n-am exista.

CMT se califică la Olimpiada Internațională. *Nu trebuie să ia un premiu important.* Hai să-l facem antipatic profesorului Hristev, care însoțea lotul olimpic.

Nici nu este prea greu. În perioada respectivă, peste CMT năvălise brusc un filon poetic şi scrisese o poezie băşcălioasă despre celebrul prof.

Hristev, în care îl definea pe acest bucolic profesor prin negații şi apoi prin alte glumițe:

Profesorul Hristev nu are bicicletă,
Zdupai zdupai zdupai da,
Profesorul Hristev nu joacă la ruletă,
Zdupai zdupai da,
Profesorul Hristev nu are părul rar,
Zdupai zdupai zdupai da,
Profesorul Hristev nu este ospătar,
Zdupai zdupai da,
Profesorul Hristev mănâncă pâine,
Zdupai zdupai zdupai da,
Profesorul Hristev adoarme mâine,
Zdupai zdupai da,
Profesorul Hristev mănâncă halva,
Zdupai zdupai zdupai da,
Profesorul Hristev nimic nu va mai arăta,
Zdupai zdupai da,
Profesorul Hristev vă spune pa.
Zdupai da.

A fost suficient ca unul din ceilalți olimpioți să copieze această poezioară şi să i-o strecoare ilustrului personaj. (Păcat că s-a supărat, mai bine lua în considerație latura anticipativă a creațiilor lui CMT, pentru că, peste trei ani, realmente e cât pe ce să ajungă la zdup, în urma unei afaceri de fraudare a examenului de admitere. Oricum, din facultate va zbura – *zdupai da.)*

Aceeaşi strategie se va aplica şi în timpul facultății, când lui CMT i se administrează destul

de multe note sub zece, rezultat al gurii lui cam slobode şi al turnătoriilor succesive.

În schimb, la capitolul SF, Nora aranjează pentru CMT un succes maxim: aprecieri în cenaclu, inclusiv din partea insațiabilului Cristian Tudor Popescu, premii majore obținute la consfătuiri sau de la CC al UTC. Totul astfel încât să-l determine să lase naibii fizica şi să se concentreze pe literatura imaginarului.

Apare Didina în viața lui. Pericol mare de scădere a producției de SF şi chiar de părăsire a țării. Trebuie făcut tot posibilul ca acest cuplu să nu dureze prea mult. O impulsionăm pe Didina în ascensiunea ei socială, pe el îl ținem pe loc. O facem nesuferită pe Didina părinților lui, iar pe el, părinților ei.

Însă căsătoria lor are, cu toate acestea, loc şi, cu toate inconvenientele traiului în comun cu bunicul lui, cuplul pare solid. În plus, reuşesc şi să plece în Franța.

În cei unsprezece ani cât timp a fost plecat din România, CMT n-a mai „comis" nici un singur rând de SF. *Quod erat demonstrandum.*

Şi atunci, pe rând, Nora a imaginat toată seria de Ghinioane pe care le-a aplicat ca Modificări în Diderovi. Fiecare dintre aceste Ghinioane s-ar fi putut solda foarte bine cu revenirea lui CMT în România.

În cele din urmă, Nora reuşeşte – ce-i drept, mobilizând câteva zeci de oameni: părinții lui,

nevasta şi nepoata, aproximativ optsprezece colegi de-ai lui şi vreo patru colegi de-ai ei, nişte prieteni de familie, doi psihiatri... CMT este readus, aproape cu forța, în România. (Deşi el s-a lăudat întotdeauna că s-a cărat de acolo singur, atunci când nimeni nu se aştepta la aceasta, ocupați fiind cu pregătirea cămăşii de forță.) Noua lui soție este amatoare de SF şi activistă veche în cenacluri. *Perfect.* CMT se reîntâlneşte cu foştii camarazi de cenacluri şi convenții SF, pun bazele SRSF&F, scrie trei volume şi uite, în sfârşit, în al patrulea, se va întâmpla să ne înfăptuim şi noi.

Nu ştiu dacă ne vom mai vedea vreodată. Am o vizită importantă de făcut.

Pişcoțel, îți voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru ajutorul tău, dar sper ca şi tu să-mi fii, un pic, recunoscător pentru ce-am făcut în scurtul timp pe care l-am avut la dispoziție, ca să existi şi tu, aşa pricăjit cum eşti.

Am sondat lumea virtuală în lung şi-n lat, se pare că nu există – încă – o maşinărie care să te facă Bărbat Adevărat. Însă vei găsi negreşit femeiuşti cu care să te însoțeşti cu un oarecare succes.

Soția ta, Nora.

Pişcoțel plânge mut, disperat şi tăcut, rătăcind pe trotuarele translucide, Pişcoțel e doar un avorton, e noapte-n parcul cu frunze livide, ruina institutului se macină-n beton. O rază palidă

sclipeşte-ntr-o aşchie cărămizie, lucioasă oglindă în clisă întinsă. Se-apleacă, o prinde, o pipăie, se taie în ea.

Nicio îndoială. E o bucată de TROSC. Desprinsă de pe cutie. Puțin cam arsă, de-aici provine nuanța cărămizie.

A plecat, dar Maşina Timpului avea o fisură, probabil că lua Realitate la bord.

Sau evacua conținutul ei în spațiul Minkowski?

Vede mintal cum cutia se deplasează în Timp, ejectând, pe acolo pe unde trecea, fluxuri de atomi, molecule, idei şi sentimente. Din microscopul cu efect tunel, detectorii de raze X, din efectul Casimir.

Din Nora.

Privighetoarea cântă.

Minkowski.

Lobacevski.

Kaspersky.

Gata, maestre Marian Truță. Vorbesc cu tine, pentru că ştiu sigur că vei ajunge să parcurgi rândurile acestea. (Nu-i aşa? Este indicat ca orice autor să scrie având constant în față entitatea unui Cititor Generic.) Acel cititor, în cazul de față, nu poate fi Ştefania (s-ar opri după primele pagini, enervată de exhibarea vieții mele personale), nici Didina (n-are timp), nici Laetitia sau Luca (ei nu citesc în limba română), nici Iulia (nu prea citeşte), nici Smaranda (e prea mică), nici colegii de la

institutul de fizică (pentru ei, SF-ul e o prostie). A rămas numai Marian Truță, din cercul de apropiați.

Pe Lobacevski, iată încă o poveste care s-a scris singură. Ne aflăm în data de 16 septembrie 2012, este ora 3 şi optsprezece minute. Noaptea.

Te rog să mă scuzi, acum, prietene. Bate cineva în uşă.

Factorul Omega

Aurel Cărăşel

Aurel Cărăşel s-a născut în 1959, la Craiova. A absolvit Facultatea de Filologie din Craiova şi Facultatea de Jurnalistică şi Ştiințele Comunicării, din Bucureşti. Este profesor, ziarist şi scriitor. A condus cenaclurile „Henri Coandă" din Craiova, „Atlantis-Club" din Cernavodă, precum şi Asociația Creatorilor de SF din Craiova. Este unul dintre fondatorii Academiei de Vară Atlantykron, care se desfăşoară, anual, în județul Constanța. Redactor la mai multe publicații SF, a condus timp de trei ani şi revista *Anticipația.* Bibliografie selectivă: *Vânătoare de noapte* (Recif, 1995), *Războinicii curcubeului* (Editura Aius, 1996), *Mic dicționar de autori SF* (Vlad & Vlad, 1996), *La capătul spațiului* (Nemira, 1996 – Premiul pentru roman al Editurii Nemira), *Dumnezeule de dincolo de burta Universului* (Nemira, 2011). Este prezent în antologiile: *Avertisment pentru liniştea planetei (*Albatros, 1985), *Cronici microelectronice* (Editura Tehnică, 1990), *Nemira '95.* În 1999, a primit Premiul de încurajare al Asociației Europene de Science Fiction.

Îi văzu de cum dădu colțul străzii: stăteau în picioare, în apropiere de zidul coşcovit al Institutului de Recuperare Psihică, şi ofereau

explicații unui grup de trecători care se apropiaseră să examineze obiectele expuse pe măsuța pliabilă din material plastic. Cel mai tânăr, cu ochelari fumurii pe nas, făcea gesturi largi şi privea, din când în când, în direcția stației, ca şi cum l-ar fi aşteptat.

Poate chiar îl aşteptau!

Martin scutură imperceptibil din umeri şi porni către ei. Întotdeauna avusese ceva fatalist în felul de a se comporta. O clipă, gândul îi fugi către Laura, dar alungă imaginea cu o fluturare a mâinii drepte.

Se apropie de oamenii care formau ultimul rând de curioşi şi se ridică pe vârfuri, încercând să vadă dincolo de umerii lor. Pe suprafața lucioasă a mesei se înşiruiau, cuminte, tot felul de bizarerii tehnotronice – o mână în mărime naturală, fixată pe un suport, care scria ceva pe o foaie de hârtie, un ochi supradimensionat, în pupila căruia se vedeau, fugitiv, tot felul de imagini schimbătoare, o clepsidră de abur, în care nisipul era constituit din fotoni care îşi schimbau în permanență culoarea...

Martin încercă să-şi continue drumul de-a lungul străzii primăvăratice, spre parcarea unde-şi ținea, de obicei, Lincolnul hârbuit. Se făcuse deja târziu şi era destul de probabil că Laura îl aştepta furioasă cu masa. Ridică din umeri şi rămase pe loc, înalt şi slab, cu fața blândă şi ochii căprui învăluiți în tristețe.

Îl neliniştea starea aceea de nehotărâre. De o săptămână şi mai bine, de când aprilie dăduse buzna pe străzi, cu ploaia sa de flori albe şi galbene, risipite geometric prin ronduri şi cu mirosul de pământ reavăn, de frunze strivite şi de ploi necăzute încă, era agitat în permanență, gata să se apuce de ceva, dar nereuşind să se decidă de ce anume. Era primăvară, încă o dată primăvară, şi în viața sa prindea să se mai petreacă un an, fără ca acela care se încheiase, odată cu ultimii fulgi, să-i fi adus împlinirile visate în secret.

— Vă place, domnule? Nu mai avem decât două exemplare…

Bărbatul cu barbă înspicată apăru din spatele măsuței şi-l atinse pe braț. În mâna stângă ținea o pereche de căşti ridicol de mici, al căror fir negru de legătură se termina în interiorul unei sfere translucide, de dimensiunea unei mingi de tenis.

Martin se trase speriat înapoi. Nu avusese de gând să cumpere nimic, singură blestemata sa de curiozitate îl împunsese cu degetul, fixându-l locului.

— Este exact ceea ce v-ați dorit dintotdeauna: un suflet care să vă asculte ori de câte ori simțiți nevoia să mărturisiți cuiva gândurile cele mai intime… Mai mult chiar, un suflet capabil să vă înțeleagă aceste gânduri, care să participe alături de dumneavoastră la trăirea lor delicată. O silfă, pentru că asta v-ați dorit, nu, domnule?

— Da, spuse fără să vrea, o silfă, apoi clătină

disperat din cap.

Manufacturile pozitronice straniu compozite, apărute în ultimii ani pe piața neagră, fărâme căzute de la masa cercetării militare secrete, costau o groază de bani, iar Laura nu l-ar fi iertat niciodată dacă, în noiembrie, de ziua ei, nu i-ar fi făcut cadou măcar modelul Lambda, din urmă cu trei ani, al firmei Porsche, cel cu uşi aeroglisante şi trei carcase interşanjabile. Martin văzuse o linie întreagă expusă la revânzare în supermarketul de lângă Teatrul Odeon.

— Cât costă? întrebă şi imediat îi păru rău că nu plecase de acolo.

Treaba mergea din ce în ce mai prost. Bătrânul îi puse jucăria în palmă şi-l lăsă s-o privească. Iar el se uită la ea cu un aer uşor stupid, neîncrezător, enervându-se şi mai tare, din cauza nehotărârii care îl țintuia alături de negustorul prea volubil, de curioşii opriți în soarele moale şi cald, de maşinile care alunecau nepăsătoare de-a lungul străzii.

— Este exact ceea ce v-ați dorit dintotdeauna – o silfă unic programabilă. Vă place, domnule? Este unul dintre cel mai bine realizate obiecte personale însuflețite.

— Cât costă? repetă Martin, simțind că-i ard obrajii.

Ochii celorlalți se întoarseră o clipă în direcția lor, apoi reveniră către stand.

— 50,25 de soldi. Ambalajul şi instrucțiunile de

folosire intră în preț.

Salariul său pe trei zile.

Lui Martin nu-i veni să-şi creadă urechilor. Erau atât de căutate aceste cvasimanufacturi, încât prețurile ar fi trebuit să fie aproape intangibile din punctul său de vedere.

Mângâie sfera cu palma şi simți o căldură uşoară, degajându-se în partea de sus.

Ar fi putut, eventual, să-i spună Laurei că îl împrumutase pe Michael pentru a plăti cele cinci zile de spitalizare pentru fetița sa bolnavă de tuberculoză osoasă. Michael era un tip ursuz şi ştia că Laura nu i-ar fi telefonat niciodată să verifice dacă era adevărat sau nu.

— E o silfă adevărată?

Fața bătrânului se întristă.

— Se poate, domnule? Manufacturile nu admit ideea de fals sau de imitație, precum producția de serie. Este o silfă adevărată, da, concepută special pentru cei însinguraţi. Coaja creodei cuprinde băncile de memorie care, prin reglarea undelor psi, au acces la memoria creierului posesorului. Din momentul în care el stabileşte prima legătură cu silfa, aceasta poate fi pierdută sau furată, deoarece nimeni nu va putea să o utilizeze ulterior. Se pliază pe codul personalității proprietarului. Şi, pentru că este unic programabilă, o silfă, domnule, este cel mai intim lucru artificial creat vreodată.

Martin îşi înfipse unghiile în palmă. În jur,

curgea o lumină mierie, trecătorii alunecau pe lângă el, înainte şi înapoi, unii se opreau pentru câteva clipe în dreptul mesei, întrebau ceva, bărbatul mai tânăr, cu ochelari fumurii, răspundea, întindea obiectele, le răsucea, le aşeza înapoi în cutiile de plastic.

Vântul se pornise chiar atunci, dinspre capătul vestic al bulevardului, cam prin dreptul porților mari din metal care îngrădeau accesul spre cosmodrom, şi aducea cu el un dor neînțeles de spații largi şi de călătorii spre necunoscut.

Martin îşi înghiți greu saliva amară care-i umpluse gura şi oftă.

— O silfă... Nici nu ştiți de câți ani visez o minune ca asta! Credeam că n-am să ajung niciodată în posesia ei.

Zâmbi strâmb şi oftă din nou:

— Bine, am s-o cumpăr. Puneți-o înapoi în cutie. Acceptați şi bani de hârtie?

Silfele erau visul adolescenței. Martin nu se mai găsea demult la vârsta adolescenței, dar se prefăcea că uitase de asta. Pentru că visurile adolescenței nu piereau odată cu apariția firelor albe în păr şi a cutelor la colțurile ochilor. La fel cum, proaspăt, vântul trezea în fiecare an parfumul florilor sălbatice şi al ierbii de-a lungul uriaşei piste betonate, uitate în spatele grilajelor metalice şi al sistemelor automate de pază şi protecție. Martin îşi spuse că ultimele zboruri

cosmice se efectuaseră în perioada copilăriei sale, îşi amintea încă, vag, exploziile de lumină şi flăcări care însoțeau desprinderile de sol, zilele în care maşina albastră cu portavoce trecea pe străduțele oraşului ars de soare, anunțând că, între orele cutare şi cutare ale zilei, nimeni nu are voie să părăsească adăpostul casei, soldații cu pistoale automate, postați în intersecții, scuipând plictisiți coji de semințe şi lovindu-şi carâmbii cu bastonul de cauciuc.

O silfă... Un suflet feminin, închis într-un glob de sticlă, un suflet făcut să-ți vorbească numai ție, să trăiască numai pentru tine, în spațiul acela minuscul şi circular. O bijuterie psihonanotronică rară, tot atât de rară ca breasla meşteşugarilor ei, singurii artişti care supraviețuiseră Erei Electronice, deoarece îi învățaseră regulile, după multă suferință şi moarte, şi reuşiseră să-i ocolească legile draconice.

Martin opri Lincolnul în spatele gardului verde al casei şi rămase cu mâinile pe volan. Mirosul de benzină alungase miresmele primăverii, în ciuda faptului că deschisese geamurile de la portiere. Era un hârb, la urma urmei, înălță el din umeri. De când o achiziționase, în urmă cu vreo şase ani, la stăruințele Laurei, fusese un hârb, numai tăblăria se ținuse bine, o vopsise o singură dată, atunci, la început.

Acum, mângâia cu piciorul pedala ambreiajului, încercând să-şi regăsească îndrăzneala şi să între

în casă. Era trecut de ora trei a după-amiezii, slujba se terminase de mai bine de un ceas şi jumătate, iar Laura îl aştepta, ca întotdeauna, cu mâncarea pe masă. Îşi muşcă buza de sus şi strânse între degete plasticul fierbinte care îmbrăca volanul. Oricum, se întâmplase… Michael fusese de vină, cu împrumutul lui neaşteptat. Fusese obligat să-l ducă până la spital cu maşina.

Încuie portiera şi se strecură, fără zgomot, dincolo de poarta scundă din lemn. Se descălță înainte de a trece pragul şi pătrunse tiptil în casă. Pe hol, nu era nimeni. Oftă uşurat şi se grăbi în direcția biroului. După doi paşi, se opri brusc şi-şi cocoşă umerii. În pragul bucătăriei, Laura aştepta, cu sprâncenele unite într-o singură linie.

— Bună ziua, reuşi să articuleze spăşit şi lăsă capul în jos.

— Mâncarea s-a răcit de tot, spuse femeia şi vocea ei amenințătoare îl îngheță.

Stătea cu mâinile încrucişate sub sâni, rezemată de tocul uşii. Martin observă cu coada ochiului că era îmbrăcată în acelaşi halat verde, cu dungi galbene, ca azi-dimineață.

— Andrew, e pentru a doua oară săptămâna asta când întârzii la masă! Credeam că ştii, nu, că-ți sunt soție, şi nu femeie de serviciu angajată să facă menajul.

— Nu te enerva, încercă el s-o potolească. Ştiu, e a doua oară. Şi mai ştiu, ei, da, că nu eşti femeie de serviciu. Ce să fac, însă, dacă a trebuit să-i ajut

pe bietul Michael? Doar ştii ce probleme are cu fetița.

Şi îi povesti, cu sufletul atârnând subțire deasupra unei nesfârşite prăpăstii, istorioara cu împrumutul şi cu rugămintea lui Michael de a-l duce cu Lincolnul până la spital.

— Andrew, ai înnebunit? L-ai împrumutat pe golanul acela de Michael, când ştii foarte bine că i-am promis lui Billy că îi voi cumpăra o „Colonie de albaştri" înainte de a pleca în tabără?

„Colonia de albaştri" era un joc digital complicat, la care trebuia să achiziționezi şi un monitor special, cu rezoluție mare. Martin nu pricepuse nimic din regulile lui şi se încăpățâna să creadă că nu îi va fi de niciun folos lui Billy, în privința dezvoltării inteligenței şi a perspicacității. Dar Laura fusese de altă părere când văzuse odraslele familiei Kinnian războindu-se cu patimă, în toate serile, dincolo de gard.

Da, uitase complet că soția sa susținuse să achiziționeze jocul, imediat după ce anul şcolar se încheiase.

— Era o situație specială, spuse rar. Închipuieşte-ți că i s-ar fi putut întâmpla ceva asemănător lui Billy şi că eu ar fi trebuit să împrumut cei 50 de soldi de la Michael. Te rog, pune din nou mâncarea la încălzit, mor de foame.

— Sigur, ție îți vine uşor să faci tot felul de presupuneri, bombăni Laura şi intră în bucătărie. Toată ziua bei cafele, discuți cu colegii şi te plimbi

cu maşina. În vreme ce eu sunt nevoită să stau închisă între patru pereți, dimineața să fiu dădacă pentru băiat, iar după-amiaza, servitoare pentru tată. Mai ții minte de când nu m-ai mai scos la un cinematograf?

Nu avea dreptate, ştia singură asta, însă Martin se feri să i-o spună şi se strecură fără zgomot către uşa sufrageriei. Se aşeză în fotoliu şi-şi propti privirile pe ecranul de 120°, pe care rula un film publicitar. Căută din ochi sticla cu vodcă, însă renunță să se mai deplaseze până la ea, văzând-o aproape goală.

Nu, hotărât lucru, Laura nu avea dreptate. Nu era vina lui că nu-şi găsise o slujbă. Gyson îi oferise, cu trei ani în urmă, un post de secretară-dactilografă, pe care, în mod inexplicabil, îl refuzase. Îl refuzase ca să poată să stea între patru pereți şi să-i impute lui nerealizările de care avea parte. Şi apoi, nu o ținea nimeni cu forța toată ziua în casă, ar fi putut să iasă şi singură, o mulțime de femei ieşeau singure, Martin văzuse chiar cinematografe şi restaurante rezervate în exclusivitate pentru ele. Laura nu lua în seamă nici măcar o oportunitate şi se mulțumea să-l acuze zilnic pe el de ingratitudine.

Îşi muşcă buza de sus şi se străduia să se concentreze la ceea ce se petrecea pe ecran.

— Sosul îl vrei picant? strigă Laura din spatele uşii.

— Ca de obicei, se trezi el din visare. Billy a

venit?

— E la familia Borman.

Bineînțeles că era la familia Borman. Frank Borman, colonel în Forțele Aeriene, se pensionase la 45 de ani, din cauza unui accident la coloana vertebrală. Acum, stătea nemişcat în fața unui ecran de transputer şi construia situații logice limită. Billy era fascinat de neputința creierului psihotronic de a le descurca şi era în stare să nu se mişte de lângă el ore întregi pentru a-i urmări zvârcolirile raționale.

Martin nu îl agrea prea mult pe Frank, dar Laura avea toată admirația față de gradul de colonel care făcea să-i între în casă o pensie de aproape două ori mai mare decât salariul său de supraveghetor III la cosmodrom. Ajuns în acest punct cu gândurile, se întrebă dacă fusese noroc sau ghinion faptul că întâmplarea hotărâse ca acest cosmodrom să fie construit chiar la marginea oraşului său.

— …ce naiba, Andrew, înțeleg să stau ca un pustnic, o jumătate de zi, pentru că sunt numai cu Billy, iar el are de învățat, dar nici când vii acasă nu pot să schimb câteva cuvinte cu tine? Te-am întrebat când îți faci timp să te duci la doctor…

— Chiar în seara asta, mormăi el prost dispus şi şterse farfuria din plastic cu miez de pâine. Cred că seara asta va fi foarte potrivită pentru o vizită la medic.

Se gândi o clipă la silfă şi la faptul că avea

posibilitatea să rămână câteva ore liniştit, să-i studieze instrucțiunile în vreun parc din apropiere.

— Mulțumesc, ghiveciul a fost bun şi cotletul excelent prăjit. Tot de la „Spicul de aur", nu?

„Spicul de aur" era un supermagazin de cartier, iar Laura, din spirit de economie, făcea comenzi telefonice numai la centrele alimentare cele mai apropiate.

La clinică... ei, bine, la clinică ar fi trebuit să fi ajuns de mai bine de două săptămâni, pentru examenul medical anual, dar se lăsase furat de alte probleme şi uitase.

— Te însoțesc, spuse femeia, în timp ce strângea vesela uşoară şi îi dădea drumul, teanc, în containerul de reciclare. Dacă nu ai de gând să mă scoți la film sau la un spectacol, măcar până la clinică să facem câțiva paşi împreună.

Martin îi aruncă o privire aiurită. Să-l însoțească? De luni întregi, Laura nu mai făcuse gestul acesta, mulțumindu-se numai să-l amenințe cu el. Pentru prima oară observă că soția sa avea o față foarte îngustă, cu pometi ieşiți prea în relief. Brusc, îşi aminti de pachetul lăsat pe scaunul pasagerului. Se ridică grăbit de la masă, aproape trântind scaunul. Îl aşează lângă perete şi-şi drese glasul.

— Până te îmbraci, mă duc să reglez ceva la carburator. Te aştept la maşină, bine?

Ieşi fără să se mai uite în urmă, simțind privirile

soției apăsându-l pe umeri.

Afară, soarele coborâse dincolo de turnurile ascuțite ale clădirilor cu cincizeci de etaje ale „Centrului de observații spațiale”.

Vântul adormise undeva, prin gardul viu, dar un iz tremurător de verde stăruia încă, ademenitor, în aerul călduț, înfiorându-l cu mireasma depărtărilor.

Bărbatul strânse din dinți. O nostalgie desuetă, asemenea unei boli incurabile de care te ataşezi, cumva, în cele din urmă, pentru că te-a însoțit atât de mult timp, îl învăluia în fiecare aprilie care se petrecea fragil, alb şi verde, peste coaja lumii, de parcă ar fi pierdut ceva pe drum, într-un spațiu unde nu se mai putea întoarce. Ceva intangibil, numai al lui, iar acum avea neapărată nevoie de acel ceva…

Martin zâmbi strâmb. Acelaşi zâmbet care-i înflorea pe față, în urmă cu mulți, cu foarte mulți ani, când nu reuşea să termine de rezolvat o temă, iar domnişoara Holland îl amenința în glumă, cu creionul, din spatele catedrei.

Scoase cutia, o ascunse sub sacou şi, mergând cu spatele la fereastra bucătăriei, se îndreptă către intrarea de serviciu care ducea în dormitorul lui Billy şi în pod. În mai puțin de un minut, coborî, scuturându-se de praf şi de pânzele de păianjen. Se simțea, într-un fel, ruşinat față de făptura încă netrezită la viață din globul de sticlă. Era ca şi când, odată cu ea, şi-ar fi ascuns şi sufletul printre

cutiile pline cu lucruri vechi.

Când trase de butonul capotei, observă că-i tremurau mâinile.

— Mergem, odată? strigă în direcția casei şi constată, cu uimire, că putea să fie furios pe propria-i persoană.

Laura apăru în prag, fluturând poşeta cea nouă, cu catarame de argint.

Tot timpul cât dură drumul de înapoiere, Martin se gândi cu încrâncenare la cât de nedreaptă poate să fie uneori soarta cu unii ca el (se pusese în mod special în prim-plan, fără să se jeneze de subiectivismul aprecierii), nepermițându-le realizarea niciunui vis. Se frământă îndelung, dar nu spuse nimic, rămase încruntat şi închis în sine, cu mâinile strânse pe volan şi cu ochii tulburi.

Examenul medical anual era obligatoriu, de rezultatele lui depinzând, în bună măsură, rămânerea sa în slujba de supraveghetor la Cosmodrom. Pentru că, deşi dezafectat de douăzeci de ani, acesta constituia încă unul dintre principalele obiective militarizate ale zonei şi, conform unui regulament foarte strict, pe care, la angajare, te obligai sub semnătură să-l respecți, erai obligat să-ți menții o sănătate de fier tot timpul.

Martin nu pricepea ce legătură putea să existe între acel „sindrom psihic Alfa”, adnotat de doctor în fişa sa din memoria compului, şi întrebările în

legătură cu viața sa intimă, cu diferendele dintre el şi Laura, cu sentimentele paterne pe care i le purta lui Billy, cu relațiile avute cu vecinii, cu pasiunea sa, nemărturisită prea multora, pentru călătorii în necunoscut, care îl cuprindea în fiecare primăvară…

Nu pricepea, însă era sigur că acele trei cuvinte blestemate aveau să-i aducă numai necazuri.

— Andrew, n-are rost să te consumi prea tare. Vocea Laurei căpătase un accent uşor compătimitor. Examenele psihice nu au consemnat niciodată rezultate definitive şi categorice. Asupra lor se revine în fiecare an.

Sigur. La urma urmei, dacă îl dădeau afară şi ajungea şomer, visurile ei legate de casă şi de noua maşină puteau să-şi ia zborul.

— Mâine o să merg, împreună cu Billy, la familia Borman. Imposibil ca domnul Frank să nu aibă ceva legături cu doctorii mai cunoscuți din oraş. Îți închipui că, în situația lui…

— Da, imposibil să nu aibă, repetă ca un ecou Martin.

Parcă maşina paralel cu gardul verde, se asigură că portierele erau bine închise şi, înainte de a intra în casă în urma Laurei, rămase rezemat câteva clipe de zidul călduț.

Noaptea căzuse ca o ploaie senină peste oraş, picurând din punctele de cristal ale stelelor pâlpâiri stranii. Şi, pentru prima oară în atâția ani de când admira cerul nocturn, i se păru cumplit

de pustie şi de tăcută. Oamenii renunțaseră să cucerească stelele, îi blocase *complexul Einstein,* chestiunea aceea cu nodurile temporale, parcă aşa înțelesese, la vremea respectivă, din jurnale, ceva cu ruperea axei spațio-temporale de la anumite limite de viteză în sus. Renunțaseră prea brusc, după părerea sa, ca şi cum li s-ar fi făcut, dintr-odată, frică, dar el simțea că nu frica fusese factorul determinant, cât mai ales… Mai ales, ce?

Ridică din umeri: nu şi-i putea închipui laşi pe bărbații atletici, echipați în complicatele şi sofisticatele costume spațiale, pe care îi admirase de atâtea ori pe ecranele holovizoarelor.

Prin aer se furişa, abia simțit, un miros sfios de flori de salcâm proaspăt deschise şi bărbatul ştiu că, undeva, în imensitatea pustie şi tăcută a pistei de aterizare trebuie să fi înflorit salcâmii pitici şi contorsionați de dincolo de gardurile de sârmă. Şi din nou gândul că nu-i dăduse ascultare maiorului Fleishmann, care-i ordonase să sterilizeze solul cu substanțe chimice pentru protecția betonului, îi stârni în adâncurile sufletului o bucurie caldă şi tare, care-l înfioră ca o înghițitură de alcool. Acolo, în întuneric, avea câțiva prieteni piperniciți, care aşteptau cu răbdare să le acorde câteva clipe din monotona şi insipida lui viață.

Când închise uşa, ştiu ce dorea să facă în necuprinsul nopții. Billy nu se întorsese încă de la familia Borman. Întârzia, ca de obicei, dar acest

lucru nu-l mai enervă. Nici măcar nu se strădui să fie atent la scuzele pe care, tot ca de obicei, încerca să i le găsească Laura. Intră în baie şi, timp de un sfert de oră, se lăsă biciuit de şuviţele de apă caldă. Săpunul mirosea puternic a flori de salcâm sau, cel puţin, aşa i se părea lui, creându-i impresia că nu e singur în încăperea placată cu gresie albastră.

Se fricţionă cu prosopul aspru până i se înroşi pielea, apoi se îmbrăcă în halat şi se îndreptă spre camera de zi.

— Ce vrei să mănânci în seara asta? strigă Laura, scoţând capul pe uşa bucătăriei. Avem muşchi de vită la grătar, sos de ciuperci marinate şi ardei umpluţi.

— Un ceai, îi răspunse.

Se instală în fotoliu şi porni holovizorul. Rula un serial poliţist, cu un negru uriaş în rolul principal. Comută canalul. Pe programul doi se derula un dialog politic între un reprezentant al partidului aflat la putere şi câţiva membri ai opoziţiei. Pe trei, era prezentată formaţia de jazz câştigătoare la concursul internaţional de la Puenta Arenas. Reveni la filmul poliţist.

Martin era un funcţionar cu un venit mediu, iar banii din salariu erau exigent drămuiţi pentru a ajunge să ducă o viaţă moderată, lipsită de orice fel de extravaganţe. Pentru că extravaganţă s-ar fi putut numi un abonament la emisiunile color ale celor 360 de posturi transmise prin cablu, de către

puternica A.E.P. (Asociația Emițătorilor Privați) care domina piața video de aproape treizeci de ani. Aşa că se mulțumea, precum majoritatea concetățenilor săi, cu cele douăsprezece canale de stat, cu toate că trebuia să suporte interminabilele şi plictisitoarele campanii politice care împănau toate programele. Tocmai din această cauză, prețul abonamentului era unul modest, costul emisiunilor fiind suportat de partidele politice.

Filmul se dovedea slab. Sau poate că el nu mai avea suficientă răbdare să-l urmărească. Lăsă televizorul să funcționeze şi trecu în bucătărie. Laura tocmai scotea din cuptor o cratiță transparentă, prin pereții căreia se vedeau rondelele ciupercilor.

— Nu vrei să guşti? E un preparat nou, lansat de Wikert luna trecută. Abia ieri am îndrăznit să iau un pachet.

Mirosea ispititor, dar Martin clătină din cap. Ceaşca de ceai aştepta cuminte în farfurioară, cu lingurița alături. O luă şi, fără s-o privească pe Laura, părăsi bucătăria, îndreptându-se spre cămăruța care-i adăpostea biroul. Lumina crudă a veiozei decupa un cerc mare pe mijlocul încăperii. O vedere din Nebraska îi aducea calde salutări de la o cunoştință de familie.

Se aşează pe scaun şi bău încet lichidul dulce, cu iz de mentă. În pod, sub o măsuță şubredă, aştepta răbdătoare, în lichidul limpede al găocii de cristal, o silfă autentică, o zbatere senină de aripi,

pe care gândul său urma să o anime, scoțând-o, speriată, din seninătatea începuturilor.

Şi Martin continuă să viseze, aplecat deasupra ceştii goale, chiar şi după ce auzi uşa de la intrare deschizându-se, pe Billy discutând tare cu maică-sa în bucătărie, pe Laura verificând apoi dacă uşile şi ferestrele au siguranța pusă.

Se ridică atunci când pendula din hol bătu, grav, miezul nopții. Picioarele îi amorțiseră, dar nu dădu importanță faptului. Se îmbrăcă pe bâjbâite, căută preț de câteva clipe, pe pipăite, lanterna, apoi urcă în vârful picioarelor scara de la pod, urmând spotul luminos. Luă pachetul şi coborî treptele cu atenție.

Când trecu pe lângă dormitor, auzi prin uşa întredeschisă respirația regulată a femeii şi şi-o imagină chircită în pat, cu genunchii la gură, îmbrăcată în pijamaua roşie cu maşinuțe galbene, cățărându-i-se ca nişte gândaci pe picioare, pe trunchiul contorsionat, pe brațele care strângeau perna.

Afară, stelele se retrăseseră în adâncurile negre ale bolții, alungate de lumina roşcată a becurilor cu argon. Mirosea a asfalt încins şi-a ploaie, semn că maşina destinată curățării şi spălării străzilor trecuse nu demult şi pe artera lor. Martin strânse pachetul sub braț şi deschise portiera.

Îşi scoase Lincolnul de pe alee şi o porni încet în direcția bulevardului, întrebându-se, cu amărăciune, cum se putea ca rezultatele înscrise

pe o banală fişă medicală să îl afecteze într-atât. Ştia însă că nu era vorba numai de asta. Spaima de a-şi pierde slujba era atenuată şi, oarecum, îndepărtată. Era vorba despre ceva cu care *sindromul psihic Alfa* nu avea nicio legătură. Sau poate că, totuşi, avea...

Pentru că nu ştia dacă întâmplarea hotărâse să-i scoată pe cei doi negustori de vise în calea sa ori totul fusese cu multă vreme înainte scris să se întâmple, în virtutea unor puteri care depăşeau umila sa capacitate de înțelegere umană. De când conştiința maturizării îi explodase în creier, dincolo de violența adolescenței, visase mereu să dețină o silfă, o ființă pe jumătate femeie, pe jumătate aer magic, căreia să-i împărtăşească gândurile sale cele mai intime, pe care să o facă tovarăşă la minunile din ascunsa lui lume interioară, interzisă, în principiu, oricărui alt om.

O apucă de-a lungul bulevardului, strecurându-se printre micile autoturisme electrice care goneau de-a lungul firului de ghidaj şi alimentare de pe ambele margini ale benzii. Când ajunse în dreptul ultimei stații de aerobuz, traficul era mai redus. Dincolo de zidurile îmbrăcate în iederă artificială ale Institutului, începea periferia, acele cartiere mărginaşe care se opreau brusc în dreptul gardului din sârmă ghimpată al Cosmodromului.

Trecu dincolo de indicatorul cu „Staționarea interzisă" şi opri în dreptul gheretei paznicului. Un senzor clipi de câteva ori pe un panou exterior şi

bărbatul în uniformă, un individ înalt şi slab, cu părul rar, ieşi să-l întâmpine cu ochii cârpiți de somn. Nu obiectă nimic în fața legitimației albastre cu dungă albă şi îi permise accesul pe culoarul îngust de trecere către clădirile Administrației. Martin ştia că drumul îşi modifică în fiecare noapte traiectoria şi că ar fi fost vai şi-amar de acela care ar fi încercat să-l utilizeze fără permisiune. Nu rareori, chiar pe sub ferestrele sălii operatorilor, treceau platforme cu trupuri de animale strivite, uneori chiar de oameni necunoscuți, veniți să-şi pună aici capăt zilelor. Cel puțin aşa apărea adnotat în rapoartele de zi ale ofițerilor de serviciu. Şi, nu o dată, se întrebase de ce atâta grijă pentru securitatea unui loc aproape pustiu, a unui cimitir cosmic…

În sediul administrativ se găsea puțină lume şi Martin se feri să întâlnească pe cineva. Coborî la barul din subsol, iluminat palid de un bec anemic, şi se strecură într-un separeu liber. Aerul era stătut, aproape acru din cauza transpirației, păstrând încă mirosurile celui care-l ocupase înaintea lui.

Introduse o cartelă de credit în distribuitor şi comandă o bere. O sorbi abătut, din paharul de hârtie cerată. Era sălcie şi uşor trezită. Efectele industrializării excesive, se gândi el, strângând în palme forma flexibilă. Nimic nu se mai realiza în unități mici, pentru ca să respecte gusturile unei anumite pături, grupări sau categorii umane.

Totul devenise producție de mare serie, cu un standard calitativ minim, bun să satisfacă gusturi mediocre. Doar artiştii creau manufacturi, dar ei şi marfa lor erau foarte rari, trebuia să ai un noroc chior ca să dai peste vreunul şi, mai ales, să poți cumpăra marfă aproape gratuit.

Şi Martin înțelese, deodată, cât de fericit poate să fie pentru că un asemenea lucru i se întâmplase tocmai lui. Întinse mâna dreaptă şi desfăcu clemele magnetice ale ambalajului. Sfera translucidă se rostogoli pe muşamaua umedă şi se opri la câteva palme de el. Desfăcu decodorul genetic, nu mai mare decât o cutie de chibrituri, şi căştile.

Se întrebă cum fusese, oare, în zilele de demult, când oamenii erau religioşi şi obligați prin credința la care aderaseră să se spovedească unor necunoscuți îmbrăcați în haine preoțeşti. Ideea că un străin, chiar şi Laura, ar fi putut avea acces la frânturile de vise care compuneau lumea sa interioară îl făcu să se înfioare.

O silfidă era… ei, bine, era cu totul altceva. Era ca şi cum o ființă magică ar fi închis o parte din tine într-un glob de cristal.

Introduse din nou cartela în fanta distribuitorului şi un alt pahar cu bere apăru pe tăvița de alamă de la capătul automatului.

Îl strivi pe cel vechi între degete şi îl aruncă pe podea. Chiar în clipa aceea, uşa se deschise şi chipul înspăimântat al lui Fred pătrunse

înăuntru. Puse grăbit sfera şi decodorul la loc, în ambalaj. Nu avea noroc, până la urmă cineva tot îl văzuse. Fred nu se hotăra dacă să între sau nu, doar se uita la el cu ochii holbați, respirând greu. Se răsuci înspre el şi încercă să zâmbească.

— Salut, Fred, cum merge?

Dar Fred continua să se holbeze, fără să deschidă gura. Martin întinse brațul şi dădu într-o parte uşa glisantă a separeului.

— S-a întâmplat ceva, Fred?

— Da, s-a... am văzut... Andrew, tocmai a aterizat o drăcie de-aia... o cosmonavă, înțelegi? E acolo, pe pistă, scoate flăcări şi fum şi încarcă atmosfera cu radiații gama. De ce naiba tocmai în timpul serviciului meu?

Fred arăta cu adevărat deznădăjduit. Martin îl privi lung.

— O cosmonavă?

— Mă crezi nebun, nu? Dar e acolo, captatoarele au înregistrat-o deja. Din punctul de observație se poate vedea şi cu ochiul liber.

— E-n regulă, linişteşte-te.

Dar nu era nimic în regulă.

— Să mă liniştesc? Andrew, nu sunt nebun, cel puțin nu încă. Ascultă, am auzit şi eu, ca şi tine, legenda aia ridicolă care circulă pe la colțuri de stradă, despre prima navă care s-a ridicat de pe această pistă şi nu a mai revenit vreodată. Decât sub formă de fantomă, bântuind somnul observatorilor bătrâni. Am auzit-o, dar nu i-am dat

crezare, cum nu-i dau nici acum, când vorbesc cu tine, dar ea se află acolo, pe pistă, aşteptând ca vântul să degajeze atmosfera şi să poată coborî trapa. Cum să mă liniştesc? Chiar dacă dispare peste o oră, mâine tot trebuie să scriu raportul, înțelegi? Şi ce să scriu în el? Că am văzut cosmonava „Apollo 7“, aterizând pe pista numărul 3? Iar dacă nu scriu aşa, cum o să explic înregistrările video?

Martin îşi muşcă gânditor buza de sus.

— Pe mine cum m-ai găsit?

— Mă găseam în camera ofițerului de serviciu ca să consemnez evenimentul, când l-am auzit pe portarul din Sectorul B raportând că te-a lăsat să intri în incintă. Te-am căutat la secție, apoi mi-am închipuit că nu aveai unde să te afli în altă parte decât aici şi am coborât.

Fred lucra la Observator. Era singurul angajat al cosmodromului cu care reuşise să lege o oarecare prietenie. Uneori, când se întâmpla să fie amândoi în aceeaşi tură, găseau câteva minute libere, să coboare la bar şi să bea un pahar de bere sau să schimbe câteva impresii pe terasa fumătorilor. Fred nu-l contrazicea niciodată, chiar dacă avea altă părere decât a sa şi, pentru asta, Martin îi era recunoscător.

Şi mai era ceva, ceva la care nu se gândea decât foarte rar şi atunci cu teama că, fără de veste, va fi infirmat: Fred era convins că, într-o bună zi, jucăriile psihotronice vor căpăta autonomie

completă şi personalitate, devenind parteneri cu drepturi egale ai oamenilor. Moştenise un gnom străvechi, tranzistorizat, mare cât un televizor, în compania căruia îşi petrecea tot timpul liber.

— I-ai comunicat ofițerului?

Fred clătină din cap.

— Cred că e bine. Ascultă, încetează cu tremuriciul ăsta! La urma urmei, dracu' nu poate să fie chiar atât de negru. Găsim un transportor necodat şi încercăm să ne apropiem. Trebuie să ne lămurim la fața locului despre ce este vorba.

Refăcu pachetul din câteva mişcări, lovi cu palma peste clema încuietorii şi se ridică.

— Pot să las chestia asta la tine, în Observator?

Abia când răsuci cheia în contact şi tăie alimentarea cu benzină, Martin îşi dădu seama cât era de obosit. Rămase cu mâinile agățate de volan şi cu ochii pironiți în gardul viu din față. Într-un interval de timp extrem de scurt, prin viața sa cenuşie se perindaseră o mulțime de întâmplări extraordinare – întâlnirea cu Artiştii Peregrini, achiziționarea silfei, evenimentul de la cosmodrom pe care nu ştia cum să-l interpreteze şi nici cum să-l ajute pe bietul Fred să-l rezolve.

Rămăsese ca acesta să facă un raport detaliat şi să-l prezinte, la prânz, direct comandantului. Martin avea să-l sprijine cu mărturia sa, în caz că se dovedea necesar. Îşi dăduse acordul ca numele lui să fie menționat în raport. Nici nu se putea altfel, doar văzuseră astronava împreună.

Da, incredibilul se produsese, în urmă cu mai puțin de două ore, sub ochii lor: pe uriaşa pistă betonată, la câteva zeci de metri de cioturile carbonizate ale salcâmilor pitici, Martin zărise prin geamul transportorului astronava uriaşă, aşteptând asemenea unui semn de exclamare, în pustietatea senină a nopții.

Nu, niciodată largul nesfârşit al câmpiei nu avea să-i mai aducă mirosul sfios de flori abia deschise. Fleishmann triumfase, în cele din urmă.

Îşi înghiți cu greu saliva amară care-i stăruia sub limbă. Visul se destrămase. Îşi dorise atât de mult ca prima întâlnire cu silfa să aibă loc la rădăcina copacilor piperniciți, încât acum, când înțelegea că acest lucru nu se va mai putea întâmpla, pricepu cu o claritate şocantă că singura realitate în care e obligat să creadă se găseşte dincolo de gardul viu, strâns cu ură între pereții cenuşii de beton ai unui cămin pe care-l simțea străin.

Îşi aruncă privirile către scaunul din dreapta. Pachetul se odihnea neclintit, în lumina slabă a unor becuri îndepărtate cu argon.

— 50,25 de soldi, murmură şi-şi lăsă fruntea pe volan. Înțelegi, domnişoară Jones? Nu ai dreptul să te naşti, pentru că trăim într-o lume mizeră, în care lucrurile valoroase şi-au pierdut sensul. O lume în care până şi mirosul florilor de salcâm este interzis.

Era ca şi cum l-ar fi strâns cineva de gât.

— Ăsta e prețul tău, înțelegi, domnişoară Jones? 50,25 de soldi.

Se întâmplase ceva cu adevărat extraordinar: o cosmonavă revenise pe pista bătrânului Pământ, o cosmonavă despre care el şi, asemenea lui, celelalte miliarde de locuitori ai planetei, ştia că explodase la decolare, cel puțin aşa scriseseră ziarele şi consemnaseră manualele de istorie a cosmonauticii. O cosmonavă care, acum, în sudoarea rece a dimineții ce mocnea tăcută dincolo de pereții verticali ai oraşului, aştepta cuminte să fie anunțată lumii, redescoperită, fotografiată, filmată, în fine… aştepta să reintre în istorie. Acolo de unde plecase cândva.

Ieşi, ocoli caroseria ruginită a bătrânei doamne şi luă pachetul de pe scaunul pasagerului. Stelele alunecaseră către apus, lăsând bolta pradă unui întuneric de catran. În jur, oraşul dormea liniştit, tresărind din vreme în vreme, ca un animal obosit.

Deschise uşa cu fereală şi intră pe hol în vârful picioarelor. Tot aşa, urcă scara în spirală, către gura podului. Dincolo de chepeng, praful se ridica la fiecare mişcare, în vârtejuri ca de ninsoare. Puse cutia sub o măsuță şchioapă şi o acoperi cu o haină veche. Când vru să se ridice, auzi un zgomot vag, ca şi cum o pereche de picioare desculțe ar fi coborât treptele scării. Încremeni, cu urechile la pândă. După un timp, îşi spuse că se înşelase. Pesemne că scârțâise vreo treaptă, dezmorțindu-se.

Coborî cu grijă, apoi intră în birou şi se dezbrăcă. Cu halatul pe umeri, deschise uşa la dormitor: Laura dormea cu spatele la uşă. Aruncă halatul pe un scaun şi se strecură alături de ea, sub pledul subțire. Trupul femeii era cald şi, atingându-i, simți un fior.

Acelaşi fior ca atunci când Fred îi arătase chipul care scruta încruntat bezna, căutându-i parcă pe ei, în tăcerea halucinantă a cosmodromului. Era fața unui bărbat încă tânăr – Martin nu-i dădea mai mult de 36-37 de ani – cu trăsături regulate, ca ale unei statui antice, din cele care odihneau palide sub praful timpului, prin muzeele de istorie. Şi nu atât simetria, cât mai ales ochii fuseseră cei care-l zăpăciseră pe Martin – ochii unui om care a văzut ceva mai înspăimântător decât moartea. Transportorul oprit la douăzeci de metri de navă nu reprezenta însă, în niciun fel, imaginea morții. Iar Martin ştiuse atunci, la fel de limpede cum o ştia şi acum, când se străduia să se liniştească şi să adoarmă, că astronautul acela străin nu un transportor văzuse în adâncimea nopții, ci altceva… altceva, aşa cum, altfel decât un gest oarecare fusese ridicarea brațului stâng şi lovirea încheieturii lui cu degetul celeilalte mâini.

Laura se mişcă imperceptibil, trăgând uşor de pled. Martin îşi aminti de silfă şi de planurile spulberate ale nopții aproape petrecute.

Domnişoara Jones…

Domnişoara Jones, fosta lui învățătoare, într-o

copilărie care i se părea extraordinar de îndepărtată acum. Şi, brusc, căldura plăcută a păturii îl învălui într-un sentiment de pace adâncă. Zilele toamnelor îndepărtate, cu cerul albastru spălăcit şi firele funigeilor risipindu-se darnic peste lume, năvăliră din ceața bogată a amintirii, calme şi stranii, se perindară, pe rând, pe cortina pleoapelor pe jumătate închise, şi-şi dădu seama atunci de ce se deosebeau ele de altele care le urmaseră într-o dezordine lipsită de căldura unui suflet uman. Se deosebeau tocmai pentru că erau adânci şi frumoase, şi liniştite. Pentru că din liniştea lor izbucnea, ca o ploaie veselă, rochia galbenă, cu buline roşii a domnişoarei Jones, cea care le spunea poveşti atât de frumoase despre o lume în care oamenii vor continua să se iubească, o lume în care păpuşile vor prinde viață şi vor trăi printre oameni, în care Feții-Frumoşi şi Cosânzenele vor coborî din adâncurile cerului, unde se refugiaseră la începuturile Timpului, şi vor aduce cu ei armonia şi frumusețea.

Martin picotea, pe jumătate pierdut în taina somnului, dar încă-şi dădea seama, îndepărtat ca într-o ceață albastră, că fusese un copil norocos, pentru că făcuse parte din ultima serie de copii care mai învățaseră carte cu învățătoare androide. Seriile de copii care le urmaseră trecuseră în alt sistem, mult mai simplu şi mai eficient din punct de vedere social – teleşcoala. Ei însă nu aveau să

cunoască niciodată bucuria de a-şi lua ghiozdanul în spate şi de a alerga să prindă sunetul zglobiu al clopoțelului şi mâna albă a domnişoarei Jones, tremurând în fereastră, ca o aripă de fluture.

Şi Martin adormi zâmbind, în timp ce afară oraşul se întindea leneş din încheieturile de beton, pregătindu-se să-şi deschidă ochii ferestrelor către o nouă dimineață.

Sunetul strident al deşteptătorului i se înfipse, ca un cui, în timpane şi încercă zadarnic să scape de el, vârându-şi capul sub pernă. Se ridică morocănos, îşi căută papucii, cu ochii încă închişi, şi se îndreptă bâjbâind către baie. Billy îl salută cu două degete şi ieşi în grădină, pe uşa din spate, pentru a-şi face exercițiile fizice. Apa rece a robinetului reuşi să-l mai învioreze şi-i alungă somnul.

Laura îl aştepta, ca de obicei, în fața ceştii de cafea. Nu izbutise niciodată să priceapă cum de reuşea să se trezească întotdeauna exact cu un sfert de oră înainte ca soneria ceasului să-şi facă datoria. Radioul transmitea a doua emisiune de ştiri a zilei. Martin află că preşedintele Confederației plecase într-o vizită de stat pe celălalt continent. Se strădui să-şi aducă aminte de figura lui zâmbitoare, dar nu reuşi, deşi ar fi trebuit, dacă era să judece după cât de longeviv se dovedise în funcție.

Înghiți cu plăcere lichidul amărui şi fierbinte.

Cafeaua era foarte bună.

— Spune-mi, te rog, ce-ți sugerează gestul cuiva care-ți arată cu degetul încheietura mâinii. Uite, cam aşa…

Şi bătu cu arătătorul mâinii drepte în încheietura mâinii stângi.

— Ceasul, nu? Probabil că te întreabă ce oră este…

— Probabil, răspunse, ridicând din umeri.

Sorbi tot lichidul din ceaşcă şi se ridică.

— Ai ieşit, cumva, azi-noapte pe afară?

Îi văzu fața îngustă şi ochii reci, nepăsători. Îşi dădu seama că ar fi inutil să încerce să-i explice, pentru că, în mod clar, nu ar fi înțeles – n-ar fi putut să înțeleagă. Domnişoara Jones şi şcoala, salcâmii pitici şi Fred, astronava fantomă… nu, în mod evident, nu ar fi avut niciun sens pentru ea, erau elemente disparate din mozaicul sufletului său, al amintirilor sale. Nu se puteau da cu împrumut, aşa cum nu-ți poți împrumuta ochii.

— N-am putut să dorm. Am stat pe bancă, în grădină, minți şi nu ştiu dacă reuşise să fie convingător, Laura putuse foarte bine, de vreme ce-l simțise ieşind, să-l fi urmărit de la fereastră.

— Te-ai gândit prea mult la aiureala aia de diagnostic şi te-ai surmenat. Femeia îl amenință cu degetul. Ți-am spus doar că nu merită să te consumi. O să merg, azi, cu Billy la domnul Frank şi o să-l rog să te ajute.

Martin dădu din cap şi se grăbi să iasă.

Lincolnul se lăsă greu convins să pornească. Nu-i făcea figuri prea des, dar, când se încăpățâna, avea probleme destul de mari cu el. Meşteri o vreme în spatele capotei şi, tocmai când se pregătea să se lase păgubaş şi să încerce să prindă aerobuzul, carburatorul tuşi înfundat şi pistoanele se puseră în mişcare.

Porni încet, în josul bulevardului. Geamurile maşinii erau coborâte şi vântul aproape cald al dimineții de aprilie îl învăluia din toate părțile.

Lângă zidul coşcovit al Institutului, un adolescent cu ochelari vindea ziare. Martin opri în dreptul lui şi cumpără două cotidiene. Presa scrisă constituia unul din marile miracole ale supraviețuirii – rezistase asaltului radioului, televiziunii şi apoi presei digitale. Nu reuşise să-şi explice fenomenul, însă bănuia vag că era vorba numai de curiozitatea ce-l făcea pe om să-şi dorească să țină în mână, să pipăie informații pe care le absorbea cu ochii. Cărțile, în schimb, dispăruseră şi numai colecționarii mai țineau în case biblioteci cu volume prăfuite. Majoritatea populației nu citea literatură, fie din criză de timp, fie din lipsa deprinderii. Se mulțumeau cu videodiscurile care propuneau rezumate dramatizate sau cu filmele scenarizate după ele.

Când pătrunse în sala destinată supravegherii funcționării computerelor, ceilalți patru colegi îşi începuseră deja serviciul şi consemnau în registre primele caracteristici hardware ale aparaturii.

Trecu repede la locul său, îşi îmbrăcă halatul şi porni să verifice monitoarele. În prima pauză pentru fumat, se amestecă intenționat printre fumători, dornic să afle impresiile iscate de întâmplarea neobişnuită din noaptea anterioară. În mod surprinzător, nimeni nu pomeni vreun cuvânt despre asta. Înainte ca soneria să țârâie sfârşitul perioadei de odihnă, aruncă o vorbă, ca din întâmplare, dar provocarea rămase şi ea fără răspuns.

Reveni la post şi se dedică în întregime supravegherii, lăsând orice gând la o parte. În pauza de masă, urcă la cantină. Sala era aproape goală. Îşi aşează tava pe o masă mai retrasă, ocupată numai de un asistent biocibernetician de la Intervenții Rapide, pe care îl cunoştea vag din vedere. Îl întrebă, cât putu mai voalat, dacă aflase ceva despre întâmplarea nocturnă. Nu ştia. Singurul eveniment notabil despre care auzise era moartea accidentală a unuia dintre angajați – greşise, la ivirea zorilor, culoarul de trecere şi câmpurile de forță îl striviseră.

În ultima pauză, îşi luă inima în dinți şi urcă în liftul galben pe a cărui uşă era imprimat, la fiecare etaj, un „R“, de la rezervat. Se opri în fața uşii comandantului. Apăsă sfios pe clanța cizelată şi pătrunse înăuntru, cu inima cât un purice. Secretara se uită surprinsă la el, pe deasupra ochelarilor. Era o blondă frumoasă, platinată, cu ochi verzi.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul comandant, spuse şi se miră singur de atâta îndrăzneală.

În toți anii de serviciu de până atunci nu ştiuse decât că la etajul al unsprezecelea se găsea un om care decidea în numele tuturor. Iar, acum, dintr-un impuls pe care nu şi-l putea explica, iată-l aici, la doi paşi de persoana lui.

— Aveți programare?

— Nu, răspunse uluit. La asta nu se gândise. Trebuie?

— Domnul comandant nu-i primeşte pe angajați decât dacă au programare. Orarul său de lucru este foarte aglomerat.

— Înțeleg. Şi nu aş putea să fiu programat?

— Ba da. Secretara răsfoi un registru. Cel mai devreme, peste zece zile. Să vă notez?

Peste zece zile!

Martin oftă. Peste zece zile, nu mai avea niciun rost. Mulțumi, se scuză şi ieşi. Aventura sa durase atât de puțin, încât, atunci când ajunse din nou la birou, mai avu timp să citească pe fugă şi ştirile jurnalelor, de pe a căror primă pagină îl privea zâmbitor preşedintele. Ce tânăr era încă preşedintele! Martin se întrebă de câți ani era în această funcție bărbatul care-l fixa cu o privire rigidă de pe hârtia semilucioasă, dar nu ştiu ce să-şi răspundă.

În răstimpul ultimei ore a serviciului, primi inspecția inginerului-şef responsabil de nivel. Era un bărbat impunător, cu umeri lați, de boxer, şi

păr țepos, cânepiu, tuns scurt. Aruncă o privire cercetătoare în cele trei registre, răsfoi câteva pagini, apoi se opri în dreptul lui şi-l privi încruntat.

— Care este problema, domnule Martin?

— Problema?! se miră el. Nu este nicio problemă, vă asigur. Totul e în ordine, registrele pot să dovedească asta.

— Atunci, ce-ai căutat la domnul comandant?

— La comandant… repetă buimac. În legătură cu istoria de azi-noapte, domnule. Credeam că Fred v-a raportat deja, adăugă cu viclenie.

Mâna dreaptă a inginerului poposi pe umărul său.

— De ce nu-ți vezi de treaba dumitale, domnule Martin? Istoriile astea cu fantome nocturne nu au adus decât necazuri angajaților care le-au vehiculat. De ce te preocupă asemenea prostii? Te ştiam un lucrător la locul dumitale.

Era ca şi cum ar fi înghițit o doctorie amară. Abătut, bâigui câteva scuze, pe jumătate inteligibile. Inginerul-şef plecă, legănându-şi umerii lați ori de câte ori trebuia să ocolească vreun aparat.

Avea dreptate, se gândi Martin şi reveni la registrele sale. De ce-l interesa atât, la urma urmei, chestiunea asta? Era problema lui Fred şi a conducerii, nu? El venise în legătură cu ea absolut tangențial.

Oare, dacă s-ar fi întâmplat să cadă pe capul

său, Fred s-ar fi arătat dispus să-l sprijine împotriva autorităților?

Se învârti o vreme în jurul aparatelor, apoi recunoscu că nu ştia ce să răspundă.

Plecă în jurul orei două a după-amiezii, ca de obicei. La poartă, paznicul îl salută prieteneşte, cu două degete la caschetă. Se simți obligat să oprească şi să schimbe câteva cuvinte.

— Am auzit că azi-noapte au fost ceva evenimente mai deosebite…

— Nu cine ştie ce, răspunse celălalt, strâmbând din nas. A murit unul, Fred Hoyle, de la Observator. A greşit culoarul. O fi fost beat. Se mai întâmplă.

— Da, poate o fi fost beat, aprobă el, cu voce albă.

Îi veni rău. Se sili să zâmbească, la rândul său, şi porni motorul. Până la prima intersecție, conduse aproape fără să vadă strada şi numai reflexele îl feriră să facă vreun accident. La semafor, se trezi ca dintr-un vis urât. Opri, aşteptă răbdător şi plecă odată cu coloana.

Nici imediat şi nici mai târziu n-a fost în stare să-şi explice cum de-a reuşit să zărească cu coada ochiului bolidul roşu țâşnit de pe artera perpendiculară, gata să-l facă zob. A accelerat aproape fără să-şi dea seama, volanul s-a răsucit aproape singur spre dreapta şi roțile au încălecat rondul de flori. Lincolnul a trecut razant pe lângă două portiere deschise şi s-a oprit într-un strat de

flori.

Când a parcat lângă gardul verde, era stors de puteri, ca o lămâie. Îi trebuiră mai multe minute, nu realiză câte, ca să deschidă portiera şi să coboare. Probabil că avea o figură tare ciudată, pentru că Laura, apărută în pragul bucătăriei, duse mâna la gură.

— Am avut o zi grea, spuse şi trecu pe lângă ea, ocolind-o în ultima clipă. O zi tare grea... Sunt bolnav, avea dreptate doctorul.

Se aşează pe un scaun şi îşi frecă fruntea cu dosul palmei.

— A murit Fred, înțelegi? A greşit drumul şi...

Nu, nu înțelegea, uitase că nu avea cum să înțeleagă. Nu ştia nici măcar cine era Fred. O privi. Laura stătea, în continuare, cu palma la gură şi se uita la el cu ochii mari.

Dădu din mână, a lehamite, se ridică greoi şi desfăcu uşile bufetului. Scoase sticla cu whisky şi-şi turnă într-un pahar. Îl dădu peste cap, se aşează din nou şi închise ochii. Alcoolul îl răscolea prin stomac, tulburându-i gândurile. Fred murise, chiar murise, asta era, trebuia să-i accepte dispariția ca atare. Iar el, el era un tip norocos, scăpase ca prin urechile acului, numai o clipă să-i fi şovăit piciorul pe accelerație şi...

Deschise ochii. Laura nu se mişcase din loc. Simțea că începe să se enerveze. Mâinile îi tremurau şi se văzu nevoit să le ascundă sub masă.

— E-n regulă, spuse cu voce răguşită. A murit Fred. Ei, şi? Am să mor şi eu, şi tu, şi o mulțime de oameni, la urma urmei. Nu e capătul lumii. De ce mă priveşti aşa?

— Andrew… abia îi auzi vocea şoptită. Un curier mi-a adus asta. Flutură un plic. Nu trebuie să-ți faci sânge rău, te rog.

— Asta?

— Te-au dat afară, Andrew. Au primit fişa de clinică şi…

Îi veni să râdă. Întâi uşor, de parcă l-ar fi gâdilat cineva sub bărbie, apoi nu se mai putu abține, iar râsul îl zgâlțâi în hohote nervoase şi seci. Se înecă şi tuşi de câteva ori.

— Eu… cred că am să ies să iau puțin aer. Nu, Laura, nu-i nevoie să mă însoțeşti. Vreau să fiu singur, înțelegi?

Afară, soarele strălucea alb pe bolta decolorată şi funigei subțiri țeseau în aer o plasă uriaşă, cu ochiuri invizibile. Când ajunse la colțul străzii, reuşi să-şi aducă aminte unde mai văzuse chipul de statuie antică al cosmonautului întors pentru o noapte înapoi, în prezentul său – pe prima pagină a ziarelor citite în fugă, în ultima pauză a programului de lucru. Doar surâsul prezidențial îi modifica oarecum fizionomia.

Până la cosmodrom, luă un aerobuz. Înghesuiala, de altminteri firească la acea oră de vârf a traficului, îi făcu bine. Era plăcut să-i simți

pe ceilalți alături, chiar dacă nu-i cunoşteai. La poartă, nu întâmpină probleme, aşa cum se aşteptase, probabil că abia a doua zi urma să fie radiat de pe lista angajaților din memoria computerului central.

La Arhive, găsi o femeie tânără, cu părul adunat într-un coc înalt. Îl servi fără să-i pună nicio întrebare. Timp de două ore, stătu cocoşat peste ecranul monitorului încastrat în tăblia mesei şi trecu în revistă toate zborurile perioadei primitive. În dreptul primei misiuni Apollo cu oameni la bord, cea cu numărul 7, alături de specificațiile tehnice ale zborului şi de numele celor trei membri ai echipajului (Virgil Grissom, Edward White şi Roger Chaffa), nu exista decât o mențiune – catastrofă la sol, datorată unui incendiu.

Ceva se întâmplase în acele zile şi nopți fierbinți ale începutului de Eră Spațială. Şi asta nu numai pentru că el, Martin, nu credea în fantome, însă Fred murise şi asta nu mai era o glumă, cineva se străduise să-l accidenteze pe autostradă şi, apoi, să-l îndepărteze de cosmodrom, dându-l afară din slujbă…

O vreme se chinui să obțină din memoria computerului central fotografiile celor trei, însă nu reuşi să treacă peste eternul semn de întrebare care apărea clipind alături de cursor, semn că undeva, în dreptul punctului de accesare, exista un blocaj programat. Renunță şi părăsi sala tăcută şi prăfuită. Ajunse în stație exact la timp

pentru a prinde ultimul aerobuz al după-amiezii.

Coborî în apropierea Institutului. Îi văzu de cum dădu colțul străzii: cel mai tânăr, cu ochelari fumurii pe nas, oferea explicații trecătorilor opriți în fața măsuței de plastic. Bătrânul cu barba înspicată cerceta stăruitor lungul străzii.

Ca şi cum l-ar fi aşteptat!

Martin ridică imperceptibil din umeri, dar se feri să provoace întâlnirea. Traversă benzile rezervate automobilelor, amestecat într-un grup pestriț de pietoni, şi porni apoi cu pas întins pe lângă şirul de vitrine ale firmei „Bionic & Milt". Lângă un automat de sucuri, o mână viguroasă îl prinse de braț.

— Am avut impresia că sunteți nemulțumit de silfa achiziționată ieri şi din cauza asta ne ocoliți. Aşa să fie, domnule Martin?

— Eu… ăăă… cum să vă spun? Nu cred că v-am observat, găsi el, în sfârşit, o explicație cât de cât plauzibilă.

Se fâstâcise de tot, de parcă ar fi fost surprins de cineva făcând un lucru neîngăduit. Transpirația îi curgea de-a lungul spinării, lipindu-i cămaşa de spate. Nici măcar nu reuşi să se mire de faptul că bătrânul îi cunoştea numele. Aproape că i se părea normal să fie aşa.

— Nu vreți să ne aşezăm undeva? Pe terasa aceea, de pildă? Bem câte-o cafea şi mai schimbăm câteva cuvinte. Nu simțiți nevoia să schimbați câteva cuvinte cu cineva, domnule

Martin?

Dădu încet din cap. Simțea, mai ales, imperioasa nevoie de a sta câteva momente pe un scaun, pentru a-şi veni în fire.

Tăiară de-a curmezişul piațeta, în mijlocul căreia superba fântână din sticlă îşi juca apele colorate, urcară treptele de marmură ale restaurantului şi, acompaniați de un picolo în frac alb, se instalară la una din mese, aproape de scara în spirală care cobora către cealaltă parte a pieței.

— Cred că... aş bea o bere, spuse el, privindu-l circumspect pe conlocutorul său.

— Şi eu o cafea, comandă bătrânul. Dar să pui în ea şi...

Îl trase de braț pe picolo şi îi şopti ceva la ureche. Acesta dădu din cap, în semn că a înțeles, şi se retrase.

— Şi, cum îți spuneam, domnule Martin, timpul este asemenea unei volute uriaşe, care se închide într-un punct. Acesta se poate calcula cu maximum de precizie de cineva care se pricepe.

Nu-şi amintea să mai fi discutat ceva cu referire la timp mai înainte, însă remarcă schimbarea persoanei şi poza mult mai familiară afişată de bătrân.

— S-au găsit unii pricepuți care chiar au calculat, înțelegi, domnule Martin? Bucla asta extraordinară se închide undeva nu foarte departe de clipa de față. Există o ecuație a unuia Scervinski, nu ai auzit de el, nu-ți forța degeaba

memoria, ecuație care conduce fie la soluția unui timp spiralat, adică deschis în mod continuu, care vine din nicăieri şi se duce în nicăieri, fie la aceea a unui timp elipsoidal care, în momentul închiderii, se va plia pe propria-i curbură, reiterând la nesfârşit ciclul deja încheiat. Scervinski a calculat că, între varianta cu spirala şi cea cu elipsa, se află un factor necunoscut, numit de el Omega, factor care dirijează timpul într-o direcție sau alta, conform unei logici ai cărei parametri nu-i putem înțelege. Sau nu încă.

Picoloul apăru cu o tavă de argint pe care aburea o ceaşcă superbă, din porțelan pictat manual, alături de un pahar înalt şi brumat. O aşează pe masă şi plecă fără să spună un cuvânt. Martin se gândi că, dacă soarta nu i l-ar fi scos în cale pe bătrân, nu şi-ar fi permis probabil niciodată să bea o bere în restaurantul acela de lux. Trebuie că valora salariul său pe vreo trei zile. Şi nu ştiu dacă era bine să se bucure sau să se întristeze pentru asta.

— Ei, bine? întrebă şi-şi înmuie buzele în spuma albă ca zăpada.

Martin nu văzuse de foarte mulți ani zăpadă, avântul industriei destabilizase echilibrul meteorologic, numai primăvara rămăsese la fel de frumoasă ca altădată.

— Ei, bine, repetă, ce legătură am eu cu acest Scervinski şi cu bucla sa temporală? Din câte înțeleg, acestea sunt probleme care-i preocupă pe

savanți…

— O să vezi, o să vezi, râse vesel bătrânul şi Martin descifră în privirea ațintită asupra-i aceeaşi lucire înghețată din ochii Laurei. Cândva, într-un viitor oarecare, s-a descoperit că acel factor Omega nu constituia o simplă ficțiune, ci acționase concret în trecut. Ne găsim călare pe o buclă care se închide, domnule Martin. Dacă se va întâmpla acest lucru, istoria lumii o va lua de la capăt. Nu mai dorim această repetare, înțelegi? Altfel, pierdem tot ceea ce omenirea a câştigat în milioanele de ani ai evoluției şi ar fi păcat. Ne dorim saltul, încadrarea în spirală. Pentru asta, am revenit în trecut şi te-am contactat – încercăm să determinăm valoarea exactă a factorului Omega.

Martin se încruntă. Şovăi o clipă, gândindu-se că trebuie să fie incredibil de târziu, iar Laura va fi alertat telefonic toate cunoştințele, căutându-l.

— Nu, nu pricep, mormăi cu hotărâre, în timp ce frământa paharul între degete. Se hotărâse să încheie repede şi să se întoarcă acasă. La urma urmei, inginerul-şef avusese dreptate. Nu pricep şi nici nu cred că mă interesează. Mulțumesc pentru tratație şi…

— Noi suntem Artiştii Peregrini, continuă bătrânul, fără să-l ia în seamă. Iar voi, clienții cărora le vindem jucărioarele psihotronice, sunteți elemente ale factorului Omega. Edward White, acum îți e clar? Nu va îmbătrâni niciodată şi va fi

un preşedinte etern al Federației. Pentru că a reuşit să termine calculul şi să închidă bucla. În viitorul din care am coborât, se numeşte Scervinski. Dar nu asta are importanță.

Martin asculta cu gura căscată. Paharul se răsturnă cu zgomot şi se rostogoli sub masă.

— Nu e nimic grav, râse iar bătrânul şi scoase o batistă albă.

Îşi şterse mâinile şi o pată de pe haină.

— Dar ce anume are importanță? întrebă prosteşte.

— Cum să-ți explic... Bărbatul îşi încrucişă palmele în dreptul buzelor. Când primele nave au luat cu asalt spațiul cosmic, mozaicul timpului s-a sfărâmat. Încercăm să-l reconstruim din acel punã – 27 ianuarie 1967. Grissom, White şi Chaffa nu au pierit în niciun accident. Ei sunt strămoşii *crononauticii* şi Seniori ai Timpului. O să spui că şi înainte de data aceasta spațiul mai fusese străbătut de sonde automate. Ele nu prezintă niciun fel de importanță, deoarece timpul nu curge decât pentru om. Adică pentru cel care-i înțelege curgerea.

Martin ar mai fi băut o bere, dar îi era ruşine să-l cheme pe picolo. Avea deja convingerea că este victima unei farse sinistre şi nu vedea nicio posibilitate să scape, prea curând, din ea. Încercă să privească piațeta, dar amurgul era o copie proastă după un original pierdut, oamenii păreau cocoşați sub o greutate invizibilă, aerul însuşi avea

gust de imitație sterilă. Ghinionul făcuse să i se fi întâmplat aşa ceva tocmai lui, un ins complet lipsit de fantezie. Atâta doar că lucrase pe un cosmodrom. Dar zborurile erau pentru el, ca pentru cea mai mare parte a populației, chestiuni abstracte, petrecute în ireal. Despre relativitate mai auzise pe undeva, poate la televizor, era însă o problemă pentru specialişti, aşa, ca zborurile cosmice ale Antichității sau comunicarea cu alte civilizații din zorii preistoriei umane.

— De ce tocmai eu?

— Asta vor să ştie toți şi bănuiesc că este singura întrebare care nu şi-a găsit un răspuns. Bătrânul oftă şi răsuci ceaşca în farfurie. Există lucruri pe care trebuie să le uiți, domnule Martin. Te-am putea obliga la uitare, dar nu suntem siguri că organismul uman nu şi-a dezvoltat şi o genă temporală în care se codifică un anumit tip de informație. Creierului i-am putea spăla memoria dobândită, dar genelor, nu. Aşa că nu putem risca: trebuie să uiți ce ai văzut azi-noapte, discuția noastră de acum, ceea ce crezi că ştii despre preşedinte... Dacă vei consimți la asta, există un mijloc sigur de a neutraliza informația cronotică pe care o deții.

— Dacă preşedintele Federației este Edward White, atunci racheta? Ce era cu racheta aceea? Şi cu acel cosmonaut White, care făcea semne disperate, arătându-şi ceasul de la încheietura mâinii?

— Vasăzică, îşi arăta ceasul… Domnule Martin, noi te consideram o persoană serioasă, iar dumneata vrei să ne convingi că există fantome. Colaborează cu noi şi vei deveni asemenea nouă. Asemenea mie. EU SUNT GRISSOM, înțelegi? Virgil Grissom. Nu te mai uita atât de uluit la mine, sunt mai în vârstă decât White, pentru că el a ieşit în afara buclei temporale. Eu şi Chaffa am rămas în interior, iar timpul s-a răzbunat puțin pe ambițiile noastre.

Martin se ridică tremurând de pe scaun.

— M-am săturat! scrâşni el. Dacă nu este o minciună sfruntată, atunci am intrat într-un calambur sinistru. Nu mai pot şi nu mai vreau să pot! Mă auzi, domnule ORICE AI FI, nu mai vreau! Şi n-o să mă puteți obliga la nimic, după cum nu mă puteți nici omorî, altminteri ați fi făcut-o până acum, Fred e o dovadă. Acum voi pleca, iar voi nu vă veți ține după mine. Sper din toată inima ca aceasta să fi fost prima şi singura întrevedere.

Se răsuci, răsturnând scaunul, ocoli câteva mese şi coborî scara în spirală.

— Nu m-ai crezut! strigă după el bătrânul, dar nu se ridică de la masă. Vei primi un semn din care vei înțelege că nu te-am păcălit. Atunci ai să ne cauți tu şi-ai să ne rogi să te ajutăm să uiți.

Dar Martin nu mai auzi ultimele cuvinte. Străbătuse piața în diagonală şi alerga, gâfâind, de-a lungul bulevardului. Noaptea îşi cobora aripile moi deasupra oraşului, îmbălsămându-l cu

luciri de stele. Vântul aducea miresme tari de pământ răscolit şi de flori de ciulin. Focul fluorescent al stâlpilor de iluminat se răsucea, ca o umbrelă, peste acoperişuri, parcuri şi străzi.

Într-un târziu, ajunse la capătul aleii pe care locuia. Constată, dintr-o privire, că Lincolnul nu era la locul lui, însă se simțea atât de stors de puteri, încât renunță să-şi imagineze ce s-ar fi putut întâmpla cu el. Se aşează pe treptele albe de piatră şi-şi lăsă fruntea pe genunchi. De undeva, din depărtare, se auzea un sunet subțire, ca de clopoțel.

Poate că bătrânul avusese, totuşi, dreptate. Poate că aşa va fi fost istoria, iar el era doar un element al acelui necunoscut factor Omega. Şi, dintr-odată, îi reveniră în minte poveştile pe care le crezuse uitate, cu astronave şi vizite extraterestre, în timpurile primitive ale umanității. Dar dacă şi atunci cineva încercase să devină Stăpân al Timpului, străduindu-se să izoleze un arhaic factor Omega? Poate că istoria pur şi simplu se repeta. Poate că ecuația acelui Scervinski era falsă, iar timpul rămânea etern o imensă elipsă.

Se ridică în picioare şi constată că îi tremură genunchii. Intră în casă, fără să se mai descalțe, ca de obicei. În sufragerie, răsturnat în fotoliu, Billy privea concentrat serialul polițist.

— Unde-i maică-ta? întrebă, dar nu mai avu răbdare să aştepte răspunsul.

O luă la goană pe scările de la pod, fără să-i pese dacă Billy se uită după el. Trânti uşa de perete şi se repezi spre măsuță. Haina veche se găsea tot acolo, numai că sub ea nu se mai găsea decât praf. Îşi aminti de profeția bătrânului şi se cutremură. Totul era ca într-un coşmar despre care ştii că este coşmar, dar din care nu poți să te trezeşti. Pipăi din nou stofa cocoloşită, dar locul de sub ea rămase, în continuare, gol.

Coborî treptele mecanic, străduindu-se să-şi adune gândurile. Silfa dispăruse din ascunziş. Singura care ar fi putut să o caute acolo era…

În camera de zi, Billy se afla încă în fotoliu, cu un ochi pe ecran şi cu celălalt urmărindu-i mişcările greoaie.

— Mama e în oraş, spuse repede, văzându-l că se reazemă de tocul uşii. Zicea că vrea să-mi cumpere „Colonia de albaştri”. Pot să văd filmul?

„Colonia de albaştri” era un joc scump. Martin îşi trecu limba peste buze. Nu se înşelase atunci când i se năzărise că aude paşi pe scări, în urma lui.

Pe ecran, doi bărbați albi îşi trăgeau pumni şi se fugăreau pe terasa unui restaurant. Violență, bani şi sex, îşi spuse Martin, înghițind în sec. Îşi simțea ochii umezi. Idealurile moderne ale omului modern. Slujba monotonă şi mecanică, familia insipidă, eternele economii, lipsite de sens… Fred murise pentru a le apăra. Dar el nu cunoscuse niciodată poveştile despre iubire umană şi

frumusețe spirituală ale domnişoarei Jones şi nu auzise niciodată sunetul argintiu al clopoțelului, în septembrie.

— 50,25 soldi. Atât valorezi, domnişoară Jones. Pentru că, azi, totul trebuie să aibă un preț.

— Ai spus ceva, tată? întrebă Billy, fără să se întoarcă. Martin ieşi cu paşi rari în pustiul nopții. Nu, nimic nu avea sens: Artiştii Peregrini, silfa, astronava uitată, coborâtă pe spirala timpului, moartea lui Fred, surâsul enervant al preşedintelui, ecuația lui Scervinski... Poate că în pustiul din spatele Timpului va fi fost şi el, cândva, un Peregrin.

Îşi strânse capul în mâini, dar zvâcnetul de acolo nu vru să se oprească. Sindromul Alfa, parcă aşa-i spusese doctorul.

— Sunt un Omega, spuse cu o voce ciudat de pițigăiată şi râse. Încă o dată, viața se surpase în urmă-i, lăsându-l complet singur.

Se îndreptă spre colțul bulevardului, stors de puteri. Institutul se găsea undeva în față. Voia din toate puterile să uite. Dar ştia că aşa ceva era imposibil.

În jur, oraşul îşi pulsa ritmic viața nocturnă, alungând stelele către apus.

Punct De Rendez-Vous La +3000

Ioana Vişan

Ioana Vişan s-a născut la 1 iulie 1978. Este absolventă a Facultății de Informatică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iaşi. A primit Premiul „Cititor SF“ în 2008, pentru cea mai bună povestire românească, şi a fost nominalizată la Premiul Romcon, în 2012, pentru debut. A publicat texte în reviste Online ca *Nautilus, Gazeta SF, Suspans, Egophobia.* De asemenea, este prezentă în antologiile *Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009), *Steampunk: a doua revoluție* (Millennium Press, 2011), *Venus: Povestiri erotice Science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Press, 2012). În engleză, a publicat *Unhinged Reality* în *Every Day Fiction* şi nuvela apocaliptică *Human Instincts* (2012).

1965, Casa Milà, Passeig de Gràcia

Arcadele se curbau apăsătoare deasupra capetelor turiştilor adunați în mansarda Casei Mila. În întunericul din interior, spoturi de lumină amplasate strategic iluminau exponatele, lăsând restul încăperilor scufundate în umbră. Vizitatorii se plimbau pe culoarul larg, admirând mobilierul din lemn sculptat, machetele închise în cutii de sticlă, planurile şi subiectele de inspirație care îl

ajutaseră pe Gaudi să creeze unul dintre cele mai căutate obiective turistice din Barcelona.

— Gustavo, dă-te jos de acolo! îl trase de mână o femeie pe băiețelul care se așezase pe o banchetă din lemn, decorată cu motive florale, obosit de plimbarea prea lungă prin muzeu.

Băiatul se supuse plictisit și o urmă pe mama lui câțiva pași, ca apoi să înțepenească în loc și să arate cu mâna înainte, cu ochii și gura căscate, dar fără să scoată un cuvânt. Printre turiști, siluete transparente se materializau, transformându-se în spectre dătătoare de fiori.

1954, Piața Vincente Martorell

Annie își părăsi apartamentul puțin după ora opt dimineața, când era încă liniște pe străzi. Turiștii nu se treziseră încă din mahmureala de peste noapte. Trase o fugă până în Piața Catalunya, ca să dea niște haine la curățat și să-și cumpere sandviciuri pentru prânz, după care luă autobuzul spre serviciu. În ciuda brizei marine, aerul începea deja să se încingă.

Ajunse pe Aviguda Diagonal cu douăzeci de minute înainte de începerea programului. Inhalând adânc aer în piept, Annie își șterse fruntea transpirată și-și scoase ochelarii de soare. Înaintea ei, turnul Agbar – sau „Vibratorul”, cum îi spunea Xavier – se ridica mândru deasupra orașului, cu fațada cilindrică, mânjită în mai multe culori, aparent mâncată de rugină.

Deocamdată, doar angajații TimeExp aflați în perioada respectivă îl puteau vedea şi beneficiau de acces la el. Dat în folosință în 2005, dar având construcția începută din 1999, turnul făcea legătura între milenii, prezența acestuia avansând încet, dar sigur, spre începutul secolului. Slavă Domnului că înăuntru aveau parte de aer condiționat.

T_0, Turnul Agbar, Aviguda Diagonal

Fredonând „Eight Days A Week”, cântecul Beatles-ilor, formația ei favorită, Annie îşi făcu vânt cu un evantai de hârtie şi se îndreptă spre ghişeul de la etajul doi. Verifică dacă toate telegramele trimise în dimineața curentă primiseră confirmarea de primire la timp şi se ocupă de alte câteva detalii administrative, până sosi ora de deschidere a oficiului de mesaje temporale. La 10 fix, îşi puse un zâmbet pe buze şi trase jaluzelele.

Dimineața trecea încet, cu câte un client sosind din când în când, aglomerația urmând să înceapă abia spre după-amiază, când turiştii îşi pierdeau lucrurile pe plajă şi se grăbeau să trimită avertizări în ziua precedentă ca să fie mai atenți.

— Douăzeci de euro, spuse o voce mecanică, convertind automat costul în moneda corespunzătoare timpului femeii în vârstă, cu alură de bunică, ce uitase prea mult în cuptor blatul tortului pe care îl pregătea pentru ziua

nepoatei.

Annie primii banii şi îi arătă unde să semneze. Trei zile înainte sau după data curentă nu erau o problemă. Pentru mai mult, tarifele explodau brusc, iar orice trecea de o săptămână necesita evaluări probabilistice a afectării configurației locale. De cele mai multe ori, avea însă de-a face cu cereri minore, care nu aveau efect pe termen lung. Guvernul încasa o grămadă de bani pe baza tranzacțiilor. Exista câte un turn cu funcțiune asemănătoare în fiecare oraş important din lume şi fluxul de date din jurul lor era în continuă creştere.

Clienta plecă şi Annie profită de pauză ca să-şi facă vânt cu evantaiul şi să bea o gură de apă din paharul de pe birou.

I se făcuse brusc cald, semn că ceva nu era în regulă, deoarece mai avea mult până la menopauză. Trase de gulerul bluzei albe, brodate, dar nu simți vreo diferență. Abia aştepta să iasă din schimb sau, chiar mai bine, ar fi preferat un concediu la munte, dar nu înainte de terminarea sezonului estival.

Ocupată cu evantaiul şi şervețelele umede, aproape că ratăsemnalul sonor al terminalului din perete, o extensie a serviciului de preluat comenzi interne. Trecuse ceva timp de când oficiul ei primise o telegramă. Numai că nu era orice fel de telegramă. Din fantă ieşi un cartonaş şi se rostogoli în cuva de plastic de dedesubt. Annie îl

privi înghețată. I se făcu frig dintr-odată. Îl luă cu o mână tremurândă şi-l întoarse pe ambele părți. Era alb, simplu, de dimensiunea unei cărți de vizită.

Annie îl strânse în pumn, ca să nu-l mai vadă şi altcineva, şi trase jaluzelele. După câteva secunde de panică, decise că nu era o problemă pe care să o rezolve singură. Părăsi încăperea şi luă liftul spre etajele superioare, unde avea loc adevărata activitate. Pe coridorul de la etajul opt se opri şi se uită în jur după o figură cunoscută. Nu se simțea la locul ei acolo, deşi multe dintre fețe îi erau familiare.

Răsuflă uşurată când îl văzu pe Xavier ieşind dintr-un birou. Acesta purta obişnuitul tricou cu dungi roşii şi albastre de suporter al echipei locale de fotbal, F.C. Barcelona, o deghizare perfectă pentru orice perioadă istorică, susținea el. Ca mesager însărcinat cu transmiterea mesajelor pe cale orală, pentru cazurile mai delicate, avea şi el oarecare dreptate, deşi compania insista să poarte o ținută mai protocolară de cele mai multe ori.

— Annie, ce plăcere! îi zâmbi Xavier, deschizându-şi larg brațele. Ce te aduce la noi?

Annie îi răspunse la zâmbet, încurajată de primirea călduroasă, şi veni mai aproape de el.

— Asta… spuse şi dădu drumul la fusta roşie, lungă şi largă, menită să-i ascundă şoldurile plinuțe, ca să-i arate cartonaşul mototolit la colțuri.

— Ah… asta… se încruntă Xavier. Şi eu, care credeam că te-ai hotărât să împărtăşeşti cu mine experiența unui meci, o tachină el.

— Lasă că te duci tu la destule, îi spuse Annie. Nu era niciun secret faptul că Xavier, ca un fan înrăit al fotbalului ce era, îşi petrecea timpul liber participând la cele mai faimoase partide jucate vreodată. La ce an ai ajuns?

— 1986. Sferturile de finală de la Euro au fost o nebunie! rânji el.

— Da, bine, numai că n-or să fie niciun fel de sferturi dacă nu rezolvăm asta, mormăi Annie. Se uită din nou la cartonaş, înainte de a-l ascunde în buzunar. Ce facem? îşi ridică ochii la Xavier.

Acesta îşi trecu degetele prin părul scurt, de culoarea crustei de caramel uscat.

— Umm, o aşteptăm pe Iris. Dacă asta este ce cred eu că e, arătă spre buzunarul fustei lui Annie, o să avem nevoie de ajutorul ei. Se poate deplasa la mai mare distanță decât mine şi are mai multă libertate de mişcare. Trebuie să apară în curând, a fost în tura de noapte. Hai la douăzeci şi doi, să luăm o cafea cât aşteptăm.

Uşile glisară în fața ei, iar Iris părăsi Rotonda scuturându-şi coama de bucle castanii. După o noapte petrecută în 78, căutând să recupereze un tablou al lui Miró dispărut în urma unei spargeri, abia aştepta să iasă din costumul negru, mulat pe corp, care nu-i lăsa pielea să respire, şi să facă o

baie înainte de a se culca.

La colț dădu de Annie şi Xavier, care discutau preocupați lângă automatul de cafea, iar după uşurarea de pe fața lor când o văzură, o încercă o vagă presimțire că baia mai trebuia să aştepte.

— Avem o problemă, ganguri Annie, dându-şi după ureche părul brunet, lung până la umeri.

— …urgentă, sublinie Xavier.

Iris se opri şi se uită în tăcere la ei, nefiind obişnuită cu astfel de comitete de primire, mai ales că misiunea decursese bine. Pe Xavier îl ştia pentru că mai lucraseră împreună şi se aştepta la orice de la el, dar cu Annie venise mai rar în contact, aceasta făcând parte din Departamentul de relații cu publicul, pe care Iris nu îl frecventa. Abia când realiză că Xavier nu zâmbeşte îşi dădu seama de gravitatea situației.

— Ce s-a întâmplat?

Aruncând o privire rapidă în jur, Annie îi întinse un cartonaş alb. Iris îl întoarse pe ambele părți. Nu scria nimic pe el.

— Ce-i cu asta? clipi nedumerită.

Annie şi Xavier schimbară o privire.

— E un semnal… ezită Annie. Stabilit de Hannes…

— Nu l-am cunoscut pe Hannes, spuse Iris. S-a retras înainte de a veni eu aici.

De fapt, ea fusese transferată la puțin timp după pensionarea lui anticipată, cu mult înainte de vreme, pentru a completa posturile de agenți

operativi. Chiar şi aşa, toată lumea auzise de Hannes, deşi de cele mai multe ori se vorbea în şoaptă pe coridoare despre cine era şi ce făcuse. Demisia de la Timeexp era ceva de neconceput.

— Pentru ce era semnalul?

— În cazul în care lucrurile o iau complet razna, spuse Annie. Era... era un fel de-a spune că situația e disperată şi are nevoie de ajutor.

Prin „lucruri" se referea, desigur, la Rotondă şi la sistemul supertehnologizat de călătorie în timp.

— Okay... Iris îşi îngustă ochii la ei. Hannes e plecat de mai bine trei ani, atunci cine a trimis mesajul?

Annie şi Xavier se uitară unul la altul surprinşi de întrebare.

— Ți-am spus eu că e bine să o aşteptăm pe Iris, şopti Xavier. Cu siguranță ne pune o întrebare încuietoare, glumi, dar nimeni nu râse.

— Deci? îi iscodi Iris.

Cartonaşul era real, având dimensiunea şi calitatea standard pentru telegramele de uz intern. Nu era o farsă. Cel puțin nu credea că era. Ceva se întâmpla. Suspiciunea îi fu confirmată când, o clipă mai târziu, şeful de sector o strigă, iar vocea lui, de obicei calmă, răsună încordată de-a lungul coridorului.

— Trebuie să fug, le spuse din mers. Lămuriți-vă despre ce e vorba până mă întorc.

Zgomotul făcut de tocurile înalte la contactul cu pardoseala lucioasă răsună de-a lungul

coridorului în timp ce se apropia de Rostov, şeful ei direct:

— Domnule?

— Turiştii au semnalat un incident în mansarda Casei Mila, în 1965, îi spuse acesta. Fantome?

— Fantome? se trezi repetând Iris.

— Aşa le-au spus, ridică din umerii căzuți Rostov. Spectre… în fine, scutură din cap, ce-or fi! Am trimis deja doi agenți şi au dispărut de pe radar. Nu se poate ajunge în Casa Mila de la noi prin Rotondă. Tot ce trece rămâne blocat acolo. Avem motive să suspectăm că unele dintre spectre sunt chiar agenții noştri.

— Ce pot să fac?

— Aş vrea să verifici cât de mult se întinde anomalia pe scara temporală. Ia-o de departe, ani, luni, zile, ore… vezi care sunt limitele, dar fără să rişti. Nu vrem să pierdem încă un agent. Este foarte important să ne dăm seama ce se întâmplă, dacă am provocat noi anomalia sau este de altă natură.

— Am înțeles, spuse scurt Iris.

Fără alte indicații, porni înapoi spre Rotondă. Când trecu pe lângă Annie şi Xavier, care o priveau îngrijorați, le şopti:

— Stați pe aproape.

Rotonda era o încăpere circulară, mai mult lată decât înaltă, turtită parcă de viteza cu care se deplasa pe axul vertical din centrul turnului

Agbar, baleind între începutul mileniului doi şi sfârşitul mileniului trei. Luminile fluorescente din tavan cădeau pe pereții albi, goi, şi canapele joase, roşii, aliniate de-a lungul pereților între cele şase uşi din aluminiu. Chiar în centrul podelei, se ridica un stativ înalt de un metru şi jumătate, dotat cu un terminal şi un ecran transparent.

Degetele lungi ale lui Iris selectară poziția, Casa Mila, însă ezitară asupra perioadei. Nu era genul care să caute senzații tari, prefera să ştie în ce se bagă. În final, decise să aleagă data curentă, ceea ce era un termen relativ, având în vedere că turnul Agbar exista în toate perioadele concomitent şi nu avea un timp local interior care să corespundă exteriorului. Selectă data la care fusese semnalată anomalia.

Pe ecran apăru interiorul mansardei. Colțuri întunecate, spoturi de lumină, cutii de sticlă, oameni speriați şi siluetele transparente amestecate printre aceştia. Indiferent ce se întâmpla, incidentul continua să fie în plină desfăşurare. Ba chiar văzu materializându-se o nouă siluetă. Renunță în ultimul moment să deschidă uşa. N-o tentau curenții de aer formați în zona intrării, prea aduceau a vortex.

Se resemnă să-şi urmeze ordinele şi să cerceteze cât de extinsă era anomalia. Depistă exact ora la care apăruse primul semnal de distorsiune în câmp şi merse înainte pe firul temporal. O uşă se deschise la dreapta ei, lăsând să între în Rotondă

un bărbat care o salută scurt din cap şi ieşi pe uşa opusă, dezbrăcându-se din mers. Nimeni nu se dădea în vânt după costumele de camuflaj.

Iris abia îi observă prezența. Stătea cu ochii lipiți de ecran, uitându-se fix la imaginea din ce în ce mai tulbure. Două chipuri din mulțime îi atraseră atenția, dar semnalul video se pierdu înainte de a se lămuri ce se întâmplă.

Rotonda refuza să meargă mai departe în timp sau poate că doar pentru ea nu voia să o facă. Sistemele de siguranță interveneau dacă utilizatorul nu avea suficientă experiență ca să facă față situației, iar Iris, cu cei patru ani de activitate la Paris şi cei trei din Barcelona, se pare că nu se califica. Însemna că avea la dispoziție doar patru ore înainte ca legătura cu linia temporală a Casei Mila să se piardă. Odată ce s-ar fi întâmplat acest lucru, dispărea şi ea, pentru că propriul chip şi-l văzuse în mulțime.

Opri căutarea şi reveni la poziția neutră. Avea nevoie de cineva care dispunea de informații din interior, cineva care putea merge mai departe…

Părăsi Rotonda şi, fără să se grăbească să raporteze observațiile, se duse direct la Xavier şi Annie, care aşteptau pe coridor. Lipsise doar câteva minute.

— Ştii, ne-am gândit, începu să vorbească Xavier înainte ca Iris să apuce să spună ceva. Hannes trebuie să fie cumva implicat. Numai el putea transmite mesajul…

— Ştiu, îl întrerupse Iris. L-am văzut în Casa Mila la patru ore distanță de aici. Unde e?

Xavier se foi încurcat pe loc.

— Hannes s-a retras din activitate, bălmăji el. Compania nu e obligată să-l urmărească…

— Lasă gargara, se încruntă Iris, ştiind că asta se făcea oricum. Unde-şi face veacul? Şi când?

Xavier îşi dădu ochii peste cap şi lăsă să îi scape un oftat:

— Barceloneta. 2006… N-o să se bucure să te vadă, o avertiză.

2006, Plaja Barceloneta, Ciudad Veilla

Taxiul o luă de la turnul Agbar şi o duse până în apropierea plajei. Iris urmări distrată Barcelona începutului de mileniu perindându-se în spatele geamului. Nu era mult diferită de cea din 2338, în care trăia ea. Spre deosebire de Annie şi Xavier şi mulți alți colegi care preferau să aibă domiciliul în mileniul trecut, ea se număra printre puținii fascinați de agitația şi aglomerația viitorului. Nu că ar fi trăit mult acolo, din moment ce-şi petrecea majoritatea timpului la serviciu, călătorind în toate direcțiile posibile, dar îi plăcea ca, la sfârşitul turei, la întoarcerea acasă, să aibă confirmarea că viitorul încă mai există.

Plăti taximetristului cu monedele luate de la sediu şi o porni pe nisipul fin al Barcelonetei. Oriunde se uita, plaja era ticsită de cearşafuri şi umbrele de soare. Iris merse pe faleză până ajunse

în apropierea locului în care fusese depistat Hannes şi abia de acolo se încumetă s-o ia pe nisip. În graba în care plecase, nu mai pierduse timpul cu reglarea setărilor costumului de camuflaj, iar acum pantofii i se scufundau la fiecare pas în nisipul moale. Avea noroc cu materialul mulat de culoare neagră, care aducea puțin cu echipamentul de surfing şi, prin urmare, nu făcea notă discordantă în peisaj, mai ales că era o zi cu valuri.

Mai mulți copii care se jucau cu mingea o forță să facă un ocol larg, dar nu-şi pierdu ținta din vedere. Îi zărise de la distanță, doi bărbați întinşi leneşi pe şezlonguri cu un bax de bere între ei şi plăcile de surf înfipte în nisip în dreptul capului, asemenea unor pietre funerare. Ambii bărbați îşi coborâseră costumele în jurul mijlocului şi se cinsteau veseli cu bere. Ea se opri în fața celui din stânga.

— Hannes? întrebă, deşi profilul semăna clar cu fotografiile din baza de date a companiei, în ciuda părului blond, mult mai scurt, care, fiind ud, părea o idee mai închis la culoare, aşa cum stătea strâns, smocuri-smocuri.

Doi ochi de un albastru atât de deschis încât păreau translucizi se întoarseră spre ea. Zâmbetul bărbatului îi îngheță pe buze când recunoscu uniforma de serviciu.

— Nu ne faci cunoştință? îl înghionti prietenul lui, afişând un zâmbet larg.

— N-am avut onoarea, spuse Hannes, pe un ton care sugera că numai onoare nu era şi dădu drumul la cutia goală de bere pe nisip.

— Sunt Iris, de la filiala locală din turnul Agbar, se prezentă ea.

Serviciile de mesagerie temporală aveau să devină accesibile publicului abia peste treizeci de ani, pe măsură ce activitatea se extindea în trecut, aşa că nu riscă să spună mai mult.

Din tăcerea încordată care urmă, tovarăşul lui Hannes se prinse că e în plus:

— Bine, văd că aveți lucruri importante de discutat. Vă las.

Îşi luă placa de surf şi porni spre apă.

Iris îl aşteptă să se îndepărteze câțiva paşi înainte de a-şi explica motivul vizitei:

— Am primit un mesaj gol.

— Eroare de sistem, spuse impasibil Hannes.

— Annie şi Xavier susțin că e de la tine, se răsuci pe loc Iris, astfel încât soarele să nu-i bată în ochi.

O pereche de ochelari de soare ar fi fost numai bună, însă nu avea de gând să lase disconfortul s-o împiedice de la rezolvarea problemei pentru care venise.

Hannes oftă de parcă îi vorbea unui începător:

— Am plecat de patru ani. Nu mai sunt în sistem. Nu poate fi de la mine.

Iris se mulțumi să-l privească în tăcere. N-avea argumente care să susțină teoria celor doi şi nici nu era sigură că o crede, dar asta nu însemna că

el nu era implicat.

— Bine, nu e de la tine, căzu de acord. Totuşi, ceva se întâmplă. A apărut un nod în Casa Mila.

— Aveți echipe specializate care să se ocupe de anomalii, spuse Hannes.

— Da, dar nu cred că ai vrea să investigheze acest caz în particular. Prezența ta a fost confirmată acolo în următoarele patru ore.

Hannes rămase tăcut câteva secunde lungi, în care nu se auzi decât vântul, zgomotul valurilor spărgându-se de țărm şi râsetele copiilor.

— Nu mă întorc, îi spuse privind în depărtare, iar când îşi răsuci privirea spre ea, riduri adânci i se formară în jurul ochilor, dându-i aspectul unui om suferind. Nu *pot* să mă întorc.

— Foarte bine, renunță Iris, prea repede ca să nu dea de bănuit. Îi întinse o carte de vizită scoasă din buzunarul costumului. În caz că te răzgândeşti…

Hannes o acceptă cu un gest mecanic, dar rămase cu mâna întinsă în aer când o strălucire roşie aprinse suprafața albă a cartonaşului. Nu fu nevoie să-l întoarcă pentru a vedea că nu scria nimic pe el. Ştia deja.

Iris îşi permise un zâmbet superior. Cartonaşul recunoscuse expeditorul, nu mai era nimic de demonstrat. Se răsuci pe călcâie şi o porni înapoi pe nisip spre esplanadă.

— Nu vine, le spuse Iris de îndată ce ieşi din Rotondă. Xavier dădu din cap în semn că nici nu se aşteptase la altceva. Lângă el, Annie făcu o mutră necăjită, ca şi cum îşi cerea scuze că Iris nu reuşise să-l convingă pe Hannes, un necunoscut pentru ea, să li se alăture.

— Nici n-avea cum, spuse Xavier. A stat prea mult în Rotondă, umblă vorba că a ajuns până la capăt. La această mărturisire fu, evident, scuturat de un fior. Ei se învârteau mai mult în jurul limitei dintre mileniul al doilea şi al treilea, nimeni din filiala locală nu ajunsese până în anul 3000. I-a paradit organismul rău de tot, din cauza asta a fost nevoit să renunțe la transcendere.

— Ba o să vină, dădu Iris din cap cu încăpățânare. L-am văzut în buclă. Din păcate, n-am timp să stau după el, se întoarse în loc şi porni spre ascensor.

— Ce vrei să faci? o întrebă Annie, aproape alergând, în efortul de a ține pasul cu ea.

— Deocamdată e o anomalie locală, celelalte turnuri n-au depistat-o. Dar se extinde pe linia noastră temporală.

— Eroare de sistem? Vreo defecțiune? sugeră Xavier.

— Nu ştiu, dar Rotonda n-o recunoaşte. Şi, dacă sistemul nu ştie ce e, nu ne poate ajuta.

— Şi atunci?

— Ordinele mele sunt să investighez Casa Mila

şi să aflu ce se întâmplă, se opri, uitându-se încruntată la uşa liftului.

— Dacă intri în buclă, nu mai ieşi, îi atrase atenția Xavier.

Era unul din primele lucruri pe care le învățau la stagiul de pregătire, în cazul în care apărea o astfel de buclă iluzorie.

— Ştiu. De aceea, nici n-am de gând să intru, spuse Iris. Partea proastă era că, undeva în viitor, deja intrase. Toți sunt de părere că e doar ceva local şi poate că aşa este. Atunci trebuie să existe o cale de-a o localiza, sistemul e prevăzut pentru tot felul de situații. Poate izola anumite sectoare, numai să vedem care…

— Dacă e cauzată de sistem, interveni Xavier.

— N-o să aflăm stând aici sau aşteptând echipele de intervenție să dispară în buclă.

Iris păşi în interiorul liftului şi apăsă butonul pe care scria Arhive.

— Ştiu, te aşteptăm aici, spuse Xavier şi o trase pe Annie la o parte.

Uşile liftului se închiseră în timp ce-o întreba dacă mai voia o cafea.

— Vreo schimbare? îi întrebă, o oră mai târziu.

Se aflau tot pe coridor, la câțiva paşi de intrarea în Rotondă. Din fericire, lumea era prea ocupată cu evenimentele recente ca să observe că petreceau foarte mult timp acolo şi să între la idei.

Annie clătină din cap.

— Anomalia din Casa Mila a fost confirmată oficial, spuse Xavier. Trei echipe trimise să investigheze au dispărut deja. Cum n-ai răspuns la apel, te-au dat şi pe tine dispărută şi… umm… n-am găsit de cuviință să-i informez că eşti altundeva.

— Ai găsit ceva? întrebă Annie, teama subțiindu-i vocea la nivelul unui chițăit.

— În 1784, a fost semnalat un punct de sciziune în Piața de la Seu, în apropierea Catedralei, spuse Iris. Cineva s-a apropiat prea mult şi, drept rezultat, o sută cincizeci de persoane aflate în piață au dispărut. Pare un fenomen asemănător…

Annie lăsă să-i scape un geamăt stins. Băgă mâna în buzunar şi scoase un alt cartonaş.

— Bine, pentru că a mai apărut unul.

Iris îl luă încruntată şi îl întoarse pe ambele părți. Spre deosebire de primul, de data aceasta pe una din fețe scria cu litere mari „catedrala”.

— E scrisul lui Hannes, am verificat, spuse Annie.

— Ce naiba se întâmplă? murmură Iris, uitându-se fix la mesaj, ca şi cum acesta ar fi putut să-i dea un răspuns.

— Crezi că ar trebui anunțată conducerea? întrebă Xavier cu o voce lipsită de convingere.

Imaginea cu ea şi Hannes blocați în Casa Mila îi apăru în fața ochilor şi Iris clătină din cap. Dacă afla conducerea de acel mic detaliu, risca să fie închisă într-o cameră şi supusă unui interogatoriu

până nu mai ştie ce-i cu ea. Iar la sfârşit ajungea tot în buclă, pentru că linia temporală nu fusese afectată. Avea mai multe şanse să scape dacă se implica activ.

— Nu, mă duc la faţa locului să văd ce şi cum.

— Bine că nu e în 1821, în plină epidemie de febră galbenă, se scutură Xavier. Vrei să te însoţesc?

— Nu, clătină din nou din cap Iris, e prea departe pentru tine. Şi potenţial periculos. Rămâi aici şi acoperă-mi urmele. Mă întorc repede.

Iar dacă nu se întorcea…

1784, Piaţa de la Seu, Cartierul Gotic

Ceea ce Iris nu luase în calcul era faptul că, în secolul al XVIII-lea, deplasarea se făcea cu o viteză considerabil mai redusă, deoarece nu existau taxiuri şi nici măcar maşini. Ajunse cu greu în Piaţa de la Seu, după ce reuşi să găsească o trăsură, şi se împletici pe pavajul umed, străduindu-se să nu-şi umple fustele de noroi. Costumul de camuflaj era programat să creeze haine menite să nu atragă atenţia, dar asta nu însemna că erau şi comode. Din cauza simulacrului de corset, abia mai putea respira. Era motivul principal pentru care Iris prefera să trăiască în viitorul îndepărtat, unde convenţiile modei erau mai puţin restrictive.

Conform calendarului local, era duminică, o zi întunecată şi ploioasă de sfârşit de octombrie, iar

lumea tocmai ieşea de la slujba de dimineață.

Iris dădu un ocol pieței dreptunghiulare, atentă la orice urmă de distorsiune temporală. De obicei, acestea erau semnalate de o vibrație a aerului acompaniată de puncte luminoase. Nu era cea mai mare distanță străbătută în trecut, însă era destul de departe de timpul intern al Rotondei, iar corpul ei simțea asta sub forma unor furnicături uşoare care, pe măsură ce se acomoda, dispărură. Putea să-şi prelungească şederea o perioadă îndelungată fără să sufere consecințe drastice, însă nu intenționa. Dorea să plece cât mai repede, de îndată ce începea să se manifeste anomalia. Dacă întârzia, risca să fie absorbită odată cu restul lumii şi se îndoia că ar fi ajuns într-un loc plăcut.

Cineva o salută, iar ea răspunse cu o înclinare distrată a capului, cu atenția fixată în altă parte. Sub cerul îngreunat de nori negri, falia de sciziune devenea tot mai vizibilă, un perete de lumină albă care pornea din colțul unei clădiri şi tăia piața în două, izolând Catedrala Sfintei Cruci şi a Sfintei Eulalia. În prima clipă, oamenii nu o observară, apoi, unul câte unul, au început să se întoarcă şi s-o privească mirați. Surpriza se transformă în groază în momentul în care fură atraşi spre ea.

Făcea grăbită paşi înapoi, conştientă că, dacă nu punea suficientă distanță între ea şi falie, când separarea avea să fie completă, n-avea să fie în stare să se opună forței de atracție emanate de ea. Se pregătea să între pe o străduță, câteva clădiri

ar fi protejat-o mai bine, însă o mişcare suspectă o făcu să se oprească în loc. Din mulțimea de gură-cască se desprinsese o siluetă şi se îndrepta direct spre falie. Nimic neobişnuit dacă ar fi fost doar un cetățean mai curios, dar, chiar de la distanța aceea, Iris văzu că ceva nu se potriveşte. În locul costumului de epocă adecvat perioadei, bărbatul purta unul întunecat, mulat pe corp, suspect de asemănător cu echipamentul ei de lucru.

Bărbatul se apropie de falie, ezită o secundă, după care trecu prin ea şi dispăru în neant.

Acesta păru să fie momentul declanşator al dezechilibrului, deoarece forța de atracție se triplă instantaneu. Mulțimea țipă. Iris simți că-i fuge pământul de sub picioare. Întinse instinctiv mâna, dar nu avu de ce să se agațe. Un braț o înşfăcă de mijloc, trăgând-o înapoi, şi golul subit din stomac îi dădu de ştire că se deplasau nu numai în timp, dar şi în spațiu.

1997, Casa Batlló, Paseo Gràcia

Se prăbuşiră greoi pe o pardoseală din lemn lăcuit şi amortizară căderea cu o rostogolire. Capul lui Iris veni periculos de aproape de perete şi, încercând să evite coliziunea, se izbi cu fruntea de muchia unui calorifer. Gemu şi-şi frecă locul abuzat cu degetele, strâmbându-se, în timp ce se ridica în şezut. La doi paşi de ea, Hannes făcea acelaşi lucru, cu singura deosebire că el nu părea să fi încasat vreo lovitură.

— Ce-a fost asta? întrebă Iris. Şi unde suntem?

Se uită în jur, dar, deşi decorațiunile interioare aminteau de Gaudi, asta nu însemna nimic. La cât de mult lucrase acesta şi la câți imitatori avusese, s-ar fi putut afla oriunde în Barcelona. Măcar ştia că sunt tot în oraş şi cam în ce perioadă erau. Sau nu erau. Săriseră câteva sute bune de ani în timp.

— *Asta* a fost o falie de sciziune, spuse Hannes, dar cred că ştiai deja, din moment ce te aflai în piață.

— Şi tu ce căutai acolo? se încruntă ea.

— După ce-ai plecat, m-am gândit mai bine şi am decis că nu vreau să-mi petrec timpul care mi-a mai rămas prizonier într-o buclă din Casa Mila.

Iris îi aruncă o privire lungă, nevrând să comenteze referitor la speranța lui de viață. Zvonurile, dacă îi dădea crezare lui Xavier, erau că nu-i mai rămăsese mult, mai ales dacă se încăpățâna să nu-şi schimbe locul de muncă, motiv pentru care demisionase. Îl urmări cum se ridică cu uşurință de pe podea. Doar cearcănele întunecate de sub ochi îl dădeau de gol că nu era chiar în forma fizică optimă şi acceptă mâna întinsă ca s-o ajute.

— Şi unde suntem? apucă să spună în timp ce el o trăgea în sus, dar o privire aruncată afară, pe fereastra bogat ornamentată o lămurise deja.

Din interior, nu putea vedea fațada albastră, decorată cu mozaicuri şi piatră sculptată care amintea de oasele unui schelet uman, dar o

cunoştea foarte bine.

— Casa Batlló.

După gradul de uzură a clădirilor şi vestimentația persoanelor din stradă, Iris estimă că se aflau undeva la sfârşitul mileniului al doilea. Nu înțelegea însă de ce holul larg de la intrare era pustiu, când Casa Batlló ar fi trebuit să zumzăie de turişti entuziasmați la ora aceea. Apoi observă că nici costumul ei nu se adaptase la noua perioadă temporală, revenind la structura amorfă, neagră, moale, din starea de repaus, care i se mula perfect pe forme, ca un al doilea strat de piele, la fel ca al lui Hannes.

— Înainte de-a fi terminat şi dat în folosință turnul Agbar, birourile Timeexp au fost o perioadă în Casa Batlló, îi spuse acesta. După ce s-au mutat, s-a păstrat o linie directă într-o falie temporală, pentru orice eventualitate. Puțină lume ştie de ea, deoarece a fost abandonată de mulți ani şi, oricum, nu se poate prelua controlul de aici, dar continuă să aibă acces la bazele de date ale firmei. N-o să ne deranjeze nimeni, versiunea asta a casei este goală, la fel ca atunci când a fost părăsită.

Îi făcu semn să-l urmeze la etaj.

— Cum ai ajuns aici? Ai aflat ceva? îl întrebă Iris, în timp ce urcau pe scara în spirală.

— Am urmat acelaşi drum ca tine, cred. Am căutat anomaliile cele mai îndepărtate, să văd care ar putea să fie legătura cu bucla din Casa Mila.

Mi-e mai uşor să merg în trecut, aşa că am luat-o în direcția asta mai întâi.

— Nici eu nu pot să merg prea departe în viitor, clătină din cap Iris. N-am toate acreditările necesare. Dar... cum? se opri să-l privească intrigată.

Cum fusese în stare să călătorească, dacă ieşise din sistem? Hannes îi rânji peste umăr şi flutură un card plastifiat în aer:

— Permis de turist! L-am luat înainte de-a pleca, în perioada audierilor. Nu sunt complet blocat pe loc, chiar dacă am demisionat. Şi, de fapt, nimeni nu demisiona cu adevărat, erau doar trecuți în rezervă cu statut de agent inactiv, pentru a putea fi rechemați în cazuri de forță majoră. Dezavantajul este că mă pot deplasa doar la obiectivele turistice şi la anume date, stricte în timp. Dar e mai mult decât poți face tu, nu?

Se întoarse s-o privească de pe palierul de deasupra. Iris aprobă cu o înclinare a capului. Călătoriile ei în timp erau restricționate de accesul la Rotondă. Nu putea sări dintr-un loc într-altul chiar aşa, de capul ei.

O conduse spre o firidă din perete, îmbrăcată în lemn, cu două băncuțe joase şi un şemineu cu horn înclinat. Îşi îndoi trupul ca să se strecoare prin deschiderea curbă şi se aciuă pe băncuță, indicându-i să ia loc în fața lui.

— Bun, înainte de toate, să ne ocupăm de ce e mai important, spuse Hannes şi extrase un

terminal din perete. Cu cine lucrezi? clipi mărunt la ea sub lumina puternică a candelabrului din hol.

— Annie şi Xavier, spuse Iris şi se mută pe banchetă lângă el ca să vadă ce face. N-am anunțat conducerea… oficial sunt încă pe teren.

— Şi bine ai făcut. Până se hotărau ei cum să procedeze, riscai să te trezeşti deja prinsă în buclă, îi confirmă el temerile.

Hannes accesă sistemul de expediere a mesajelor şi introduse un singur cuvânt: catedrala. Abia atunci se lămuri Iris că mesajul nu fusese un indiciu, ci o confirmare că depăşiseră cu bine acel obstacol. Annie şi Xavier deja ştiau. Dar mai era cineva care ştia chiar mai mult decât ei toți la un loc.

— Bărbatul… bărbatul care a dispărut în falie, spuse Iris. Nu l-am văzut bine, dar… semăna cu unul dintre ai noştri.

Un alt agent sau cel puțin cineva care intrase în posesia unui costum de camuflaj pe care nu se obosise să-l activeze.

— Posibil cineva dintr-o perioadă viitoare, murmură Hannes, uitându-se concentrat la ecran.

Arăta asemenea unei versiuni mai vechi a celui din Rotondă şi Iris se întrebă cât de performant era sistemul şi dacă le putea fi de vreun folos.

— Ceva? întrebă, neştiind ce căuta Hannes.

Acesta clătină din cap:

— N-are acces decât la datele existente în momentul închiderii poziției. Şi nu văd nimic care ar putea avea legătură cu falia sau bucla.

— Rotonda are acces la mult mai multe date, doar e pe toată linia temporală, spuse Iris. Putem rula o simulare…

Hannes se opri să se uite la ea:

— Eu nu mă pot întoarce în Rotondă.

— Nu-i nimic, mă duc eu. Văd care mai e situația şi îți transmit datele.

— Rotonda n-o să permită transmiterea datelor, chiar dacă recunoaşte Casa Batlló drept anexă.

Pe Iris începeau să o enerveze toate restricțiile cauzate de simpla lui încăpățânare de a nu se întoarce în sistem.

— Cum te găsesc?

— Stabilim un punct de întâlnire. Ce zici de parc?

Nu se putea referi decât la Parcul Güell, aşa că Iris căzu de acord.

— Când?

— Ar trebui să stăm cât mai departe de buclă, cel puțin deocamdată. 1978? propuse Hannes. Şase mai, la 4 după-amiaza?

— Am să fiu acolo şi aduc şi ajutoare, dacă este cazul.

— Aşteaptă mesajul meu şi apoi vino.

Iris dădu să se ridice, dar Hannes o apucă de braț:

— Şi notează-ți coordonatele de urgență: Casa

Batlló, 23 noiembrie 1997. Este singura dată când a fost închisă complet pentru a fi scoasă de pe linia temporală timp de o oră şi a reseta sistemul. Perforația în timp însă a rămas şi doar aşa te poți strecura în ea, dacă ştii când şi unde să o găseşti.

Iris făcu semn că a înțeles. Spera să nu fie nevoie de un asemenea refugiu. Deocamdată avea de mers. Cum să-i explice şoferului de taxi să o ducă la o adresă care nu exista în 1997? Hannes nu părea dispus să o transfere undeva în apropiere de Turnul Agbar, deşi ar fi putut.

T0, Turnul Agbar, Aviguda Diagonal

Annie îi aruncă o privire îngrijorată când o văzu dând năvală afară din Rotondă. Lăsă să-i scape un oftat, uşurată că se întorsese, dar cuta dintre sprâncenele arcuite ale lui Iris nu prevestea nimic bun.

— Oh-oh, fu reacția lui Xavier la felul în care Iris trântise uşile şi făcu un pas înapoi.

— L-ai văzut din nou pe Hannes? Cum mai arată? întrebă Annie.

— E ca un catâr, pufni Iris.

Annie se încruntă nedumerită. Nu ştia ce legătură avea catârul cu imaginea finlandezului înalt, cu ochi de gheață şi fizic atletic.

— Cred că se referă la temperament, îi şopti Xavier şi chicoti uşor. Şi, da, cam are dreptate.

— Nu şi nu… continuă să vocifereze Iris. Sigur e din linia noastră temporală?

— Absolut, spuse Xavier. Am lucrat împreună de la început şi el fusese deja angajat cu câțiva ani înaintea mea.

Doar că Xavier se mulțumise cu simple misiuni de curierat, în timp ce Hannes participase la acțiuni mai avansate. Şi uite unde ajunsese fiecare.

— Mda, are mai multă experiență decât mine, mormăi Iris, cutele de nemulțumire din jurul gurii adâncindu-i-se. De aceea, trebuie să-i acceptăm colaborarea în propriii termeni, atât timp cât va binevoi să ne-o acorde, îi aruncă o privire lui Xavier.

— Oh-oh…

— Am nevoie de următoarele, se opri din mers Iris să mâzgălească câteva rânduri pe o hârtie.

Xavier îşi aruncă ochii pe listă şi fluieră în barbă.

— Pe bune? Păi, îmi ia vreo două ore doar ca să completez formularele. Direcției o să-i ia două săptămâni să se uite pe ele şi după aia ne ia la întrebări la ce ne trebuie. N-avem timp, anomalia din Casa Mila se întinde, deja am pierdut contactul cu mansarda. Iar la ultima verificare prinsese peste 120 de persoane, dintre care nu toate erau de-ale noastre; printre ele se găseau şi turişti obişnuiți veniți de cine ştie unde, o informă Xavier.

— Glumeşti, da? îl țintui Iris cu privirea. A zis cineva ceva de hârtii?

— Ah, clipi Xavier şi o privi de parcă îşi găsise

un nou idol. Ei, da, în cazul ăsta se face, îi zâmbi larg şi-şi frecă mâinile, bucuros să treacă la treabă. Când îți trebuie?

— Cât mai repede! răspunse Iris, pornind din nou în pas săltat pe coridor. Annie, anunță-mă când mai primeşti un mesaj de la Hannes! îi spuse peste umăr.

Liniştea suspectă din secția de Arhive era mai apăsătoare decât de obicei, dar, cum toată agitația se concentrase la nivelurile superioare, Iris n-avea de ce să se plângă. Revăzu datele referitoare la falia din fața catedralei, însă nu era menționat nimic în plus față de ce ştia deja. Prezența ei la fața locului nu fusese înregistrată, nici a lui Hannes. Asta era bine, îşi spuse. Aveau încă libertate de mişcare şi se puteau deplasa fără să dea explicații, mă rog, atât cât le dădea voie permisul de turist al lui Hannes.

Îşi continuă investigațiile în direcție opusă, venind din viitor către cel mai apropiat punct de distorsiune relativ la Casa Mila. Desigur că găsi unul. Nici nu era prea departe, în 2546, doar la vreo două sute de ani de unde locuia ea. Însemna că i-ar fi fost uşor să se deplaseze până acolo. Dar nu era sigură dacă ar fi putut şi Hannes s-o însoțească. Va trebui să-l întrebe când îl va vedea, era totuşi un loc istoric… care ei îi plăcea destul de mult.

— A mai sosit unul, anunță cu timiditate Annie din cadrul uşii.

Şuviţe transpirate i se lipiseră de tâmple, semn că alergase până la ea.

— Parcul Güell, da? întrebă Iris doar ca să verifice.

— Nu, o privi mirată Annie. Fântâna magică.

2546, Fântâna Magică, Piaţa Carles Buígas

Mulţimea se adunase pe treptele din faţa Palatului Naţional. Întunericul se lăsase deja, în câteva minute începea spectacolul. De-a lungul timpului, fântâna fusese restaurată de mai multe ori, se schimbaseră luminile şi fondul muzical, însă tradiţia se păstrase. În fiecare seară, amatorii puteau urmări un spectacol de lumină şi culoare, asezonat cu bucăţi muzicale din perioade variate, prelucrate să se sincronizeze cu jocul de lumini ca pentru o adevărată fântână dansatoare.

Iris dădu ocol bazinului oval în care apa clipocea liniştită, acoperită de zumzetul spectatorilor. Mentalitatea nu se schimbase, oamenii stăteau strânşi în grupuri, aşezaţi sau în picioare, după cum prinseseră loc, vorbind tare ca să treacă timpul, cu aparatele pregătite să imortalizeze momentul. Cum o să-l găsească pe Hannes în îmbulzeala asta n-avea nici cea mai vagă idee.

Experienţa îi spunea că trebuie să păstreze distanţa, să nu fie în apropierea punctului de distorsiune când acesta se producea. Şi de unde să supravegheze mai bine situaţia, dacă nu de sus? Urcă pe scări, strecurându-se printre oameni

cu câte un „daţi-mi voie… mă scuzaţi…”

Pe platforma intermediară, găsi un loc în care să se oprească. Nemulţumită, constată că tot era greu să fie identificată în mulţime în lipsa unei lumini mai puternice, aşa că se căţără pe parapet. Tălpile pantofilor riscau să alunece la contactul cu piatra şlefuită şi Iris îşi blocă articulaţiile ca să nu-şi piardă echilibrul. Ideal ar fi fost să poarte ceva mai bătător la ochi, precum modelul fosforescent de pe bluza fetei aflate cu câteva trepte mai jos, dar nu putea schimba setările costumului în public. Ansamblul subţire, de vară, fusese anume ales ca să nu atragă atenţia şi era prea târziu să facă ceva în legătură cu asta.

O pală de vânt o înfioră şi câteva picături de ploaie îi căzură pe neaşteptate pe braţ. Norii se adunau deasupra fântânii, iar spectatorii începură să vocifereze, îngrijoraţi că le-ar fi putut strica spectacolul. Vântul suflă cu înverşunare, făcând-o să se clatine pe picioare, însă un braţ puternic i se înfăşură în jurul mijlocului, susţinând-o şi ajutând-o să-şi păstreze echilibrul. O privire aruncată rapid îi aduse sub ochi părul ciufulit şi decolorat al lui Hannes. Mutra acestuia era mai serioasă decât s-ar fi aşteptat.

— Ce s-a întâmplat în parc? mormăi Iris printre dinţi, recunoscătoare pentru sprijinul oferit.

— Nu vrei să ştii, îi răspunse Hannes pe acelaşi ton, iar Iris se strâmbă.

Conform consensului stabilit, schimbarea

punctului de întâlnire nu putea însemna decât că se terminase prost. Vru să ceară mai multe detalii, dar primele acorduri muzicale se făcură auzite peste jeturile de apă care începeau să țâşnească din fântână, iar continuarea conversației deveni imposibilă din cauza zgomotului.

— Fii atentă la ce se întâmplă imediat în punctul de distorsiune, îl mai auzi şoptind.

Deci de data asta stăteau, înțelese Iris. Îşi simți corpul încordându-se uşor şi, drept răspuns, brațul lui Hannes se strânse mai tare în jurul mijlocului ei, dar rămase fermă pe poziție. Arhivele nu menționau decât o distorsiune auditivă, care nu putuse fi explicată, dar care nu prezenta pericol fizic. Aşa că aşteptă.

În primele minute, nu se întâmplă nimic suspect. Mulțimea era liniştită, privind absorbită spectacolul. Abia după terminarea celei de-a treia bucăți muzicale începu să distingă nişte inserțiuni care nu se potriveau, acorduri dintr-o melodie provenind din alt secol, posibil emise în cursul altui spectacol asemănător.

— Barcelona! erupse printre jeturile de apă, iar Iris recunoscu vocea lui Freddie Mercury.

Apoi orchestra se lansă în „We Are The Champions” şi Hannes chicoti:

— Întotdeauna mi-a plăcut Queen. Păcat că i-au scos din program. Acum priveşte… gesticulă cu mâna liberă, dar nu spre fântână, ci spre mulțime.

Din poziția elevată în care se afla, Iris

supraveghe mulțimea, căutând orice detaliu ieşit din comun. Nu-i luă mult să observe locurile goale apărute pe treptele suprapopulate. Oamenii dispăreau pe rând, aparent la întâmplare, dar nu înainte de a apuca să li se dezactiveze costumele. Agenți ca ea, veniți să observe distorsiunea, ceva îi afecta doar pe ei.

Gândul acesta îi trimise un şuvoi de adrenalină prin vene, realizând că erau şi ei în aceeaşi situație. Brațul lui Hannes se încordă în jurul ei şi Iris ştiu ce avea să se întâmple înainte ca genunchii să i se lovească de pardoseala din lemn.

1997, Casa Batlló, Paseo Gràcia

— Au, se plânse şi se rostogoli, ridicându-se pe genunchi. Ar trebui să aducem o saltea, ceva…

Hannes doar râse scurt, aparent prea familiarizat cu pardoseala ca să-i mai pese, şi o luă spre scări.

— Acum o să-mi spui ce s-a întâmplat în parc? insistă Iris, când reveniră în firida fațetată cu faianță maronie şi margini furniruite cu lemn.

— A fost cineva acolo, admise Hannes, cineva care nu mă aşteptam să apară.

— Înseamnă că avem nevoie de ajutoare.

— Întrebarea este dacă ne întoarcem acolo… spuse gânditor Hannes, uitându-se la informațiile de pe ecran. Poate există o altă cale.

— Alta? Spre ce?

Hannes se rezemă cu spatele de banchetă şi-şi

frecă ochii obosit.

— Bună întrebare! Casa Mila e un punct mort. Cine ajunge acolo nu se mai întoarce.

— Anomalia se extinde, dădu din cap Iris. Trebuie să oprim factorul cauzator, e singura soluție.

— Dar nu ştim care e acesta, spuse Hannes. Ar trebui să investigăm toate anomaliile de pe linia asta temporală.

— Nu e timp. La patru ore de la declanşarea anomaliei se pierde legătura cu Casa Mila. Se opri să-l privească încruntată. De ce atât de repede? Anomaliile sunt, de obicei, stabile şi au bunul-simț să persiste până le închide cineva.

— Spuneai că tot apar spectre în mansardă, îşi aminti Hannes. Poate… s-a umplut?

Chiar dacă se voia a fi o glumă, Iris o tată cu toată seriozitatea.

— De unde vin toate spectrele astea? se întrebă, fără a i se adresa lui în mod special. Îşi plimbă distrată privirea pe pereți, pentru ca apoi să se întoarcă rapid spre Hannes. De la fântână?

El nu părea să aibă un răspuns, dar nici nu încercă să-i demoleze ipoteza. Orice era posibil, anomaliile încă nu fuseseră studiate suficient. Întotdeauna prioritatea fusese să le închidă sau să le reseteze, dacă existau victime şi se înregistrau pagube.

Iris îşi înlătură de pe frunte o şuviță de păr scăpată din agrafele care i-l țineau de obicei strâns

la spate.

— Bărbatul pe care l-am văzut la catedrală… era cel întâlnit în parc? îl întrebă pe Hannes. Poate ştie el ceva.

Nu-l văzuse la fântână, dar asta nu însemna că nu fusese acolo. N-avusese timp şi condiții să se uite după el.

— N-aş garanta. Şi dacă ştie, crezi că o să vrea să coopereze?

— Poate nu depinde numai de el dacă vrea să coopereze sau nu, spuse Iris, strângând din buze.

Hannes se răsuci pe banchetă ca să se uite la ea.

— Vrei să-l răpeşti? Vocea îi sună aproape impresionată.

— Se pot face o mulțime de lucruri, mormăi ea, şi ştiu exact persoana care ar putea să ne ajute.

Schimbară o privire.

— Xavier, rostiră în acelaşi timp.

— Încă se mai ocupă de chestii de-astea? Hannes nu părea foarte mirat.

— N-o să mă refuze dacă-i cer o favoare, spuse Iris.

— Presupun că nu, murmură Hannes. Mai ales dacă-i spui că următorul incident are loc în preajma Jocurilor Olimpice din 2022. La cât de împătimit e după sport, n-o să reziste tentației să se implice.

— Credeam că-l interesează doar fotbalul.

— Glumeşti? Ți-ar vinde bilete la orice eveniment sportiv care a avut sau va avea loc

vreodată.

Nu încercă să-l contrazică. Activitățile mai puțin legale ale lui Xavier erau cunoscute de toată lumea. Avea însă grijă să nu stârnească valuri, iar conducerea avea nevoie de curieri care nu cereau majorări de salariu şi nu alergau după avansări.

— Încearcă să-l aduci la turnul de comunicații din Montjuic, o sfătui Hannes. N-o să creadă până nu vede cu ochii lui.

2022, Palatul Sant Jordi, Satul Olimpic

— Sigur este aici?

Xavier se foi pe dalele roşietice care se întindeau de la ei până la turnul de comunicații aflat la capătul esplanadei. Tenişii lui prăfuiți lăsau urme umede. Ploaia încă nu ajunsese la colina Montjuic, deşi cerul era acoperit de nori joşi, iar în restul oraşului deja ploua.

— Aşa a spus Hannes, îi răspunse Iris.

— Şi aşa, dintr-odată, îl crezi? se uită agitat în jur, neliniştit parcă de pustietatea locului. El unde e? Nu-mi spune, nu vine.

— Îl cunoşti mai bine decât mine. De ce te miri?

— Nu mă mir. Mă îndoiesc însă că îl cunoaşte cineva cu adevărat pe Hannes, mormăi Xavier.

Iris îi aruncă o privire care ar fi putut însemna „şi acum îmi spui?" înainte de a-şi continua drumul spre turn. Stâlpii de iluminat de pe margine pâlpâiau în galben, înşelați de gradul scăzut de luminozitate din atmosferă,

transformându-se în spectre palide.

— Mă simțeam mai în siguranță lângă stadion, comentă Xavier, când se opriră la baza turnului de televiziune. Se uită în sus, la silueta stilizată a unei torțe, şi scuturăr din cap. Mereu am impresia că o să mă trăsnească ceva din vârf.

Mai degrabă cineva, gândi Iris. Fobiile lui Xavier i se păreau ilare, aşa că le ignoră. Discuția de la centru nu mersese prea bine. Xavier n-avea nimic împotrivă să dea o mână de ajutor, atât timp cât nu era nevoit să se implice direct. Hannes avusese dreptate, Xavier trebuia să vadă cu ochii lui.

— Doar câteva minute, murmură, aruncând o privire la timpul universal afişat pe manşeta costumului.

Şi atenția ei era îndreptată spre vârful turnului de telecomunicații, dar din alte motive. Văzuse înregistrarea evenimentului din arhivă şi până şi pe ea o impresionase. În termeni de anomalie, era una dintre cele mai mari apărute vreodată.

Punctul de lumină se aprinse într-adevăr în vârful turnului de comunicații, de unde se extinse sub forma unei raze lungi spre incinta arenei sportive, încercuind-o de jur-împrejur. În conul de lumină format, clădirea păru să se dematerializeze. Clipi de câteva ori, apoi dispăru în totalitate, lăsând un oval perfect gol în loc.

— Uau… făcu Xavier, deschizând gura larg. Uau! Ai văzut? Arătă cu mâna spre locul în care se aflase Palatul Sant Jordi cu doar câteva secunde

înainte. A dispărut cu totul! Toate meciurile alea… toate… se opri ca şi cum ar fi rămas fără aer.

— Biletele? îi sugeră Iris cu un surâs înghețat.

— Şi alea!

— Liniştește-te, au reuşit să închidă breşa după mai puțin de patruzeci de minute. Nu s-a pierdut nimic.

— Da, dar… continuă să gesticuleze cu mâna Xavier.

— Toate evenimentele s-au ținut.

— Nu e vorba de evenimente! Cum poți să concurezi cu asta?!

— Cu mare grijă, spuse sec Iris. Anomaliile se întâmplă, nu putem scăpa de ele, dacă ne aflăm la fața locului la momentul nepotrivit. Dar încercăm să evităm asta. Şi nu suntem singurii. Mai e implicat cineva, o persoană care ştie mai multe. Sau cel puțin aşa susținea Hannes.

Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme spusele, o siluetă se materializă lângă arenă, călcă în spațiul cândva ocupat de aceasta şi dispăru brusc.

— Ăsta cine mai e? se miră Xavier.

— Nu ştim. Dar are cumva legătură cu ce se întâmplă. Şi exact asta vrem să aflăm.

Xavier nu arăta convins, aşa că Iris se văzu nevoită să continue:

— Am mers atât în viitor, cât şi în trecut pe linia noastră temporală. După toate calculele, anomaliile par să conveargă spre Casa Mila. Eu, una, nu vreau să rămân prinsă acolo. Dar singură

nu mă descurc şi Hannes… ştii cum e Hannes.

Lângă ea, Xavier se uită din nou lung la turnul de comunicații şi apoi la locul pe care stătuse arena sportivă.

— Măcar stadionul a rămas întreg… De ce ai nevoie? întrebă cu un mormăit.

T_0, Turnul Agbar, Aviguda Diagonal

— A sosit confirmarea?

Vocea lui Iris o făcu pe Annie să tresară. După ce aceasta plecase cu Xavier într-o misiune de recunoaştere, mai mult târându-l după ea, Annie se retrăsese în birou, nevrând să petreacă prea mult timp de una singură la etajele superioare, unde oricum n-ar fi putut da explicații ce făcea acolo. Nu redeschisese însă ghişeul, mulțumindu-se să se foiască pe scaunul rotativ şi să-şi roadă unghiile până la carne, un obicei de care nu se putea dezbăra în clipele de agitație maximă.

Răsuflă uşurată s-o vadă pe Iris în cadrul uşii şi-i zâmbi timid:

— Nimic încă.

Hannes? Păreau să întrebe ochii rotunzi, căprui şi, deşi întrebarea rămase nerostită, Iris clătină din cap. Nu, Hannes nu se întorsese.

— Bine, mai aşteptăm puțin, decise Iris, deşi se vedea pe fața ei că nu-i convenea. Sunt în Rotondă, încerc să iau legătura cu Hannes, spuse şi dispăru, lăsând cadrul uşii liber pentru o clipă, pentru ca o secundă mai târziu să apară fața

zâmbitoare a lui Xavier.

— Să înțeleg că te-a convins?

— Arată cam urât, admise Xavier, scărpinându-se pe ceafă. Şi, hmm, sunt amândoi prinşi acolo, se strâmbă. Dacă putem să oprim…

Pe Annie o străbătu un fior, dar nu putea spune nu. Şefii îi tot băteau la cap cu munca în echipă, deşi asta era una dintre cele mai solitare meserii posibile. Şi acum erau lăsați de capul lor. Cât mai aveau timp.

2237, Parcul Güell, Carrer d'Olot

Cartela îi ardea palma. Mesajul indica Parcul Güell drept următoarea destinație, semn că de data asta lucrurile merseseră cât de cât bine, altfel Hannes n-ar fi chemat-o să i se alăture. Şi mai însemna ceva: că nu se putea descurca de unul singur. Avea nevoie de ajutorul ei.

La asta se gândea Iris în timp ce urca pe aleea lungă, pietruită, care şerpuia pe coasta dealului, îndreptându-se spre vârf. Agave mari creşteau deasupra coloanelor mai înalte decât ea, cioplite grosolan din blocuri de piatră. Nicio adiere de vânt nu mişca frunzele lungi, cărnoase. Soarele frigea nemilos deasupra capului, într-o vară toridă, numai bună să facă arsuri de gradul doi, dacă nu era prevăzătoare. Noroc cu costumul care o mai proteja, dar deja simțea vârful nasului şi pielea încinse pe față.

Iris nu făcea decât să urmeze fluxul turiştilor

transpirați, în drumul lor spre platforma de sus. Hannes nu îi dăduse un punct fix de întâlnire, aşa că se plimba aiurea în speranța că avea să îl vadă la un moment dat. Curba largă o duse spre un coridor format pe o parte din arcade înclinate, din aceeaşi piatră gălbuie, şi umbra lor fu bine-venită, la fel ca ciuful de păr decolorat al lui Hannes pe care îl zări rezemat de una din ele.

— Mult ți-a mai luat să ajungi, o întâmpină el.

— Uiți că eu nu mă pot teleporta oriunde şi oricând vreau. Am fost nevoită să iau taxiul. Nici nu vrei să ştii ce tarife sunt în secolul ăsta, se strâmbă Iris.

— Mda, dezavantajele muncii, zise Hannes cu un zâmbet forțat.

Îi făcu semn să se dea înapoi câțiva paşi, ca să lase o coloană liberă între ei. Iris se conformă şi îşi luă o poziție relaxată, rezemându-se de piatra aspră.

— Şi acum ce aşteptăm?

— Întrebarea este *pe cine* aşteptăm, o corectă el. Nu ştiu, spuse încruntat. Data trecută s-a terminat prost şi am putea relua scenariul la nesfârşit, fără să avansăm prea mult.

— Atunci, de ce ne-am întors aici?

— Pentru că el e cheia. Omul care apare în fiecare punct de distorsiune de pe linia noastră temporală.

— Şi dacă nu ştie nici el ce se întâmplă? Sau nu-i pasă?

— Atunci, îl oprim şi nu ne rămâne decât să sperăm că am ajuns la timp.

Iris se uită concentrată la vârfurile pantofilor. Mai participase la acțiuni de întrerupere a unei linii temporale şi nu fusese un sentiment plăcut. Dar anumite lucruri era nevoie să fie făcute şi nu exista vreo cale ocolitoare. Şi dacă n-o făcea ea, atunci, cine? Doar o afecta în mod direct.

Îşi ridică privirea la timp să vadă silueta materializându-se lângă peretele din piatră, parcă trecând prin el. O privire scurtă aruncată în jur o asigură că turiştii nu erau alarmați de prezența acestuia, ci îşi vedeau liniştiți de drum. Furnicăturile de la marginea costumului îi confirmară prezența unui slab câmp de distorsiune.

Bărbatul de vârstă mijlocie, fără trăsături distincte, îi privi cu o urmă nedisimulată de curiozitate.

— Doar doi? Atât au trimis după mine?

— N-au trimis pe nimeni, spuse Iris. Investigăm o buclă apărută în Casa Mila. Aşa am dat peste tine.

— Înseamnă că sunteți destul de buni, zâmbi bărbatul.

Iris îl privi printre gene, atenția fiindu-i atrasă de costumul pe care îl purta acesta, asemănător cu al ei, dar nu identic.

— 2800? îl întrebă.

— Pe-aproape, aprobă el dând din cap.

— Cam departe de timpul tău, observă Iris. Ce cauți aici?

— De cine fugi? interveni Hannes, care păstrase tăcerea până atunci.

— De ce toată lumea presupune imediat că fug de cineva? spuse iritat bărbatul. De ce n-aş putea să fug *spre* ceva? Dacă țineți neapărat să ştiți, mă duc acasă. Şi, din cauza voastră, am întârziat.

Conturul siluetei îi vibră şi începu să se dematerializeze. În spatele lui, peretele se despica, formând un coridor suficient de larg pentru ca acesta să se strecoare prin el. O anomalie micuță şi instabilă, care dispăruse atât de repede, încât trecuse în mare parte neobservată.

— Aşteaptă…! strigă Iris, dar Hannes o prinse de braț ca s-o oprească să meargă după el.

— N-o să-l prindem aici, îi spuse încet Hannes. Am mai încercat şi n-a mers. Ai adus ce trebuie? îşi ridică apoi vocea, iar Xavier apăru de după coloana arcadei libere.

— Am adus, să trăiți, rânji el şi-i aruncă un dispozitiv micuț, cu ecran luminat.

Hannes îl prinse din zbor şi Iris apucă să vadă un set de coordonate pe ecran.

— E setat să-i urmărească costumul. Însă cum am făcut-o prin piatră, legătura nu este foarte sigură. Dacă sare de mai mult de două ori, îl pierdeți, aşa că vă sugerez să vă grăbiți, le spuse Xavier, arătând clar că nu avea nicio intenție să-i însoțească.

Să se grăbească, dar cum? Iris se gândi cu năduf la drumul lung cu taxiul şi întoarcerea la Rotondă, de unde ar fi trebuit să plece din nou cine ştie unde.

— O clipă doar… mormăi Hannes şi, dându-i drumul lui Iris, mâzgăli ceva pe cartonaşul cu mesaje, probabil noul punct de întâlnire.

O secundă mai târziu, Annie alerga pe coridoare să-i livreze mesajul lui Iris. De fapt, o făcuse deja.

— Bun, putem merge, spuse Hannes. N-avem timp să stăm după tine să te întorci la Rotondă, aşa că am să te iau cu mine. Să sperăm că permisul de turist n-o să fie suprasolicitat şi n-o să stârnească vreo alarmă.

După cum o spusese, părea convins de contrarul.

2466, Teleferic, Port Vell

La viteza cu care o apucă de mijloc, Iris nu avu timp să protesteze. Zări ca prin ceață rânjetul lui Xavier lățindu-se, apoi se trezi blocată între corpul lui Hannes şi un geam prin care putea să vadă peisajul perindându-se pe sub ei. Privi în jos şi nu zări decât o mare de apă întinzându-se până la poalele colinei Montjuic. Se lămuri repede că se aflau în cabina telefericului care făcea legătura între port şi Montjuic.

— Calea ideală ca să eviți coada la bilete, spuse Hannes. Sper că nu ți-e frică de înălțime.

Iris clătină din cap. Nu-i era. Se ridică pe vârfuri

ca să se uite peste umărul lui şi, deşi erau mai mulți călători în cabină, bărbatul pe care îl urmăreau ei lipsea.

— Nu-i aici, îi şopti lui Hannes.

— Cabina următoare, arătă acesta cu bărbia spre cabina care se afla înaintea lor pe cablu şi se apropia deja de promontoriu. Există un decalaj…

Fu întrerupt de o legănare neaşteptată, semn că afară nu erau doar nori, ci se întețea şi vântul. Iris se lipi cu spatele de geam, fără a-şi lua ochii de la cealaltă cabină, care tocmai se oprise pentru a permite debarcarea călătorilor.

— N-are niciun sens, murmură ca pentru sine. Până acum, n-a folosit mijloace de transport, s-a deplasat direct de la o anomalie la alta. Ce spune aparatul?

— Cu siguranță e acolo, îi răspunse Hannes, după ce aruncă o privire pe ecran.

— Hmm… să meargă totuşi spre una? Dar a fost deja pe Montjuic, la stadion… şi la fântână…

— Aia a fost în alt secol, îi atrase el atenția.

— Bine, dar nu-mi vine în minte alta, nu în zona asta… Am fi fost avertizați dacă se înregistrau şi alte anomalii majore atât de aproape una de alta.

— Poate a fost ceva de mică amploare. Nici cea din parc n-aş spune că m-a impresionat cine ştie ce. Majoritatea lumii nici n-a observat-o.

— Deci nu-l mai interesează anomaliile mari, concluzionă Iris. De ce? Abia se poate strecura prin cele mici.

— Şi dacă n-a mințit? Dacă într-adevăr se îndreaptă spre ceva şi asta este singura sa cale de a ajunge la destinație?

Iris căzu pe gânduri. Avea suficientă experiență în urmărirea infractorilor prin diferite perioade istorice ca să ştie că oamenii mințeau din diverse motive, cu cea mai mare uşurință. Dar bărbatul nu mințise.

— Are nevoie de o anume anomalie, gândi cu voce tare. Una mică. De-aia nu se duce direct. Costumele noastre le influențează pe cele mici şi instabile, nu vrea să rişte. Ai idee unde am putea găsi una prin apropiere?

Hannes clătină din cap:

— Încerc să stau departe de anomalii de orice natură.

Iris îi aruncă o privire frustrată, pentru că nu-i era de ajutor, dar nu era totul pierdut. Printre modulele furnizate de Xavier se găsea şi o listă completă cu anomaliile înregistrate pe teritoriul Spaniei. Îşi rezemă brațul de rama geamului şi-şi plimbă degetele pe manşeta costumului. Imaginile se formară imediat, sclipind stins, vizibile dintr-un singur unghi, astfel încât să nu atragă atenția.

— Fundația Joan Miró, spuse, după câteva secunde de studiu concentrat. Pe acoperiş, la muzeu. E cel mai aproape şi e chiar în drum. Acum, dacă am şti şi unde se duce… dar pentru asta ar trebui să aflăm mai întâi cine e.

Iar informația asta nu era disponibilă. Ecranul

aparatului clipi în mâna lui Hannes şi Iris îşi îngustă ochii. Mai exista o soluție. Putea să-i pună costumul sub urmărire şi să ceară identificarea producătorului şi a proprietarului. Toate costumele fiind înregistrate, avea mari şanse să afle ceva.

Lângă ea, Hannes îşi schimbă rapid poziția pe podeaua metalică.

— Ar trebui să ajungem acolo înaintea lui, ca să-l împiedicăm să plece mai departe.

Fu singura avertizare pe care o primi.

1572, Fundația Joan Miró, Avenida de Miramar

Rafalele de vânt, încărcate cu ploaie, îi izbiră violent din toate părțile. Iris se clătină pe picioare şi se agăță de Hannes, tremurând în costumul subțire care nu reuşea s-o protejeze de frig. Undeva în depărtare, un fulger lumină un colț de cer, urmat de bubuitul înfundat al unui tunet la scurtă vreme. Nimic nu era mai neplăcut decât o toamnă târzie în Barcelona, când nu ştiai cu ce să te îmbraci sau când să-ți iei umbrela cu tine şi când nu.

Vremea însă era de partea lor, descurajând vizitatorii muzeului să iasă pe terasa care ținea loc de acoperiş, ca să vadă privelişte a de sus. Erau singuri pe acoperişul plat, decorat din loc în loc cu sculpturi viu colorate din metal. Iris se întrebă cum de nu le trăsnea niciodată.

— Se pare că am ajuns la timp, spuse Hannes,

iar Iris mai mult îi citi pe buze cuvintele decât le auzi din cauza vântului.

Îndepărtându-se de el, se uită în jur după punctul de lumină care prevestea anomalia. Străinul apărea întotdeauna după ce se pornea. Întrebarea rămânea în ce loc avea să se întâmple acest lucru. Terasa se întindea în jurul a două curți interioare şi alergatul de la un capăt la altul nu părea o idee bună, în condițiile date.

Din fericire, nu fu nevoie de aşa ceva. Uşa care dădea spre terasă, în fața lor, se deschise şi bărbatul păşi afară.

— Iar voi? făcu acesta o grimasă.

Iris încercă să se deplaseze strategic, cu paşi mici, în direcția lui, tot uitându-se după punctul luminos care întârzia să apară.

Bărbatul ridică mâna s-o oprească:

— Ajunge. Niciun pas mai aproape.

În jurul lor, furtuna se domolise, deşi pe conturul clădirii continua să plouă pe rupte. Cu un gest nervos, Iris înlătură o şuviță umedă care-i tot intra în ochi.

— Ascultă-ne măcar, insistă Iris.

— Sunt convins că sunteți bine intenționați, dar nu am timp, arătă cu capul spre decalajul care se forma între două fragmente din parapet.

Nepăsarea din vocea lui îi dădu de înțeles că venea de prea departe din viitor ca să-i pese ce neplăceri ar fi putut cauza în trecut. În alte circumstanțe, Iris ar fi fost mai înțelegătoare, dar

acum nu putea. În mai puțin de o oră avea să fie prizonieră în Casa Mila, incapabilă să facă orice altceva, în afară de a aştepta să fie salvată, poziție în care nu ținea deloc să ajungă. Hannes părea să fie de acord cu ea, numai că nu făcea nimic s-o ajute la rezolvarea problemei înainte de termenul-limită. Sigur, o salvase de câteva ori şi încercase în felul lui să continue cercetările, dar nu era suficient.

— Nu înțelegi, întreaga lume se duce de râpă din cauza voiajelor tale printre crăpături! izbucni ea.

— Nu-i problema mea. Găsiți altă soluție.

Bărbatul trecu în viteză pe lângă ei, îndreptându-se spre fisura în care intenționa să dispară. Ideea lui Hannes de a acționa fu să îl apuce de braț. Fugarul se dovedi însă mai puternic decât se aşteptaseră şi, împins de inerție, Hannes se văzu tras spre anomalie, întregul braț intrându-i în zona de sciziune. Fața i se schimonosi de durere şi, oricât se strădui să nu-i dea drumul, în cele din urmă, mâna i se deschise şi brațul îi căzu moale pe lângă corp. Bărbatul se făcu nevăzut.

Hannes îşi folosi cealaltă mână ca să verifice unde se dusese pe aparat, în timp ce-şi masa cu greutate degetele de la mâna rănită.

— Se pare că are o pasiune pentru muzee, spuse, strâmbându-se de durere.

2603, Muzeul de Artă Contemporană, Placa dels Àngels

Următorul lucru pe care îl realiză Iris fu acela că se aflau la etajul al doilea al Muzeului de Artă Contemporană, chiar în capul rampelor lungi care făceau legătura între etaje în loc de scări. Un nivel mai jos, cineva se grăbea să dea colțul şi, deşi nu-i văzuse figura, spatele întunecat al costumului fu suficient pentru ca Iris să pornească în goană după el.

— La o parte! strigă, în timp ce făcea slalom printre vizitatori.

În urmă auzea răsuflarea greoaie a lui Hannes, care avea dificultăți în a ține pasul cu ea, dar nu se opri. La etajul unu aproape îşi pierdu ținta, până o zări dispărând în cabina liftului de pe un coridor lateral. Nu-şi permitea să aştepte liftul să urce înapoi, aşa că îşi continuă alergarea pe rampă. Nu-l văzu părăsind clădirea, dar logica spunea că asta făcuse. Hannes, care între timp îşi mai revenise, porni direct spre ieşire.

Soarele puternic al după-amiezii o izbi în ochi, zăpăcind-o, iar copiii alergând pe skateboarduri în piața din fața muzeului nu făceau decât să-i sporească gradul de confuzie şi enervare.

— Nu-l văd. L-am pierdut, spuse cu jumătate de gură, refuzând să admită înfrângerea.

— Da, a dispărut şi de pe monitor, aprobă Hannes şi băgă în buzunar aparatul nefolositor. Trebuie că a dat de anomalii apropiate şi a făcut

două salturi în timp ce noi ne dădeam sufletul alergând după el, spuse cu o grimasă.

Iris se învârti în cerc. Lumina reflectată de pereții albi ai muzeului o orbea, aşa că se întoarse spre Hannes cu mâinile proptite în şolduri:

— Şi acum ce facem?

Răspunsul veni de unde nici nu se aşteptau. Annie țâşni din capela cu ziduri de cărămidă roşie din colțul pieței şi le strigă:

— La Acvariu! S-a dus la Acvariu!

Iris nu stătu pe gânduri, ci întinse mâna spre Hannes, pentru a stabili contactul şi a fi transportată la noua destinație. O parte din creier se mira cum de avusese Annie curajul să folosească unul din mijloacele ilicite ale lui Xavier, ea, care nu pusese niciodată piciorul în Rotondă, şi de ce nu-l trimesese pe Xavier în locul ei, dar acest mister avea să-l elucideze mai târziu.

2789, Acvariu, Moll d'Espanya del Port Vell

Lumina soarelui fu înlocuită de verdele coridorului din sticlă din interiorul Acvariului. Lui Iris începea să-i placă noul mod de deplasare rapidă. Îi plăcea mai puțin banda mobilă pe care se aflau şi care se târa cu viteza unui melc. Era însă aglomerație, majoritatea turiştilor preferând umbra şi aerul condiționat din interior arşiței de afară. Nici vorbă să-şi croiască drum mai repede printre aceştia.

Între timp, nu le rămânea decât să aştepte şi să

stea cu ochii în patru. Un sentiment puternic de neliniște puse stăpânire pe ea, accentuat de presiunea tonelor de apă populate cu specii variate de peşti care o înconjurau. Dacă transfugul lor venise, sau venea, aici însemna că aştepta o anomalie. Ceea ce nu înțelegea Iris era cum îşi imagina tipul că avea să supraviețuiască uneia localizate în interiorul Acvariului. O anomalie era caracterizată printr-o fisură în continuumul spațiu-timp. Nici nu voia să-şi imagineze cum ar fi reacționat pereții din sticlă la aşa ceva, oricât de rezistenți ar fi fost.

— Nu e bine, şopti Iris, trăgându-se mai aproape de Hannes.

Un rechin alb trecu pe lângă ei şi copiii din jur îşi manifestară încântarea prin țipete ascuțite.

— Ştii ceva despre ce s-a întâmplat aici? îşi coborî şi mai mult vocea, forțându-l pe Hannes să-şi încline capul ca să o audă.

Respirația lui îi mângâie obrazul când vorbi:

— Nu. Ştiu doar că toate anomaliile cunoscute au fost corectate la puțin timp după manifestare şi nu au existat victime. Teoretic, ar trebui să fim în siguranță.

— Cu condiția să nu treci tu prin fisură, observă Iris.

— Ei, nu le putem avea chiar pe toate, spuse Hannes şi-şi trase pe lângă corp brațul rănit.

Iris îşi muşcă gânditoare buzele.

— Aş putea să mă duc după el… să văd unde

merge.

— Nu! Mâna lui Hannes i se încleştă dureros pe braţ, deasupra cotului, deşi ea nu se mişcase din loc. Ştim deja unde se termină aventura asta, în Casa Mila. Asta încercăm să evităm, ai uitat? îi aminti el.

— Şi atunci, ce alternativă avem? îl înfruntă Iris. Ai vreo propunere?

Hannes nu răspunse. Arăta de parcă ar fi avut ceva de spus, dar nu ţinea neapărat să rostească cuvintele cu voce tare. În momentul în care crezu că ştia la ce se gândeşte, murmurul vocilor aflat în vădită creştere îi determină pe amândoi să întoarcă brusc capul şi să privească drept înainte.

Atacurile de panică şi graba vădită cu care se retrăgeau oamenii îi făcură să înainteze împotriva curentului, până când ajunseră în zona părăsită de toţi. Un şuvoi subţire de apă ţâşnea din perete, de la baza unei crăpături care se întindea spre tavan, lungindu-se şi ramificându-se văzând cu ochii.

— Oh, nu… şopti Iris.

Putea să călătorească până la capătul timpului fără nicio ezitare, însă înecul i se păruse întotdeauna o moarte teribilă.

Manşeta de la mâneca stângă a costumului vibră, semn că-i solicita atenţia. Informaţiile afişate de-a lungul braţului clarificau un lucru: îi spuneau cine era posesorul costumului dat în urmărire, dar nu erau de mare ajutor. Numitul

Schassel B. Morrel dispăruse în urma unei explozii nucleare de la sfârşitul mileniului al treilea şi, după resetare, i se pierduse urma, ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple, deoarece o resetare presupunea reactualizarea într-o stare anterioară stabilă a tuturor factorilor afectați.

— Nu ştiu, spuse Hannes, după ce termină de citit peste umărul ei. Dar contează? Important e să-l oprim până nu ne aruncă pe toți în aer.

— E clar că resetarea n-a fost realizată corect, spuse Iris. Ceva le-a scăpat.

— Sau cineva.

Se uită în sus la el, aşteptând să explice la ce se gândea.

— Am văzut că poate călători instantaneu când şi unde vrea. Totuşi, insistă să se strecoare printre faliile de sciziune. Există un singur motiv pentru care ar dori să facă asta.

— Provine dintr-o altă linie temporală, spuse Iris cu o voce moale.

— Şi caută un loc prin care să treacă înapoi, termină Hannes.

— Nu se poate. Există teorii în privința asta, dar nu s-a găsit niciodată vreo cale de comunicare.

— Este posibil să fi fost doar un accident. Cumva a fost tras aici şi… ridică din umeri ca şi cum restul era subînțeles.

Apa continua să țâşnească din perete cu un debit crescut, formând o baltă mare pe podea. Doi dintre muncitorii din echipa de întreținere a

clădirii alergară spre ei, strigând:

— Îndepărtați-vă! Mergeți spre ieşire!

Hannes şi Iris schimbară o privire. Erau mai în siguranță decât cei doi, putând să dispară în orice clipă de acolo. Singura problemă era că ei nu *voiau* să plece. Făcură câțiva paşi înapoi, în timp ce muncitorii se chinuiau să acopere spărtura fără prea mult succes. Peretele vibră, dedublându-se, după care pur şi simplu explodă.

N-apucară să simtă ploaia de cioburi pentru că apa i-o luă înainte, izbindu-i cu putere. Iris se trezi aruncată în peretele opus, atât cât mai rămăsese din el. Îl pierdu din vedere pe Hannes, deşi luminile în parte funcționau, ajutând-o să se orienteze. Plămânii îi protestau din cauza lipsei de aer şi instinctul îi spunea să înoate în sus, dar ceva o opri.

Văzuse o umbră îndreptându-se spre locul în care fusese celălalt perete şi se luă după aceasta. Peşti, alge şi bucăți de rocă pluteau pe lângă ea, forțând-o să se ferească din calea lor. Umbra se transformă într-o siluetă umană. Mai avea doar jumătate de metru până la fisură. Se vedea după mişcările energice că se credea deja dincolo. Iris n-avea nicio şansă să-l ajungă, deşi încercă.

Reieşi că omul se bucurase prea devreme. Rechinul apăru de nicăieri, iar apa se tulbură, căpătând o nuanță roşiatică. Ceva o înşfăcă de picior, trăgând-o înapoi, departe de spectacolul înfiorător, şi Iris se zbătu panicată, realizând cu

întârziere că nu era un alt peşte de pradă, ci o mână de om.

1997, Casa Batlló, Paseo Gràcia

— N-o să reziste mult podeaua asta, dacă mai repetăm experiența de multe ori, comentă Iris, uitându-se la picăturile de apă care se scurgeau de pe ei şi împroşcau pardoseala lăcuită de la parterul Casei Batlló.

— N-o s-o mai repetăm de multe ori, spuse Hannes. Nu mai avem timp.

Iris îşi masă un loc dureros de pe coapsă. Abia se transferaseră şi, ca de fiecare dată, aterizarea nu fusese plăcută.

— A murit, spuse cu gândul la masacrul din Acvariu.

— Foarte posibil.

Răspunsul sec al lui Hannes o făcu să se uite la el curioasă. Expresia de pe fața lui era chiar mai sumbră decât s-ar fi aşteptat, având în vedere că tocmai murise un om.

— A murit, repetă el, tărăgănând cuvintele, dar nu s-a terminat. Altfel, n-am mai fi aici.

Tăcerea lui Hannes era la fel de grăitoare ca un răspuns.

— Înseamnă... înseamnă că tot e nevoie de o resetare.

— Cauza a dispărut, dar efectele încă se mai propagă. N-am scăpat de bucla din Casa Mila.

— Iar ei nu sunt la curent cu ce s-a întâmplat.

N-au cum să efectueze corect resetarea. Noi trebuie să o facem.

Un muşchi zvâcni de-a lungul maxilarului lui Hannes.

— Tu trebuie să o faci. Eu nu pot să mă întorc. Rotonda e ditamai bulevardul în comparație cu fisura de pe Muzeul Miró.

Şi văzuse ce pățise când intrase în ea. Hannes încă-şi mai proteja brațul, care părea doar parțial funcțional.

— Bine, dădu din cap Iris. Mă duc singură. Am mai participat la câteva resetări, nimic de o asemenea amploare, dar o să mă descurc. Doar spune-mi cum să mă întorc în Rotondă. Trebuie să fi rămas o legătură directă, după ce au evacuat Casa Batlló, altfel cum au mutat toate echipamentele?

Ştia că avea dreptate, pentru că văzuse amplasamentul pe planurile din arhivă, dar Hannes nu trebuia să ştie asta ca să nu suspecteze ceva. Îl urmă pe un palier superior, unde deschise o uşă sculptată din lemn, şi îi făcu semn să între:

— Cunoşti procedura.

Iris trase uşa după ea. Porni maşinăria, bucuroasă că răspundea la comenzi, deşi nu mai fusese folosită de o bună bucată de timp. Făcu setările necesare, după care aşteptă câteva secunde şi deschise din nou uşa.

— Nu merge, îl anunță.

— Cum?

Hannes se strecură pe lângă ea şi se uită intrigat la terminal. Surpriza îi fu de scurtă durată. Iris închisese deja uşa. Lumina chioară clipi şi încăperea se metamorfoză în Rotonda largă şi bine iluminată.

T_0, Turnul Agbar, Aviguda Diagonal

— Îmi pare rău, spuse Iris. Ştiu că nu asta îți doreai, dar trebuie mers până la capăt, iar eu nu pot singură. Tu ai mai fost.

Privirea întunecată pe care i-o aruncă Hannes probabil că ar fi fost însoțită de nişte blesteme, dacă acesta nu şi-ar fi folosit toată energia ca să se țină drept. Nu fusese o invenție, câmpul energetic al Rotondei îi afecta foarte mult organismul. Hannes se uita spre cea mai apropiată uşă, cu vădită intenție de a părăsi Rotonda, când o alta se deschise şi Annie năvăli înăuntru:

— Unde-ați fost?! V-am căutat peste tot!

Ceva se întâmplase, ceva grav, dacă Annie se aventurase să folosească Rotonda, şi nu doar o dată, încălcând mai multe protocoale de securitate.

— A… a dispărut Xavier, îi tremurară buzele lui Annie şi ochii i se umeziră. L-a prins bucla.

Iris o luă uşor de braț ca să o conducă spre ieşire:

— Ne ocupăm noi. Îl scoatem de-acolo, nicio

grijă, îi spuse pe un ton blând, parcă adresându-se unui copil.

Annie se lăsă condusă spre uşă. În prag însă se opri.

— A, a sosit asta.

Îi întinse un mesaj. După ce Annie plecă, Iris îşi aruncă ochii pe cartonaş. „Mai departe.” Habar n-avea ce înseamnă, dar era mai surprinsă să-şi recunoască propriul scris. Hannes nu ceru să vadă mesajul, indiferent ce spunea, era clar că nu se aştepta să supraviețuiască voiajului cu Rotonda. Găsi, totuşi, forța necesară să se deplaseze până la terminal şi să seteze destinația. Înainte de a apăsa ultimul buton, îi aruncă o privire peste umăr.

O zgudui expresia din ochii lui. O viață în schimbul multor altora. Era oare un schimb corect? Hannes dădu comanda de pornire şi făcu un pas înapoi. Fiorul fu înlocuit de furnicături în membre şi o uşoară amețeală, pe măsură ce Rotonda călătorea tot mai departe în timp. Îşi imagină că pentru Hannes era mult mai rău.

Bănuiala i se confirmă, când acesta se prăbuşi în genunchi. Cu un geamăt, Hannes se târî pe podea până ajunse să se sprijine de una dintre canapelele roşii de lângă perete. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, rămânând nemişcat. Doar pieptul continua să-i fie agitat de respirația sacadată.

Iris se agăță cu mâna de consolă. Rotonda se

zguduia din toate încheieturile, amenințând să se dezmembreze. Şi ei i se înmuiaseră picioarele, dar nu, trebuia să reziste. Mai avea de setat o destinație. Văzându-l pe Hannes prăbuşit pe podea, dintr-odată ştiuse ce însemna mesajul. Dar mai întâi trebuia să se asigure că resetarea incidentului de la centrala nucleară se efectuase corect şi Schassel B. Morrel era pe lista de supraviețuitori. Era.

Zâmbind, deşi era discutabil dacă era un zâmbet sau o grimasă, Iris ceru o listă a ultimelor călătorii ale lui Hannes făcute cu Rotonda şi cardul de turist. Mai dificilă fu identificarea unui punct temporal din care se puteau executa resetări fine, parțiale, care să nu afecteze situația în ansamblu, ci doar starea fizică a subiectului. Calculele păreau să dureze mai mult decât putea aştepta ea.

În plină cădere, degetele îi alunecară peste terminal. Nici în ultima clipă dinainte de a-şi pierde cunoştința nu ştiu dacă reuşise să dea comanda sau nu.

+3000 continua să clipească pe ecran. Şefii cu siguranță aveau să-i concedieze… asta dacă mai rămânea ceva din ei.

— Când îşi revin, tu te ocupi de el, iar eu, de ea. Nu de alta, dar s-ar putea să ne trezim cu un război. Doar ştii cum sunt…

Ca prin vis, Hannes recunoscu vocea lui Xavier. Clipi şi se uită la luminile fluorescente din tavan. Îşi amintea căderea, dar n-avea idee cum ajunsese

întins pe canapea. Era chiar comodă. În toți anii cât lucrase acolo, nu avusese ocazia să le încerce.

Pregătit să se lupte cu o durere atroce, întoarse încet capul spre dreapta. Durerea întârzie să apară, în schimb, o văzu pe Iris întinsă pe canapeaua din capătul opus al încăperii, cu o mână atârnând peste margine. Scăpase din ea cartonaşul cu mesaje, căzut cu fața în jos pe podea.

Annie şi Xavier discutau prea liniştiți ca ea să fi pățit ceva. Cum stăteau cu spatele la el, profită de neatenția lor ca să se dezmeticească.

— Pst, Annie, o apucă Xavier de braț. Cât am fost prizonier în Casa Mila, am cunoscut pe cineva.

— O localnică?

— Un localnic, o corectă el, trăgând-o uşor de o buclă rebelă care i se încolăcea pe obraz.

— Da, şi?

— Mi-a vândut nişte bilete…

— Iar fotbal? oftă Annie.

— Ei, fotbal! Da' ce, parcă altceva nu mai e pe lume? o luă la rost Xavier. Ia zi, ce eveniment important a avut loc în 1965 în Barcelona?

— Ăăă… se foi Annie pe călcâiele sandalelor cu talpă platã.

— Cum, nu ştii? Mă dezamăgeşti, clătină Xavier teatral din cap. Beatleşii au avut concert în Barcelona!

Annie scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat, iar Hannes se trezi zâmbind fără să vrea. Toată lumea

din clădire ştia de pasiunea ei pentru formația britanică. Când avea o zi bună, se vedea după felul în care fredona şi dansa pe coridoare.

— Ai bilete la concert? chițăi Annie, regresând brusc la stadiul de adolescentă în extaz.

— Unu. Xavier făcu o pauză de efect. Celălalt îl țin pentru mine.

— Ai! Xaviiiii!

Annie îşi aruncă brațele în jurul lui plină de entuziasm. Xavier o îmbrățişă la rândul său şi îi făcu cu ochiul lui Hannes peste umărul ei.

Văzându-i ocupați, Hannes riscă să se ridice în capul oaselor. Îşi coborî picioarele pe podea şi-şi trecu o mână prin păr, încercând să-şi dea seama ce era diferit. Pe cealaltă canapea, Iris se mişcă şi ea, doar că trezirea ei fu mult mai bruscă. Se răsuci pe o parte şi-i aruncă o privire îngrijorată.

Hannes avu nevoie de un moment ca să înțeleagă de ce îl studia din cap până în picioare atât de insistent. Căuta semne că suferea, însă durerea lipsea. Întregul corp îi zumzăia ca după o călătorie până la capătul timpului şi înapoi, dar nici vorbă de durerea îngrozitoare pe care şi-o amintea, separându-i țesuturile şi punându-le la loc în momente aleatorii, aşa cum se întâmplase în ultimii ani. Ce naiba făcuse? Cum îl vindecase? La prima vedere, nici ea nu părea afectată de punctul terminus.

Un zâmbet îi lumină fața, mulțumită de cele constatate, şi Iris se întinse după cartonaşul de pe

podea, ca să scrie ceva pe el.

Xavier şi Annie negociau preţul biletului. Xavier insista să meargă la un meci cu el.

Iris se îndreptă spre canapea şi-şi aruncă peste umăr coama de bucle castanii. Când îşi ridică privirea, întâlni ochii pătrunzători ai lui Hannes. Şi timpul se opri.

Paris, 1941…

Ştefana Cristina Czeller

Ştefana Cristina Czeller s-a născut la Iaşi, în 1973. A absolvit Facultatea de Filologie a Universității de Stat Lomonosov din Moscova. În prezent, este reporter la cotidianul regional *Evenimentul.* A publicat proză scurtă în antologiile Millennium Books (*Dansând pe Mane şi alte povestiri fantastice,* 2009; *Steampunk: a doua revoluție,* 2011, şi *Dincolo de noapte. 12 fețe ale goticului,* 2012; *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF,* 2012), şi în antologiile Societății Române de Science Fiction şi Fantasy (*Pangaia,* 2010, şi *Venus. Povestiri erotice Science fiction,* 2011). În volum, a debutat în 2011, cu romanul *Cerneală şi sânge* (Millennium Books), care i-a adus Premiul Romcon pentru debut în 2012. A obținut, în 2009, premiul al doilea la Concursul de proză scurtă Helion, iar premiul al treilea, în 2010 şi 2011. În 2011, a primit Premiul de încurajare la Eurocon.

Chiar şi după un an, Parisul miroase a înfrângere, dar mintea nu-mi stă la asta. Colette s-a aşezat în cadrul ferestrei, goală. Formele ei sunt perfecte, o ştiu, chiar dacă nu le văd foarte bine. E cald şi întuneric în dormitorul meu, linişte în anticariatul de la parter. A fost destul de scump, dar multiplicatorul şi-a făcut bine treaba, spre deosebire de cronoportor. Încă nu-mi vine să cred

că m-a electrocutat! E cel mai scump model, onorariile pe care le percep îmi permit asta. Am licență temporală de gradul cinci şi un coeficient de succes de sută la sută. Mă rog, aveam până la expediția de acum.

Trebuia să fie simplă! Zero interacțiune, doar filmări de exterior pentru o docudramă. Îmi încheiam galeria cu profilul sever al lui Colette, pe fundalul soldaților naziști mărşăluind triumfători prin Paris. Spre deosebire de ea, eu ştiam că victoria lor era doar începutul unei înfrângeri. Neştiutoare în privința sorții ei şi a sfârşitului războiului, Colette strângea pumnii. Masculul din mine îşi dorea s-o consoleze, profesionistul socotea că mai sunt două minute până la deschiderea ferestrei de timp. Apoi a venit şocul şi am leşinat.

Colette se întoarce spre mine.

— La ce te gândeşti? mă întreabă.

Ce-aş putea să-i spun, fără să schimb, printr-un singur cuvânt negândit, istoria? Doar minciuni! Ar trebui s-o fac din reflex. Nu degeaba cei ca mine pot fi numărați pe degete pe întreaga planetă! Mă plesnesc în gând. De ce mă laud cu profesionalismul meu, când am ajuns în pat cu femeia de care n-ar fi trebuit să mă ating?

— La tine, zic. La curbura sânilor tăi obraznici. La dulceața cărnii dintre coapsele tale.

Colette chicoteşte uşor, fără urmă de pudibonderie. La fel de simplu cum m-a ajutat să

mă ridic atunci când cizmele teutonilor bocăneau pe Champs-Élysées. Mi-a oferit de mâncare şi un adăpost, convinsă că eram autorul unui atentat eşuat. Am sărutat-o când mă doftoricea, încă zăpăcit nu atât de durere, cât de senzația că eram prins în trecut. A intrat în mine şi abia după ce am terminat mi-a vorbit despre soțul ei. Pierdut pe front, probabil mort. Părea sinceră şi mi-am muşcat limba ca să nu-i zic adevărul.

— Da? şopteşte Colette. Păi, ar trebui să-ți reamintesc şi altele.

Se apropie de pat cu pas lent, îşi dă capul pe spate şi îşi scutură părul lung, roşcat. Mă ridic în şezut şi Colette mă sărută în colțurile gurii, pe gât şi pe piept. Îmi trec degetele peste spatele ei. Dorința se trezeşte iarăşi în mine.

— Eşti nesățioasă, şoptesc.

— Da. Iar ție îți place asta!

O sărut lung şi primejdia rămâne acolo, în mintea mea. Dau s-o țintuiesc pe Colette sub mine, dar se fereşte iute. E ceva diferit azi la ea, ca şi cum ar fi primit o veste foarte proastă. N-o întreb despre ce-i vorba. Oricum, ştiu prea multe dintre secretele ei şi zău c-aş prefera să nu fie aşa! Acea parte din mine care a rămas ancorată în anul 2187 mă dojeneşte iarăşi. Sigur c-aş vrea să cunosc totul despre soția Pescarului! Deja am aflat destule cât să-mi triplez onorariul. Cu asemenea bani, aş putea să mă retrag. Oricum, nu cred c-aş avea curajul să încerc încă o misiune. Am avut

nevoie de prea mult timp ca să repar cronoportorul, cu materialele disponibile în secolul XX. Regula impusă de Poliția temporală, setarea multiplicatorului aşa încât să nu poți obține produse din viitorul perioadei în care te afli, m-a făcut cu adevărat să-mi smulg părul din cap. Dar n-aveam ce face, fireşte. Şi când te gândeşti că mi se păreau multe cele trei săptămâni de documentare mnemonică dinaintea călătoriei!

Ne rostogolim împreună şi, în fine, o pătrund. Colette priveşte undeva deasupra mea, deşi corpul ei răspunde mângâierilor mele. Hotărât, ceva nu-i în regulă! Chiar când terminăm, îmi dau seama. Azi a fost ucis prietenul ei, falsificatorul de documente. A preferat să-şi spulbere creierii decât să fie arestat de Gestapo. O alegere înțeleaptă. O va ajuta pe Colette să-şi prelungească viața.

Colette se ridică şi se duce la baie. Aud duşul pornind şi îmi simt degetele tremurând. Pescuiesc o țigară din sertar, dar constat că n-am chibrituri. Nu mă îndepărtez totuşi de masă. Poşeta ei e chiar acolo. S-o deschid, să caut chibrituri? Ce mai contează, deja am încălcat o regulă de bază. Măcar ştiu că femeia superbă din fața mea nu poate avea copii. Iar magazinul abia răposatului ei bunic l-am cumpărat fiindcă ştiam că se întâmpla în ziua aia. La ora când Colette mă îngrijea pe mine, s-ar fi întâlnit cu un ins total insignifiant pentru cursul istoriei. Ştiam că avea nevoie de bani şi, mai ales, pentru ce. Am ajutat istoria să rămână

neschimbată măcar în privința asta.

Mă trezesc scotocind în poşetă. Găsesc doar flecuştețe femeieşti şi o poză. Un bărbat în uniformă neagră. Deşi nu fumez, mă înec. Când ridic privirea, Colette mă fixează din cadrul uşii. Trebuie să-mi repar repede greşeala.

— Teutonul ăsta îți trage clopotele? zic. Doar nu ți se pare mai chipeş ca mine? Sau vrei să mă faci gelos?

Buzele ei rămân strânse nu a furie, ci mai degrabă a concentrare. Îmi dau seama că încearcă să ia o decizie.

— Cine-i? risc, deşi ştiu răspunsul.

E însă întrebarea care se cere pusă, iar eu îmi păstrez tainele mai bine decât Colette. Milioane de vieți depind de asta. Încet, Colette se destinde pe jumătate.

— Erwin Abt. Obersturmführer. Şeful Gestapoului din Paris.

Omul care poate da permise de liberă trecere. Deja Colette caută soluții. E ca şi cum aş fi intrat sub un duş rece.

— Iartă-mă, spun cu toată sinceritatea. Nu trebuia să umblu în geanta ta. Am rămas fără chibrituri…

— Chiar eşti gelos? zice Colette.

— Ai vrea să fiu?

Pufneşte.

— Poate sunt, recunosc. De unde-l ştii?

— Nu-l cunosc personal. Am o primit o

comandă, printr-o vecină care lucrează la Comandatură. E ziua lui de naştere şi vor să-i facă un tort. Cu fața lui din marțipan deasupra. Ciudat, nu? A venit la țanc… Am nevoie de bani.

O minciună frumoasă. Fac pe prostul şi-i întind fotografia.

— Ai de gând să-l livrezi personal? murmur, lăsând gelozia să răzbată în voce.

În fine, Colette surâde. Se pare că am dres lucrurile.

— Cinci etaje, doar noi doi? zice Colette. Nu-ți face griji, e doar un client! N-am de gând să mă împrietenesc cu el, doar să-i vând marfa mea. Scump!

— Ai perfectă dreptate, spun şi-o sărut pe obraz.

Colette răspândeşte un parfum slab de lăcrămioare, dar sub el desluşesc o urmă de transpirație. Trebuie să fiu mai atent. Adorm gândindu-mă la asta.

Când mă trezesc, sunt singur. Soneria de jos îmi sporeşte durerea de cap şi privesc încețoşat ceasul. Am dormit până la ora zece. Ce-i cu mine? Mă spăl cu apă rece, îmi trag la repezeală hainele şi cobor.

Când deschid uşa anticariatului, mai că nu țip. Obersturmführerul Abt mă studiază serios şi-mi dau seama că, din fericire pentru mine, e obişnuit să aibă efectul ăsta asupra parizienilor. Uniforma neagră îi vine ca turnată, iar banderola cu svastică stă chiar pe mijlocul brațului, de parcă ar fi fost

lipită acolo. Prin geam văd că o maşină fără însemne e oprită la câteva case mai încolo.

— Pot intra? întreabă Abt într-o franceză perfectă.

— Aaaa... da, poftiți! şoptesc şi-i fac loc să treacă.

Drăcuiesc în gând. Coincidența e prea mare. Aproape că-mi vine s-o iau la fugă, dar răul ar putea fi deja făcut. Sau aş putea provoca, printr-o reacție deplasată, un val de schimbare temporală. Mă mulțumesc să trec în spatele tejghelei şi să-l las pe Abt să se plimbe printre rafturi. Poate nu găseşte ce-l interesează şi pleacă. Nu văd de ce ar avea nevoie să cumpere antichități, când sunt atâția oameni pe care-i poate jefui. După doar două minute, teutonul vine drept spre mine.

— Mă interesează cărțile vechi, spune.

Mă silesc să zâmbesc politicos.

— Dintr-un domeniu anume?

— Da, zice şi-mi întinde o listă. Orice de aici.

Mai că nu-mi cad ochii pe hârtie. Recunosc titlurile. Cele mai multe dintre ele au fost obiectul precedentei mele incursiuni în trecut şi încă se află în memoria multiplicatorului. De data asta, chiar că-i prea mult! Sunt gata să refuz când privesc peste umărul lui Abt, iar răspunsul vine de la sine. Nu-i pot permite să iasă acum. Pe celălalt trotuar, la două case mai încolo, Colette a ieşit în uşa patiseriei. Întâlnirea ei cu neamțul nu trebuie să aibă loc acum. Profit de faptul că iubita mea

priveşte spre băiatul din prăvălie şi trag storul.

— Soarele mă deranjează, murmur. Migrene… Cred că am ceva în depozit. Vă ofer o cafea cât caut?

— De ce nu? Mulțumesc.

Îl conduc în salonul de protocol, care nu are ferestre afară, îi tom cafeaua şi mă reped la subsol. Multiplicatorul produce o copie a manuscrisului spaniol într-un minut. Până şi mirosul de hârtie veche e perfect! Pun cartea pe masă, în fața lui Abt. Cer un preț astronomic şi, după cum mângâie fiecare foaie, cred că-l va plăti.

Îl las să se desfete, mă apropii de aparatul de radio şi-i dau drumul. O femeie cu voce gravă cântă despre dragoste neîmpărtăşită. Despre ce altceva ar putea cânta, într-o țară cotropită? Cred că, de acum, Colette s-a întors în prăvălie, dar e mai bine să nu risc. Ochii obersturmführerului se ridică spre mine, mâinile cu unghii tăiate rotund pun cartea deoparte. Gesturile sale au o moliciune aproape feminină.

— E ceea ce îmi doream, fără îndoială! zice. E adevărat ce se spune despre dumneavoastră, monsieur Vernaud.

Ridic din sprâncene, deloc încântat de ideea ca numele meu să fi fost pomenit gestapovistului. Ar trebui să-i mulțumesc servil pentru compliment, dar mă mănâncă limba.

— Cine şi ce spune, monsieur? zic totuşi.

Abt îmi aruncă încă un surâs care l-ar face pe

unul mai slab de înger să se ascundă sub tejghea.

— Că puteți găsi orice pentru prețul potrivit, monsieur.

E clar că nu voi primi alt răspuns.

— O, aş vrea să fie aşa! spun. Sunt doar un negustor de cărți rare, iar războiul mi-a pus destule bețe în roate.

Abt pare, pentru o clipă, surprins, apoi chipul său redevine o mască impenetrabilă. Îşi scoate portofelul.

— Împachetez volumul? întreb. Îl luați cu dumneavoastră sau să-l trimit undeva?

— Împachetați-l! îl iau cu mine acum.

— Foarte bine, spun.

Scot o hârtie neagră, de cea mai bună calitate, şi îmi fac de lucru cu împachetatul. Nu pun fundă, mi se pare deplasat pentru o carte care povesteşte cum să torturezi fără să ucizi. Când am terminat, îi întind pachetul în tăcere. Abt îl aşază sub braț.

— Sunteți o persoană foarte interesantă, monsieur Vernaud, murmură obersturmführerul. Cred că ne vom mai vedea.

Mă înclin puțin şi nu arăt că un compliment venit de la capul Gestapoului nu poate fi decât un scuipat în obraz. Nu mai am mult de aşteptat până voi ieşi din capcana asta.

— Mulțumesc, spun.

Abt se întoarce chiar înainte să deschidă uşa şi-mi dă o carte de vizită.

— De fapt, ce-ar fi să veniți la cină azi, la şapte?

Poate vom mai discuta despre secretele manuscriselor vechi.

Mă uit la pătratul de carton. Nu văd cum aş putea refuza fără să-l jignesc pe teuton.

— Voi veni cu plăcere, spun, dar nu sunt sigur că veți aprecia conversația mea. Trebuie să recunosc, volumul pe care l-ați cumpărat nu intră în lista lecturilor mele preferate.

Ochii lui Abt mă analizează fără să se ascundă. Parcă sunt o insectă sub microscop. Obersturmführerul a început un joc ale cărui reguli le ştie, deocamdată, doar el. Dacă nu vreau să pierd înainte de a le pricepe, trebuie să fiu foarte atent. Dacă n-aş şti cât de puțin mai e până se va deschide fereastra de timp, aş intra în panică.

— Ce-ar fi, atunci, să-mi aduceți o carte care v-ar plăcea? propune Abt. Sunt gata s-o cumpăr fără să ştiu despre ce-i vorba. De mic, mă înnebunesc după surprize. Poate se va dovedi că împărtăşim aceleaşi gusturi.

— Aşa voi face! promit.

— Vă aştept, atunci!

Iese, sunând energic clopoțelul. Din prag, constat mulțumit că strada e pustie. Abia atunci îmi dau seama că mi-e cămaşa leoarcă de transpirație.

Migrena mă izbeşte de cum trec pragul apartamentului lui Abt. În timp ce schimb fraze

politicoase, fac eforturi să nu mă holbez la el, dar tot observ că-i vine rău costumul civil. Sacoul gri îi dă un aer bolnăvicios. Nu sunt singurul său oaspete. Găsesc în sufragerie alt teuton şi o cocotă, Pauline. E o blondă simpatică, într-o rochie prea decoltată, care vorbeşte mult fără să spună nimic. Îşi încreţeşte din când în când chipul de parcă ar vrea să strănute, dar nu scoate niciun sunet. Abt mă aşază lângă ea, el şi al doilea friț stau de cealaltă parte a mesei. Prietenul sau, poate, doar subordonatul lui Abt e un bărbat la vreo 50 de ani, cu umeri laţi şi şolduri mici. A preferat uniforma, dar tunica de comandă nu reuşeşte să ascundă disproporţia, chiar dacă neamțul o aranjează obsesiv. Se recomandă oficial untersturmführer Johann Bauer şi apoi nu-mi acordă atenție, de parcă aş fi un obiect de mobilier. N-aş zice că mă deranjează chestia asta.

Folosesc pauzele în conversație încercând să-mi dau seama cine i-ar fi putut povesti lui Abt despre mine. Am ales anticariatul şi pentru că-mi dădea ocazia să călătoresc în interes de afaceri, să fac achiziții bizare. Reparația cronoportorului n-a fost deloc o treabă uşoară, am apelat la o mulțime de improvizații. În plus, eram sigur că nu voi avea prea mulți clienți, în niciun caz dintre cei care ar putea influența mersul istoriei. Evident, m-am înşelat.

Gust din supa de ciuperci şi-i surâd reținut lui Abt. Nu încerc să par foarte destins, dar nici prea

îngrijorat, chiar dacă gestapovistul n-ar ghici motivul nici într-o mie de ani. Încerc să-l descifrez pe obersturmführer. Pozele nu spun mare lucru despre caracterul unui om. Îl vedeam mai dur, în fond, e unul dintre apropiații mustăciosului. La invitația lui va veni Hitler în Paris. Încerc să-mi dau seama ce-i place la gazda mea. Nu erudiția pe care o demonstrează cu fiecare propoziție. E însă o enigmă pe care nu voi avea ocazia s-o dezleg.

Descopăr că am totuşi poftă de mâncare. Friptura de porc e bună, iar Pauline pare flămândă. Nici cu Bauer nu mi-e ruşine. Înfulecă de parcă ar fi ultima lui masă şi sunt sigur că a avut cu ce să-şi umple burta şi până acum. Îi surâd vag lui Pauline, care reuşeşte să turuie printre înghițituri despre prețurile mari din magazine şi despre speculanți. Când ajungem la înghețată, începe să vorbească despre restricțiile de circulație. Abt mormăie câte ceva, eu răspund destul de anemic. Mă tot întreb ce hram poartă Bauer. Emană forță pură, dar nu şi inteligență ascuțită. În fine, Pauline se ridică să-şi pudreze nasul, iar Abt îşi descheie nasturii de la sacou şi mă priveşte.

— Volumul pe care mi l-ați vândut e foarte interesant! zice. Acasă nu mai găseşti aşa ceva, din păcate. Colegul Bauer a şi început să experimenteze cu ajutorul lui.

Mi se face greață, dar îmi stăpânesc expresia.

— O, da? murmur. Nu credeam că mai aveți

nevoie de îndrumări în privința... asta.

Abt surâde larg.

— O, ne descurcăm bine oricum! Dar colegului Bauer îi place să-şi folosească la maxim talentul. Când ați venit, tocmai îmi spunea cât de mulțumit e de transferul la Paris.

Nu ştiu ce aş putea răspunde. Privirea lui Abt stăruie asupra mea şi-mi încleştez fălcile ca să nu-i propun gestapovistului să încerce pe pielea lui metodele descrise în memoriile inchizitorului spaniol.

— Aşa-i, obersturmführer, mormăie Bauer. Aici nu mă plictisesc deloc! Oase şi carne. Asta suntem toți, nu? E fascinant ce ne putem face unii altora dacă renunțăm la inhibiții.

E tot mai greu să rămân impasibil, dar nu am de ales. Un bici de gheață mi se plimbă pe spate când mă gândesc la ce i-ar putea face Bauer lui Colette. Abia acum îmi dau seama că, totuşi, soarta va fi blândă cu ea.

— Îmi pare bine că v-a plăcut, spun rece. Dar chiar credeți că doar asta suntem? Oase şi carne? Nu vă e teamă de ce-ați putea descoperi, fie şi după moarte?

Abt surâde doar cu ochii. A tras o concluzie privind aluatul din care sunt făcut? Pune lingurița cu care mestecă în cafea pe farfurie, se ridică şi aduce o sticlă de coniac. Ne toarnă încet, savurând tăcerea grea care s-a lăsat.

— Vorbiți despre rai, iad, suflet şi pedeapsa

divină? întreabă Bauer. Nu există! Aiureli menite doar să subjuge masele.

— Monsieur Vernaud nu pare un om religios. Se referă, poate, la altceva.

— Ei bine, răspund, uneori voința e mai importantă decât nevoile cărnii. Să luăm fachirii, de exemplu…

Ochii lui Abt se îngustează. Clar, i-am oferit din nou ce aştepta. Ce dracu' mi-a venit? Bauer îşi drege glasul. Îmi dau seama că începe să se enerveze.

— Vorbiți despre trucurile şarlatanilor? mă întreabă arțăgos. A crede-n ele e la fel cu a aştepta ca duhul sfânt să pogoare la masa asta!

Patima pe care o pune în negarea credinței mă face să ghicesc în el un preot renegat. E timpul să plec, o ceartă cu un teuton ar fi chiar o prostie. Bag mâna în buzunar şi scot un pachet învelit în hârtie gri. I-l întind lui Abt.

— V-am promis o carte, spun.

Abt rupe ambalajul şi citeşte inscripția de pe copertă.

— Memoriile Elinei de Guise? N-am auzit niciodată de ea.

Istoria tipei ăsteia e o aiureală de asemenea dimensiuni, încât ar trebui să-l descurajeze pe neamț să-mi mai caute compania. De altfel, din scriptele anticariatului, rezultă că nu s-a vândut de-o veşnicie.

— A fost acuzată de vrăjitorie, zic, însă după ce

a murit. Un accident de călărie... Se spune că însuşi Necuratul a venit să-i revendice sufletul. Urma copitei sale a rămas întipărită pe fruntea Elinei până i-au ars leşul.

Poftim! Acum ai să mă laşi în pace? Ochii lui Abt se aprind, contrazicându-mă. Poate alegerea mea n-a fost una prea fericită.

— Prețul? întreabă.

— Acelaşi ca data trecută?

Scoate portofelul fără să comenteze, ba chiar îmi oferă serviciile şoferului său, Fritz. Imediat ce portiera se trânteşte în urma mea, ştiu că am realizat exact ce nu-mi doream. L-am prins pe Abt în cârlig.

Rumeg gândul ăsta neplăcut tot drumul spre casă. E ciudat cum pot numi casă o locuință nu doar de pe alt continent, ci şi din alt timp! La fel de bizară e senzația că spațiul mi-a fost violat, pe care o trăiesc imediat ce intru în dormitor. Zgomotul unei bătăi din palme se aude din spatele meu, convingându-mă că nu mi se năzare. Nu doar rochia lui Colette e neagră, ci şi dispoziția.

Mă priveşte acuzator, fără să scoată un cuvânt. Bănuiesc motivul vizitei ei neanunțate, dar cel mai tare mă îngrijorează mâna pe care o ține în buzunar. Să fie încleştată pe o armă? Pot fi ucis la fel de bine şi în timpul meu, şi în trecut sau viitor. Îmi dreg glasul.

— Bună seara, Colette, spun. De când dai buzna aşa, în lipsa mea? E oare înțelept?

Rânjetele cu subînțeles sunt specialitatea ei, dar cel de acum se dovedeşte o adevărată capodoperă.

— De ce n-ar fi? zice din vârful buzelor.

După conversația plină de miez a teutonilor, chiar n-am nevoie de aşa ceva. Dar trebuie să-mi păstrez calmul.

— Poate fiindcă nu ți-am dat o cheie, şoptesc. Sau fiindcă a trecut de ora stingerii! Credeam că eşti mai prudentă, iubito! Dacă te opreau friții?

— Friții, repetă pe un ton ascuțit. Ca Abt, din a cărui maşină ai coborât? Sunteți cumva prieteni la cataramă? Cine eşti de fapt, Jacques?

Glasul ei are o asprime pe care nu i-o cunosc, dar îi dau dreptate. Femeia asta merge pe sârmă, fără plasă, de luni bune. Nu cred c-aş avea curajul de a-i urma exemplul, dar ceva din reproşul ei mă enervează destul cât să-mi vină s-o plesnesc.

— Ai pus să fiu urmărit? întreb şi încerc să mă apropii de ea. Speram că mă cunoşti mai bine…

— Şi eu speram, zice sec. Se vede că m-am înşelat! Seara asta se poate termina prost, Jacques.

Glasul ei tremură puțin, dar ochii sunt neîndurători. Sunt cam nouăzeci la sută sigur că va scoate pistolul. Arunc o privire rapidă spre stradă. Nimeni nu trece prin fața magazinului. Dacă m-aş arunca spre ea… Nu, riscul e prea mare! Chiar mai mare dacă ea e cea rănită.

— Linişteşte-te! îi zic. Nu face din țânțar armăsar!

— Vorbeşte! îmi spune răstit. De ce te-ai dus la el? Maşina lui a fost şi ieri pe strada noastră. A venit tot la tine? Explică-mi!

Îşi doreşte totuşi să fiu nevinovat. Asta-i bine.

— M-a invitat la cină, recunosc. Mi-a fost frică să nu mă duc.

— Te-a invitat?

— A intrat dimineață în magazin şi a cerut o carte. S-a dovedit că o aveam. I-am vândut-o la un preț exorbitant. A fost doar o afacere. Habar n-am de ce m-a chemat la cină, serios!

Colette se încruntă.

— Ce carte? întreabă.

— Ce contează? Una veche.

— Cât de veche?

— Din Evul Mediu. Un tratat despre tortură al unui inchizitor obscur. A fost o minune că-l aveam.

— O minune! răspunde cu o ironie muşcătoare. E doar un client ca oricare altul, nu? Ştii ce metode are Gestapoul, Jacques?

Aş putea s-o întreb de unde ştie ea. Dar subiectul e cu atât mai delicat cu cât, evident, Colette n-a trecut încă peste moartea amicului ei.

— Ei, murmur, eu n-am nicio vină pentru ce fac brutele astea!

De ce simt nevoia să mă dezvinovățesc? E o prostie.

— Sigur că da, Jacques! Iar Abt ți-a trecut pragul după ce i-ai văzut poza… Chiar vrei să cred

că toate astea sunt coincidențe?

Mânia i-a înroşit obrajii. E şi mai frumoasă, dar simt pericolul. Trebuie să contraatac.

— Ascultă, ce vrei? zic. I-ai făcut teutonului ăstuia un tort şi te superi fiindcă am scos şi eu nişte bani de la el? Nu-i vina mea că Franța a pierdut războiul! Încerc şi eu să supraviețuiesc, ca tine. Seara a mai cumpărat o carte. Una care stătea în magazin de câțiva ani, iar acum am măritat-o pe bani frumoşi!

Sper că nu am exagerat. Ochii i se îngustează şi gura i se destinde doar puțin.

— Haide, Colette, termină cu farsa asta! murmur. Dacă te interesează aşa de mult, lasă-mă să-ți povestesc ce s-a întâmplat între mine şi Abt.

— Dă-i drumul!

Nu înfrumusețez lucrurile, nu trag de timp. Îi descriu pe ceilalți meseni, reproduc fidel conversația, ca un soldat care dă raportul. Strategia pare să funcționeze, ochii i se îmblânzesc de tot.

— Foarte bine, ai dreptate, zice Colette pe un ton care-i contrazice vorbele. Fă-mi cunoştință cu el!

— Ceee? bâigui.

Imprudența cererii ei mă şochează. Se dă, măcar în parte, la mâna mea, când ştie atât de puține despre mine! Trebuie să fie disperată.

— Te-ai țicnit? zic. Vrei să te ştie lumea de târfa gestapovistului?

Nu asta vrea, dar aşa ar trebui să sune reacția

unui om care o cunoaşte ca pe-o amantă focoasă. Colette se uită urât la mine.

— Dacă de bani ai nevoie, te pot ajuta! încerc s-o conving. Nu trebuie să te arunci de gâtul unuia ca el. N-ai auzit chiar nimic din ce ți-am spus? Sau nu de bani e vorba, ci de putere?

— Nu-i treaba ta! Crezi că ai vreun drept asupra mea? Ei bine, n-ai! Ce te costă să-mi faci cunoştință cu el?

— Nu! spun cu toată hotărârea de care sunt în stare.

Nu-i vine să creadă c-o refuz. Nu-mi dau seama dacă asta mă face să cresc în ochii ei.

— De ce? şopteşte. Nu mă iubeşti!

Aşa să fie?

— Țin la tine, spun. Iar Abt vorbea despre tortură într-un fel care-ar băga în sperieți orice om normal. Să-mi pui un pistol la tâmplă, şi tot n-aş face-o!

Sunt al dracului de serios în privința asta, deşi nu-mi doresc deloc să mor. Valurile de timp stârnite de uciderea mea ar scutura, probabil, barca istoriei, dar cred că aş răsturna-o de tot dacă i-aş face pe plac. Abt şi Colette se vor întâlni o singură dată, iar unul dintre ei va muri.

— Nu, repet. Nu te dau pe mâna lui, ca un proxenet de duzină. Aştept încordat, dar Colette scoate mâna din buzunar şi-mi surâde obosit.

— Bine, cedează pe moment. Dar îmi povesteşti ce-ți mai spune? Când vă întâlniți din nou… încerc

să aflu ceva despre Armand.

Minte iarăşi, dar e vremea să fac o concesie.

— Da, promit! Dacă ne mai întâlnim. Eu, unul, n-am de gând să-l caut.

Colette mă sărută pe obraz.

— O să te caute el, dacă i-a plăcut cartea! Vecina spunea că-i ca un buldog, când te înhață nu-ți mai dă drumul.

Nu-mi ascund fiorul şi zăresc o sclipire ciudată în ochii ei. Scutură din cap ca şi cum ar vrea să-şi limpezească mintea.

— Am crezut că-l cunoşteai deja, spune. Că ți-ai bătut joc de mine.

E rândul meu să pufnesc. E doar un alt fel de a mă acuza că sunt provocator.

— Crezi c-atunci mă afişam cu Abt?

— Nu ştiu ce-a fost în capul meu… Sunt obosită.

Mă prefac că-i accept explicația. Doamne, în ce plasă de minciuni suntem prinşi! Cine-i musca şi cine-i păianjenul? Ca să-mi alung supărarea, o sărut lacom. Ne împăcăm pe covorul ros, printre cărți. În tot timpul ăsta, în mintea mea sună zeci de semnale de alarmă, dar le ignor. Sunt convins că şi ea face la fel. Avem oare de ales?

Clopoțelul de la uşa din față mă fac să sar din pat, deşi n-am avut somn peste noapte. Privesc ceasul. E abia ora şapte. Cineva e foarte nerăbdător.

— Cine-i? strig. N-am deschis încă, îmi pare rău!

reveniți peste un ceas.

— Herr Vernaud, obersturmführerul Abt vrea să vă vadă.

Colette a avut dreptate. Gura mi se usucă instantaneu.

— Imediat! strig.

Mă spăl şi mă îmbrac ca la armată, cobor scările în fugă. Şoferul lui Abt face zâmbre în faţa uşii. E tânăr, blond, înalt, prototipul arianului perfect. Mă întreb ce instrucțiuni a primit pentru cazul în care aş refuza invitația. N-am s-o fac, fireşte. Sunt însă îngrijorat. A trecut doar o noapte de la cina cu Abt.

— Îmi cer scuze, spun, abia m-am trezit. Despre ce-i vorba?

— Nu ştiu, răspunde morocănos Fritz. Trebuie doar să vă duc la Comandatură.

Ceva oficial? Abt nu-i deloc politicos trimițându-şi şoferul aşa, dar nu-i momentul să protestez.

— Bine, zic, e mereu o plăcere să-l văd pe monsieur Abt.

Zâmbesc larg, de parcă aş fi fost invitat de un prieten la o agapă, şi-mi iau haina din cuier. Îl urmez pe teuton şi încerc să nu-mi închipui ce face acum Colette. Cred că s-a trezit deja. Dacă totul merge bine – şi, zău, ce-ar putea ieşi prost când te întâlneşti cu şeful Gestapoului parizian şi ți-ai asumat o întreagă viață falsă? — va trebui să decid foarte repede dacă şi ce-i povestesc despre întâlnirea noastră de azi.

Îmi simt degetele chircindu-se în pantofi când mă aşez pe bancheta din spate a maşinii negre. Nu cred că-i vorba doar de o discuție literară. Dacă Abt a găsit o spărtură în povestea mea, am pierdut jocul. Migrenele din ultima vreme sunt nimic pe lângă ce mi-ar putea face el şi amicul său Bauer. Adevărul e că, şi să le mărturisesc cine sunt, tot nu m-ar crede. Iar dacă, prin nu ştiu ce minune, m-ar crede, aş schimba istoria în feluri pe care nici măcar nu îndrăznesc să mi le închipui. Întâlnirea mea cu Abt e un fel de glumă a diavolului, dar nu am de ales.

Privesc fix ceafa şoferului, spunându-mi că trebuie să mă liniştesc. Poate Abt doar se plictiseşte. Bauer nu pare un partener de conversație prea stimulant. Apoi îmi dau seama că nu trebuie să fiu perfect calm. Oarece emoții sunt de aşteptat de la un anticar când e luat pe sus, direct din pat, şi dus la Comandatură. Bine măcar că şoferul nici nu mă bagă în seamă, conduce maşina pe străzile încă pustii, cu aroganța învingătorului. Fericiți cei ce nu-şi cunosc viitorul! Mă întreb ce-ar spune dacă i-aş şopti la ureche că, nu peste foarte mult timp, va fi mort, prizonier sau măcar muritor de foame. Când Führerul va muri, scuipând sânge, von Stauffenberg şi aliații săi vor pune în mişcare planul lor de preluare a puterii. Vor încerca să negocieze o pace separată cu Anglia, dar speranțele li se vor nărui când Bomba va cădea peste Lübeck. Singurul prototip

funcțional al ruşilor, dar suficient pentru a pune capăt ostilităților. Pacea de la Berna, din 1942, va fi un dezastru pentru Germania. Băiatul ăsta are toate şansele să nu se mai întoarcă acasă niciodată. Nu mulți dintre gestapovişti au făcut-o. Stalin a obținut un preț foarte bun, chiar dacă programul nuclear al URSS era din nou în impas – milioane de prizonieri, despăgubiri uriaşe de la toate statele învinse... Cred că i-a părut tare rău că n-au intrat în război şi japonezii!

Santinelele ne dau salutul şi maşina intră în curtea interioară a Comandaturii. Cobor, fără să aştept ca şoferul să-mi deschidă uşa. De undeva de la etaj se aude bocănind o maşină de scris, de pe o fereastră întredeschisă răzbate muzică simfonică de la radio. Wagner, ce altceva?

Mă grăbesc să-l urmez pe şoferul care pare mânat de-o armată de draci. Cizmele lui bocănesc pe scări şi ne încrucişăm cu câteva femei frumuşele, dar cu niciun ofițer. În general, clădirea are un aer paşnic, dar nu las asta să-mi adoarmă vigilența. Doza potrivită de frică îți poate salva viața. Ne oprim în fața unei uşi care nu se deosebeşte cu nimic de celelalte şi soldatul bate uşor, o singură dată.

— Da, se aude dinăuntru.

Şoferul deschide uşa şi rămâne în cadrul ei. Pocneşte din călcâie şi mă anunță.

— Să între! zice Abt.

Păşesc în biroul obersturmführerului. Geamul e

larg deschis şi încăperea, scăldată în lumina zilei încă tinere, are un aer confortabil. Scaunele sunt tapisate, în locul fişetului e un dulap sculptat cu struguri şi foi de viță. Pe peretele din spatele lui Abt nu văd portretul lui Hitler, ci un peisaj marin. Fără îndoială, odaia a fost mobilată după gustul gestapovistului şi aici nu se varsă niciodată sânge.

Abt se ridică şi îmi iese în întâmpinare. Îmi prinde mâna, concediindu-l pe şofer.

— Herr Vernaud, îmi cer scuze că v-am adus aici, spune, dar ochii îi rămân poruncitori. N-am dorit să vă inoportunez.

Cum să nu! De-aia m-a trezit la ora şapte. După cum arată, bănuiesc însă că el n-a dormit deloc. Strângerea lui de mână e fermă, dar pielea degetelor sale e prea catifelată. Îmi controlez cu grijă tonul.

— Nu-i nicio problemă, monsieur Abt! Deşi, mărturisesc, nu mă aşteptam să fiu chemat la Comandatură.

Surâde şiret, fără să dea drumul degetelor mele. Îmi dau seama că nu va fi o întâlnire uşoară.

— Mă tem că asta e o discuție oficială, zice şi, în sfârşit, mă eliberează.

Arată spre scaunul din fața biroului. Mă aşez şi mimez un interes somnoros.

— Coniac? mă întreabă Abt.

— De un deget, murmur.

Mă serveşte şi-mi înmoi buzele în pahar. Băutura e foarte bună, dar trebuie să-mi păstrez

capul limpede.

— Am găsit „Memoriile” extrem de interesante, spune după o pauză gestapovistul. Sunt lucruri pe care nu le ştiți despre mine, monsieur Vernaud, dar care vă pot schimba viața!

Mă priveşte atent. Îmi dau seama că aşteaptă ceva de la mine şi îngheț pe dinăuntru. Indiferent ce calcule şi-a făcut, porneşte de la o premisă falsă. Reuşesc cumva să par liniştit.

— Mă tem că nu pricep, spun.

Ce vrea de la mine? Cât de departe pot duce şarada asta? Nu mă las însă pradă panicii, nu încă. Dacă m-ar fi considerat duşman, nu şi-ar fi trimis doar şoferul după mine. Trebuie să-l las să creadă c-am intrat în jocul lui, să-l conving să nu mă rețină azi.

— V-am verificat atent, zice Abt. Ştiu că m-ați mințit.

Am dat de dracu’. Cum au putut lucrurile s-o ia razna atât de repede? Strâng din fălci şi încerc să gândesc. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie s-o pun în pericol pe Colette. Dar simplul fapt că a intrat în patul meu i-ar putea schimba soarta. Am greşit ca un începător! Îmi stăpânesc cu greu geamătul. Fără îndoială, Abt şi subordonații săi vor avea timp să mă facă să urlu.

— Trebuie să fie o greşeală, bolborosesc.

— E timpul să dăm cărțile pe față, monsieur Pineau!

Îl privesc tâmp. Numele mi-e cunoscut, dar n-

are nicio noimă să mi-l atribuie mie.

— Ce spuneți, monsieur Abt? bâigui. Sunt Jacques Vernaud şi nu vă mint! Nici prin cap nu mi-ar trece!

Se ridică, se apropie şi mă izbeşte cu dosul palmei peste gură. Nu destul de tare cât să sângerez, suficient cât să mă doară. Simt un vag parfum floral pe degetele lui.

— Țât! spune aproape jovial. Nu-mi insultați inteligența, domnule Pineau! V-ați ras barba, ați scăpat şi de mustață, v-ați vopsit părul în negru. Fişa cu amprentele dumneavoastră a dispărut... Dar astea sunt doar artificii. V-am căutat de la căderea Parisului, şi erați chiar sub nasul meu... Admirabil!

Îmi trânteşte în față o poză. Omul din ea seamănă într-adevăr cu mine, dar poartă o uniformă de căpitan al serviciilor secrete. Cum aş putea să-l conving că nu-s eu, când adevărata mea identitate e imposibil de dezvăluit? Pur şi simplu, nu ştiu ce să spun. Vorbesc aproape fără să gândesc.

— Aici ați dorit să ajungeți de la început. Ce vreți de la mine?

— Aşa mai merge! Ştiam că un om de inteligența dumneavoastră va lua repede decizia potrivită.

Uşa se deschide fără ca cineva să bată, iar Bauer îşi vâră capul prin deschizătură. Privirile noastre se întâlnesc şi Bauer rânjeşte sinistru.

— Ei? întreabă Abt.

— Încă nimic! Dar oaspetele nostru va coopera.

Mă întreb dacă Bauer ştie pentru ce m-a chemat şeful său. Mai că-mi vine să-i zic să-şi păstreze timp şi pentru mine. Când nu-i voi putea oferi informațiile de care are nevoie, Abt mă va da pe mâna lui. Şi, spre deosebire de adevăratul Pineau, eu n-am vreo capsulă de cianură ascunsă pe undeva. Cu acea parte a minții care n-a fost încă invadată de teroare mă întreb dacă sunt prins într-un val de timp. Unii istorici cred că Pineau a fost mâna dreaptă a Pescarului în atentatul cu bombă care l-a ucis pe Hitler. Ciudat e că n-am observat cât de bine semăna personajul acela cu mine. La înfățişare, vreau să spun, eu, unul, n-am crezut niciodată în bazaconii. Pineau, în schimb, a fost considerat capul unei grupări de ocultişti. Dar se spuneau multe despre el, inclusiv că-i plăcea nu doar compania femeilor, ci şi a bărbaților. Toate astea puteau fi doar o parte a acoperirii sale. Tresar la gândul ăsta. Recapitulez tot ce ştiu despre Abt şi tot ce-am discutat de când l-am întâlnit. Să am totuşi noroc? Pot juca o singură carte.

— Nu vă voi oferi informații militare, spun. Oricât mă veți tortura, voi muri înainte să vorbesc. Sunt vechi oricum. Dar ştiți, bănuiesc, despre celelalte preocupări ale mele…

Abt rânjeşte larg.

— Pe moment, tocmai asta mă interesează!

Respir uşurat, fără să mă ascund. Am o memorie

fotografică şi, măcar la o primă discuție, pot debita destule inepții din cărți care nu s-au păstrat până în vremea lui Abt. O să-l mulțumească, sper.

— Vă stau la dispoziție, murmur. Dar putem discuta altundeva? Clădirea asta pute a moarte.

Abt se uită lung la mine şi mă întreb cât mă va costa îndrăzneala mea. Acolo unde m-a lovit, îmi simt pielea fierbinte. S-ar putea şi să se umfle.

— Păi, nici n-aveam de gând să vă țin aici! spune jovial obersturmführerul. Cercetările mele trebuie să rămână secrete. Pentru ceilalți, sunteți doar un anticar. Despre restul, îi raportez direct lui Himmler.

Uşurința cu care mi se destăinuie mă face să cred că sunt deja condamnat. Deşi nu-mi place nimic din ce aud, dau aprobator din cap.

— Puteți să plecați, zice aproape regal Abt. Voi trece diseară pe la anticariat. Am o listă întreagă de întrebări pentru dumneavoastră. Să nu credeți că sunt un neofit însă…

Deci e antrenat în prostia asta cu ocultismul cu mult dinainte să mă cunoască. Un amănunt pe care istoria oficială nu-l pomeneşte. Bun! Nu trebuie să-mi fac reproşuri că i-am stârnit interesul pentru supranatural. Restul nu contează, până diseară voi fi departe.

— Sunt sigur că voi avea răspunsuri pentru dumneavoastră, murmur.

Abt rânjeşte la fel de binevoitor ca un şarpe cu clopoței.

— Văd că ne înțelegem de minune, monsieur! Câțiva dintre oamenii mei vă vor asigura protecția, dar nu vă vor stânjeni. Vom avea o colaborare fructuoasă.

N-am replică pentru asta. Gestapovistul e sigur că m-a prins în capcană şi e mai bine aşa. Mă ridic, iar Abt îşi drege cu efect glasul. Ştiam eu că mai are o surpriză urâtă pentru mine!

— Băieții nu vor obiecta nici dac-o vizitați pe blondină. Colette, nu? Bună bucățică, dar cam nebunatică. Drept semn al bunăvoinței mele, am închis ochii la micul ei trafic de jidani. Câți a ajutat până acum să fugă? Douăzeci? Bauer tocmai voia s-o aresteze. Vede în asta o sfidare la adresa autorității noastre, dar l-am convins că-i doar o afacere. Şi se va opri aici!

Îmi simt genunchii înmuindu-se. Bălmăjesc o aprobare, iar Abt mă însoțeşte spre uşă.

— Capul sus! îmi zice. Forțe puternice au pus în scenă întâlnirea noastră, *mon* ami! Sunt sigur c-o simțiți.

Surâd mânzeşte. Au existat zvonuri ciudate despre motivul pentru care Pineau a părăsit, în ’38, serviciile secrete. Oficial, a suferit o depresie, însă unii au spus c-o luase razna, pretindea că are viziuni despre o nouă ordine mondială. Dar cine ştie pe unde-o fi ticălosul acum? Urma i s-a pierdut dinaintea capitulării.

Când ajungem în fața uşii, mă las în voia unei bucurii laşe, de care nu mă credeam capabil. Ieşim

însă pe coridor şi un urlet se aude din biroul de vizavi. Înțepenesc în vreme ce vocea de bărbat se pierde într-un horcăit care-mi face dinții să clănțăne. Abt pare să se distreze la vederea tulburării mele.

— Scuze pentru asta! Amicul Bauer e plin de zel. Nu-i place când clientul e încăpățânat.

Nu-i răspund. Mi-a rămas destulă stăpânire de sine ca să-mi dau seama că totul e un spectacol pentru mine. Mă urnesc greu, dar Abt mă prinde de cot.

— De fapt, zice, de parcă tocmai i-ar fi venit ideea, nu vreți să vedeți dacă a folosit vreo sugestie din manuscrisul nostru?

Nu e o sugestie, ci un ordin. Ştiu de ce vrea să intru. Ca să văd cum se putea sfârşi discuția asta matinală. Aşa că îmi vâr capul pe uşă, cum făcuse teutonul mai devreme, şi încerc să rămân calm în fața priveliştii de abator. Dar nu degetele însângerate, fără unghii, ale bărbatului prins de masă mă fac să-mi muşc buzele, ci chipul lui. Ştiu cine e. Reuşesc totuşi să rostesc un „la revedere” decent. Măcar am norocul ca Bauer să nu se uite la mine. E prea ocupat să ia pulsul prizonierului.

— La dracu’! urlă Bauer şi izbeşte cu pumnul în masă. Aşa repede?

Iese din camera de tortură, izbindu-mă cu umărul, şi se opreşte abrupt în fața şefului său.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Abt.

Evident, ieşirea subordonatului nu făcea parte

din scenariu. Profit de enervarea lui ca să-mi revin din şocul recunoaşterii.

— A murit, spune Bauer. Inima trebuie să-i fi cedat… N-a zis nimic, ticălosul!

Abt se încruntă. Nu-mi dau seama ce l-a supărat mai tare, eşecul interogatoriului sau faptul că Bauer l-a recunoscut în fața mea.

— Fritz! zice sonor Abt.

Şoferul apare din capătul holului.

— Condu-l pe monsieur Vernaud înapoi la anticariat. *Au revoir, mon ami!*

Îngaim un salut şi-i întorc spatele. Totul s-a schimbat într-o fracțiune de secundă. Uşurarea mi-a pierit ca suflată de crivăț şi, în timp ce maşina străbate străzile Parisului, mă gândesc la un singur lucru. Dacă Pescarul a murit, pe cine va salva Colette? Şi, mai ales, cine-l va ucide pe Hitler?

Abt ştie despre Colette, aşa că la prânz închid anticariatul şi mă duc direct la patiseria ei. Nu ştiu ce altceva să fac, iar istoria a luat-o deja razna într-un mod ireparabil. Identific destul de uşor agentul care mă urmăreşte, dar nu încerc să scap de el. Intru în patiserie cu pasul sigur al cuiva care vrea doar să-şi cumpere o brioşă, deşi în mintea mea s-a dezlănțuit tot iadul. Măcar la ora asta babele şi copiii îşi fac siesta.

Colette tresare când mă vede. Pune pe uşă semnul de ocupat şi-mi face semn să intru în

salonul pentru degustări. O urmez ascultător. Încă nu ştiu ce-am să-i spun, dar ea sigur îşi dă seama că sunt zguduit. Instinctul mă face să intru în rolul pe care mi l-am asumat deja.

— Cine eşti de fapt, Colette? întreb aspru.

Mă priveşte lung. E adorabilă, iar eu mă simt stângaci, prost şi furios.

— Ce vrei să spui, dragule? mă întreabă cu aparentă nepăsare.

— M-ai înțeles bine, Colette. Cine eşti?

— Dar ştii cine sunt! Superba ta cofetăreasă. Nu asta mi-ai şoptit la ureche când făceam dragoste? Sunt o femeie căreia îi place să-şi îndulcească semenii.

— Şi să dezbrace bărbații.

Îşi întoarce obrazul ca de la o palmă. N-a fost frumos ce-am făcut. Nu trebuie să-mi transfer furia pentru toată zăpăceala asta asupra ei. Nu e vinovată că istoria e altfel decât o ştiam. Că eu am schimbat-o, măcar în parte.

— Iartă-mă! spun. Dar lucrurile au luat-o razna şi trebuie să ştiu de ce te interesează discuțiile mele cu ü!

Am petrecut câteva ore întrebându-mă dacă n-a făcut şi ea aceeaşi confuzie ca Abt. Dacă nu m-a primit din cauza ei în pat. Şi ce-ar însemna asta. Pentru mine, nu pentru istorie.

— Ți-am zis deja!

— Colette, nu mă lua de prost!

Am ridicat glasul şi asta îi face ochii să

strălucească rece doar pentru o clipă. Apoi surâde dulce.

— Bine. Dă-mi şi mie o ţigară!

Îi întind pachetul. Ia ţigara, o aprinde, dar nu trage din ea.

— Îmi ceri să am încredere în tine, Jacques, murmură, dar e foarte periculos. Pentru amândoi.

Ridic din umeri. Aş vrea să ştie cât ne asemănăm în privinţa asta, dar nu-i pot povesti nimic.

— Trăim într-un oraş ocupat, zic. Pericolul ne înconjoară, Colette. Urăsc să fiu mânuit ca o păpuşă, dar exact în situaţia asta am ajuns! Şi nici nu ştii cât de puţin timp avem!

Colette stinge ţigara într-o farfurie de parcă ar vrea s-o distrugă. Nici nu se uită la mine. E clar, n-o să-mi spună nimic! Trebuie să schimb macazul.

— Abt m-a chemat la el azi-dimineaţă, zic după o pauză destul de lungă. Un om de-al lui mă urmăreşte de atunci.

Îmi aruncă o privire asasină.

— Şi ai socotit nimerit să vii aici şi să mă iei la întrebări?

Sigur că, din punctul ei de vedere, am făcut o imprudenţă uriaşă. Dar încep să-mi dau seama că şi altceva o apasă. Continuu ca şi cum n-aş fi auzit-o.

— Vrea să-l ajut, dar într-un fel care n-are cum strica nimănui, mormăi. Crede că mă pricep la... ocultism.

Sprâncenele lui Colette se ridică uşor. Pare chiar să înțeleagă mai multe decât mine.

— Şi te pricepi?

— Oarecum. I-am promis că voi face tot ce-mi va cere, însă aş putea fugi. Dar nu vreau să te pun în pericol…

Colette pufneşte.

— Atunci, ce cauți aici? Mai ții minte cum ziceai c-ai muri înainte să-mi faci cunoştință cu el?

Mă înfurii cu adevărat.

— Oricum ştie despre tine! strig. Şi despre afacerile tale cu jidani. De ce n-ai fost mai atentă?

Îmi muşc buzele şi mă opresc. N-are rost să ne certăm, ce-i făcut e făcut. Colette se lasă să cadă pe scaun. Pentru prima oară de când o cunosc, o văd înfricoşată.

— Nu te teme! spun. Te pot ajuta.

Adevărul m-a lovit cum am ajuns acasă. Dacă soțul ei a murit, Colette nu va mai fi ucisă în atacul asupra sediului Gestapoului. Nu mint când îi promit o cale de scăpare, cel puțin pentru moment. Dispariția mea poate însemna şi falsa ei moarte. Am în buzunar acte false şi bani pentru ea, dar trebuie să ne mişcăm repede.

— Mulțumesc! zice disprețuitor Colette. Mă simt mult mai liniştită, ştiind cât de curajos eşti!

Insulta ei mă doare mai tare decât palma lui Abt, fiindcă e, în mare parte, adevărată.

— Ce voiai să fac? şoptesc. Să-l las să mă tortureze întâi? Oricum n-aş fi rezistat.

— Eu n-am de gând să-mi vând sufletul diavolului! spune Colette. Nu te cred că vrei să fugi! De când lucrezi pentru el, laşule? Ce vrei să afli de la mine?

Vreau s-o mângâi, dar asta pare s-o înfurie şi mai mult. Mă aştept să scoată pistolul, dar apucă primul lucru care-i cade în mână. E fotografia înrămată de pe poliță, care stă mereu cu fața pe perete. Mă feresc, o adun de pe podea şi o privesc lung. Colette surâde fericită, la brațul unui bărbat. Restul raționamentului meu a fost neiertător. Îi pot descrie în amănunt planul Pescarului, îi pot oferi bomba. O pot condamna din nou. Sunt nevoit s-o fac pentru ca valurile de timp să se oprească.

— L-am văzut pe bărbatul ăsta, şoptesc.

Colette îngheață, cu mâinile încrucişate pe piept.

— E Armand… Unde? Când?

— Azi. La Comandatură. Îl chinuiau… îmi pare rău, draga mea! A murit.

— Cum l-au prins? întreabă Colette cu voce răguşită.

— Crezi că mi-au spus? Dar nu le-a zis nimic… Soțul tău a fost un om foarte curajos!

O privesc neputincios cum îşi acoperă fața cu palmele şi se îndoaie peste masă. Sentimentul urgenței creşte în mine, dar nu-i dau atenție. Aud sunetul a milioane de vieți care se sparg, ca nişte statui de sticlă, sub barosul tăcerii mele. Îmi umezesc buzele şi îmi adun curajul, dar Colette vorbeşte înainte să reuşesc.

— Sunt însărcinată, Jacques.

— Cu mine? întreb prosteşte.

Durerea din ochii ei îmi spune tot ce-ar trebui să ştiu. Până la urmă, Pescarul a fost cel steril, nu ea. Lăsând-o însărcinată, am scufundat oare definitiv corabia trecutului? Felul în care Colette începe să plângă tăcut, fără să se mai uite la mine, e ultima picătură. Mă uit la ceasul de pe perete. Timpul se scurge prea repede. E momentul să-mi iau rămas-bun. Nu pot s-o las în mâinile lui Abt. N-ar crede-o, ar tortura-o ca să-i spună unde sunt până ar ucide-o. Dar nici nu-i pot cere să peticească istoria în locul meu. Brusc, îmi dau seama că, undeva foarte adânc în mintea mea, nu m-am împăcat niciodată cu gândul morții ei. Trag storurile şi fac pregătirile necesare. Am mai înțeles ceva. Colette are în ea acum ceva din ADN-ul meu. Ar putea fi suficient. E o nebunie, dar nu mai mare decât cele pe care le-am declanşat deja. Sunt gata la țanc. Scot cronoportorul din buzunar şi i-l aşez în jurul încheieturii. Se închide singur. În fine, Colette se uită la mine.

— Ce-i asta? şopteşte.

— Un ceas, zic.

Pare prea sfârşită ca să-mi arunce o insultă în obraz.

— Nu merge, spune. Acele se mişcă invers.

N-am cum să-i explic totul în mai puțin de un minut. O sărut scurt.

— Te iubesc, să ții minte asta! îi spun. Ai grijă de tine! Şi de el. O să ți se pară totul nebunesc, dar ai să te obişnuieşti. Ai să ştii c-am făcut ce trebuia.

Mă priveşte cu ochi mari. Trec o altă adresă în memoria cronoportorului.

— Jacques, ce vrei…

Se opreşte când vede lumina ferestrei de timp. Nu mă mai întreb dacă de fapt n-o ucid chiar eu. Va ajunge dincolo. Nu se poate altfel! îi văd trupul cum devine translucid, apoi dispare ca şi cum n-ar fi existat vreodată. Vitrinele cofetăriei mai tremură puțin şi apoi totul se linişteşte. Rămas singur, mă holbez la ceasul care bate ora 14. Sunt captiv în trecut, fără putință de scăpare. Sunt prins în plasa gestapovistului Abt, care se aşteaptă să-i devin dascăl într-ale ocultului. Sunt un om mort. Dar poate voi mai reuşi să supraviețuiesc câteva luni. Ar fi suficient pentru ce mi-am pus în minte. E un plan disperat, dar e singurul pe care-l am.

Abt mă priveşte triumfător, peste masa plină cu resturile cinei.

— Totul a fost stabilit, zice. Vine, în sfârşit!

Suntem în salonul apartamentului său conspirativ. L-a închiriat după plecarea lui Colette, iar eu i-am devenit un oaspete obişnuit. Au fost şase luni foarte lungi, care m-au adus până la momentul ăsta. Sunt însă prea amorțit pe

dinăuntru ca să mă bucur ori să mă sperii. Credeam că sunt pregătit pentru marele final, dar încep să mă îndoiesc. Ascult ploaia care răpăie pe pervaz şi-mi dau seama că Abt a rămas singurul meu contact uman adevărat. E ciudat cum omul se poate obişnui chiar şi cu răul absolut.

Amicul meu gestapovist îşi linge buzele, încă privindu-mă. Trebuie să vorbesc, înainte ca tăcerea să capete acea încărcătură ciudată care-mi dă fiori pe şira spinării.

— Parizienii nu l-au văzut niciodată pe Führer, şoptesc. Vor asculta o cuvântare istorică.

Abt chicoteşte. În drumul spre cutia cu trabucuri, braţul lui se atinge întâmplător de al meu. Face asta tot mai des.

— Doar nu crezi c-a venit să ţină un miting la Paris? zice obersturmführerul. Nu, va asigura aici căderea rapidă a Moscovei!

Am senzaţia că se rupe ceva în mine. Mustăciosul a fost ucis cu un dispozitiv exploziv, aşezat într-o maşină, chiar lângă tribună. Mi-am bazat tot planul pe deznodământul ăsta. Abt învârte blestematul ăla de trabuc şi nu pare să sesizeze tulburarea mea.

— Va fi un dineu cu participare selectă, continuă. Şi o trebuşoară neoficială…

Mă mir că a catadicsit să-mi dea explicaţii. A vrut să se laude cu aranjamentele pe care le-a făcut şi care speră să-i aducă şefia Gestapoului din întreaga Franţă. Până acum cinci minute, mă

distram imaginându-mi fața lui când îşi va vedea toate visele de glorie spulberate. Dar se pare că planurile mele s-au dus dracului.

— Minunat! bolborosesc.

Abt îşi aprinde trabucul. Urăsc mirosul lui, fumul care se ridică leneş spre tavan. Îmi întorc privirea de la capătul aprins şi încerc să gândesc. Dineul rămâne singura şansă.

— Voi fi şi eu pe lista invitaților, *mon ami*? întreb.

Stomacul mi se face ghem când privirea gestapovistului poposeşte grea asupra mea.

— Vrei să-i spui Führerului cum mi-am arogat eu toate meritele succeselor noastre? Că tu ai fost omul din umbră, pescarul care ne-a adus zeci de rechini francezi pe masă?

Cuvântul pe care-l foloseşte, la întâmplare sau nu, îmi face inima s-o ia razna.

— Eu n-am făcut nimic, mormăi.

— Nu-ntrece măsura cu modestia, Jacques! Rezistența te-ar face bucăți dac-ar şti. E mai bine să nu te afişezi la dineu.

Are dreptate. Deşi i-am oferit doar sfaturi dezgropate din manuscrise pierdute, am destul sânge pe mâini. Poate chiar mai mult decât Bauer. Nu ştiu cum de s-a întâmplat asta, dar ritualurile au avut rezultate remarcabile. Câteodată, când n-am somn, îmi analizez vorbele, descoperind îngrozit printre ele crâmpeie din informațiile memorate înainte de călătorie. În ultima vreme,

mi-e greață să mă uit în oglindă.

— De data asta, Führerul îmi va oferi tot ce-mi doresc, şopteşte visător Abt.

— Eu nu vreau nimic de la el, spun. Doar să-l văd.

Abt mijeşte ochii şi obrajii încep să i se înroşească. L-am mai văzut schimbându-se aşa la față când a aflat că iubita mea s-a sinucis, aruncând în aer o clădire întreagă. După ce şi-a vărsat nervii pe mine, m-a obligat să privesc bucățile de carne rămase, să ating verigheta plină de sânge închegat şi pantofii scorojiți. A fost destul de rău, dar dacă Abt ar fi ştiut că era doar ultima ispravă a multiplicatorului, cred că mi-ar fi smuls capul cu mâinile goale.

— Nu! spune obersturmführerul. Ştii ce se întâmplă când mă-nfurii. Nu mai insista!

Tonul său nu-i doar amenințător, ci şi definitiv. Îşi scutură trabucul aprins spre mine, iar eu simt că mi se surpă podeaua sub picioare. Trebuie să ajung în fața mustăciosului! E singura mea şansă. Mi-am vândut sufletul pentru asta. Mă uit în ochii gestapovistului şi-mi dau seama că am nevoie de un moment de nebunie temporară. Îmi scot încet sacoul şi-mi desfac unul câte unul nasturii de la cămaşă. Transform totul într-un adevărat spectacol când ajung la pantaloni. Abt se holbează la mine. Pentru prima oară, l-am lăsat fără replică.

Până să-mi dau timp să mă răzgândesc, sunt doar în chiloți. Îi întorc spatele teutonului şi

păşesc spre perete. Mă reazem de el, cu mâinile şi picioarele cât mai depărtate. Am mai trecut prin asta. Dar atunci m-a silit s-o fac, după ce m-a întrebat urlând dacă sunt trădător sau doar prost. Cicatricea de pe spinare începe să mă înțepe. Acolo şi-a stins trabucul Abt. Atunci am țipat şi-am leşinat. Acum aproape că-l invit să mă rănească încă o dată. Cel mai greu e să nu-mi întorc ochii spre el. Auzul îmi spune că a rămas în fotoliu, dar uneori se mişcă mai uşor decât o pisică.

— Termină cu prostiile! şopteşte Abt.

Nu-mi spune să mă îmbrac. Mă răsucesc lent şi văd ochii lui cum hoinăresc pe trupul meu, mai strălucitori decât de obicei. Ar trebui să fiu mulțumit, i-am captat atenția.

— Vino-ncoace, Jacques! zice moale Abt.

Mi s-a pus un nod în gât. Am de ceva vreme o bănuială despre dorința lui tulbure, chiar dacă, poate, nici n-o recunoaşte pentru sine. Bauer sigur nu ştie nimic. Greața se luptă în mintea mea cu teama că fac o eroare monumentală. Mă apropii de Abt şi-mi dau seama că răsuflă greu. Nu mă întind după hainele pe care le-am aruncat pe podea, ci rămân în fața lui. Nu ştiu cum să procedez, cât de departe să merg fără să stric totul. Trebuie să risc, dar ultimele rămăşițe din ce eram se răzvrătesc. Îmi spun că Bauer ne-ar împuşca bucuros pe amândoi pentru asta, iar Abt o ştie prea bine. Indiferent care-s poftele tale ascunse, nu ajungi şeful Gestapoului parizian cedându-le.

Abt îşi desface uşor pulpele şi eu înaintez în spațiul dintre ele.

— Nimeni nu ne poate îndepărta, şoptesc. Niciodată nu i-aş cere asta nici Führerului, nici altcuiva! Sunt al tău.

Mă face să mă las în jos şi mă sărută pe gură, cu o vigoare care mă ia pe nepregătite.

— Hai în dormitor! şopteşte când în sfârşit se desprinde de mine.

Îşi leapădă hainele pe drum, iar eu mă îngrozesc de ce am stârnit şi încerc să-mi potolesc stomacul. Să dau înapoi acum ar fi o greşeală şi mai mare. Următoarele minute sunt cele mai cumplite din viața mea. Noroc că Abt e prea înfierbântat ca să-şi dea seama de ce tremur, iar gemetele sale guturale astupă icnetele mele căznite. Termină repede şi se ridică să-şi toarne vin. Folosesc răgazul ca să-mi produc o erecție rapidă printr-un truc de presopunctură, amintire dintr-o altă călătorie. Oricât de sordid e, ar fi bizar să nu am nivelul entuziasmului ridicat. Îl cred pe Abt în stare să verifice.

— Întinde-te pe spate! îmi zice gestapovistul când se întoarce cu paharul doar pe jumătate plin.

Am anticipat corect. Îl ascult şi se trânteşte într-o rână lângă mine. Soarbe din vin şi plescăie. Pare să se simtă la locul lui în aşternut cu un bărbat. Nu face eforturi să se acopere, deşi, slavă Domnului, încă nu-i gata să repete gimnastica de mai devreme. Îmi spun că nu-i prima oară când se

angajează într-o relație interzisă. Încă un amănunt important pe care istoria l-a trecut cu vederea! Se linge pe buze şi mă atinge deloc sfios. De data asta, ne uităm unul la altul. Nu pot doar simula dorința, trebuie să fie adevărat. Mă cufund în amintirea lui Colette în vreme ce Abt îşi foloseşte din plin mâinile pe mine. Funcționează, în ciuda durerii pe care mi-a provocat-o neamțul, a scârbei pe care încă o simt. După o vreme, încep să gem.

— De ce vrei să-l vezi pe Führer? şopteşte Abt, fără să se oprească.

Patima se amestecă în ochii lui cu viclenia anchetatorului.

E greu să minți când creierul ți-e împâclit de plăcere. Aproape că-i mărturisesc planul meu.

— E omul... de la răspântia... istoriei. Totul începe şi se... aaa... termină cu el. Vreau... aaaah... Să-i strâng mâna. Să-i simt... energia...

Înghit la timp cuvântul cel mai important. Topindu-se, iar odată cu ea şi istoria intrând în matca ei. Abt se opreşte abrupt şi se ridică în şezut.

— Termină tu! zice.

Asta şi fac, încă uitându-mă la el. Mai târziu o să-mi fie ruşine pentru toate astea, dar acum doar mă las în voia trupului meu. După ultimul meu spasm, Abt surâde şi începe să-şi adune hainele. Se îmbracă precis şi rapid, ca un militar de carieră. Amantul pervers a dispărut cu totul. Mă

întreb câți conaționali a trimis în lagăre sau în fața plutonului de execuție pentru că aveau aceleaşi gusturi sexuale ca el. Simt nevoia să-l lovesc şi eu, măcar o dată, dar îmi dau repede seama că aşa nu reuşesc decât să-mi pun bețe-n roate. Nu voi strica totul pe final! Am făcut ce era necesar. Şi o voi face din nou, dacă mi-o va cere. Dar, pe toți sfinții, nu în noaptea asta!

— Bine, spune Abt.

Rămân în pat, cu inima bătând nebuneşte. Mă simt ca o cârpă din toate punctele de vedere, dar ştiu că rânjesc stupid, aşa cum se şi aşteaptă Abt. Teutonul mă mângâie uşor pe obraz.

— Ai să ai un loc la dineu, *mon ami*, zice. Ştii ce-ai păți dacă s-ar afla despre seara asta, nu?

Îi prind degetele şi i le sărut, de data asta cu recunoştință neprefăcută. Dar după ce mă lasă să plec, petrec două ore spălându-mă, vomitând şi plângând ca un copil, fără să-mi mai pese că-l pot asasina pe Hitler.

Stau în fața ruinelor scorojite ale patiseriei. De ce pierd timpul tocmai aici, când mă mai desparte doar o zi de final? N-am ce vedea, de la ce să-mi iau rămas-bun. Sunt doar nişte cărămizi arse şi o veche îndoială. Chiar a funcționat? Totuşi, o urmă de satisfacție veche mă străbate. Am calculat perfect forța exploziei. A distrus patiseria, dar a spart doar geamurile anticariatului şi ale celorlalte clădiri. N-am vrut să le fac rău vecinilor. Chicotesc

scurt. Păcat că n-am avut aceeaşi grijă şi pentru cele câteva zeci de membri ai rezistenței care au ajuns în fața plutonului de execuție! Câte valuri de timp am provocat contribuind la prinderea lor? Îmi tot spun că erau sacrificii necesare pentru a îndrepta cursul istoriei, că şi eu, la rândul meu, voi face pasul când va trebui. Că am îndurat deja destule orori… Dar nu-i chiar aşa de simplu.

Ştiu de ce m-am oprit, în miez de noapte, lângă ziduri prăvălite. Fiindcă şi eu sunt doar o ruină a ceea ce am fost cândva. Nimeni nu e vinovat pentru asta, doar eu. Când mi s-a stricat cronoportorul, am crezut că pot jongla cu micile întâmplări ale unei vieți pasagere, că le pot filma, că pot trişa istoria. Iar ea mi-a fixat un preț mare, din care am plătit abia avansul. Caut fără să vreau arma cu laser în buzunar. Arată ca un stilou. Când am cerut un asemenea model, nu m-am gândit c-o voi folosi pentru un asasinat politic. Îmi aduc aminte, c-un oftat scurt, c-am lăsat-o pe noptieră. A trebuit să-i pregătesc şi ei nişte setări speciale. Nu vreau să rămână în urma mea nicio dovadă că vin din alt secol.

Măcar e ultimul lucru care mi-a rămas din viitor. Trusa medicală s-a epuizat, cu ajutorul lui Abt. Amintirea ultimei noastre întâlniri mă face să privesc repede în spate. Nu e nimeni. O alung cât de repede pot. Ce-a fost a fost! Mâine, mai degrabă diseară, îl voi ucide pe Hitler. Voi avea avantajul surprizei şi al uneltei potrivite. Pe cine ar face

suspicios un stilou? Nu-mi fac griji că nu voi reuşi să-mi extermin ținta, ci mai degrabă pentru partea a doua a planului. Dar nu mă gândesc nici la asta deocamdată. Ascult încordat, dar dinspre ruine nu se aude niciun sunet. Încet, mă pun în mişcare. Mă încearcă un vag sentiment de dezamăgire, de parcă aş fi crezut că voi primi tocmai aici un semn de încurajare de la Colette.

E o prostie, desigur. Dacă a ajuns într-o singură bucată acolo, dacă nu şi-a pierdut mințile din cauza şocului temporal, a fost preluată de autorități. Având în vedere isprăvile mele, îmi închipui că n-o vor scăpa din gheare niciodată. Dar îi vor asigura confortul, măcar de asta nu mă îndoiesc. Mă întreb ce crede acum despre mine. Mă condamnă pentru c-am mințit-o? Pentru c-am aruncat-o într-o lume necunoscută? Măcar ştie că nu sunt colaboraționist. Mă corectez cu un surâs amar. Că nu eram atunci când am pus la cale fuga ei în timp. Îmi dau seama că mi-e imposibil să-mi imaginez reîntâlnirea noastră. Nu că m-ar aştepta altceva, în viitor, decât o pereche de cătuşe. Licența mi-a fost retrasă, probabil am şi fost condamnat pentru schimbare de timp. Dar pedeapsa lor nu poate fi mai grea decât cea pe care mi-am stabilit-o singur. Şi aceea e de o mie de ori mai bună decât alternativa de a pica viu în mâinile lui Abt, după uciderea mustăciosului.

Aud zgomotul unui motor şi mă întorc pe trotuarul meu. Trebuie să fie vreo maşină de-a

friților. Numai ei au drept de circulație la ora asta. Vor trece pe lângă mine fără să mă ia în seamă ori cineva îmi va cere documentele? Am permis permanent pentru depăşirea orei stingerii, dar abia m-am putut delecta cu nițică singurătate! De când şi-a făcut pofta cu mine, Abt şi-a retras copoiul.

Maşina e neagră, dar fără fanionul cu svastică. O privesc fără să mă mişc. După ce se va face nevăzută, mă voi întoarce în magazin. Dar în clipa asta, nu vreau să dau impresia că mă tem. Măcar o dată, vreau să țin fruntea sus, chiar dacă-i o prostie. Nu voi avea timp să-mi savurez victoria diseară. Maşina se opreşte în fața mea şi coboară un ins zvelt, brunet, în uniformă neagră.

— Monsieur Vernaud? întreabă.

— Da, spun.

Cine l-a trimis? Abt trebuie să fie prea ocupat acum cu pregătirile ca să-i stea gândul la mine.

— Obersturmführerul Abt vă cheamă. Urcați, vă rog!

Ezit, ceva nu-mi pare în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ordinele mele sunt doar să vă conduc la Comandatură, monsieur.

Nu-l cunosc pe bărbatul ăsta, dar n-am de unde-i şti pe toți acoliții lui Abt. Totuşi, fac un pas înapoi. Nici accentul lui nu-mi place, nici privirea pe care o aruncă în lungul străzii. Ca şi cum s-ar teme de ceva. Teutonilor nu le e frică. Să fie totul

o capcană a Rezistenței? Să fi aflat cine ajută Gestapoul? Gândesc repede. Nu-mi pot permite un eşec, nu acum când sunt atât de aproape. Dar nici să-l înfurii pe Abt nu pot, dacă sunt cumva doar paranoic. Să încerc să intru? Doar am înăuntru o armă!

— Dați-mi voie să-mi iau haina, murmur şi mai fac un pas.

O țeavă de automat mi se înfige în coaste.

— Urcă, lepădătură! îmi şopteşte cineva în ureche.

De unde a apărut? Nu l-am auzit furişându-se! Aşa-mi trebuie, dacă am pierdut vremea cu o criză de autocompătimire. Mă uit în ochii celui în uniformă, încă nevenindu-mi să cred că totul se poate termina aşa. El surâde ciudat. Deocamdată nu am ce face decât să mă supun. Dacă nu m-au împuşcat pe loc înseamnă că vor ceva de la mine. Încă am o şansă. Descopăr că sunt prea optimist la scurt timp după ce urc pe bancheta din spate. Cei doi bărbați se aşază de-o parte şi de cealaltă, iar şoferul demarează imediat.

— A fost uşor, murmură cel care m-a luat prin surprindere. Dar mai bine-l ciuruiam…

Mă întorc spre el şi văd ochi verzi, neclintiți, deasupra unui nas care-a fost rupt şi a unei guri brăzdate de-o cicatrice care se continuă şi pe bărbie. Îl cunosc, chiar dacă el nu mă ştie. Apoi celălalt mă izbeşte în ceafă cu patul unui pistol şi leşin ascultător.

Când mă trezesc, grație unei căldări de apă înghețată, am mâinile legate la spate cu o frânghie care intră binişor în carne.

Capul mă doare de parcă-i gata să plesnească, dar nu mi-au pus căluş. Sunt aşezat în fund, pe podeaua rece a unui beci gol, luminat de un bec chior. În fața mea, insul mascat în friț e aşezat pe un scaun strâmb. Amicul său e rezemat neglijent de perete. Automatul îi atârnă la gât, găleata i-a rămas la picioare.

— N-avem mult timp, mormăie.

— Ştiu asta, Jean, răspunde cu o undă de nerăbdare celălalt. E important pentru Londra! Jumătate de oră va fi suficientă. Avem măcar atât timp.

Dacă i-a spus pe nume lui Jean, pe care toți îl ştiu drept Ceasornicarul, sunt pierdut. Dar migrena e prea puternică şi nu reuşesc să mă sperii. Insul în uniformă îşi aprinde o țigară şi mă pironeşte cu privirea.

— Eu sunt Jacques! spune.

Avem acelaşi nume. Nu ştiu de ce gândul ăsta mă face să râd. Sunt hohote obosite, dar mă ajută într-un fel. Jean drăcuie uşor şi mă izbeşte cu bocancul în coaste, retezându-mi râsul. Tizul meu priveşte impasibil scena.

— Acum putem vorbi? întreabă. Avem multe de discutat.

— Ce vrei? murmur.

Jean zâmbeşte subțire.

— Chiar nu ştii, lepădătură? De unde ai aflat despre băieții noştri?

E mai rău decât credeam, chiar dacă încă nu s-a prins că i-am furat explozibilul. Mă întreb dacă Jean e la fel de priceput ca Bauer şi, mai ales, dacă-i place la fel de mult să provoace durere. Încerc să inventez un răspuns credibil şi-mi dau seama că nu am decât o variantă la dispoziție. O parte din mine se răzvrăteşte. Chiar trebuie să-i mânjesc numele, după toate necazurile pe care i le-am adus? Chiar dac-o fac, mă vor ucide. Strâng din dinți. Sunt dator să încerc.

— Colette, şoptesc.

Jean ridică din sprâncene, dar nu mă loveşte. Se aştepta la răspunsul ăsta, deşi Colette nu ştia locul tuturor pieselor din puzzle. Jacques mă fixează sever.

— Colette era doar un pion, spune rece. Nu minți, amice?

— Ăsta e singurul răspuns pe care-o să-l primeşti de la mine… amice, zic. Iar Colette n-a ştiut că vă trădează. Am păcălit-o. E doar vina mea.

Cineva bate în uşă şi Jean iese din câmpul meu vizual, dar nu înainte de a-mi încerca tăria stomacului cu celălalt bocanc. Descopăr că, deocamdată cel puțin, pot controla durerea. Mi-am învățat bine lecția de la Abt. Respirând greu, îl privesc pe Jacques şi-l văd înseninat.

— Asta o cred, spune aproape jovial şi, cu

stânga, scoate din buzunar un cuțit. Atunci nu prea mai avem ce discuta, nu?

Aş putea încerca să cer milă, să vorbesc despre misiunea care mă aşteaptă, să-i ofer detalii care m-ar duce în fața plutonului de execuție dacă le-ar afla Abt. Dar ştiu că ar fi în zadar. Nu mă vor lăsa să plec, orice le-aş spune. Pentru ei, sunt un trădător. Istorii de balamuc despre călătorii din viitor nu vor şterge niciodată sângele de pe mâinile mele. Ridic din umeri.

— Fă ce vrei!

Jean se întoarce, analizează dintr-o privire situația şi dă tăcut din cap a aprobare. Jacques rămâne la o distanță sigură de mine.

— Ridică-te! îmi ordonă.

O fac destul de greu. Am destule vânătăi şi zdrelituri şi niciun analgezic din viitor ca să le fac să dispară. Ironia sorții mă face totuşi să zâmbesc strâmb. Credeam că nu mai sunt surprize pentru mine. Credeam că am depăşit ce era mai rău, că-mi pot alege sfârşitul. Că voi muri ca un erou. Mă întreb dacă gâdele meu o să-mi taie gâtul sau va folosi pistolul. Nu pare genul de om căruia să-i placă să-şi murdărească mâinile. Am să aflu cât de curând răspunsul.

— Cu fața la perete! spune Jacques.

De data asta ezit. Nu mi-e frică de moarte. Am înțeles că sunt în viață momente mult mai îngrozitoare decât cel al despărțirii de ea. Îmi pare rău că tot ce-am îndurat s-a dovedit pentru nimic.

— Mai ai ceva de zis, amice? întreabă calm tizul meu.

Nu pot schimba situația. Măcar în ultima clipă, n-am să cerşesc. Privesc direct lama.

— Nu, spun şi mă întorc.

Mă holbez la o pată de mucegai de pe perete. Ca ultimă imagine, nu e prea plăcută.

— Credeam c-ai să fii mai vorbăreț, spune Jacques.

Tac şi aştept lovitura. Am devenit priceput la asta.

— Termină-l odată! mormăie Jean.

— Da, e timpul, spune Jacques. Îmi pare rău…

Mă încordez când aud zgomotul împuşcăturii, dar nu simt nici durere, nici nu încep să sângerez. Vine şi bufnitura unui corp care cade, apoi simt răceala metalului pe încheieturi. Rămân țeapăn şi după ce-mi dau seama că legătura a fost tăiată, iar eu încă sunt în picioare.

— Uită-te la mine! şopteşte Jacques.

Mă întorc lent, nesigur pe ce voi vedea. La doi paşi de mine, Jean e chircit pe podea, cu o gaură zdrențuită în frunte.

— L-ai omorât! murmur. De ce?

Cumva, surâsul tizului meu e o copie a ultimelor mele zâmbete. Văd în el doar aceeaşi oboseală resemnată. Ce se întâmplă?

— Din acelaşi motiv pentru care te-am răpit pe tine, tată! răspunde.

Beciul se transformă într-un carusel, dar

Jacques mă sprijină şi mă aşază pe scaun. Atingerea binevoitoare a altui bărbat mă face să icnesc, dar surpriza înlătură greața.

— Ce-ai spus? murmur. Cine eşti?

— M-ai auzit bine! Sunt fiul tău. Şi am venit să te împiedic să-l omori pe Führer. Moartea lui Jean a fost încă o măsură de precauție. Ar fi fost aghiotantul Pescarului şi, după cum te-ai convins şi tu, istoria are un simț bizar al umorului.

Încremenesc. Cum poate şti asta? Încerc să gândesc la rece. Din nou, există un singur răspuns. Doar Poliția temporală are acces la potențialul de timp. Doar ea are autorizația de a interveni, când furtuna amenință să distrugă totul.

— Eşti nebun? strig, cuprins de disperare. Monstrul trebuie să moară! La dracu, a murit deja! Nu fac decât să păstrez cursul istoriei! Habar n-ai ce-am îndurat pentru asta!

M-a luat gura pe dinainte, dar Jacques nu pare mirat. Fiul meu… O piatră uriaşă mi se ridică de pe inimă.

— Ba ştiu, zice apăsat. Şi tu, şi mama sunteți oameni foarte curajoşi. Eroi.

Nu mă bucur să aud cuvintele astea. Deodată, îmi dau seama că Jacques are propriile sale secrete. Alegerile pe care le-a făcut ca să ajungă aici. Ca să-şi împiedice tatăl să salveze milioane de vieți. Enormitatea sarcinii sale mă face să asud cum nu m-a făcut perspectiva torturii sau a morții.

— Şi dacă n-o fac? Ce se va întâmpla?

— Adolf Hitler va muri abia în iarna lui 1943, după bombardamentul nuclear al Berlinului. Tot Stauffenberg va fi succesorul său, dar URSS va avea atunci destule bombe. Pentru asta, Stalin va primi cadou jumătate din Europa.

Îmi acopăr fața cu palmele. Încă mai bine de-un an de război!

— De ce? şoptesc în fine. Ca să continuu, m-am convins că scopul scuză mijloacele. De ce îmi iei chiar şi asta?

Gândul că ştie exact despre ce vorbesc mă împiedică să-l privesc în ochi.

— Fiindcă trebuie ca milioane de oameni să moară, zice alb. Ca să supravieţuiască miliarde.

— Prostii! Doar ştii de unde vin. De când vin... Viața nu era deloc rea!

— Ştiu şi de când vin eu, tată. Şi am văzut molima distrugând totul. Da, ai dreptate! Scopul scuză mijloacele. Şi eu cred în asta.

Tresar.

— Nu înțeleg!

Ridică din umeri şi abia atunci îmi dau seama cât de bine seamănă cu mine.

— Trei sferturi dintre ei erau purtătorii genei, tată. Masa critică de la care au început mutațiile. Generație după generație, dinamitând sistemul imunitar, până când a fost suficientă o răceală... Crede-mă, nu-i altă soluție! Acest curs al războiului e medicamentul nostru. Mă tem că

există încă forțe pe care nu le înțelegem, tată!

Nu vreau s-o fac, dar îl cred.

— Şi acum? întreb. Dacă ne întoarcem acasă, voi fi încarcerat?

Fiul meu îşi fereşte ochii de mine.

— Te-au condamnat la moarte, murmură. Nu ştiu dacă-i doar din cauza a ce-ai făcut. Vezi tu, ai gena, chiar dacă la tine e încă inofensivă. Nu ca la mine…

Mă uit neîncrezător la el. Nu pare bolnav. Îmi ghiceşte îndoiala.

— Sunt în perioada când virusul nu se transmite şi nici nu se manifestă. Dormitează. Mai am, poate, o săptămână. Nici nu cred că m-ar fi trimis, dacă n-ar fi fost disperați.

E prea mult! Mă uit la fiul meu şi mă simt neputincios. Dacă misiunea sa reuşeşte, nici el nu se poate întoarce. De fapt, situația lui e chiar mai rea decât a mea.

— Şi atunci?

Scoate din buzunar un cronoportor.

— Am pregătit ceva în America, pe la 1800. Sigur, va trebui să te abții de la sex…

— Am să fiu mai cast decât un călugăr, şoptesc.

Chiar am de gând să mă țin de promisiune. Îmi întinde cronoportorul, dar nu dă semne că ar avea de gând să-l seteze pe al său.

— Şi tu? întreb.

Râde scurt şi scoate pistolul. Îl fixez îngrozit. Are de gând să se sinucidă.

— Nu! strig. Te rog, nu!

— Ce altceva pot face? Cred c-am moştenit destul din curajul tău, nu doar gena aia blestemată. Ei cred că te urăsc, de aia m-au trimis să te ucid, dar nu-i aşa!

Fiul meu vrea să moară pentru alții. A luat aceeaşi decizie ca mine, dar n-o pot suporta. Mă uit la el cum trage piedica pistolului.

— O îmbrățișare? şoptesc. Prima şi ultima.

Jacques zâmbeşte şi-şi deschide brațele. În timp ce-l cuprind, manevrez iute cronoportorul. Voi îndrăzni o crimă pentru care chiar merit pedeapsa capitală. Mă rog să funcționeze. Teoretic, drumul celălalt e accesibil oricând. Practic, este interzis, dar acolo ar putea fi singura noastră speranță. Jacques simte ceva când fereastra se deschide. Vrea să se desprindă, ne luptăm, degetul lui apasă reflex pe trăgaci şi simt arsura în spate.

Apoi alunecăm amândoi în anul 2600 şi un bărbat pitic ne priveşte cu ochi roşii. Câte un ac ni se înfige în brațul drept.

— În fine, ați ajuns! zice piticul. Vă vom lăsa câteva zile pentru recuperare. Apoi vom discuta despre Pearl Harbor şi despre Oppenheimer.

Îmi permit să leşin. L-am salvat pe Jacques. Trecut sau viitor, restul mai poate aştepta.

Ultimul Reportaj

Sergiu Someşan

Sergiu Someşan s-a născut în 8 decembrie 1954, la Reghin, în județul Mureş. Este scriitor român de science-fiction şi fantasy. Bibliografie selectivă: *Să n-o săruți pe Isabel* (Arania, 2000), Carte *de magie* (Arania, 2001), *Cadouri de Crăciun* (Karmat Press, 2003), *Aproape îngeri* (Cartea Românească, 2004), *Numărul fiarei* (Vremea XXI, 2004) şi o carte cu o prezentare grafică deosebită (coperta îmbrăcată în catifea!), *Poiana îngerilor* (2004); *Şapte flori erotice* (2006) şi antologia în limba engleză *De Not Kiss Isabel* (2008). Este prezent şi în antologia *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Press, 2012). Postat inițial integral pe internet, romanul *Apocalipsa după Ceauşescu* (Vremea, 2012) este debutul unei trilogii din care vor mai face parte *Apocalipsa după Virgil* şi *Apocalipsa Omului-oglindă.*

Nu sunt misogin. Îi pot aduce drept martori pe toți prietenii mei că iubesc femeile la fel ca oricare alt bărbat. Mă rog, poate ar trebui să precizez că aşa le iubeam până să apară Laura în viața mea. Acum sunt însă pe cale să devin cel mai convins misogin în viață. Este incredibil cum se poate ca o femeie care arată atât de bine să fie atât de rea, iar o bună parte din răutatea asta să şi-o reverse asupra mea. „Cine se tachinează se iubeşte”,

obişnuiau prietenii mei să-mi spună în glumă, după ce asistau la câte o dezlănțuire de furie din partea ei, la care eu înghițeam în sec şi număram încet până la zece. A scăpat cu mutrița aia drăgălaşă nepocită numai pentru că eu număram *de foarte multe ori* şi rar până la zece. Când am observat că nici asta nu mă mai ajută, că terminam număratul şi aveam degetele încleştate ca şi cum aş fi strâns în mâini, cu toată puterea, delicatul ei gât, m-am adresat şefilor.

— Nu se poate, mi-a spus ferm directorul de programe. Formați o echipă perfectă. Ştiu că e o tipă dificilă, dar încearcă să te adaptezi şi să te obişnuieşti, pentru că telespectatorii pur şi simplu o adoră!

M-a dat afară din birou şi mi-a mărit salariul cu zece la sută. De parcă banii ar rezolva totul…

Povestea a început cu peste doi ani în urmă, când, la îndemnul unor prieteni, am dat şi eu Testul. Era la modă ca, după câte-un chef, o gaşcă de prieteni să între într-un centru de testare şi să dea Testul. Îl făceau degeaba, chiar dacă era gratuit: dintr-un milion de oameni, abia dacă-l treceau doi, maximum trei inşi. Nu ne-a venit să credem când rezultatul meu a ieşit pozitiv, aşa cum nu le-a venit să creadă nici tehnicienilor, care l-au repetat imediat. Tot pozitiv a ieşit, aşa că toată gaşca a vrut să ne întoarcem la bar şi să sărbătorim norocul care dăduse peste mine. Avertizat prin canale obscure, a apărut patronul

postului de televiziune Procronos. Cu vorbe meşteşugite, a procedat în aşa fel, încât la bar să meargă numai prietenii cu consumația sponsorizată suficient de bine pentru ca amicii mei să uite şi de ei, nu numai de mine.

În aceeaşi seară, aveam contractul cu Procronos semnat şi deveneam mai dependent de Laura decât dac-aş fi fost legat de ea printr-o căsătorie catolică. Asta pentru că, după primul reportaj făcut împreună, Laura, care, între noi fie vorba, avea un salariu de vreo zece ori mai mare ca al meu, le-a spus şefilor:

— De acum încolo, numai pe el îl vreau!

Şi pe mine m-a avut!

Uneori, regretam ziua când se adusese prima oară pe Pământ mixodina. La început, ciuperca fusese comercializată în cantități mici, drept un drog ca alte droguri, care stârnea vise extraordinar de realiste, petrecute întotdeauna în trecut. Problema este că, fiind adus prin contrabandă de pe planeta Asturias, era destul de puțin şi de scump. Cei care l-au folosit prima dată au jurat cu mâna pe inimă că visul nu era numai realist, ci devenea de-a dreptul realitate. Cererea era atât de mare, încât, în numai doi ani, substanța activă din ciupercă a fost produsă pe cale sintetică, aşa că numărul celor care experimentau drogul s-a înmulțit în progresie geometrică. Încă doi ani şi unul dintre cei care-l foloseau a avut un vis în timp ce era pe fotoliul din propria-i sufragerie. Înainte

de a-l lua, se culcase pe spate, iar pe piept îşi aşezase un aparat de fotografiat. În vis, i s-a părut că are aparatul foto la el, aşa că a făcut mai multe fotografii şi, uite aşa, s-au dezvăluit lumii întregi primele fotografii cu Troia în flăcări. De atunci, a început o întreagă nebunie, urmată imediat de o la fel de cumplită dezamăgire: abia doi-trei oameni dintr-un milion reuşeau să aducă fotografii sau filme din trecut. Şi nici ei într-un mod stabil şi constant, aşa că, văzând performanţele mele, nici nu-i de mirare că Laura m-a preferat dintre cei zece crononauţi – aşa ni se spunea – pe care-i avea televiziunea Procronos.

Eu sunt convins că Laura era conştientă de fragilitatea poziţiei sale şi, din cauza asta, încerca mereu să mă împingă pe o poziţie inferioară, pentru a ieşi ea în evidenţă. Oricum, e cert că nici ea nu mă suferea. Pentru a rămâne în acelaşi vis cu mine, trebuia ca, atunci când îmi era administrată mixodina, să fim în contact fizic, aşa că eu eram aşezat pe un fotoliu, iar lângă mine, pe un fotoliu asemănător, stătea Laura. Amâna până în ultima clipă să-mi atingă mâna, astfel că, odată, ne-am trezit în vise diferite. Adică în aceeaşi perioadă istorică, dar în locuri diferite. A fost cel mai plăcut reportaj din toată cariera mea, chiar dacă nu a fost transmis niciodată.

Primul reporta) l-am făcut tot la Troia şi am rămas uimit în faţa frumuseţii reale a Elenei. Niciuna dintre actriţele care-au interpretat rolul ei

în filmele contemporane nu se apropia nici pe departe de frumusețea sa. Am ajuns exact când terminase de făcut dragoste cu Paris şi avea buzele puțin răsfrânte de un zâmbet abia început, de femeie care ştia ceva mai mult decât tot restul oamenilor la un loc. Am uitat de Laura, care vorbea lângă mine, şi m-am concentrat pe fața Elenei, care stătea tolănită ca o pisică mare, cu ochii închişi. Şi, în timp ce Laura spumega că nu o filmez pe ea, iar eu eram pierdui în admirație, Elena a deschis ochii mari şi am avut o clipă impresia că mă priveşte drept în față. Era să scap camera din mână şi am întors-o repede spre Laura. Fătuca perora despre destrăbălarea acestei frumuseți antice care-a provocat, prin depravarea ei, atâtea suferințe şi victime. Mie mi s-a părut doar superbă şi inocentă, dar se pare că Laura a observat privirea admirativă pe care i-o aruncam frumoasei adormite, pentru că a încheiat sarcastic:

— Oricum, se pare că în timpul cuceririi Troiei, Elena a fost violată de tovarăşii de luptă ai soțului încornorat. Promitem telespectatorilor să revenim cu un reportaj de pe durata asediului, în care să le arătăm cum era pedepsit dezmățul în lumea antică…

Mi-am oprit în barbă înjurătura pe care-am vrut să i-o arunc, de frică să nu fie înregistrată de microfonul sensibil al camerei. Ce nu ştia Laura era faptul că orice crononaut cât de cât priceput –

şi eu eram, fără falsă modestie, printre cei mai pricepuți – putea să-şi dirijeze călătoria dacă nu la secundă, atunci aproape la minut, astfel că, oricât am mai căutat apoi scene erotice cu Elena, n-am mai găsit niciuna. În zadar tuna şi fulgera Laura, pentru că în țara orbilor chiorâi sunt împărați, după cum obişnuiam noi, crononauții, să-i minimalizăm între noi pe reporterii care luau tot caimacul.

Asta nu înseamnă că nu o vizitam când eram singur. Fiind profesionist, aveam acces la cea mai bună sursă de mixodină, astfel că am început să iau tot mai multă, pentru a rămâne cât mai mult în preajma Elenei. La două doze standardizate, puteam rămâne mai mult de o oră. Făcusem o obsesie pentru ea şi, la un moment dat, am luat cu mine un trepied cu ajutorul căruia am fixat camera de filmat asupra chipului minunat al Elenei. Apoi, profitând de faptul că Paris lipsea, m-am apropiat de ea şi am sărutat-o. Pe înregistrare se va vedea exact ca un sărut adevărat – ce conta că eu aveam să sărut doar aerul! Spre surpriza mea, am simțit nişte buze calde, moi şi înmiresmate care se deschideau primitoare. A deschis şi ea ochii, m-a îndepărtat o clipă, apoi m-a cuprins iarăşi în brațe, murmurând ceva din care am înțeles numai: „Ares, Ares.” Cu reflectorul din frunte şi cu toți acumulatorii şi aparatura agățată de mine, poate că i-am părut Ares, zeul războiului Bănuiesc că voia să mă atragă de partea

lor în război, dar eu am simțit atunci doar că cea mai frumoasă femeie din lume mă strânge la piept. M-am trezit năuc, în sufrageria mea, strângând în mână camera şi trepiedul, şi am încercat să-mi explic ce s-a întâmplat. M-am uitat la ce înregistrase camera, am vrut să şterg, apoi m-am răzgândit şi, în timp ce mă plimbam de colo-colo prin încăpere, ochii mi-au căzut pe dozele cu mixodină: pe ele scria mare, cu roşu, că în aceste fiole concentrația era dublă! Scria, dar eu, la gândul că aveam s-o văd pe Elena, nu citisem absolut deloc ce scria acolo, astfel că îmi injectasem PATRU doze, lucru pe care nu-l mai făcuse nimeni până acum. Cineva încercase odată trei doze standard, dar era şi acum în comă, ținut în viață doar de aparate. Eu luasem patru şi nu aveam nimic, nici măcar o uşoară stare de amețeală. Starea de euforie era dată mai ales de faptul că făcusem dragoste cu Elena. Elena din Troia, bineînțeles. Dar mai ales pentru că aflasem că la patru doze mă puteam şi materializa, nu numai călători în trecut, ba, mai mult, organismul meu rezista cu succes acestei cantități. Pe de altă parte, am observat că se materializa în trecut orice obiect, probabil şi orice ființă pe care o atingeam în timpul călătoriei.

Exact atunci mi-a venit şi ideea. Minunata idee care avea să mă scape definitiv de Laura şi de fandoselile ei.

A doua zi, i-am prezentat directorului de

programe ideea mea, periată şi parfumată ca să dea bine: un reportaj la curtea lui Harun al-Rashid! De data asta, o solicitam eu în mod expres pe Laura, pentru că numai ea ar fi fost în stare să prezinte, cu farmecul său inegalabil, opulența de la curtea califului.

Directorul a aprobai reportajul fără nicio bănuială, mormăind în barbă că se bucură când angajații lui se înțeleg bine şi conlucrează spre binele mers al postului.

Nici nu bănuia el cât de bine aveam să conlucrăm, astfel că am fugit acasă, unde-am răscolit tot ce aveam la îndemână în bibliotecă, pentru a afla cât mai multe despre Harun al-Rashid şi epoca lui.

A doua zi, când ne-am aşezat pe fotolii, m-am bucurat că Laura avea pe ea doar o fustiță sexy care avea să-mi uşureze foarte mult misiunea. Eu căram în geanta cu acumulatori şi o haină lungă din lână, care – la o adică – putea trece drept burnuz, la o privire fugară. Când a venit tehnicianul să ne injecteze dozele, eu i-am dat o fiolă fără inscripții, aranjată de mine ca să încapă în ea patru doze, şi, în numai cinci minute, ne-am trezit în interiorul unui palat care speram a fi al lui Harun al-Rashid. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi îmbrac burnuzul peste hainele obişnuite. Al doilea, să leg mâinile frumoasei Laura cu cablul de la microfon. A fost atât de uimită de gestul meu, încât a început să se

împotrivească doar când era deja prea târziu. Țipetele ei au atras imediat doi soldați din gardă şi, cu toate că nu vorbeam niciun cuvânt în arabă, m-am înclinat adânc în fața lor, aşa cum am văzut că se face în filmele pe care le studiasem cu o seară înainte, şi am arătat spre roşcata sexy de lângă mine. Se pare că dincolo de cuvinte există, totuşi, un soi de înțelegere secretă între bărbați, pentru că, după ce-au privit-o admirativ câteva clipe lungi pe Laura, nu şi-au mai pus problema nici cum am ajuns acolo, nici pe unde am intrat. M-au condus spre o sală mare şi plină de lume şi mi-au făcut semn să aştept. Nu după multă vreme, a venit să ne conducă un bărbat cam între două vârste, care era de-a dreptul obez şi pe care-l bănuiam a fi şeful haremului. L-am urmat în sala tronului, unde, fără nicio urmă de îndoială, l-am văzut pe Harun al-Rashid. Chiar lângă el mai stătea un bărbat pe care îl bănuiam a fi Giafar. Când am ajuns în fața califului, m-am trântit cu fața la podea, dar hadâmbul m-a prins de umeri şi mi-a arătat că Harun al-Rashid îmi făcuse semn să mă ridic. Oricum nu avea ochi pentru mine, ci numai pentru Laura care, pentru prima dată, era tăcută şi năucită.

După câteva minute lungi, califul îşi desprinse privirea de pe fată şi, după fața lui extaziată, mi-am dat seama că în viața lui nu mai întâlnise o roşcată. Cel puțin, nu una naturală şi atât de apetisantă ca Laura...

Când m-a întrebat ceva, am ridicat neputincios din umeri şi am arătat spre gură, cu speranța să mă creadă mut. A insistat cu întrebarea şi atunci eu, având o bănuială, am ridicat amândouă mâinile şi am arătat: zece! Ce aveau să fie aceşti zece nu-mi păsa; putea la fel de bine să fie zece cămile sau zece bani, eu oricum n-avem de gând să mă târguiesc.

Califul, cu ochii ațintiți asupra Laurei, făcu semn hadâmbului care-o acoperi cu un veşmânt larg şi-o trase afară din încăpere. Când să iasă, Laura întoarse nişte ochi mari şi speriați spre mine şi țipă:

— George, te implor, nu mă lăsa aici!

Am zâmbit în barbă şi i-am făcut cu mâna. Ia te uită, mi-am zis, acum ştie şi cum mă cheamă!

Un bărbat care părea a fi vistiernicul se opri în fața mea şi-mi puse în brațe zece pungi în care bănuiam că sunt monede de aur. M-am înclinat încă o dată în fața califului care nu prea îmi mai purta grija, cu gândul la frumoasa roşcată recent achiziționată.

Am ieşit şi, oriunde întâlneam un om în calea mea, îi dădeam câte un dinar de aur, mă înclinam în fața lui şi-i spuneam:

— Roagă-te pentru Laura, că mare nevoie mai are!

Omul se înclina şi el în fața mea, zâmbea, îmi mulțumea cu ochii la banul de aur şi pleca fericit.

Când am ajuns înapoi, toți cei din sală erau

îngroziți: la un moment dat, atât eu, cât şi Laura ne-am pierdut consistența şi am dispărut, apoi am reapărut numai eu. Am aşteptat şi eu, alături de ei – chiar dacă din motive diferite – câteva ore să se arate Laura, pe urmă, văzând că nu mai apare, am plecat acasă. Un timp, s-a vorbit în şoaptă despre interzicerea reportajelor, dar cine închide o afacere de miliarde numai pentru că un reporter a căzut la datorie? Chiar dacă e vorba de o roşcată încântătoare, numită Laura.

Dimineață Cu Interferențe

Daniel Haiduc

Daniel Haiduc s-a născut la 30 octombrie 1971, în localitatea Ilia, județul Hunedoara. Este absolvent al Facultății de Electronică şi Telecomunicații a Universității „Politehnica” din Timişoara. A lucrat în televiziune şi în domeniul aplicațiilor multimedia interactive, ca grafician, realizator de animații tridimensionale şi producător executiv.

În prezent, este designer de aplicații web. Este membru al cenaclului SF „H.G. Wells” din Timişoara. A scris un roman SF pentru copii, *Poveste de pe internet,* care încă îşi aşteaptă editorul, dar şi o seamă de povestiri SF în care mediul virtual pare să se împotrivească realității sensibile, dar crude, în acelaşi timp. Povestirea de față reprezintă debutul său literar.

— Eşti gata?

— Da. Conectează-mă!

Durerea mi se-mplântă în creier. Cunoştință veche şi agasantă, pe care am învățat s-o ignor. Mă chinuie doar spectrul miilor de ace găurindu-mi țeasta, creație monstruoasă a minții care vrea, tâmpita, să-i dea durerii un chip. Imagine crudă, ca o senzație de rece, ca un gust amar. Primul sunet o tulbură.

Înfundat, venind de undeva, de departe. Al

doilea o şterge cu totul. Precipitat, împiedicându-se într-un hârşâit metalic. Al treilea răsună triumfător în întunericul pleoapelor. Apoi liniştea, receptacul în care mă scurg încet şi mă adun.

Ochii nu mai au răbdare şi caută lumina. Nu poți să faci aşa ceva înainte de a fi pregătit pentru o întâlnire brutală cu neantul. Din fericire, nu se întâmplă nimic. Dimineața se insinuează dintre cutele perdelei, rece şi străină, ca şi cum nu m-ar recunoaşte. În schimb, pasărea de metal mă salută vesel din capătul brațului articulat, scuturându-şi penele într-o pată de lumină. Se retrage brusc în căsuța de deasupra cadranului, nu înainte de-a se lovi cu ceafa de pragul de sus al uşiței. Într-o zi, o să-şi rupă gâtul. Ar fi o schimbare interesantă.

E şapte fix. Un şapte ironic, un şapte ca o mască de sub care timpul îmi face cu ochiul. Ar putea fi orice altă oră, şaptele e însă măsura potrivită pentru acest început de zi indiferent. Memoria ştie şi se grăbeşte să-mi proiecteze conştiincioasă filmul cunoscut, uşor decalat față de realitate. Salteaua mişcându-se uşor, fâşâitul cearşafului, eu întorcând lent capul spre dreapta, capotul strâns pe şoldurile generoase, papucii târşâiți, ea îndreptându-se către baie pe o traiectorie imprevizibilă.

E frig. Mă ridic în capul oaselor, cu gândul la fața ei în curând încruntată, mâna înfiptă în şold, picioarele uşor depărtate… dar parcă mai era ceva

înainte de asta. A, da. Vibrația discretă din tălpi, umbra mişcată a muştei înecate în paharul cu apă, fierul forjat al ramei patului raşchetând cu îndârjire peretele, şuieratul strident care-mi înghite gândurile. Prin mintea mea pufăie o locomotivă neagră cu bandă roşie, trăgând după ea un nor întunecat şi patru vagoane pe şina suspendată câteva etaje mai jos. Pereții trosnesc, camera se clatină, obiectele alunecă de la locurile lor, tabloul ia forma muntelui pictat în el. Nimic neobişnuit. Şi, totuşi, țiuitul acesta nefiresc din timpane… ecoul multiplicat…

O interferență? Nu cred. Mai curând o problemă de calibrare a sunetului. Marcele, ce naiba faci?!

Trenul e deja departe când trag perdeaua. Gest inutil, pentru că nu-i lasă ochiului libertatea vreunui orizont în spatele căruia să se viseze. Tot ce văd e un zid nesfârşit de cărămizi roşii, presărat cu geamuri şi balcoane afumate, de balustradele cărora hainele atârnate la uscat încearcă zadarnic să se țină departe. Dincolo de sticla gălbuie a geamului domneşte vuietul oraşului. Aici e încă linişte.

Scârțâitul uşii sfâşie clipa cu cruzime. Gata. Trecutul a crăpat din nou, amintirile curg prin grilajul timpului, copilul scânceşte, iar eu transpir şi alerg, alerg… Of! Întorc privirea şi zăresc în cadrul uşii figura încruntată a nevesti-mii, mâna înfiptă în şold, picioarele uşor depărtate… Dacă s-ar face o statuie a reproşului veşnic, aşa ar trebui

să arate.

— Nu merge căldura, îmi aruncă ea printre buzele strânse.

Ştiu. Îmi înghit zâmbetul şi las doar ochii să râdă. Râs amar. Sentința a fost dată deja şi orice cuvânt în favoarea mea ar rupe echilibrul precar al momentului. Mai bine tac. Nu vreau încă o ceartă. Nu vreau să înot din nou în apele tulburi ale unei discuții inutile. Vreau doar să ajung la lucru cât mai repede. Atât.

— Mă duc să văd care-i problema.

Trec pe lângă ea cu un aer preocupat. Timpul începe să se grăbească.

Unele dimineți sunt complicate. Parcă lucrurile sunt intenționat date peste cap, ca să-mi facă mie-n ciudă. La început, îmi plăcea jocul subtil şi periculos cu memoria, fiorul întâlnirii cu fețele nebănuite ale aceloraşi întâmplări, amestecul instabil de familiar şi neprevăzut. După şase ani, nu mai e aşa. Între timp, familiarul acela contrafăcut pe care credeam că-l pot controla s-a sedimentat peste amintiri, îmbâcsindu-le cu frânturi de viață fără sens şi cuvinte repetate excesiv. Asta e. Riscurile meseriei.

Cazanul maroniu, din ale cărui încheieturi se scurge rugina, e rece. Cu siguranță, focul a mistuit cărbunii încă de aseară, murind apoi în cenuşa vetrei. Capacul automatului de încărcare atârnă într-o parte, semn că micul infractor şi-a dus din

nou planul la îndeplinire. „Ți-am zis eu că…” Palmele mi se strâng nervoase pe mânerul încărcătorului manual. Roata grea se împotriveşte, îmi trebuie toată greutatea s-o urnesc. Merge. Lanțurile scrâşnesc şi ecoul lor reverberează undeva departe, în măruntaiele clădirii. Învârt.

— Ți-am zis eu că automatul ăsta nu e bun de nimic?

Vocea nevesti-mii mă ajunge din urmă. Da? Mi-ai zis? În care timp? În care spațiu? Tu nu ştii… Nu spun nimic. Învârt din ce în ce mai repede, însă huruitul cărbunilor curgând în ladă nu mă poate apăra de cuvintele ei.

— Ai dat o groază de bani pe el şi acum s-a stricat. La ce ți-a trebuit? Ți-era lene să munceşti şi tu puțin? Am înghețat azi-noapte. Vrei să răcească copilul?

Învârt cu furie şi palmele îmi ard. Refuz provocarea. Nu. Nu mă cert cu ea. Nu aici. Nu într-o zi ca asta.

— Treaba ta! Vezi să am destui cărbuni până te întorci de la lucru!

Lasă-mă-n pace! Învârt. Învârt îndârjit, ca şi cum aş putea să prind timpul din urmă, deşi ştiu foarte bine că azi n-am nicio şansă. Învârt şi transpirația îmi curge pe frunte. O întind pe dosul palmelor, apoi în sus, pe brațe. Învârt. Ea pleacă.

Lada e pe jumătate plină. Mă opresc să fac focul.

O pagină de ziar mototolită, puțin petrol, un chibrit... Unde-or fi chibriturile? Ionuț îmi întinde încet cutia, cu privirea fixată în podea. Ştie că a făcut o prostie şi aşteaptă să-l cert.

— Ce-ai căutat la automatul de încărcare?

— Îmi... îmi trebuiau nişte rotiţe şi... adică... le puneam înapoi.

Scânceşte înăbuşit, gata să izbucnească în plâns. Aprind un chibrit, iar focul întinde culoare peste bulgării negri.

— Şi ce-ai făcut cu ele?

Zâmbesc, pentru că ştiu răspunsul. Zâmbesc înainte ca Ionuț să se dea la o parte şi grămada de piese adunate la un loc să-mi acapareze privirea. Mă prind imediat în jocul comparațiilor, încercând să descopăr logica organică a unei forme care se pierde printre resturi de jucării, roți dințate şi arcuri. Recunosc doar carcasa unui ceas de perete aşezată pe post de cap, din care iese tubul țuguiat al unui instrument de suflat.

— E un câine, anunță mândru tânărul geniu.

— Sigur că da. Mi-am dat seama.

În cuptor focul arde cărbuni şi secunde. Ar fi trebuit să plec deja.

— Şi cum îl cheamă?

— Ăăă... nu i-am pus încă nume.

— Ştii ce? Hai să-i spunem Trompetă.

Fiu-meu mă priveşte nedumerit. Mda, probabil nu e o idee prea bună.

— Ionuț, hai la masă!

Vocea din bucătărie ne face pe amândoi să tresărim. Copilul mă întreabă ceva din priviri. Bine, fie!

— Sssst! maică-tii nu-i spunem ce-ai făcut.

Râde. Pe fața lui e soare. Pleacă sărind într-un picior şi mă lasă cu javra. Chiar seamănă cu un câine, observă copilul din mine, iar în golul din stomac se face deodată frig. Cunosc senzația. Ştiu că nu trebuie să mă implic. Ştiu că lucrurile din jur n-au niciun sens în afara timpului care le creează şi apoi le consumă pentru mine. Ştiu, însă uneori nu mă pot abține.

Coridorul întunecos răsună de zgomotul paşilor, abia îi aud pe-ai mei. Uşile apartamentelor se deschid şi se închid, pete de lumină alunecă pe pereți, oameni ies şi se alătură armatei de umbre mărşăluind pe etaj. Umbrele seamănă cu mine. Acelaşi costum gri închis, aceiaşi pantofi negri, pălărie şi servietă. Unii dintre ei mă salută. Le răspund discret. Nu-i recunosc. Mă grăbesc, deşi nu voi ajunge la timp, mă grăbesc pentru că şi ei se grăbesc, pentru că vreau să fiu şi eu, măcar pentru câteva minute, un personaj anonim închis în timp ca într-o găoace în care nu e loc decât pentru o singură persoană şi un singur rând de amintiri.

Aş fi putut să las totul baltă şi să alerg după blestematul de tren, dar sunt prea vechi în meseria asta ca să nu ştiu. În cel mai bun caz, se întâmplă ceva care forțează reaşezarea lucrurilor

în durata lor firească. În cel mai rău, distorsiunea creată e atât de mare, încât interferența devine incontrolabilă, iar extracția e singura soluție pentru a rămâne cu mintea cât de cât întreagă. Asta e! Am întârziat o dată, sunt condamnat să întârzii tot restul zilei. Timpul nu suportă să fie contrazis.

Şuieratul intempestiv al locomotivei îmi dă dreptate. Umbrele din jur ezită o clipă, apoi îşi continuă marşul, parcă o idee mai repede, în timp ce clădirea tremură din încheieturi, ca şi cum ar vrea să-şi dea mai repede afară locatarii. Grăbiți-vă! Vine! Mă opresc. Undeva, afară, pe şina suspendată între clădiri, trenul zăngăne din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai greu. Pereții îi răspund la unison şi un val de ecouri se rostogoleşte către mine de-a lungul coridorului, amestecând la grămadă uşi, costume şi pălării. Las servieta să cadă şi mă grăbesc să-mi astup urechile, dar presiunea e insuportabilă, mă ameţeşte. Fi-ți-ar sunetul al dracului, Marcele!

Prins în strânsoarea unor secunde mult prea lungi, nu pot decât să îndur loviturile ritmice ale roților în coşul pieptului.

Puternice la început, apoi din ce în ce mai slabe. Gata. A trecut. Trebuie să fi ajuns în stație deja. Ridic servieta şi mă grăbesc spre…

Aaau! Timpanele îmi țiuie disperate. A doua bubuitură mă transformă în gelatină. Zeul tunetului însuşi e în fața mea, sub chipul lui nea

Vasile care-şi face de lucru la uşa unui apartament, cu un ciocan într-o mână şi o şurubelniță în cealaltă. De fapt mă aşteaptă pe mine, dar el nu ştie asta. Mă grăbesc să-l salut înainte de a risca o nouă lovitură de ciocan.

— Neața, nea Vasile!

Se întoarce mirat.

— George! Ce-i cu tine? Nu trebuia să fii…?

Nu, nu trebuia. Azi nu.

— Ba da, dar am plecat prea târziu.

— Ți-am zis eu că ceasul ăla are o problemă? Hai că trec diseară pe la tine, să văd ce are. Aduc şi nişte vaselină.

Privirea lui e plină de speranță. Bine, nea Vasile, treci! Să-i spun că ceasul merge, că toate ceasurile mele merg, că roțile timpului se învârt perfect şi nu va exista nicio „diseară”? Nu pot. Omul acesta mărunțel, cu mâinile veşnic unsuroase, cu maioul albastru pe care vaselina impregnată l-a întărit ca o salopetă, cu şuvița de păr lipită de creştetul pleşuv, omul acesta pare să trăiască doar pentru a repara. Nici nu mi-l pot aminti altfel decât cu o unealtă în mână, chircit pe sub vreo chiuvetă sau cățărat pe o scară, una cu obiectele pe care le mângâie, le demontează şi le face la loc.

— Nea Vasile, nu ai drum către centru?

Ştiu că nu, dar trebuie să întreb. Meşterul clatină trist din cap.

— Nu, George. Te-aş duce bucuros, dar am o ditamai gaură în balon. Pe puțin un metru. Ieri-

dimineață mi l-a tăiat un nebun cu elicea, abia am reuşit să aterizez. Trebuie să-l cos.

Ridică ciocanul şi izbeşte într-o balama. Aaau! Stai, nea Vasile, că-mi faci gaură-n creier!

— Un nesimțit şi un dobitoc, aruncă el cu năduf. Cum să circuli aşa, fără să respecți nicio regulă? Las' că-l prind eu într-o zi! Lenuța zice că l-a mai văzut trecând dimineața pe lângă telegraf, cam pe la ora asta…

Omul îşi mişcă buzele mai departe, dar cuvintele lui au devenit un bâzâit fără sens. Nu-l mai ascult. Am aflat ce voiam să ştiu. Mesagerul şi-a făcut datoria. Chiar şi un destin contrafăcut are nevoie de semne pentru a-şi dezvălui intențiile, pentru a contura traseul corect prin labirintul instabil al unui viitor deja consumat. Deocamdată e bine. Ştiu cine e nesimțitul, am întâlnire cu el.

Încerc să-mi țin gulerul sacoului ridicat, însă vântul tot reuşeşte să-mi strecoare fiori reci pe sub cămaşă. Zgomotul e ceva mai suportabil aici, pe terasa clădirii de cincizeci de etaje, dar abia pot să respir. Ăsta nu e aer. În plămâni îmi intră doar fum şi ulei ars, transpirația toxică a unui oraş care pufăie din greu prin sute de coşuri. Nu înțeleg cum poate cineva să trăiască într-un asemenea loc. Poate data viitoare fac schimb cu Marcel.

În apropiere, lâncezeşte vechiul telegraf, cu brațele inerte atârnând în vârful catargului. Prezență solitară, pe care timpul pare s-o fi

dezgolit de mult de sens. Ca şi pe mine. Două pete galbene îşi iau zborul de pe o altă terasă. Baloane. Mă aştept din clipă în clipă să lovească tavanul cerului de fum, dar acesta le înghite lent, unul după altul. Un dirijabil pluteşte maiestuos de cealaltă parte a clădirii, urmând de la înălțime şarpele de metal al căii ferate suspendate. Unde eşti, Robi?

El o fi? Norul de fum care se învolburează pe deasupra clădirilor împinge în față un fel de fus negru. Patru catarge subțiri aşezate în linie, cu elice duble în vârf, par să susțină straniul obiect zburător spre care îmi flutur cu gesturi largi pălăria. Se apropie. Îl văd bine acum. Din cabina deschisă îmi face semn un individ cu cască de piele şi ochelari imenşi. El e. Nebunul de Robureanu.

Aparatul încetineşte şi dă ocol telegrafului, într-un fel de dans smucit, alcătuit din căderi şi reveniri icnite însoțite de vălătuci de fum negru. Ar fi chiar amuzant, dacă nu m-ar scoate din minți huruitul lui insuportabil. O scară de frânghie se desfăşoară spre mine. Ce? Pe chestia asta trebuie să urc? Încerc s-o apuc, dar se zbate bezmetică şi se îndepărtează. Robi încearcă să-şi strunească maşinăria, însă monstrul urlător pierde din înălțime şi dispare dincolo de parapetul terasei. S-a prăbuşit?

Nu. Huruitul se întețeşte şi elicele apar din nou, urmate de corpul de metal negru. Alerg înainte şi

înapoi pe terasă până când reuşesc să apuc scara şi mă caţăr hotărât, cu pălăria în dinţi şi servieta încurcându-mă la fiecare pas. Norocul meu că n-am rău de înălţime. Ratez vreo două trepte, dar până la urmă reuşesc să ajung sus şi mă trântesc în scaunul liber din dreapta pilotului.

— Geoorgee! Ce mai faci, băiatule?

Omul e atât de fericit să mă vadă, încât se grăbeşte să-mi strivească voiniceşte bietele degete în palma lui mare.

Te aştept pe tine, ce dracu' să fac! Şi nu mai striga aşa că te aud!

— Bine. Uite, am pierdut trenul. Poţi să mă duci către centru?

— Cum să nu? Te duc chiar la birou. Ştii că de-o săptămână lucrez în clădirea de vizavi? N-am apucat să-ţi spun.

Ba da, mi-ai mai spus. Omul se propteşte într-una din multele manete aflate în faţa lui, iar maşinăria se înclină în faţă şi prinde viteză. Centura de siguranţă pe care mi-o leg în grabă nu reuşeşte să atenueze senzaţia de pericol. Oasele mele vibrează în ritmul pistoanelor de sub capotă, respiraţia e una cu aburul care iese de peste tot, iar amicul Robureanu vorbeşte, vorbeşte, acompaniind cu vocea lui puternică şuieratul vântului pe la urechi. Vremea se răceşte... Greva muncitorilor de la... Preţurile la alimente cresc...

— Ai grijă! apuc să strig şi strâng servieta în braţe.

Trecem razant pe lângă dirijabil, iar pasagerii din nacelă se holbează la noi speriați, în timp ce timonierul, un mustăcios în tunică neagră, ridică pumnul a amenințare. Robureanu râde şi accelerează. E nebun. Şi eu am fost, azi-dimineață, când am urcat în maşina lui.

— Îți place ce mi-am luat? strigă el şi bate mândru cu palma în tablă. Prinde suta de kilometri pe oră. Vrei să-ți arăt?

N-am timp să-l refuz, pentru că trage hotărât de manetele lui şi maşinăria se prăbuşeşte în gol. Amețesc instantaneu, în timp ce şiruri de ferestre şi balcoane zboară pe lângă mine în sus şi înapoi. Vântul urlă ca o locomotivă, îmi trebuie toată concentrarea din lume ca să rămân calm. Nu se poate întâmpla nimic. Nu se poate întâmpla nimic. E doar un surogat de aventură. Nu se va întâmpla nimic, pentru că nu s-a întâmplat nimic.

Vreau să-mi astup urechile, dar, spre mirarea mea, membrele nu vor să mă asculte. Zgomotul motorului rămâne în urmă, aerul cu care încerc disperat să-mi umplu plămânii goi nu mai e de găsit. Şi senzația asta indescriptibilă de dislocare… O interferență? De ce aici? De ce acum? întrebări fără rost. Sigur am greşit ceva. Nu mai contează, sunt prins deja în capcană. O ştiu înainte ca plafonul de nori să devină pânza zdrențuită a unui gigantic balon din care curge albastrul superb şi amenințător al altui cer. E atât de frumos cerul acela! Simt cum mă aspiră în el şi

nu pot face altceva decât să închid ochii şi să sper că lovitura brutală a extracției va veni înainte de…

Ceva mi-a lovit obrazul. Ustură. Simțurile trezite brusc improvizează la repezeală o apărare şi mâinile mi se mişcă haotic în mijlocul unei învălmăşeli de aripi, gheare şi croncănituri disperate. Mă apăr cu greu de iureşul negru, în timp ce huruitul motorului şi apăsarea centurii de siguranță îmi spun ceva ce nu înțeleg. Sunt tot în…

— Iiiiiiihaaaaaa! chiuie Robureanu lângă mine, cuprins de o fericire tâmpă care-mi restaurează pe loc simțul prezentului. Mama lor de ciori! Ai văzut ce le-am făcut? Nu le mai suport, măi, nu le mai suport! Se cacă peste tot.

Scuip aprobator o pană din gură, cu ochii la cerul gri care se scurge nepăsător în coşurile fabricilor. Ce-a fost această interferență neterminată, resorbită inexplicabil în abisul dintre timpuri? Pumnul amenințător al unui destin deranjat care a decis să-mi mai dea, totuşi, o şansă? Fără îndoială, o eroare majoră. Va trebui s-o trec în raport.

— Poți să mă laşi aici.

Robi studiază cu atenție plasa de aterizare întinsă pe terasa de la nivelul treizeci şi opt al clădirii în care trebuie să ajung. Degetul lui mare ridicat în sus încearcă să mă asigure că nu e nicio problemă. Nu-l cred. Ne apropiem poticnit, spre

groaza pasagerilor din balonul portocaliu care pluteşte în apropiere. Amicul meu mai şi claxonează din trompeta montată lângă parbriz, ca şi cum balonul ar putea să se dea brusc la o parte. Râde. Eu mă pregătesc să sar, cu servieta într-o mână şi pălăria în cealaltă. Soluție neplăcută, dar eficientă. Stații de aterizare sunt puține şi aglomerate, durează o veşnicie să te vezi jos dintr-un balon sau dirijabil, aşa că varianta de urgență e mai la-ndemână. De altfel, sunt din ce în ce mai multe plase pe terasele din jur. Lumea se grăbeşte.

Maşinăria bâzâie pe deasupra împletiturii de frânghii ca o insectă nehotărâtă. Îl salut pe amicul Robureanu şi-mi dau drumul de la câțiva metri, cu intenția de-a ateriza pe spate. Greşit. Nodurile zgrunțuroase îmi iau în primire umărul stâng şi mă trezesc rostogolindu-mă pe burtă, cu picioarele răşchirate şi cu fața în obiectul nedefinit care fusese până adineaori pălăria mea. Cei doi bărbați care fumează pe terasă întorc repede capetele, prinşi brusc într-o discuție importantă. Servieta mi-a luat-o înainte şi mă aşteaptă deja pe planşeul de beton, şi pe mine, şi mânerul rupt, rămas agățat între ochiuri.

Finalul e întotdeauna acelaşi. Merg şi amintirea mă proiectează cu câțiva paşi mai în față, pe coridor, în fața liftului, intrând în cabină, aşteptând ca subsolul tenebros să urce la mine. De fiecare dată, mă aştept să-l găsesc răvăşit,

distrus de tensiunea nenumăratelor linii temporale înnodate acolo. Îmi închipui că nu voi mai găsi nimic, doar singurătatea rătăcirii într-un timp fără ieşire. Atâția ani şi teama asta tot n-a dispărut!

O smucitură scurtă şi uşile liftului se deschid, dezvăluind scena banală a laboratorului. Războiul acela teribil e doar în mintea mea terorizată de iminența unei noi rupturi în pânza peticită a amintirilor.

— Bună dimineața, Corina!

Din spatele recepției, secretara întoarce spre mine o privire care se vrea, ca de obicei, de gheață. N-o să-i reuşească niciodată. Buzele ei o topesc instantaneu.

— Ai întârziat.

— Am avut o problemă cu…

N-are rost să-i explic. Ar trebui să-mi văd de treabă, însă tentația de a-i respira parfumul e mult prea mare. „Ce doreşti, George?” Las servieta şi-mi sprijin mâinile pe pult, iar ochii îmi aterizează direct în decolteul ei adânc.

— Să ştii că eu întârzii la fel de des pe cât îmi zâmbeşti tu.

Îşi dă ochii frumoşi peste cap. Da, ştiu. Şi ce tâmpenii am mai spus azi-dimineață? Aha! Mi-am amintit.

— Ştii, mă gândeam că noi doi am putea… interfera puțin.

Corina se ridică încet şi se întinde către mine.

Ah! Parfumul ei dulce umple cei treizeci de centimetri care ne mai despart. E aproape ca o atingere.

— Ce doreşti, George? Să-ți faci existența amărâtă mai interesantă?

„Existențele.” Prima dată ai zis „existențele”.

— E ceva rău în asta?

— Nu ştiu, dar am impresia că inteligența ta îndoielnică interferează deja cu alt organ. Mai bine treci şi completează rapoartele pe ziua de ieri.

Vraful de formulare aruncate pe pult îmi risipeşte gândurile care alunecaseră între timp spre picioarele ei. Le adun. Ceasul de pe perete îmi aduce aminte că mai am doar un minut. Ea nu ştie. Doar o singură Corina ştie.

— N-am timp acum. Trebuie să…

— Dacă n-ai fi întârziat, ai fi avut destul timp.

Păi, îmi pare rău, dar azi o să mai întârzii! Nu e vina mea că timpul preferă repetițiile. De fapt… are dreptate. Dacă n-aş mai întârzia, aş putea să… Scenariul alternativ pe care l-am încropit acum câteva luni… Un moment mai bun n-o să găsesc. De ce să nu încerc? Bineînțeles, fără să ştie Marcel.

Îmi vine să râd, dar mă abțin. O față pleoştită şi un zâmbet firav e tot ce-mi trebuie. Mă extrag încet de sub privirile suspicioase ale Corinei, cu teancul de formulare atârnând greu, ca o înfrângere. Dincolo de uşă grăbesc pasul. La urma urmei, s-ar putea să fie totuşi ziua mea norocoasă.

Încăperea terminus mă întâmpină tăcută. Arunc pălăria şi servieta într-un colț şi mă aşez pe scaunul din mijloc. Mânerul rupt al servietei îmi apasă buzunarul. Aterizează lângă perete. Aşa. E linişte, o linişte înşelătoare, îmbibată de şoaptele timpurilor venite la întâlnire. Aştept.

Extracția nu întârzie niciodată. Mai întâi e doar o senzație de căldură urcând încet din podea, apoi o sete ascuțită, înăbuşită rapid de neliniştea corpului care simte puterea colosală a transferului mult înainte ca durerea din creier să ucidă lumina.

Îmi desfac nervos legăturile, în timp ce uşa ovală a capsulei culisează cuminte în lateral. Mă reped afară.

— Măi, Marcele! Dă-o naibii de treabă, măi! Dă sunetul ăla mai încet! Vrei să asurzesc?

Marcel se holbează la mine din spatele ecranelor transparente. Are un grafic verde pe post de mustață.

— Ce? Era prea tare?

— Evident. Şi unde? Exact în 36! Ştii cât zgomot e acolo?

— Ăăă… scuze.

— Mda. Mai bine spune-mi ce e cu interferența aia. Ai văzut-o?

— Da. Nu era o interferență naturală. Mergeai cu viteză foarte mare şi, la un moment dat, ai ieşit din raza releelor. Distorsiune clară. M-am speriat şi tocmai mă pregăteam să te extrag, când ai apărut

din nou. De ce nu mi-ai spus dinainte că o să te abați de la traseu?

— Dar nici nu mi-a trecut prin cap. Ți-am povestit că azi-dimineață m-a adus Robureanu. Nebunul şi-a luat maşină nouă. Dac-ai şti ce avea în 36…

— Hm! Nu crezi că e prea riscant să continuăm? Chiar dacă nu mai apar distorsiuni, tot s-ar putea să obținem date false pe intervalul median. Hai să facem schimb. Eu am un scenariu banal astăzi.

— Nu, nu! Lasă! Totul e sub control. Ce urmează?

— Stai să văd! 37… absorbit. 38… interzis. 39.

— 39? Eco?

— Da.

— Rahat!

— Exact.

Râdem amândoi.

— Bine. Hai să-i dăm drumul!

Mă întorc în capsulă şi mă aşez. Trag aer în piept şi închid ochii înainte ca raza din tavan să mă învăluie în lumina ei albastră.

— UP 39, -21 cu 6:59:55, anunță în eter vocea lui Marcel. Eşti gata?

— Da. Conectează-mă!

Durerea mi se-mplântă în creier. Cunoştință veche şi agasantă, pe care am învățat s-o ignor. Mă chinuie doar spectrul miilor de ace găurindu-mi țeasta, creație monstruoasă a minții care vrea,

tâmpită, să-i dea durerii un chip. Imagine crudă, ca o senzație de rece, ca un gust amar. Primul sunet o tulbură. Înfundat, venind de undeva, de departe. Al doilea o şterge cu totul. Precipitat, împiedicându-se într-un hârşâit metalic. Al treilea răsună triumfător în întunericul pleoapelor. Apoi liniştea, receptacul în care mă scurg încet şi mă adun.

Simțurile încordate pândesc deschiderea ochilor, pregătite pentru o eventuală întâlnire cu neantul. Din fericire, nu se întâmplă nimic. Dimineața se insinuează dintre cutele perdelei, rece şi străină, ca şi cum nu m-ar recunoaşte. În schimb, pasărea de lemn mă salută discret din capătul brațului articulat, scuturându-şi penele într-o pată de lumină. Se retrage brusc în căsuța de deasupra cadranului, nu înainte de-a se lovi cu ceafa de pragul de sus al uşiței. Într-o zi, o să-şi rupă gâtul. Abia aştept.

E şapte fix. Un şapte indiferent, conştient de impostura la care timpul îl condamnă de fiecare dată. Ar putea fi orice altă oră, şaptele e însă măsura potrivită pentru un nou început de zi apatic. Memoria ştie şi se grăbeşte să-mi proiecteze conştiincioasă filmul cunoscut, uşor decalat față de realitate. Salteaua mişcându-se uşor, fâşâitul cearşafului, eu întorcând lent capul spre dreapta, capotul strâns pe şoldurile generoase, papucii târşâiți, ea îndreptându-se către baie pe o traiectorie imprevizibilă.

E frig. Mă ridic în capul oaselor, cu gândul la fața ei în curând încruntată, mâna înfiptă în şold, picioarele uşor depărtate... Dar mai întâi să treacă... Vibrația îmi urcă deja prin tălpi, umbra muştei înecate în paharul cu apă s-a trezit, rama de lemn a patului raşchetează plictisită peretele. Fluieratul locomotivei îmi împrăştie gândurile, făcând loc în minte galbenului aprins al vagoanelor pe şina de la capătul străzii. Pereții vibrează, camera se clatină uşor, obiectele bombăne la locurile lor, tabloul se strâmbă, surprins. Nimic neobişnuit.

Trenul e deja departe când trag perdeaua. Gest inutil, pentru că nu-i lasă ochiului libertatea vreunui orizont în spatele căruia să se viseze. Tot ce văd e un zid nesfârşit de frunze tremurând neliniştite în bătaia vântului. Dincolo de sticla gălbuie a geamului domneşte vuietul oraşului. Aici e încă linişte.

E curios cum gândurile sunt de fiecare dată aceleaşi. Docile, superficiale, grăbite să-şi ocupe locul în şirul continuu de secunde pe care scârțâitul uşii îl va întrerupe brutal. Deja-l aud. Trecutul e atât de fragil! Uite cum amintirile curg din nou prin grilajul timpului, copilul scânceşte, iar eu transpir şi alerg, alerg...

Întorc privirea şi zăresc în cadrul uşii figura încruntată a nevesti-mii, mâna înfiptă în şold, picioarele uşor depărtate. Dacă s-ar face o statuie a reproşului veşnic...

— Nu merge căldura, îmi aruncă ea printre buzele strânse.

Serios? Îmi înghit zâmbetul şi las doar ochii să râdă. Râs anemic. Ştiu bine că orice cuvânt în favoarea mea ar rupe echilibrul precar al momentului. Mai bine tac. Sau? Poate că o asumare formală ar simplifica lucrurile… Dar şi tăcerea are avantajele ei. Conservă egoul. Şi, totuşi…

— E vina mea. Trebuia să verific aseară.

A sunat mai mult a resemnare decât a vinovăție autentică. Surpriza îi şterge însă asprimea din priviri.

— Am înghețat azi-noapte. Crezi că poți să-i faci ceva?

— Nu ştiu. Mă duc să văd care-i problema.

Trec pe lângă ea cu un aer preocupat. Timpul curge în ritmul meu.

Cazanul maroniu, din ale cărui încheieturi se scurge rugina, e rece. Cu siguranță, bateriile au murit încă de aseară. Capacul programatorului atârnă într-o parte, semn că micul infractor şi-a dus şi de data asta planul la îndeplinire. „Poți să-i faci ceva?” Urc în şa şi palmele mi se strâng nervoase pe ghidon. Pedalele se împotrivesc, îmi trebuie toată greutatea să le urnesc. Merge. Lanțul scrâşneşte şi bâzâitul dinamului umple încăperea. Pedalez.

Da, unele dimineți sunt complicate. Lucrurile

îmi fac în ciudă şi nu mai am răbdare să le fixez în minte, să gust fantezia cu care împletesc un nou fir temporal. Seamănă prea mult între ele. Hazardul? Hazardul rătăceşte de mult prin statistici. Plictiseala e singura certitudine. Sau poate e doar vârsta… Nu. Pur şi simplu lucrurile se schimbă. Nici măcar interferențele nu mai sunt ce erau odată. Evoluăm.

— Poți să-i faci ceva?

Vocea nevesti-mii mă ajunge din urmă.

— Era doar descărcată bateria. Se rezolvă.

— Vezi să am destul curent până te întorci de la lucru!

Bine, o să ai! Pedalez nervos. Aş fi putut să evit cearta şi prima oară. Ce prostie! Data viitoare n-o să mai… Mda. Mi-am mai promis de nu ştiu câte ori şi tot am uitat. Din nefericire, realitatea nu acceptă scenarii, doar le dictează. Scenariul de azi e prost. Pedalez din ce în ce mai repede, ca şi cum aş putea să prind timpul din urmă. Oricum o să întârzii. Pedalez şi transpirația îmi curge pe frunte. O întind pe dosul palmelor, apoi în sus pe brațe. Pedalez. Ea pleacă.

Indicatorul clipeşte către douăzeci de procente. Mă dau jos din şa, demontez programatorul defect şi cuplez controlerul direct la baterii. Restul muncii o vor face panourile solare de pe acoperiş. Ionuț mă urmăreşte atent. Ştie că a făcut o prostie şi aşteaptă să-l cert.

— Ce-ai căutat la programator?

— Îmi… îmi trebuiau nişte beculeţe şi… adică… le puneam înapoi.

Scânceşte înăbuşit, gata să izbucnească în plâns. Apăs butonul, iar centrala îmi răspunde cu un zumzet discret.

— Şi ce-ai făcut cu ele?

Râd înainte ca Ionuț să se dea la o parte şi grămada de piese adunate la un loc să-mi acapareze privirea. Mă prind din nou în joc, încercând să descopăr logica organică a unei forme pierdute printre resturi de jucării, beculeţe şi fire colorate. Recunosc doar abajurul vechi aşezat pe post de cap şi şurubelnița care ține loc de coadă.

— E un câine, anunță mândru tânărul geniu.

— Sigur că da. Mi-am dat seama.

Timpul clipeşte discret din afişajul centralei. Ar fi trebuit să plec deja.

— Şi cum îl chemă?

— Ăăă… nu i-am pus încă nume.

— Ştii ce? Hai să-i spunem Veioză.

Fiu-meu mă priveşte contrariat. Mda, nici asta nu e o idee bună. Nu prea mă pricep la nume de câini.

— Ionuț, hai la masă!

Vocea din bucătărie ne face pe amândoi să tresărim.

— Sssst! maică-tii nu-i spunem ce-ai făcut.

Copilul râde. Pe fața lui e soare. Pleacă sărind

într-un picior şi mă lasă cu javra. Chiar seamănă cu un câine, observă copilul din mine, iar golul din stomac mai creşte puțin. Aş vrea să fie mai simplu, să fie doar un joc, dar nu e. Aş vrea să nu-mi pese, dar nu pot! Nu pot! Marele filosof în viață Marcel avea dreptate. Unele momente merită trăite de mai multe ori.

Strada curge haotic pe sub coroanele copacilor, aglomerată, gălăgioasă, imprevizibilă. Trăsuri masive hârâindu-şi roțile pe piatra cubică, maşini electrice fâțâindu-se timid printre ele, câini lătrând isteric pe la garduri, gâşte deranjate, vrăbii certându-se în copaci. Şi biciclete. Şiruri nesfârşite de biciclete. Iar din loc în loc, învăluind în miasme calde aerul dimineții, excremente aburinde. Îh! Preferam uleiul ars…

Uşile caselor se deschid şi se închid, alimentând şuvoiul de oameni care încearcă zadarnic să impună o ordine acestui peisaj fără ritm. N-ar reuşi nici dacă ar fi îmbrăcați la fel. Unii mă salută. Le răspund politicos, deşi nu-i recunosc. Ei se grăbesc, eu nu. Dacă aş lua-o la fugă acum, poate aş ajunge la timp în stație. Calea ferată trece chiar pe la capătul străzii. N-are rost. Sigur se va întâmpla ceva mai târziu. Va deraia un vagon sau locomotiva electrică va lovi o trăsură. De ce să risc?

Mă aplec să-mi leg şireturile, iar servieta mea de piele atrage imediat mirosul unui maidanez

scheletic.

— Marş!

Se opreşte la doi paşi, prudent. Ne uităm cu suspiciune unul la altul, în timp ce fluieratul locomotivei trece prin noi, modificând din mers sunete şi ritmuri. Strada se scutură, transferându-mi în coşul pieptului loviturile ritmice ale roților de metal. Îndurăm nemişcați, şi eu, şi câinele, prinşi într-un dialog al privirilor tremurate. Aştepți? Da. Mă laşi să fac pipi pe servieta ta? Nu. Nici s-o miros puțin? Nu. Urâciosule! Marş!

Gata. A trecut. Trebuie să fie în stație deja. Maidanezul pleacă şi el. Deşi e doar un personaj secundar, o diferență neglijabilă în ecuația uniformizantă a timpului, a reuşit să-şi imprime imaginea în memoria mea dezordonată. O să-l numesc Veiozã. Ridic servieta şi mă grăbesc spre capătul străzii. Unde eşti, meştere?

Ciocănitul se aude din ce în ce mai clar. L-am văzut. Îşi face de lucru la uşa deschisă a unei case. Mă aşteaptă pe mine, dar el nu ştie asta.

— 'neața, nea Vasile!

Se întoarce mirat.

— George! Ce-i cu tine? Nu trebuia să fii…?

Nu, nu trebuia.

— Ba da, dar am plecat prea târziu.

— Ți-am zis eu că ceasul tău are o problemă? Hai că trec diseară pe la tine, să văd ce are. Aduc şi nişte vaselină.

Privirea lui e plină de speranță. Bine, nea Vasile, treci! Încă unul pe listă. Deja îi văd. Zeci de Vasile aliniați unul lângă altul, meşterind de zor la ceasurile mele, fiecare în timpul lui, cu uneltele lui, cu propriul maiou albastru pe care vaselina impregnată l-a întărit ca o salopetă…

— Nea Vasile, nu ai drum către oraş?

Ştiu că nu, dar trebuie să întreb. Meşterul clatină trist din cap.

— Nu, George. Te-aş duce bucuros, dar am o osie ruptă la trăsură. Ieri-dimineață mi-a speriat un nebun calul şi am dat cu ea într-un gard. Trebuie s-o înlocuiesc.

Ridică ciocanul şi izbeşte într-o balama.

— Un nesimțit şi un dobitoc, aruncă el cu năduf. Cum să circuli aşa, fără să respecți nicio regulă? Las' că-l prind eu într-o zi! Lenuța zice că l-a mai văzut trecând dimineața pe lângă moară, cam pe la ora asta…

Omul îşi mişcă buzele mai departe, dar cuvintele lui au devenit un bâzâit fără sens. Nu-l mai ascult. Am aflat ce voiam să ştiu.

Aştept. Lângă mine lâncezeşte vechea moară de vânt, cu palele dezgolite pe care flutură trist câteva resturi de pânză. Prezență solitară, pe care timpul pare s-o fi dezgolit de mult de sens. Ca şi pe mine. Două pete albe îşi iau zborul de pe o casă. Berze. Fornăitul cailor legați la trăsura neagră de vizavi îmi atrage privirea. Sunt negri şi bat amândoi cu copitele în pavaj, dornici s-o ia din loc mai repede.

Timpul moțăie la soare. El nu se grăbeşte.

Sunet repetat de claxon. El o fi? Obiectul alb care vine în viteză pe mijlocul străzii, ridicând în aer gunoaie şi lătraturi isterice, nu poate fi decât al lui Robureanu. Pălăria fluturată în aer îi schimbă direcția. Se apropie şi frânează brusc în dreptul meu, spre bucuria maidanezilor care rămăseseră cam în urmă. Admir cauciucul alb al roților şi catargul înalt înfipt în capotă. Seamănă cu o barcă.

— Geoorgee! Ce mai faci, băiatule?

Te aştept pe tine, ce să fac! Urc în dreapta lui şi-l bat prietenos pe umăr, evitându-i palma grea. Nu mai risc.

— Bine. Uite, am pierdut trenul. Poți să mă duci către oraş?

— Cum să nu? Te duc chiar la birou. Ştii că de-o săptămână lucrez în clădirea de vizavi? N-am apucat să-ți spun.

Ba da, mi-ai mai spus. Omul se prinde cu amândouă mâinile de volan, iar maşinăria se smuceşte în față şi prinde viteză. Centura de siguranță pe care mi-o leg în grabă nu reuşeşte să atenueze senzația de pericol. Corpul meu numără pietrele de sub roți, în timp ce Robureanu conduce precipitat şi vorbeşte, vorbeşte, acompaniind cu vocea lui puternică şuieratul vântului pe la urechi. Vremea se răceşte... Greva îngrijitorilor de la... Prețurile la alimente scad...

— Ai grijă! apuc să strig şi strâng servieta în

brațe.

Trecem razant pe lângă o căruță mare, plină cu butoaie, de pe care se holbează la noi nişte muncitori cu burți mari, în timp ce vizitiul, un mustăcios în tunică neagră, ridică pumnul a amenințare. Robureanu râde şi accelerează. E nebun.

— Îți place ce mi-am luat? strigă el şi bate mândru cu palma în tablă. Hibrid. Baterii alcaline. Când se golesc, ridic vela şi mă duce mai departe. Prinde suta de kilometri pe oră. Vrei să vezi?

— Nu! Stai!

Prea târziu. Ceafa mi se izbeşte de tetieră şi amețesc instantaneu, în timp ce şiruri de biciclete şi căruțe aleargă pe lângă mine în sens invers. Nu se poate întâmpla nimic. Nu se poate întâmpla nimic. Marcele, ai grijă ce faci!

Robureanu îşi mişcă în continuare buzele, dar cuvintele-i zboară peste lanurile de grâu şi maci. Roşul orizontului mă strigă. M-aş duce, dar n-am voie să ies de pe traseu. Aiurea. N-am curaj. N-am avut niciodată. Puteam să fiu de mult explorator autonom, dar nu m-am înscris. Am preferat siguranța laboratorului, a interferențelor controlate. Ca Marcel. „Suntem nişte fraieri”, declară el uneori, într-un acces de sinceritate, după ce a dat pe gât câteva beri. „Ar trebui să facem ceva.” Eu încă îmi caut scuze.

Ceva mi-a lovit obrazul. Ustură. Simțurile trezite

brusc improvizează la repezeală o apărare şi mâinile mi se mişcă haotic în mijlocul unei învălmăşeli de aripi şi gheare. Mă apăr cu greu de iureşul cenuşiu care aproape mă smulge din scaun.

— Iiiiiiihaaaaaa! chiuie Robureanu lângă mine. Mama lor de porumbei! Ai văzut ce le-am făcut? Nu-i mai suport, măi, nu-i mai suport! Se cacă peste tot.

Scuip aprobator o pană din gură. Nu mai ştiu la ce mă gândeam. În dreapta mea, strada se oglindeşte în vitrine. Când au dispărut câmpurile de maci? Am început să nu mai fiu atent şi ăsta nu-i un semn bun. Fracturile memoriei o să fie tot mai greu de astupat. Cât mai rezist?

— Poți să mă laşi aici.

Suntem la câteva zeci de metri de destinație, în mijlocul unui ambuteiaj. Robi vociferează şi claxonează impertinent din trompeta agățată lângă parbriz, ca şi cum grămada de maşini şi atelaje din față ar putea să se dea brusc la o pane. Încearcă să depăşească o trăsură, dar protestele bicicliştilor sprijiniți de ea îl fac să renunțe. Ridică din umeri resemnat. Îl salut şi cobor.

Înot în mirosuri, printre oameni şi cai, cu o mână pe pălărie şi alta trăgând de servietă. Aproape am ieşit, când piciorul îmi alunecă pe ceva moale. Dau din mâini să-mi regăsesc echilibrul şi scap servieta. Rahat! Moale, pufos, cu urma tălpii mele în el. Servieta e la câțiva paşi, periculos de aproape

de roțile unei maşini. Doi porci comunitari răsăriți de nicăieri s-au şi repezit s-o molfăie. Mă grăbesc să-i trag un picior unuia din ei şi s-o ridic. Spre mirarea mea şi bucuria celuilalt, rămâne tot acolo. În mână am doar mânerul. Cum spuneam, rahat!

În sfârşit, am ajuns. Într-un fel sau altul, finalul rămâne acelaşi. Merg şi amintirea mă proiectează cu câțiva paşi mai în față, pe coridor, în fața liftului, intrând în cabină, aşteptând ca subsolul tenebros să urce la mine.

O uşoară smucitură şi uşile liftului se deschid, dezvăluind scena banală a laboratorului.

— Bună dimineața, Corina!

Din spatele recepției, secretara întoarce spre mine o privire ce se vrea de gheață.

— Ai întârziat.

— Am avut o problemă cu…

N-are rost să-i explic. Dau să trec mai departe, însă vraful de hârtii care aterizează pe pult îmi taie elanul.

— Te rog să completezi rapoartele pe ziua de ieri.

Oftez şi le adun încet.

— Să ştii că eu întârzii la fel de des pe cât îmi zâmbeşti tu.

Nu m-am putut abține. Corina îşi dă, bineînțeles, ochii frumoşi peste cap. Îmi vine să râd şi ies repede. Data viitoare va fi, cu siguranță, altfel.

Încăperea terminus mă întâmpină la fel de goală ca de fiecare dată. Arunc pălăria, servieta şi

mânerul într-un colț şi mă aşez pe scaunul din mijloc. E linişte, o linişte înşelătoare. Am impresia că aud bârfele timpurilor venite la întâlnire. Nu maş mira să râdă de mine. Mare lucru? Doar nu se va întâmpla nimic în realitate. Deşi... asta e discutabil.

— Ce faci acolo?

Tresar şi corpul meu maschează involuntar ecranul.

— A, nimic. Mă uitam peste parametrii ultimei testări.

Mă grăbesc să transfer datele în rețea.

— E ceva în neregulă? întreabă Marcel nelinişti de la locul lui. Am modificat tot ce mi-ai zis. Crezi că mai sunt probleme?

Gata. Închid repede programul.

— Nu. Ultima versiunea pare stabilă.

Trag cu coada ochiului la lista de teste afişată pe perete.

— Auzi? De când e 51 dezactivat?

— Chiar de azi. Cică a intrat în absorbție.

— Vezi? Ți-am zis eu că n-o mai duce mult? 63 e cu roşu. Război?

— Ai ghicit. Iar s-au încăierat. Am văzut ştirile pe rețeaua internă. Analiştii spun că de data asta o să meargă până la capăt.

— Nucleare?

— Da. Cred că putem să-l tăiem deja de pe listă.

— Păcat! îmi plăcea acolo.

— Ştiu. Hai să continuăm! În curând o să apară şi clienții.

Uitasem de ei. Sper să nu-mi încurce planul.

— Vine şi directorul, mă anunță Marcel cu un aer misterios.

— Herman? înseamnă că e ceva foarte important.

— Corina spune că au comandat patru bucăți.

— Patru? Ce naiba fac cu ele?

— Nu ştiu, dar poate aflu până te-ntorci.

Dau din cap aprobator.

— Bine. Vreau 44.

— Hei! Stai puțin! Urmează 40.

— N-am chef de 40. M-am agitat destul în dimineața asta. Vreau ceva mai simplu. Măcar o dată să scap de Robureanu. Nu-l mai suport.

Se uită lung la mine.

— Bine. Fie!

Mă întorc în capsulă plin de nerăbdare. Totul e pregătit. Îmi şi imaginez…

— UP 44, 0 cu 6:59:55, anunță în eter vocea lui Marcel. Eşti gata?

— Da. Conectează-mă!

Durerea mi se implântă în creier. Cunoştință veche şi agasantă, pe care am învățat s-o ignor. Mă chinuie doar spectrul miilor de ace lungi găurindu-mi țeasta. Imagine crudă, pe care sunetul repetat din timpane n-o poate alunga. Ochii nu mai au răbdare şi caută lumina. Nu se

întâmplă nimic. Dimineața se insinuează dintre cutele perdelei, rece şi străină, ca şi cum nu m-ar recunoaşte. Are întâlnire cu nesuferitul de şapte fix care o aşteaptă pe perete, mândru de lumina verzuie care-i dă contur.

Memoria n-are altceva mai bun de făcut şi se grăbeşte să-mi proiecteze conştiincioasă filmul cunoscut, uşor decalat față de realitate. Salteaua mişcându-se uşor, fâşâitul cearşafului, eu întorcând lent capul spre dreapta, capotul atârnat pe şoldurile generoase, papucii târşâiți, ea îndreptându-se către baie pe o traiectorie imprevizibilă.

E frig. Mă ridic în capul oaselor, cu gândul la fața ei în curând încruntată. Mintea mea e o gară prin care trec zeci de locomotive negre şi galbene, trăgându-şi vagoanele asortate după ele. Nu opreşte niciunul. Ultimul e deja departe când trag perdeaua. Splendoarea orizontului marin înainte de răsărit aproape că mă păcăleşte. Are rezoluție bună acest ecran aşezat pe post de fereastră.

— Mi-e frig, spune nevastă-mea din uşă. Tu ai setat temperatura la 19 grade?

— Nu ştiu. Probabil… din greşeală. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Trebuia să-mi spui că ți-e cald.

Zâmbeşte şi pleacă spre bucătărie. Chiar îmi pare rău? Nu, nu pentru asta. Pentru ceea ce nu s-a întâmplat încă, dar e ca şi cum s-ar fi întâmplat deja. Contează? Ni s-a spus de nenumărate ori să nu ne mai gândim la duplicate,

să ne fixăm doar asupra originalului, să luăm toate copiile realității ca pe nişte vise oarecare, creații ale imaginației. Ce simplu e să te ascunzi în spatele timpului! Are darul să amestece lucrurile şi să le deformeze până când îşi pierd adevărul.

— Ionuț, lasă câinele şi mănâncă! spune nevastă-mea.

Fiu-meu se aşază mai bine în scaun şi apucă furculița, dar nu încetează să facă semne către patrupedul de lângă masă. Javra pare să priceapă, pentru că dă din cap şi ridică o lăbuță.

— Ce faci? întreb eu.

— Discut cu Quark, răspunde Ionuț serios.

— Da? Şi ce zice?

— Vrea de mâncare. O să mă ocup de el mai târziu.

— Foarte bine. Uite, îi dau şi eu o bucată de şuncă din porția mea.

Copilul mă priveşte contrariat, de parcă i-aş fi propus să schimbăm numele câinelui în Veioză.

— Tată! Mă jucam! E un câine electronic.

Sigur că da. Cum de nu mi-am dat seama?

Unele dimineți sunt complicate. Nu însă şi aici. În patruzeci şi patru totul e simplu, totul funcționează perfect. Nici timpul nu poate face altceva decât să se conformeze unui tipar banal, care nu prea admite improvizații. Aproape că-mi pare rău pentru el. De data asta, nu voi întârzia şi nu are ce să-mi facă. Da, probabil am o maşină şi

probabil ea e tot la service pentru revizie, dar aici lucrurile se rezolvă mult mai simplu.

Mă ridic de la masă şi robotul-bun-la-toate se grăbeşte să adune resturile. Se mişcă al naibii de repede scheletul acesta firav, acoperit cu bucăți de plastic galbene şi albe care lasă să i se vadă articulațiile lucioase. Ochii mari, alcătuiți din nenumărate leduri, sunt singurele elemente oarecum vii pe o față inexpresivă. Eticheta de pe piept îmi aduce aminte că eu i-am pus numele. Îl cheamă Vasile.

— Auzi, Vasile? Ştii să repari ceasuri?

Pauză. O parte din ledurile ochilor devin portocalii.

— Nu înțeleg întrebarea, domnule.

Dac-ar şti nea Vasile ce aschimodie-i ține locul! Din nefericire, el n-are ce căuta în patruzeci şi patru. Pur şi simplu nu se potriveşte. Cred că simpla prezență a meşterului ar defecta toate aparatele din jur pentru a-i da lui un sens.

— Vă rog să repetați! insistă robotul.

— Nu contează. Fă-mi rost de o maşină!

— Doriți una individuală sau Carshare?

— Oricare. Să vină repede!

— Am înțeles, domnule.

Strada e un joc perfect al volumelor în mişcare, cu reguli stabilite ad hoc în memoriile gigantice ale unor computere invizibile. Oamenii ca mine, de altfel, singurele variabile, sunt ținuți între limitele

unei ordini acceptabile de către armata de indicatoare luminoase clipind pe jos, pe panouri sau în aer. În față am deja o reclamă în culori vii, proiectată prompt de un mic dispozitiv aerian care a calculat repede că are câteva secunde la dispoziție pentru a mă convinge să vizitez magazinul nu-ştiu-care. Încerc să-l alung cu mâna. Nu pleacă. Marş! Cum scap de el?

Maşina galbenă care opreşte în faţa mea are o emblemă mare întinsă peste ambele uşi: „Carshare". Uşa se deschide şi dau să mă aşez pe bancheta din spate…

Nu se poate!

— Geoorgee! Ce mai faci, băiatule?

Robureanu e atât de fericit să mă vadă, încât se grăbeşte să-mi strivească voiniceşte bietele degete în palma lui mare. Timpul, parşivul, mi-a făcut-o din nou.

— Bine. Uite, mă duc la lucru.

— Şi eu. Ştii că de-o săptămână lucrez în clădirea de vizavi? N-am apucat să-ți spun.

Ba da, mi-ai mai spus. Şi asta şi cam tot ceea ce-mi vei repeta în următoarele zece minute. Mă aşez mai bine şi ascult resemnat. Desigur, vremea se răceşte… E foarte aglomerat, aşa e. Dau din cap pe ritmul unei melodii imaginare. Şi preţurile la alimente… Cresc? Nu? Scad? Te hotărăşti odată? Reflexiile deformate ale clădirilor aleargă pe plafonul de sticlă cafenie. Robureanu turuie mai departe, neobosit. Cunoştință veche şi agasantă,

pe care am învățat s-o ignor. Un fel de durere.

Deodată loveşte cu palma în scaunul din față.

— Ce încet se mişcă rabla asta! Ştiai că se poate decupla pilotul automat? E o şmecherie simplă, m-a învățat cineva. Vrei să-ți arăt?

Se ridică şi dă să se strecoare în față printre scaune.

— Robi, stai! Nu te atinge de volan! Lasă-l! Mi-ajunge pentru azi!

Mă priveşte nedumerit, aşteptând o explicație pe care nu pot să i-o dau.

— Lasă! Îți spun altă dată.

Finalul e întotdeauna acelaşi. Merg şi amintirea mă proiectează cu câțiva paşi mai în față... Ce tot vor reclamele astea ambulante care se agită pe lângă mine? Nu! Nu mă duc la magazinul nu-ştiu-care. Nu! Nu mă interesează paste de dinți... încerc să le alung, dar se feresc şi continuă să mă bombardeze cu imagini şi sunete. E prea mult. Îmi balansez brațul drept şi-l reped în față, cu servieta pe post de rachetă de tenis. Nimeresc în plin unul din dispozitive, care se împrăştie pe trotuar, spre mirarea trecătorilor. Mă simt uşurat. La propriu, pentru că în mână mai am doar mânerul. Servieta a aterizat şi ea tot acolo.

Unde rămăsesem? Aşa. Finalul e întotdeauna acelaşi. Merg şi amintirea mă proiectează cu câțiva paşi mai în față, pe coridor, în fața liftului, intrând în cabină, aşteptând ca subsolul tenebros să urce

la mine. De data asta, vreau ca totul să fie aşa cum ştiu. N-am ajuns degeaba atât de devreme.

O smucitură scurtă şi uşile liftului se deschid, dezvăluind scena banală a laboratorului.

— Bună dimineața, Corina!

Din spatele recepției, secretara îmi zâmbeşte frumos.

— Ai venit mai devreme astăzi.

Ştiu şi simțurile îmi freamătă. Las servieta, ocolesc pultul şi mă duc direct la ea. Pare surprinsă, dar nu se trage înapoi. Ah! Parfumul ei dulce umple cei treizeci de centimetri care ne mai despart. E aproape ca o atingere.

— Corina, ce-ar fi să ne facem existențele amărâte puțin mai interesante?

— Ce vrei să spui?

Obraji-i sunt la fel de roşii ca buzele întredeschise. Ceasul de pe perete numără secunde. Ce mai aştept? Îi iau mâna fină în palma mea şi fiorul atingerii mă înmoaie. O clipă de slăbiciune. Nu e timp pentru asta.

— Vino!

Împing uşa de la garderobă şi o trag hotărât după mine. Ultimul gest controlat înainte de a-mi abandona rațiunea în penumbra care ne învăluie trupurile tremurânde, însetate de atingeri. Mâinile anulează distanța, iar buzele se unesc avide, apoi se pierd pentru a se regăsi din nou, alcătuind punctul fix în jurul căruia ne rotim într-un dans al senzațiilor suprasaturate. Timpul s-a întors cu

spatele, ruşinat.

Cămaşa îmi cade, la fel şi bluza ei. Nu mai e nimic între piepturile noastre şi pielea mi se strânge la atingerea sânilor tari, în timp ce mâinile caută mai departe, în sus pe spatele gol, apoi în jos pe sub dantela subțire. Respir doar parfum dulce, în timp ce senzația de căldură care urcă din podea e înlocuită treptat de o sete ascuțită, apoi de neliniştea corpului care simte... Nuuu! De ce? Încerc să rezist, dar în zadar. Împotrivire inutilă, la fel ca întrebarea pe care durerea din creier o dă la o parte înainte de a ucide lumina.

— Marcele, ce p...?

— Sssst!

Fața lui crispată opreşte combinația spontană de cuvinte pe care urma s-o dedic neamului din care se trage.

— Au venit, şopteşte el în timp ce-mi desface legăturile.

Afară se aud voci. Clienții? Nu puteau să mai aştepte? Ieşim în grabă din capsulă şi ne facem de lucru în spatele ecranelor. Pe uşă intră directorul Herman, Corina şi încă patru indivizi în costume negre. Abia mă pot uita la ei, durerea încă îmi apasă tâmplele. Caut în buzunar o pastilă şi-o dau pe gât.

— Îmi pare rău că a trebuit să te extrag forțat, spune Marcel.

— Dar mie!

Nu râde. Ba chiar pare supărat.

— Ce naiba te-a apucat?

Fac pe miratul. Ştie ceva?

— Hai, nu te mai preface! Am văzut scenariul modificat.

Deci m-a verificat. Nesimțitul!

— Şi ce? Mă relaxam şi eu…

— Eşti nebun? Dacă află Corina?

— Ei, na! Ce-o să-mi facă? O să mă taie-n două cu privirea aia albastră şi o să-mi zică: „George, eşti un măgar! Te culci cu mine fără să ştiu?”

— N-o să zică aşa.

— Bine, doar prima parte.

Chicotim amândoi, în timp ce vocea directorului recită pasaje din bla-bla-ul pe care l-am mai auzit de atâtea ori:

— …firma noastră oferă cele mai bune maşini de transfer spațio-temporal de pe piață… omologate de Agenția Internațională pentru Administrarea Universurilor Paralele… pentru universuri până la clasa A… şapte locuri… extracție automată…

Trei din cei patru necunoscuți ascultă atent, cu mâinile la spate şi bărbia ridicată. Al treilea se agită în jurul lor şi vorbeşte încontinuu. Probabil le traduce.

— Ai aflat cine sunt?

— Da, îmi răspunde Marcel în şoaptă. Ce-ți spune 117?

— Fii serios? Comunişti? Încă mai există universul acela? Incredibil!

— Îți mai aduci aminte cum era în 115 şi 116, înainte de colaps? Groaznic.

— Da. Nu mă mir că n-au rezistat.

— Uite că a treia încercare le-a ieşit. Păcat că n-avem voie să intrăm, mi-ar plăcea să arunc o privire. Cică că au modificat ceva în trecut, dar nimeni nu ştie ce.

— Poate l-au salvat pe Lenin de la infarct.

— Sau au omorât-o pe soacră-sa.

Râdem. Sper că nu ne priveşte nimeni. Ba da. Herman arată spre noi. Cred că le povesteşte ruşilor despre procedurile de testare. Ce-i mai place să se laude! O să le explice mândru cum testăm noi maşinile după metoda Furbacher, prin interferențe controlate între fiecare univers paralel în parte şi un segment bine delimitat din realitatea personală. Ce simplu e în teorie! Se alege dimineața zilei curente, pentru că trezitul din somn face transferul mai uşor de suportat, iar evenimentele sunt încă proaspete şi ai şanse mai mici să provoci distorsiuni. Metodă infailibilă, cu costuri reduse. Trebuie doar să găseşti nişte fraieri care să accepte. Adică pe noi.

— Abia aştept să plece şi mă duc înapoi.

Marcel se impacientează.

— Unde? În 44?

— Da. Păi n-am terminat de „testat”…

— Măi! Termină cu prostiile! Vrei să mă bagi în bucluc?

— Las’ că n-o să afle nimeni.

Îi simt furia abia reținută.

— Nu întinde coarda, bine? aruncă el printre dinți. Poate vrei să afle şi nevastă-ta ce faci tu la lucru!

— Da? Ce-o să-i spui? Ştii, soțul tău nu e de fapt contabil. Lucrează într-un laborator ultrasecret şi se plimbă în fiecare zi prin universuri paralele. Într-unul din ele a vrut să te înşele, dar l-au întrerupt nişte comunişti nenorociți. Aşa?

Ştie foarte bine că n-are voie să vorbească despre munca noastră.

— Dacă tot mă amenințI, hai să vorbim şi despre 66!

Tresare. Cifra magică a avut asupra lui un efect instantaneu.

— Ce e cu 66?

— Ştii foarte bine. Crezi că eu nu te-am verificat?

Bagă capul între umeri.

— Dar n-am făcut nimic…

— Sigur. Două poturi la loterie sunt nimic. Câteva milioane acolo.

Săracul de el! S-a făcut mic de tot. Are toate motivele să fie speriat. Dacă se află, zboară imediat.

Ruşii se îndreaptă încolonați spre uşă, în frunte cu directorul nostru. Interesant cum îşi potrivesc paşii unul după altul. Militari? Dispar pe coridor şi Corina închide uşa în urma ei. În universul nostru mărunt e linişte acum. Marcel scoate din frigider două sticle de bere. Nu-l refuz. Zâmbeşte

complice.

— Când ți-ai dat seama că poți introduce schimbări în scenariu?

— Acum vreun an, când m-am trezit într-o distorsiune circulară. Nu m-am gândit serios să folosesc chestia asta la ceva decât atunci când am descoperit ce faci tu.

Răceala sticlei mi se întinde în palmă. Desfac capacul şi beau.

— Aştepți şi tu o interferență? întreabă Marcel.

— Ce?

În primul moment, nu înțeleg.

— La absorbția unui univers paralel apar întotdeauna interferențe. Se spune că, dacă alegi bine momentul, poți folosi o interferență ca să transferi aici anumite lucruri... Poți schimba realitatea, înțelegi?

Pare foarte convins.

— Şi tu crezi aşa ceva?

— De ce nu? Ce-ți imaginezi că fac clienții noştri? Turism? Îți spun eu că se poate. Îți dai seama? O singură interferență m-ar face bogat de-adevăratelea. Şi tu... Gândeşte-te! S-o faci pe Corina să...

— Fii serios! Ar trebui să fiu nebun să mă-ncurc cu ea şi-n realitate. Crezi că n-am destule probleme? Vreau doar s-o smotocesc de câteva ori, aşa, ca să mă răzbun pentru toate mizeriile pe care mi le face.

Râde şi întinde mâna. Sticlele se ating cu un

zgomot sec.

— Noroc! Recunoaşte că suntem tari! Cei de sus nici nu-şi imaginează că putem să facem şi noi ce fac echipele lor speciale de autonomi. Măcar să ne alegem cu ceva, după atâția ani de corvoadă. Nu suntem chiar nişte fraieri, aşa-i?

Nu, Marcele, nu suntem. Cu puțin noroc, putem schimba orice, putem fi orice. Capsula e acolo, albă, strălucitoare. Ne aşteaptă. Cine ne poate împiedica să schimbăm lumea? De-ar fi atât de simplu…

Întrebarea e ce facem cu ceea ce suntem deja? Ce facem cu toate amintirile îngrămădite în noi? Nu poți să arunci ce nu-ți place. Nu poți să păstrezi doar ce-ți convine. Acum ştiu. Oricât ai retrăi un moment, lucrurile nu se schimbă fundamental. Imagine clară sau amestec de decoruri suprapuse, e tot un singur moment. Eşti tot tu. Multiplicitatea timpurilor e o păcăleală. De fapt, e doar unul, o interferență colosală prin care rătăcim zilnic.

— Auzi? mormăie Marcel cu privirea agățată într-un punct imaginar.

— Ce e?

— Mă gândeam… Comuniştii… Nu cumva aşteaptă şi ei o interferență?

Poporul Pierdut

Mircea Liviu Goga

Mircea Liviu Goga (n. 9 decembrie 1958, la Craiova) a absolvit Facultatea de Electrotehnică din Craiova şi cursul de trei ani al SNSPA Bucureşti – Comunicare şi relații publice. În prezent, este redactor la Radio Oltenia Craiova. A publicat proză SF în diferite antologii dinainte de 1989 şi în *Almanahul Anticipația,* precum şi în presa studențească. Este prezent în antologia *Timpul este umbra noastră* (Dacia, 1991). După 1989, îi apar volumele SF *Crucea Sudului* (Labirint, 1990) şi *Insula Pescăruşilor* (Eagle Publishing House, 2011 – Premiul „Ion Hobana" pentru roman, la egalitate cu *Demnet*-ul scris de Dan Doboş). Publică în antologii şi în reviste specializate în poezie şi povestiri SF&F.

„În numele zeilor onorați – citi William – eu, Liu Chang, umil servitor al maestrului şi urmăritor al Tao, amintesc această legendă venită, se zice, din noaptea istoriei, din vremuri mult mai îndepărtate decât cele în care a fost întemeiat Imperiul Qin. E vorba despre legenda Marelui Popor Pierdut, cel care s-a abătut într-atâta de la normele bunătății, adevărului, cinstei, mărinimiei şi dreptății încât…"

William auzi un zgomot în hol şi închise, cu pocnet, dosarul. Huan Lan, servitorul chinez, păşi în încăpere.

— Domnule, a sosit sir Silvester Perkins…

— A, da, pofteşte-l în salon, se ridică el precipitat. Aşează dosarul într-un sertar şi merse repede către uşă.

— Sir Silvester! Aproape că aşteptam vizita asta, dar o bănuiam abia mâine sau…

— Dragul meu, rosti musafirul, am ştiut că te-ai întors aproape în aceeaşi clipă în care ai păşit pe pământul bătrânei Anglii. E drept, nu m-ai contactat în niciun fel – glasul deveni mustrător – , lucru care m-a făcut să-mi pun anumite întrebări. Puteai telefona, îmi ştii şi mailul, ce naiba! E aproape o lună de când n-am mai primit de la tine nicio veste!

— Îmi cer scuze, sir Silvester, dar am aşteptat să mă lămuresc în legătură cu anumite lucruri care mi s-au întâmplat în ultima vreme. Nu voiam să te amestec sau să te trimit pe piste false…

Sir Silvester se trânti într-un fotoliu şi deschise larg brațele.

— Piste false? Ai început să foloseşti jargonul poliției! Ce putea fi atât de important, încât să nu-mi scrii două cuvințele? Până şi maică-ta m-a sunat, nici ea nu mai ştia nimic despre tine!

— Sir Silvester, suntem amândoi oameni de ştiință…

— Ah! — îl întrerupse celălalt cu aplomb – să nu-mi spui că ai descoperit Arca lui Noe sau Chivotul Legii…

— Mmm… nu, nu chiar. E altceva. Un lucru care

mă chinuie şi-mi dă mari dureri de cap. În plus…

— Ei?

— Am primit nişte ameninţări. Poate să ți se pară ciudat; nu le-am luat în seamă, dar, în context, sunt tulburătoare…

— Ai anunțat poliția?

— Da, desigur. Au spus că vor verifica.

— Aşadar, ai dat peste o enigmă! Bravo! — îşi frecă mâinile satisfăcut sir Silvester. Ia să vedem dacă pot ghici. Pariem?

— Pe o cină la Gordon Ramsay că n-ai să reuşeşti.

— E-n regulă. E un restaurant destul de bun, chiar dacă sunt altele şi mai bune. Îmi place că eşti un englez adevărat, din vechea gardă. Tinerii ăştia habar n-au despre… dar hai s-o lăsăm. O să mă joc puțin cu tine de-a Sherlock Holmes, de acord?

— N-am nimic împotrivă, râse William.

Se aşează pe un scaun lângă biroul masiv din lemn de nuc şi se pregăti să asculte.

— O să-ncep prin a te felicita, zâmbi sir Silvester. Îmi place cum te-ai aranjat aici. Mobila e veche şi splendidă. Cred că te-a costat o groază de bani.

— Ştii de unde, clătină din cap William.

— Fireşte. Premiul acela care te-a cam făcut celebru în comunitatea ştiințifică, la care s-a adăugat moştenirea…

— Unchiul Harry, da. De fapt, de la el a plecat…

Sir Silvester îl privi atent.

— Ce?

— Călătoria asta din care abia m-am întors, oftă William. Dar continuă-ți rolul de Sherlock Holmes, o să-ți povestesc, nu-i nicio grabă.

— Aşa, deci! Foarte bine! — îşi frecă din nou mâinile sir Silvester. Aşadar, prietene, ceea ce se ştie cu exactitate despre tine este că eşti istoric, specialist în istoria veche a lumii. Se mai ştie şi că, în urmă cu aproape două luni, ai plecat în China fără să oferi nimănui prea multe explicații. Nici măcar mie. Am citit ziarele, nu se anunțase acolo nicio descoperire epocală; deci, nu fuseseşi chemat în calitate de consultant ştiințific sau mai ştiu eu ce. Pe de altă parte, explicațiile sumare pot să însemne că, dacă ai fost chemat, treaba e destul de secretă. Legată poate de ceva mistere tibetane sau de marele Qin, întemeietorul imperiului. Ah, chinezii ăştia mă amuză teribil! Fac pe marxiştii şi pe ateii, dar ezită să umble la mausoleul împăratului lor, din cauza legendei că violarea mormântului va duce la prăbuşirea Chinei. Habar n-am ce e mai bine să fii: credincios sau superstițios. Mda, revenim: dacă ar fi fost o chestie oficială şi secretă, sunt sigur că nu ne-ai fi spus nici măcar destinația călătoriei tale. Ştiu că nu-ți place să vinzi altora taine care nu-ți aparțin. În concluzie: ai plecat în China în nume personal, dar pregătindu-te să vânezi un mister de care auziseşi ceva şi nu ştiai de unde să-l apuci. Am ghicit?

— Sigur, râse William. Până aici, nici nu era prea greu.

— Într-adevăr, n-a fost mare lucru, dar să mergem mai departe. Ai ținut cu mine şi cu alții legătura o lună întreagă. Asta înseamnă că, în perioada asta, ai căutat ceva. N-ai umblat prea mult: din Beijing te-ai plimbat într-un oraş sau două, şi asta în prima săptămână în care ai stat în China. M-am interesat: oraşele alea n-au muzee prea importante; exponatele prețioase au fost trimise în Capitală. Alte săpături arheologice nu avuseseră loc recent în cele două zone. Concluzia este: nu căutai un artefact, ci, eventual, drumul către el. Umblai după anumite manuscrise. Corect?

— Corect.

— Din câte te cunosc, nu te-ar fi pus pe jar vreun ciob de oală din mai ştiu eu ce dinastie. Tu umbli (cu riscul de-a te discredita, dragul meu, ți-am mai spus asta şi altădată) după acele artefacte sau manuscrise care, odată găsite, sunt înmormântate în subsolurile muzeelor sau, pur şi simplu, distruse de orice arheolog cu scaun la cap. Lucruri care ar schimba istoria oficială.

— Şi nu consideri atitudinea mea corectă, sir Silvester? Un arheolog autentic ar trebui să fie total nepărtinitor, să accepte evidența, mai ales când aceasta e susținută de dovezi materiale. Se schimbă istoria? Asta-i o prostie! Istoria nu se poate schimba. Nu se schimbă decât ceea ce

cunoaştem noi despre ea!

— Dragul meu – îi tăie, tacticos, elanul sir Silvester – istoria unanim recunoscută e valoroasă dintr-un singur motiv: ne suportă şi reuşim s-o suportăm şi noi pe ea. Poate că înțelegi ce vreau să spun. Să zicem că, printre vestigiile rămase în urma bătăliei de la Hastings, ai descoperi resturile deteriorate, dar recognoscibile, ale unei brichete cu gaz. Istoria oficială îți va spune că tu, probabil, ai încurcat borcanele sau unul dintre asistenții tăi a făcut o glumă proastă. Să admitem, însă, că n-ar fi nicio glumă. Ai putea să explici motivul pentru care bricheta se află acolo fără să faci apel la călătorii prin timp sau la extratereştri?

— Presupun că nu, acceptă William.

— Fii sigur, dragul meu. Din păcate, deocamdată, niciun călător prin timp sau extraterestru nu s-a prezentat comunității ştiințifice de la Cambridge ori măcar oficialilor ONU ca să-ți susțină teoria. Cu aceeaşi valoare de adevăr ai putea să afirmi că bricheta a fost aşezată în sit prin puterea Domnului Dumnezeu, în fața căruia „no comment”, este?

— Hm, da. Totuşi…

— Fii drăguț şi nu mă întrerupe, OK? Aşadar, căutai nişte manuscrise care să-ți indice drumul către un lucru anume. Nu unul cunoscut. Pe de altă parte, acel lucru pe care-l căutai nu era unul interzis, altfel ai fi avut probleme cu autoritățile. În cele din urmă, ai găsit manuscrisele. Din clipa

respectivă, ai întrerupt legătura cu lumea. Ai plecat undeva, acolo unde sperai să descoperi artefactul pe care-l pomeneau documentele. Erai destul de sigur că obiectul acela exista cu adevărat.

— Până aici, raționamentul e corect.

— Hai, acum, să vedem cam despre ce ar fi putut fi vorba. Un loc, un sit arheologic? Nu, desigur, doar dacă nu cumva ar fi vorba de locul în care a fost găsit obiectul căutărilor tale. Şi ce ar putea reprezenta acel obiect? N-ai fi putut să-l scoți clandestin din China, iar a-l vedea, pur şi simplu, nu cred că ți-ar fi folosit. Dar puteai scoate oricând din China o fotografie, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Bun. Deci, te interesa să fotografiezi ceva. Pentru o oală descoperită de arheologii chinezi n-ar fi fost nevoie nici măcar să te duci acolo. Ai destule relații, puteau să-ți trimită poza pe net. Asta înseamnă că nu poate fi vorba doar de o simplă inscripție. Oricum, nu una făcută pe vreo cărămidă sau pe pereții unui vas; revin, o puteai obține şi de aici. Concluzie: te-ai dus să găseşti şi să fotocopiezi un manuscris deosebit, de care arheologia oficială nu ştie nimic – sau ştie şi-l ignoră. Am dreptate?

— Ai. Cu toate astea, raționamentul tău ar putea fi cu totul greşit. Dacă vrei să te pătrunzi de misterele alchimiştilor ai nevoie şi de fotografierea detaliată a unor catedrale, nu doar de cărți de

alchimie. Deci: poate m-am dus să fotografiez, complet şi cu teleobiectivul, echivalentul chinezesc al unei catedrale.

— Dacă ai fi făcut doar asta, n-aveai de ce să rupi legătura cu lumea civilizată, dragul meu domn. Puteai să-mi scrii în continuare mailuri şi să-mi povesteşti despre minunatele oraşe şi peisaje ale Chinei. Presupun însă că manuscrisul pe care-l căutai se afla tăinuit undeva, poate într-o mănăstire tibetană, poate în alt loc la fel de misterios şi secret. Şi erai prea ocupat şi surescitat ca să mai ai timp de expediat mailuri.

— Şi ce crezi că ar conține manuscrisul? îl zgândări William.

— Dragul meu, asta tu trebuie să-mi spui, eu doar ți-am arătat că pot ghici motivul căutărilor tale.

— Domnule Sherlock Holmes, zău, ți-ai câştigat cina! începu să râdă William. Da, aşa e. Pot chiar să adaug că în ultimele săptămâni nici nu m-am mai aflat în China.

— Ci în Nepal, completă sir Silvester.

William îl privi uluit.

— N-ai de ce să te miri, fu rândul celuilalt să râdă. Biletul tău de avion porneşte din Kathmandu către New Delhi, apoi spre Europa cu escală în Dubai. În Budapesta ai schimbat cursa şi ai ajuns la Londra alaltăieri-seară.

— De unde naiba ştii?

— Crede-mă William, când ai „dispărut”, ca să

zic aşa, am fost toți foarte îngrijorați. Şi maică-ta… doar o cunoşti mai bine ca mine. M-a pus să-i promit că mă interesez. Am făcut-o foarte discret, fără să alertez oficialitățile chineze, străduindu-mă să nu-ți deranjez nici ție cuviosul anonimat în care te complăceai, ca nu cumva să-ți încurc cercetările şi să ajungi să-mi porți pică. Pe de altă parte, nu puteam lăsa lucrurile în voia lor, cum mi-au sugerat câțiva, pentru că, deşi a aderat la economia de piață, China a rămas comunistă, asta însemnând că nu poți să-i superi oricum pe băieți fără să tragi anumite ponoase – şi am înțeles că puşcăriile, în China, sunt cam aceleaşi de pe vremea lui Mao. M-am temut puțin de problemele diplomatice, până când am înțeles că poliția lor nici nu te remarcase. Atunci m-am linişti din acest punct de vedere, m-am gândit şi am ajuns la concluzia că e preferabil să urmăresc cursele cu avionul din China şi din țările vecine. Era greu de crezut că n-o să apari pe undeva. Sigur, ți se putea întâmpla un accident, n-aş fi avut cum să intervin, dar de-astea se-ntâmplă destule şi în bătrâna Londră. Te ştiu un tip abil şi descurcăreț.

— Sir Silvester, mă uimeşti. Presupun că ai putea găsi pe planetă un om anume la fel de repede ca şi FBI-ul…

— O, mult mai repede, Crede-mă. Cei de la FBI se încurcă în formalități.

— Sunt o gazdă groaznică, îşi dădu seama deodată William. Hai în birou, îți pot oferi un

brandy cu sifon şi o cafea arăbească, dacă eşti de acord.

— Te pomeneşti că vrei să scapi de explicații? zâmbi sir Silvester, ridicându-se.

— Dimpotrivă. Te rog, pe-acolo.

După ce intră, sir Silvester roti ochii şi exclamă:

— Frumos! Excelent!

— Dacă te referi la artefactele de pe pereți, nu sunt chiar toate autentice, se scuză William.

— Arată grozav! rosti entuziasmat sir Silvester. Artă africană veche, dar şi paleoliticul european e reprezentat în esența sa. Ah, iată colțul oriental! Mă bucur că ți-ai găsit, în sfârşit, o casă suficient de încăpătoare ca să poți etala totul altfel decât sub formă de grămadă.

— Îmi place aici, mărturisi William. E aproape de Hampstead Heath; cred că nicio locuință n-ar trebui construită altfel decât în apropierea unui parc.

— Ai fost plecat. Cine s-a ocupat de toate?

— A, Huan Lan. E foarte priceput şi mă bizui pe gusturile sale. Chiar, e cazul să-l chem.

Îşi scoase telefonul mobil şi apăsă o tastă. Servitorul apăru în câteva clipe.

— M-ați sunat?

— Cafea, brandy, sifon şi…

Se întoarse către sir Silvester:

— Presupun că ai mâncat, dar poate că o gustare…

— A, nu, nu. Sunt doar în trecere. La prânz

mănânc în campus, e mai comod, ținând cont că am curs după-amiaza.

— În campus? se minună William. Ei, de ce nu?

Privi către Huan Lan, iar acesta se înclină şi dispăru.

— Ei, şi acum, până se întoarce Huan, trebuie să-ți spun, sir Silvester, că totul a pornit de la Harry. A fost, întreaga viață, obsedat de mistere şi conspirații. Mi-a lăsat un vraf de documente despre care el însuşi s-a convins, înainte de a muri, că nu sunt atât de importante precum par. Plus un dosar oarecum special…

— De ce special? ținu să afle sir Silvester.

— Mai întâi, pentru că aparținea domeniului meu de studiu: istoria antică sau chiar preistoria. Harry era convins că secretele trecutului sunt cunoscute şi ocultate de anumiți inițiați aparținând unor organizații secrete… mă rog, ți-am povestit deja că era fascinat de conspirații. În orice caz, e vorba de o legendă despre un mare popor care ar fi existat odinioară şi care…

— Şi care a pierit într-un fel oarecare – îl întrerupse, râzând, sir Silvester. Continentul Mu, Lemuria, Atlantida… lucruri ştiute şi niciodată dovedite.

— M-am gândit şi eu inițial la Atlantida, mărturisi William. Dar nu e vorba despre aşa ceva. Poporul despre care vorbeşte legenda n-a dispărut oricum, ci într-un mod oarecum singular: a fost scos în afara timpului.

Sir Silvester ridică o sprânceană. Înainte de a-şi exprima mirarea, William continuă:

— E vorba despre un popor rău, foarte rău. Unul care s-a abătut de pe calea dreptății şi-a bunătății. Un popor de ucigaşi, de nemernici. Legenda îl numeşte Poporul Pierdut.

— Şi?

— Celelalte popoare au hotărât să-l ignore. Să şteargă orice mărturie, orice referire la el din anale. *Să nu-l mai vadă.* În acest mod, au reuşit să-l alunge din istorie, adică din temporalitate. Cumva, din însăşi memoria umanității.

— Asta chiar e o legendă interesantă, admise sir Silvester. Dar nu înțeleg cum ai putea să nu mai vezi un lucru care există…

— Harry a presupus că s-a procedat la un fel de hipnoză colectivă. Una reciprocă, dacă vrei. Popoarele lumii au continuat să evolueze în timp, dar nu şi acesta. Pentru Poporul Pierdut, timpul ca atare a pierit. Sau, dacă vrei, şi-a ieşit din esență. A devenit un timp pur mecanic, descris de o cauzalitate elementară şi discontinuă. Cam ca diferența dintre timpul în sine şi mişcările mecanice ale unui orologiu oarecare. Orologiul nu măsoară timpul propriu-zis, ci execută nişte mişcări secvențiale şi previzibile pe baza cărora ne dăm seama că timpul trece – dar ce e timpul şi cum anume trece, rămâne un mister. Ei, bine, legenda precizează că, în acest fel, timpul mecanic în care a dispărut Poporul Pierdut nu se mai poate

conecta la adevăratul timp, cel în care au continuat să trăiască ceilalți. Un întreg popor a fost *scos din timp,* sir Silvester!

— Tot nu pricep – clătină celălalt din cap. Repet întrebarea: cum poți să nu vezi un lucru care există?

— Harry scrie că e destul de uşor. O hipnoză colectivă nu presupune existența unui hipnotizator anume. De pildă, zânele. În Evul Mediu, se zicea că a te întâlni în pădure cu zâne sau spiriduşi era un lucru destul de comun. Dar, treptat, am evoluat, am devenit tot mai materialişti, mai pragmatici. Cei ce nu vedeau zânele le-au spus celorlalți: nu există zâne. Ştiința nu le poate admite, atât timp cât evenimentul apariției lor nu e repetabil la dorință şi măsurabil. Copiii au învățat de la părinți că zânele sunt doar o poveste, iar dacă vedeau ceva neobişnuit, căpătau convingerea că li s-a părut. Treptat, nimeni n-a mai văzut nimic. Civilizația e, în fond, o conjurație – lucrul acesta e admis azi de noile paradigme ale fizicii. Vedem *ce suntem făcuți* să vedem sau *ce suntem educați* să vedem. Restul e doar iluzie născută în creierele prea înfierbântate.

— Greşeşti, William – îl contrazise sir Silvester. Avem azi aparate cu care putem detecta lungimile de undă ale luminii invizibile pentru ochi sau sunete de neauzit cu urechea. Dacă ar exista ceva acolo, în invizibil sau în inaudibil, am afla.

— Probabil ai dreptate, sir Silvester. Dar, vezi,

unchiul Harry comentează că nu vom reuşi să aflăm nimic, nu pentru că anumite domenii ne-ar fi interzise, ci pentru că nu suntem, repet, făcuți sau educați să percepem în ele eventualele prezențe, chiar dacă aparatele ar arăta că există. Adică am fi mai degrabă dispuşi să ignorăm, să eliminăm mintal informațiile neconforme. Aşa cum se petrece uneori în arheologie, ca să mă apropii de domeniul meu. Chiar tu spuneai acum câteva minute că anumite descoperiri sunt îngropate în subsolurile muzeelor sau, pur şi simplu, distruse. E preferabil să scapi de un artefact decât să modifici, pe baza existenței lui, întreaga istorie a lumii care, nici ea, nu reprezintă altceva decât o convenție.

— Hm, deştept unchiul ăsta al tău…

Sir Silvester se întrerupse ca să-l urmărească pe Huan Lan, care intrase aducând pe o tavă cafelele şi paharele. Aşează totul pe birou, deschise sticla de brandy şi turnă fiecăruia un deget de lichid auriu.

— Doriți sifon acum?

— Nu, lasă-l pe birou, ne punem noi, îl grăbi William.

— Gheață?

— Nu, sigur că nu. Sir Silvester?

— Nici eu. Nu mă omor după băuturile reci.

— E suficient, mulțumesc, Huan.

Huan salută în stil chinezesc şi se retrase.

— Deci – se arătă dornic de o concluzie sir

Silvester –, explică-mi ce legătură există între această frumoasă legendă şi călătoria ta în China?

— Una foarte directă. Legenda a apărut în China sau, mă rog, acolo a fost consemnată.

— Aşa a scris unchiul tău?

— Întocmai. M-a pus la curent cu existența unor manuscrise vechi care pomeneau câte ceva despre ea şi pe care nu apucase să le consulte.

— Chinezii au multe legende… comentă sir Silvester.

— Legenda acestui Popor Pierdut era cumva legată de cea a împăratului Fo-Hi. Ai auzit de el?

— Puține.

— E vorba de adevăratul prim împărat al Chinei, care ar fi domnit cu multe mii de ani în urmă, peste o Chină ce nu devenise încă imperiu. Fo-Hi era un iluminat. Se spune că n-ar fi murit, ci ar fi părăsit țara promițând că va reveni.

— Ah, legenda eternei reîntoarceri, surâse sir Silvester.

— Ce e interesant – îşi continuă William ideea – este că împăratul Fo-Hi chiar a revenit de câteva ori, însă la intervale de o mie de ani sau mai mult.

— Reincarnare?

— Nu. S-a întors, pur şi simplu. Împăratul nu îmbătrâneşte şi, de fiecare dată când revine, învață poporul lucruri noi sau, atenție, stopează o dezvoltare prea pripită. Ca şi când ar cunoaşte istoria viitorului, iar această istorie nu ar trebui modificată. Există zvonuri că deschiderea Chinei

către economia de piață, lansată de Deng Xiaoping, s-ar datora unei vizite a împăratului…

— Şi tu crezi asta? pufni sir Silvester. Iartă-mă, William, dar mi se pare că terenul pe care calci e al dracului de nesigur! În altă ordine de idei, chiar crezi că viitorul e predestinat? Ce naiba, atunci unde ne e liberul-arbitru?

— Habar n-am. În orice caz, am reuşit să depistez un document vechi, să tot aibă vreo trei mii de ani – e incredibil că, la vremea aia, în China existau arhive şi se consemnau fapte, în timp ce, într-o Europă practic barbară, încă nu se întemeiase Roma! Documentul ăla vorbeşte de Fo-Hi ca de un personaj care sălăşluieşte în *alt timp* şi face parte din rândurile unui *popor pierdut.* Precum observi, una şi aceeaşi sintagmă.

— Aiurea, dădu din umeri sir Silvester. Poate fi o coincidență lingvistică. Şi, chiar de-ar fi totul adevărat, nu ți se pare că faptele se cam bat cap în cap? Pe de-o parte, avem un împărat care se ocupă serios de evoluția în bine a Chinei, iar pe de alta, un popor alungat dintre noi din cauza răutății sale. Cum se împacă ideea că împăratul cel bun aparține unui popor damnat?

— Într-un singur fel, răspunse pe loc William. Şi dacă Fo-Hi nu aduce Chinei şi omenirii întregi, prin acțiunile sale, binele?

— Dar ai spus…

— Da, însă eşti sigur că aparent benefica evoluție ne va conduce în Paradis? Dar dacă totul

nu e decât o momeală sclipitoare care ne ademeneşte spre dezastru? În fond, evoluția e aceea care ne-a pus în mâini puterea atomului şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să construim o bombă!

— Înțeleg ce spui – admise sir Silvester – şi poate ai dreptate. Dar nu revoluționezi istoria doar pe baza unor legende. Ar fi stupid. În ultimă instanță e, totuşi, nevoie de nişte dovezi al dracului de solide. Iartă-mă, constat că am început să drăcui şi nu prea obişnuiesc s-o fac…

— Se zice că există o carte, coborî vocea William. O carte scrisă chiar de Fo-Hi. Ar fi dispus de o copie şi împăratul Qin, creatorul imperiului. În ea sunt notate multe dintre lucrurile care urmau să se întâmple de-a lungul vremii.

— Şi care azi e, desigur, de negăsit, râse scurt sir Silvester.

— Ei bine – şi William respiră adânc, făcând o pauză scurtă eu am găsit-o.

Sir Silvester căscă gura, rămase în această postură câteva secunde, apoi o închise la loc şi-l privi dintr-o parte.

— Tu ai…

— Da. În Tibet, în acea parte a Tibetului rămasă neocupată de chinezi. De altfel, călugării de acolo afirmă că motivul principal pentru care China a dorit Tibetul nu a fost unul politic sau încercarea de a-l captura pe Dalai Lama, ci găsirea unui exemplar din cartea împăratului. Şi nu s-a reuşit.

— De ce?

— Din cauza lui Fo-Hi însuşi. Înalții demnitari ai Partidului Comunist nu erau nişte cretini, aşa cum ne imaginăm noi când ne amintim, de pildă, de cruciada pe care Mao a lansat-o la nivel național împotriva vrăbiilor. Printre ei se găseau şi adevărați inițiați, poate constituiți în ordine şi societăți secrete; aceştia se pricepeau să-şi dirijeze din umbră conducătorii aparenți şi să nu lase națiunea să se prăbuşească în haos. Ai auzit de Yi Jing, Cartea Schimbării?

— Sigur.

— Se spune că a fost inventată chiar de Fo-Hi. E un mod straniu de a afla viitorul, un fel de oracol care răspunde în egală măsură indivizilor şi comunităților. Niciodată, nici chiar în perioada marxismului dur, conducătorii Chinei nu s-au abătut de la litera ei. A fost utilizată inclusiv în conflictele armate. Acesta e motivul pentru care Tibetul n-a fost ocupat complet: într-un anumit moment, Cartea Schimbării a spus „nu“ acestei idei.

— Mda, şi despre conflictul cu India se spune că ar fi fost stopat din acelaşi motiv – medită sir Silvester. Şi… zici că ai cartea împăratului?

— Da. Mai precis, am fotocopiat-o.

— Cred că ştii ce te voi întreba acum.

— Da. Nu e aici.

— Nu? aproape că sări din fotoliu sir Silvester.

— O primesc după-masă, printată. Am lăsat

stick-ul la un laborator foto.

— Fir-ar… hmm, deci… după-masă?

— Da, mă duc s-o iau pe la cinci.

— Nu trebuia să laşi aşa ceva pe mâini străine.

— De ce? Ăia habar n-au despre ce e vorba. Oh, dar văd că te interesează serios subiectul!

— Fireşte, fireşte! E o descoperire epocală!

— Ştiu eu? Nu uita, nu dispun de original, ci doar de fotocopii.

— Da, da… totuşi…

Sir Silvester se ridică surescitat din fotoliu şi prinse să se plimbe prin încăpere.

— Fotocopiile sunt importante, mai ales că ştii unde se află originalul. Ar trebui să ai grijă de ele…

— Voi avea. Dacă vrei să le vezi, vino pe la şase, cred că vor fi gata până atunci.

— De ce naiba nu ți le-au printat pe loc?

— Aveau multe comenzi şi am preferat să nu aştept acolo. Vino la şase. Deşi nu te înțeleg, sir Silvester. Parcă spuneai ceva de artefacte care trebuie distruse sau îngropate într-un subsol. Lucruri care n-ar trebui să te intereseze.

— Bine – răsuflă adânc sir Silvester. M-ai prins. Să zicem că nu e totdeauna aşa. Uite, dacă le vei publica şi dacă e vorba, într-adevăr, de cartea împăratului Fo-Hi… ei, te voi susține, ce naiba! Pentru asta merită să-ți pui în joc reputația. Dar convinge-mă, arată-mi-o. Ai citit-o?

— Puțin. Se traduce greu, sunt şi ideograme străvechi pe care nu le recunosc. Aş avea nevoie

de serviciile unui lingvist. Oricum, e…

— Ei?

— Stranie. Ca din altă lume. Pare un mănunchi de sfaturi, de precepte şi reguli de urmărit de-a lungul vremii, pentru ca anumite evenimente să se petreacă sau nu. Şi spune ceva şi despre Poporul Pierdut, mai ales faptul că îl vom reîntâlni la final.

— Care final?

— Nu ştiu, n-am apucat să citesc. Cred că e vorba de un fel de Armaghedon. E o întoarcere a răului pe pământ, urmată de separarea celor buni de cei răi.

— Ca în Biblie. Ha! Bine. Uite cum facem: mă întorc pe la şase, ora îmi convine. OK? Acum e târziu, ți-am spus, după-amiază am cursuri…

— Te conduc, sir Silvester.

— O, nu, lasă-l pe Huan. Nu te preocupa. A, mi-am adus aminte: ziceai că ai primit amenințări. Sunt în legătură cu cartea?

— Da. Cineva a aflat că o am şi îmi promite moartea dacă o public. Ce părere ai?

— Cine ştia că o ai?

— Păi, cred că… unii călugări din Tibet au aflat despre asta. Totuşi, ei nu s-au opus s-o fotocopiez.

— Dar poate au povestit şi altora – zise sir Silvester.

— Poate. Dar de ce şi, mai ales, cui? Oricum, cei de la poliție mi-au spus că ultimul telefon l-am primit chiar din Anglia. Asta mă îngrijorează puțin, poate că are dreptate unchiul Harry. Poate

există o conspirație, lucrurile au evoluat prea rapid.

— Da, da... îngână sir Silvester. William, ne vedem la şase; ai putea să ceri laboratorului să-ți expedieze printurile şi stick-ul cu un curier. Nu e bine să ieşi pe stradă singur.

— Chiar merită să mă îngrijorez într-atât?

— Cine ştie? Cheamă-l pe Huan să mă conducă şi aşteaptă-mă aici.

Huan apăru imediat.

— Condu-l pe sir Silvester, îi ceru William.

Servitorul se înclină şi făcu un gest de invitație către sir Silvester. Acesta ieşi. William, rămas singur, se aşează la birou şi se apucă din nou să citească din dosarul pe care-l închisese la apariția musafirului. După un prânz frugal, pe la patru şi jumătate, plecă de-acasă. Reveni curând, purtând sub braț un plic voluminos, şi se refugie iar în birou. Punctual ca orice englez care se respectă, la ora şase, sir Silvester sună la uşă. Huan îl introduse în casă şi-l anunță.

— Ah, ai sosit! îl întâmpină William.

— Fireşte, cum am promis, aprobă sir Silvester. O ai?

— Sigur, poftim.

Sir Silvester frunzări febril paginile.

— Cartea oferă, către final, o modalitate de a controla timpul, zise William. Încă n-am citit totul, dar se pare că descrie şi modul în care a fost alungat din istorie Poporul Pierdut. Şi, ciudat, ca

unchiul Harry, vorbeşte de timp ca despre unul mecanic, în care viitorul e sută la sută determinat. Nu înțeleg mult, ce-i drept, nu e chiar limba chineză de azi.

— Nici nu-i nevoie să înțelegi, râse strâmb sir Silvester. Unde e stick-ul cu fotografii?

— Aici…

— Dă-l încoace. Iau şi manuscrisul.

William îl privi stupefiat.

— Da, da! Eşti în pericol, William. Cartea asta e mult mai mult decât Cartea Schimbării. Ea nu oferă doar informații despre viitor, ci şi modurile în care acesta poate fi manipulat. Îți dai seama ce importanță poate avea o asemenea carte pentru o organizație care-şi propune să schimbe lumea?

— Da. Dar de ce s-o iei tu? Putem s-o ducem mâine…

— Nu, William. O iau pentru că… hm, eu însumi fac parte dintr-o organizație secretă care… ei, uite, i-am informat şi s-au arătat deosebit de interesați.

— Ce? Sir Silvester… nu înțeleg…

— Ți-am spus: nici nu-i nevoie. Iau tot.

William se gândi câteva momente, apoi rosti tărăgănat:

— Tu mi-ai trimis mesajele de amenințare? M-ai urmărit…

— Nu. Uite, nu. De fapt, chiar asta-i problema. Nu ştiu cine te-a amenințat. Sunt alții – şi asta mă face să mă grăbesc.

— Şi dacă mâine voi spune tuturor întreaga

poveste?

— Fără manuscris, nu te va crede nimeni.

— Ar mai fi ceva – rosti William, gânditor. Nu faci asta pentru un manuscris care-ți oferă doar previziuni şi tehnici de manipulare. Mai e ceva, sir Silvester, şi, dacă tot vrei să iei cartea, ar trebui să-mi explici.

— Aş vrea să pot, dar încă nu cunosc exact conținutul.

— Şi nu vrei să-l aflăm împreună?

— Nu. Nu sunt pregătit.

— E interesant – spuse William – că doreşti altceva decât ceilalți.

— Ce vrei să spui?

— Am fost amenințat să nu fac public manuscrisul. Dar ceilalți nu mi l-au cerut. Ce să însemne?

Sir Silvester îl privi intrigat.

— Şi ce ar însemna, după părerea ta?

— Că îl au deja, sir Silvester. Şi atunci, întreb: despre ce fel de secret e vorba? Nu înțelepciunea aforismelor şi prezicerile sunt importante. Eu cred…

William se opri scrutând figura nedumerită a celuilalt.

— Eu cred – continuă – că manuscrisul în sine nu reprezintă nimic. Dar pe baza lui se poate reconstitui un drum: drumul către Poporul Pierdut. Cei care cunosc taina țin în mână firele către Armaghedon.

— E posibil, e posibil… murmură grăbit sir Silvester.

— Acel popor de netrebnici se află undeva în afara timpului, într-un timp strict cauzal, mecanic. Prin intermediul manuscrisului se poate deschide o poartă către el. Dar ce poate face cineva aflând această poartă? Ştii, sir Silvester?

— Mmm, nu… rosti, şovăitor celălalt. Să amenințe? Să caute dincolo mercenari?

— La ce bun? îşi urmă ideea William. Diavolul îşi găseşte oricând mercenari. Nu-i suficient să dai drumul răului în lume, trebuie să-l mai şi stăpâneşti, altfel te va stăpâni el, nu-i aşa? Pe de altă parte, vorbind de Poporul Pierdut, în manuscris se face referire la un mănunchi de popoare: e un nume generic. Şi dacă secretul e altul decât cel pe care ni-l închipuim?

— Adică? mârâi sir Silvester şi introduse, ca din întâmplare, mâna în buzunar.

— Poate secretul constă în faptul că *noi suntem Poporul Pierdut,* zise William, zâmbind subțire.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Noi? rosti, prudent, sir Silvester.

— Da, noi. Suntem urmaşii celor nelegiuiți, celor alungați din timp într-un surogat cauzal. De aceea, viitorul e determinat şi previzibil. De aceea, avem profeții şi precogniții. De aceea, niciun fizician nu poate să pună de acord cauzalitatea noastră relativistă, din macrocosmos, cu cauzalitatea cuantică. Ceea ce trăim nu e timp, ci

altceva, dragă prietene. Trăim succesiuni de evenimente, dar nu percepem timpul şi nu ştim nimic despre el. Nu-l înțelegem şi nu putem să-l conştientizăm, întrucât, pentru noi, timpul nu există.

Mâna lui sir Silvester ieşi din buzunar înarmată cu un pistol.

— Cred că ai dreptate. Şi mai cred că nimic şi nimeni nu-ți dă dreptul să spui asta şi altora.

— Ah – râse William – vrei să mă ucizi? Doar ca să nu spun altora? E ridicol!

— De ce? se arătă interesat sir Silvester.

— Pentru că, aşa cum îți povesteam, mai au şi alții acest manuscris. Mi-au cerut să nu-l public, altfel voi muri. Tu îmi ceri să nu vorbesc, altfel voi muri. Asta mă face să cred că manuscrisul conține şi explicația unui posibil drum, o cale către *cealaltă parte* a lumii, cea *inclusă în timp.* Mă tem că fiecare doreşte această cale doar pentru el. Şi dac-ați fi mai mulți care ştiți calea? Vă veți bate la intrare ca nebunii? Gândeşte-te: împăratul Fo-Hi venea aici de dincolo, adică din lumea timpului real! Ei, cei de-acolo, ştiu totul despre această enclavă. Suntem închişi în ea pe veci şi presupun că au destule metode pentru a ne împiedica să ne întoarcem în lumea lor!

— Poate găsim o breşă, rânji sir Silvester.

— Cine? Tu, organizația ta? Organizația cealaltă? Sau poate – surâse William – întreaga planetă? Visezi un război între lumi? Păi, nu avem

niciun corespondent: ei sunt în timp, iar noi în afara lui!

— Poate găsim, nu se lăsă sir Silvester.

— Încearcă, zâmbi amar William. Tu, ei. Sau poate unul dintre cei care navighează pe net.

Celălalt îl privi înmărmurit.

— Pe net? Eşti nebun? Ai băgat…

— Eram în New Delhi. Mă plictiseam în aeroport.

— Şi n-ai găsit, dracu', nimic altceva cu care să-ți omori plictiseala?

— Primisem telefoane de amenințare şi asta m-a enervat.

În general, amenințările mă supără, aşa că lasă şi tu jos pistolul ăla. N-are niciun sens.

— La naiba! respiră adânc sir Silvester. Cred că trebuie să dau un telefon sau două.

— Cred că n-are importanță. Când ți-am spus să revii la ora şase, am avut un alt motiv decât cel invocat, poți observa asta.

Celălalt îl privi înțelegând.

— Da… puteai să-mi arăți imediat pagina de net, nu-i aşa?

— A trebuit să te amân, mai aveam nevoie de timp… sau, mă rog, de chestia asta mecanică pe baza căreia ne desfăşurăm existențele. Încă nu mă pricep s-o mânuiesc.

— Se poate mânui?

— Oarecum. Poți face un an dintr-o oră, dacă vrei. Sau invers. Cel puțin, aşa zice cartea.

— Bine, şi acum?

— Nu doream să te implic deloc, sublinie William. Dar, pentru că viitorul previzibil conținea vizita ta aici, a trebuit să-mi schimb planul şi să te includ în el. Zău, nu ştiam de organizația ta secretă! În sfârşit, nu contează. Acum va trebui să pleci cu mine, sir Silvester. Să laşi totul la o parte şi să mi te alături.

— Ce vrei să faci?

— Să salvez ce se mai poate salva. Să găsesc un loc în care să mă pierd, în Africa sau în America de Sud. Să studiez şi să experimentez până în ziua în care voi descoperi modalitatea de a retrimite în adevăratul timp această lume. Vii?

Sir Silvester oftă şi flutură din pistolul cu care rămăsese în mana.

— Nu ştiu. M-ai… m-ai luat cam pe nepregătite. Ar trebui să aranjez câteva lucruri.

— La ce bun să aranjezi lucruri într-o realitate fictivă?

— Eşti sigur că e, într-adevăr, fictivă? Dar dacă totul nu e decât o uriaşă păcăleală?

— Poți lua lucrurile şi aşa, zise William. În fond, e o lume ca oricare alta. Dacă vrei, poți rămâne, dar nu mă stânjeni. Vreau să plec şi să caut adevărul. Am acest drept…

Uşa biroului se deschise. Huan Lan intră şi înaintă spre mijlocul încăperii.

— Nu te-am chemat, se încruntă William.

— Ştiu, zâmbi Huan Lan. Apoi, către sir Silvester: chiar nu ai nevoie de acel pistol, sir

Silvester. Aşază-l undeva, avem câteva lucruri de discutat, domnilor, dacă sunteți amabili... Mr. William, îmi cer scuze pentru telefoanele de amenințare, dar trebuia să urmez un anumit protocol.

— Tu le-ai trimis? îngăimă William, uluit.

— Da, erau necesare pentru a te face conştient şi atent la propriile acțiuni. Pe de altă parte, fără ele n-ai fi difuzat pe net manuscrisul. Amenințările te-au ambiționat, altfel s-ar fi putut întâmpla să doreşti cartea şi concluziile ei doar pentru tine.

— Cine eşti? mârâi William. Altă organizație secretă?

— Nu. Sunt un *păstrător.*

— Ce-i asta?

— Un cunoscător al timpului, dacă vrei. Păstrez aici deschisă o poartă.

William îl privi lung, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru întâia oară.

— Deci, îngână el, nu te afli întâmplător în slujba mea. Asta trebuie să cred, nu-i aşa?

— Aşa e, recunoscu Huan.

— Ce-ar fi – interveni sir Silvester, care aşezase pistolul pe birou – să ne oferi nişte explicații?

— Chiar asta am de gând, sir Silvester. Să ne aşezăm.

Cei trei se aşezară şi se studiară o clipă în linişte.

— Trebuie, mai întâi, să vă declar, domnilor – începu Huan –, că Mr. William a intuit adevărul. Da, această lume este ruptă de timp. E condusă

pe baza unui timp mecanic, strict cauzal şi tocmai de aceea fenomenele macro sunt incompatibile cu fenomenele descrise de fizica cuantică. În realitate, între macro şi micro, la un anumit nivel, are loc o schimbare de cauzalitate. Savanții voştri nu pot umple acel gol, pentru că nu-i cunosc esența. Poporul Pierdut a fost alungat din istorie tocmai prin înființarea pragului cauzal. Pentru că, domnilor, trebuie să vă spun că timpul cuantic este adevăratul timp; el reflectă substratul comun lumii voastre şi lumii reale.

— E-n regulă, mârâi William. Şi care e soluția?

— Trecerea către realitate nu se poate face decât individual, Mr. William. Vă aflați în această enclavă pentru a evolua şi a vă transforma până în clipa în care veți fi, pe rând, compatibili cu lumea reală. De aici rezultă reincarnarea şi celelalte fenomene pe care le cunoaşteți. De-a lungul vremii, sunt mulți care s-au întors la noi. Trecerea între lumi e de natură pur spirituală: se face prin conştientizare, prin înțelegere. Şi, automat, prin iubire, prin formarea unui simț ascuțit al dreptății, prin compasiune.

Sunt lucruri pe care le învățați pe rând; salvarea voastră e individuală. Nimeni nu poate salva întreaga lume. În realitate, lumea, aşa cum o cunoaşteți, e sortită pieirii. Vi s-a oferit o şansă, iar cei care o refuză sau nu o înțeleg vor trebui să ia totul de la capăt.

— Totul de la capăt? Păi, dacă lumea va pieri…

rosti, nelămurit, sir Silvester.

— Alungarea din istorie a avut loc, din punctul vostru de vedere, în urmă cu circa treisprezece mii de ani. Ați păstrat imaginea în memoria colectivă, colorând-o prin diferite reprezentări: Potopul, prăbuşirea Atlantidei şi altele de acest gen. O catastrofă globală, uriaşă. Ar trebui să fie evident că principala calitate a unei enclave e aceea de a fi închisă la ambele capete. Închiderea, în funcție de scopul urmărit, poate fi de două feluri: începutul şi sfârşitul fie rămân distincte, fie se contopesc. Scopul nostru a fost să evoluați şi să vă avem alături, ca frați întru eternitate. De aceea, am ales contopirea sfârşitului cu începutul.

— O buclă în timp, zise sir Silvester.

— Greşit, se răsuci către el William. O buclă fără timp.

— Ai dreptate, Mr. William, surâse Huan. O buclă fictivă, ca un film imprimat pe un DVD. El există, actorii au un timp şi un loc în care îşi petrec povestea. Totuşi, dacă scoți DVD-ul din calculator, nu vei avea în mână decât o bucată de plastic.

Urmă un lung moment de tăcere. Sir Silvester îşi privi nervos ceasul, apoi zâmbi, înțelegând inutilitatea gestului.

— Bun, zise. Şi acum? Care e următoarea secvență a filmului?

— Următoarea secvență – rosti tacticos Huan – e trecerea multora dintre voi în timpul real. Pentru că unii sunt de mult pregătiți, dar nu aveau o

explicație finală. O motivație, dacă vreți. Acum – şi Huan se înclină spre William – grație faptului că manuscrisul împăratului Fo-Hi a ajuns pe net, au căpătat acea explicație şi, implicit, motivația. Sunt peste două milioane de oameni care au deschis pagina şi au reuşit să-şi conştientizeze condiția. Alte milioane au deschis pagina şi n-au înțeles mai nimic. Ei vor vedea sfârşitul acestei lumi şi o vor lua de la capăt. La fel, toți cei care n-au accesat pagina sau n-au avut acces la net.

— E cinstit? vorbi William. Cei care n-au acces la net pot fi mai buni ca noi…

— Nu, surâse iar Huan. Locul în care te naşti şi ce vei face în viață depinde de evoluția ta interioară. Oricum, de-a lungul vremii mecanice pe care o trăiți, mulți au ajuns la noi fără net. Depinde doar de nivelul conştientizării.

— Lumea asta – zise William după ce se gândi puțin la cele spuse Huan – nu e făcută doar din oameni. Mai sunt şi animalele.

— A fost creat un habitat, răspunse Huan. Din tot ceea ce avea mai rău Timpul. Animale periculoase, ucigaşe… Unele se reîncarnează în victime pentru a învăța. Merg mai departe, evoluează, devin spirite compatibile cu un trup uman…

— Devin oameni? se miră sir Silvester.

— Da. Pe pământul vostru există peste şapte miliarde de oameni. De unde credeți că apar? Sunt mult mai mulți decât cei prinşi inițial în enclavă.

În *timpul real* nu trăiesc decât oameni, domnilor. Aşa cum propria voastră Biblie o spune: după Apocalipsă, lupul şi mielul vor sta alături. Pentru că fostul lup şi fostul miel vor fi oameni, pur şi simplu. Oameni conştienți, responsabili, buni, plini de iubire şi pace…

— OK, deveni nerăbdător sir Silvester. Şi apoi?

— Apoi? se miră Huan.

— Da. Apoi. Ce naiba va fi după Paradis?

— Asta e treaba fiecăruia, sir Silvester. Trebuie să fii acolo ca să înțelegi.

Urmă un nou moment de linişte. Apoi un zgomot ciudat îi făcu pe toți să tresară. Huan se ridică şi deschise fereastra. Se răsuci către ceilalți, vizibil îngrijorat.

— Trebuie să ne grăbim să deschidem poarta. E un fel de hipnoză, nu trebuie să vă temeți. Însăşi starea voastră de veghe e o formă de hipnoză.

— De ce să ne grăbim? se miră William.

— Din cauza celorlalți, mormăi Huan.

— Care ceilalți?

Huan oftă.

— Nu toți cei azvârliți în această enclavă au acceptat existența timpului mecanic. Unii, foarte puțini, ce-i drept, l-au refuzat. Au format un popor aparte, un clan. E clanul care vă conduce astăzi, din umbră. Nu le convine ca unii dintre voi să scape. Şi ştiu foarte bine un lucru: că ei, păstrându-şi condiția de stăpâni, n-au nicio scăpare.

— Teoria conspirației, se strâmbă sir Silvester. Chiar e corectă?

— Aceşti indivizi sunt exponenții unui popor separat de voi. Un popor migrator prin timp sau, mai bine spus, prin cauzalitate. Ei pot călători de-a lungul a ceea ce voi numiți timp şi pot schimba lucrurile în favoarea lor. Încearcă să vă păstreze aici prin complexitatea jocului social. Să vă folosească. În acest moment, sunt gata să declanşeze distrugerea enclavei.

— De ce? întrebă William.

— Pentru că foarte mulți sunt pe cale să se salveze. Distrugerea lumii readuce lumea la punctul zero. Pentru ei, asta înseamnă alți treisprezece mii de ani de dominare.

— Dar e stupid, zise sir Silvester. Oricum, totul va lua sfârşit…

— Priviți-vă politicienii, surâse Huan. Toți vor o putere cât de măruntă; poate un mandat prezidențial sau parlamentar, poate două… toți ştiu că puterea lor va lua sfârşit, că vor pierde viitoarele alegeri, că vor muri. Totuşi, persevereză în absurditate. E inconştiența la care nu vor să renunțe. Sunt dinainte pierduți şi o ştiu, dar nu le pasă!

— Şi voi? îl apostrofă William. Voi nu puteți interveni?

— Asta şi facem. Cei care trebuie salvați vor fi salvați.

Deodată, aerul se umplu de ființe. Corpurile lor

păreau translucide şi iradiau o lumină argintie.

— Vă aşteptăm, prieteni, surâse Huan. Nu aveți de făcut decât un pas.

Sir Silvester privi în jur, speriat.

— Nu… nu pot. Mi-e frică, gemu. Nu sunt pregătit…

William se întoarse şi îl fixă cu privirea.

— Nu ai nimic de pierdut. Nu e nimic de pierdut aici. Totul este dinainte pierdut.

Şi, în timp ce sir Silvester se zbuciuma neputincios, William privi către Huan.

— Ce trebuie să fac?

— Acceptă, zâmbi Huan, iar William percepu o undă de simpatie atât de accentuată, încât nu se putu opune. „Sunt”, gândi el. „Doar sunt, iar acest lucru e suficient…”

În fața lui pulsă o lumină pe care o percepu incredibil de protectoare. Ca o poartă de vis care se deschide către tărâmul visului. Înainte de-a trece dincolo, privi peste umăr: sir Silvester stătea chircit în fotoliu, imposibil de convins; Huan zâmbea, pregătindu-se, la rândul lui, să-l urmeze spre poartă. Iar privirea finală fu aruncată către fereastra deschisă.

…Acolo, afară, în ultima clipă în care se mai armoniză cu enclava, zări strălucirea mai luminoasă ca o mie de sori şi ciuperca de un roşu monstruos ridicându-se peste o Londră care înceta să existe…

Incidentul Zero

Silviu Genescu

Silviu Genescu s-a născut în 1958, la Timişoara. Este scriitor, traducător şi jurnalist, membru al cenaclului timişorean „H.G. Wells" din 1973, membru fondator al cenaclului Helion şi membru al Societății Române de Science-Fiction şi Fantasy. Povestirile sale au apărut în *Paradox, Helion, Almanahul Anticipația, CPSF, Jurnalul SF.* Este prezent în antologiile *Avertisment pentru liniştea planetei* (Albatros, 1985), *La orizont această constelație* (Albatros, 1990), *Anatomia unei secunde* (Facla, 1990), *Timpul este umbra noastră* (Dacia, 1991). A publicat volumele *T de la sfârşit* (Marineasa, 1994) şi *Rock Me Adolf Adolf Adolf (*Bastion, 2009). Premiul Romcon pentru povestire i s-a acordat în mai multe rânduri. A primit Premiul „Vladimir Colin" pentru cel mai bun volum de proză scurtă SF apărut între anii 2009-2012. A publicat povestiri în antologiile Societății Române de Science Fiction şi Fantasy *(Alte ținuturi,* 2009; *Pangaia,* Eagle Publishing House, 2010; *Venus. Povestiri erotice Science fiction,* Eagle Publishing House, 2011). Prima sa traducere a fost *Lumea Alisei,* de Sam Lundwall, apărută în *Almanahul Anticipația* din 1986. În ultimii ani, pe lângă povestirile publicate, i-au apărut numeroase traduceri pentru editurile Nemira, Leda, Trei.

„Dacă sapi destul de adânc în substanța realității, în cele din urmă, vei da de un filon de matematică pură.”

Amanda Gefter,
„Beyond space-time: Welcome to phase space”,
în *New Scientist,* 6 august 2011

— Gata pentru inserție vizuală? întrebă Quetz, vorbind subvocal şi trecând cu privirea peste întreaga asistență adunată în jurul mesei lungi dintr-o încăpere a casei conspirative aflate în arondismentul 5 din Paris.

Eram doar observator acum, aşa că n-am catadicsit să-l lămuresc că nu mă pasionau prea mult inserțiile digitale într-un război asimetric. Preferam acțiunea directă, injecția de adrenalină pătrunsă în sistem din mişcare. Din zbor. În picaj.

Ne lăsa să vedem cam despre cine-ar fi vorba în preacinstita adunare: câțiva mahări din serviciile antiteroriste importante, tot felul de experți, plus reprezentanți ai unor agenții care acționau peste tot în lume, călcându-se pe bătături prin Bruxelles şi Viena. Aşezați la o masă interminabilă dintr-o încăpere mobilată minimal, aşteptau venirea unui personaj despre care Josef nu avea niciun fel de informații. O întrunire în deplină conspirativitate.

Pe vremuri, Quetz ne-ar fi vorbit în şoaptă, dând impresia că s-ar fi adresat mânecii sacoului. Acum era suficient să gândească frazele, pentru ca vibrațiile infinitezimale ale coardelor vocale, care

anticipau rostirea cuvintelor, să fie preluate şi transmise de un dispozitiv vizibil pe pielea lui doar cu o lupă puternică.

Unii dintre participanții la întâlnirea despre care mass-media şi omul de pe stradă aveau să afle mult timp după aceea accesau bazele de date ale Comandamentului Reunit, adânciți în contemplarea rapoartelor şi fişierelor video de pe tabletops-urile lor. Unii se foiau nerăbdători, alții adăstau într-o letargie plictisită şi snoabă sau parcurgeau paginile ziarelor interactive. Nu-şi vorbeau, nu făceau schimb de priviri.

— Par nişte momâi inutile, i-am transmis lui Quetz, care se focalizase pe un delegat adormit cu gura deschisă.

— Pe ăştia-i păzim noi? întrebă cineva.

Avea costumul şifonat, din stofă de calitate îndoielnică (altfel nu s-ar fi şifonat), iar cravata-i atârna jalnic, într-o parte, ca un penis istovit.

Din câmpul vizual al ochelarilor lui tactici ajunseră la mine un nume şi un indicativ de lucru extrase din ecusonul de identificare, codat militar, care-i licărea pe piept. Frumoasa Adormită se numea Mark Berthie, agent CIA. Mark era turtit de oboseală, după ce coborâse din scram-jetul [1] orbital, cursa Washington-Paris, cu durata de mai puțin de-o oră. Minute întregi de imponderabilitate şi chinul de pe lume să consumi

---

[1] Scram - bâşti! (în argou - n.a.).

ceva la bord fără să-ți scape nişte bule mărunte de supă de roşii, suc sau apă minerală carbogazoasă. Unele ți se spărgeau pe față sau costum.

Însă Mark fusese expediat acolo după ce se istovise în misiune mai bine de douăsprezece ore, ne-a informat o notă de protest expediată de CR la sediul central al CIA, din Langley, Virginia, cerând înlocuirea lui cu cineva de la ambasada SUA, cineva cu competențele de securitate adecvate. Era inutil să-l trimită într-un asemenea hal de oboseală.

— E zob, am glăsuit.

La asta se va adăuga şi efectul de „jet lag", dar Berthie îl va simți de-abia acasă, dacă pleacă cu cursa de seară.

— A fost agent operativ al Directoratului pentru Operațiuni Externe, interveni vocea lui Perez, încărcată de tonalitățile grave pe care numai cele două pachete de țigări Cohiba, fumate zilnic, i le puteau da.

Dar nu ştiu dacă s-ar fi încumetat să cânte *What A Wonderful World* ca Louis Armstrong.

— L-au trecut la munca de jos după tărăşenia din Tavistock Square, august '26, continuă Perez.

Poate că cineva de la Langley îi purta sâmbetele, de-l trimisese la Paris aşa, ori voia să dea un semn discret că Washingtonul acorda o importanță minoră întrunirii conduse de europeni. Noul izolaționism american se vedea prin gura deschisă a lui Mark Berthie şi nu arăta bine.

Perez ne lăsă să-i vedem vârfurile degetelor de la picioare mângâind ritmic tăblia unui pat dintr-o cameră de hotel din Grenoble. Se afla în convalescență, după ce zăcuse câteva luni într-o clinică specială din oraş. Suflul exploziei unei bombe detonate de la distanță îl lipise de poarta unei clădiri vechi din München. I-au reconstruit organele interne în tancuri de donare, lucrând cu celule stem, iar acum ar fi trebuit să lenevească într-o refacere confortabilă, însă ceruse să fie observator în misiune. Cred că se plictisea de moarte fără vizitatori care să-i lase flori şi portocale pe noptieră.

— Cum o mai duci, Perez? i-am aruncat, într-un acces de bunăvoință.

— Am trăit şi clipe mai fericite, a hârâit el drept răspuns. Dar tu? Nu te plictiseşti în pustietatea aia?

Simțeam un iz chimic, de medicamente, foarte acut, de parcă ar fi fost emanat, fără doar şi poate, de pansamentele lui. Însă la această oră, pentru medicație, îți dădeau plasturi specializați, inodori, sau nanodistribuitori interni. Era un caz clasic de folosire perversă a feedbackului proprioceptiv[2], integrat în rețeaua noastră tactică, în regim vizual 3D, tactil, auditiv şi olfactiv. Mesajul olfactiv părea să-mi fi fost destinat în exclusivitate, pentru că nu

---

[2] Proprioceptiv (despre senzații provenite din corp) - Care informează asupra mişcărilor, echilibrului etc. (n.a.).

se mai plânsese nimeni de damful de medicamente ca dintr-un lazaret. Cred că alesese o combinație de mirosuri din meniul funcțiilor de fundal, după care deschisese complet linkul senzorial, numai ca să-mi facă mie greață. Știa că rămăsesem cu o sensibilitate la stimuli olfactivi după o misiune de anihilare a unui laborator de droguri.

— Mă gândeam să plec la pescuit, i-am zis. Am un iaz prin apropiere. Poți auzi orăcăitul broaştelor prin geamurile deschise.

M-am uitat pe fereastră, peste buruienile înalte din curte, despărțite doar de o cărare de trecere, spre verdele întunecat al pădurii Tanglewood, aflată dincolo de ochiul de apă, raiul broaştelor, al peştilor cât palma, acoperit de covorul de flori de lotus albastre, aclimatizate aici. Îți venea să le mănânci petalele cărnoase. Păcat că nu puteam uita şi eu totul, precum lotofagii întâlniți de Ulise pe insula lor. Puteai obține asta pe cale chimică, însă nu mai era uitarea blândă, dată de floarea de lotus, cu care fuseseră îmbiați corăbierii, iar unii nu-şi mai doreau să ajungă acasă pentru că nu mai ştiau de un astfel de loc, pentru că, în mintea lor din acel moment, nu plecaseră niciodată de acasă. Imaginea a pătruns în rețea ca un flash, pentru că uitasem să deselectez mediul ambiant din fundal, creând o oarecare confuzie printre „elementele” participante la misiune.

Noi doi nu ne suportam în afara contactelor profesionale. Eram incompatibili pentru lucrul în

aceeaşi echipă. Şefii ştiau asta şi, dacă am fi fost cu o clasă de competență mai jos, ne-ar fi zburat pe amândoi. Dar nici nu ne păruiam. Ne tachinam de câte ori aveam ocazia. Ținând cont de starea lui, făcusem un gest de curtoazie băgându-i în seamă. Dar lui Perez nu-i plăcea să fie compătimit. De cele mai multe ori, platoşa dură, țepoasă a unui individ ascunde un miez moale, aproape fleşcăit. La Perez, ce-i în guşă-i şi-n căpuşă. Odată, l-am auzit zicând „Howdy“ unui tip care dădea să iasă din maşină, într-o parcare prost luminată a unui supermarket din San Antonio, şi trăgându-i un glonț între ochi în secunda 2. *Tango down*[3]. Ținta fusese Rashid al-Anouff, şeful Noilor Islamici, filiala din SUA. Dar asta se petrecuse cu vreo cincisprezece ani în urmă, pe când ne suportam în contact direct.

— Nu aud orăcăitul broaştelor tale, m-a asigurat Perez. Dar cred că te afli undeva pe la dracu'n praznic.

— Jensen şi Perez, interveni vocea controlorului misiunii, nu mai aglomerați comunicațiile cu comentarii inutile. Sunteți observatorii, ochii de rezervă ai echipei, ne reaminti el.

Şi totul se înregistra.

Glasul lui a ajuns la mine plin de paraziți şi distorsiuni şi-a trebuit recodificat pentru a putea

---

[3] Expresie folosită de forțele speciale americane şi britanice pentru anunțarea eliminării unui terorist (n.a.).

fi înțeles. Mie-mi suna ca robotul de bucătărie care mă anunța că espressoul meu lung e gata. M-am strâmbat. L-am înştiințat că are probleme de comunicare, cel puțin pe rețeaua mea, iar asta nu era deloc *koscher.* Episodul trebuia menționat în raport.

Annelise Prunskienne şi Brian Bender (poreclit *Brain Bender)* se delectau cu *le petit déjeuner* pe o terasă de pe malul Senei. Comandaseră brioşe, *café au lait,* el mai ceruse şi una neagră. Păreau o pereche fericită, aflată în luna de miere la Paris, trăncănind fără griji despre forma norilor. Prunskienne semăna cu o păpuşă, cu părul ei argintiu, tuns scurt, şi dunga violacee din dreptul ochilor (îi acoperea şi pleoapele). O păpuşă-suvenir, cumpărată din cartierul electronic realizat după preceptele cibernetice ale lui Nicolas Schöffer. Clădirile cinetice, modulare, se roteau şi cântau. Apartamentele din aceste clădiri îşi schimbau perspectiva de mai multe ori pe zi şi, fireşte, nu oricine-şi permitea asta. Chiar şi printr-o simplă plimbare prin cartier plonjai în plin postmodernism. Estetic, la fel făcuse şi Prunskienne, numai că Parisul văzuse de toate şi ea nu mai trecea drept extravagantă. Cred că asta era şi ideea. Prunskienne şi BB baleiau cu privirile întregul cvartal, nescăpând din vedere clădirea îmbrăcată în iederă, cu ferestre adânci, ferite de lumina zilei. Bob Medermott, Francis Hayes şi Thomas Kolbe asigurau obiectivul dintr-o altă

poziție.

Căutau anomalii comportamentale la oamenii din jur, oameni îmbrăcați prea gros pentru anotimpul respectiv, cu fețe transpirate şi privire fixă, mergând ață spre clădire, thailandeze însărcinate, cu sarongul prea larg pe ele, femei în *burka,* privind întregul univers printr-o crăpătură ca o ambrazură de cazemată, boschetari cu palmele mult prea curate, împingând un cărucior de supermarket plin de boarfe aruncate la grămadă. Kolbe, lunetist de elită provenit dintr-o unitate KSK (Kommando Spezialkräfte) a Bundeswehrului, ar fi preferat să stea pe poziție în podul unei case din apropiere, avându-l pe Jason Hutchens pe post de spotter.

Întrunirea ar fi fost o țintă formidabilă pentru orice grupare teroristă din lume, cu condiția să aibă informația necesară. Tocmai pentru a nu se atrage atenția, se renunțase la filtrele ostentative ale poliției şi jandarmeriei, la celelalte dispozitive de securitate vizibile, dar întreaga echipă urmărea toate țintele posibile de pe stradă, inclusiv vehiculele. Prunskienne şi BB părăsiseră terasa şi o luaseră la plimbare pe stradă, admirând, în aparență, clădirile din era Hausmann. Zona era presărată cu senzori de tot felul, risipiți în peisaj ca nişte confetti. Unii ar fi putut adulmeca hexanul sau orice alt tip de explozibil, localizând bomba pe roți într-o hartă grilă.

În sala de ospețe din vilă şi-a făcut apariția un

individ îmbrăcat într-un sacou anost, din catifea, ferindu-şi parcă fața de instrumentele de înregistrare. Cred că a fost un gest reflex, pentru că nimic nu avea să se înregistreze în acea încăpere.

— Nu putem transmite dezbaterile în rețea, anunță Quetz brusc, tăind sonorul.

Lansă încă o verificare de securitate în timp ce urmăream personajul cu privirile.

Apucasem să-l aud pe nou-venit rostind:

— Foarte puțini dintre cei de aici ştiu cine sunt.

Se aşează pe scaun şi-şi împreună mâinile, flexându-şi apoi degetele ritmic, într-un gest ocult, ca un mason care transmitea audienței salutul secret, pentru a fi sigur că va fi recunoscut de alți masoni. Era Arne Frank Holm. Numele lui de familie, frecvent în Danemarca, sugera că trăia izolat pe o insuliță şi părea că tocmai ieşise dintr-un bârlog îngropat adânc. Ştiam astea pentru că în familia mea exista o ascendență daneză şi, într-un moment de curiozitate, studiasem semnificația numelor. Al meu era un patronimic derivat din *Jens.* Jensen, fiul lui Jens. Tata, în fazele lui de demență paranoică, avea impresia că nu era aşa şi-mi arunca insulta „bastard” cu o încăpățânare furioasă, repetând-o ca pe o litanie. Nu ştiu de câte ori rostea cuvântul, pentru că-l lăsam imediat în plata Domnului când o lua pe arătură şi plecam. Nu-l mai văzusem la față de ani buni. Nu ştiu dacă m-ar mai fi recunoscut acum. Nici moaca lui Holm

n-o mai văzusem tot de ani buni. Îmbătrânise, parcă-şi ținea capul între umeri, copleşit de probleme. Dar nu vă luați după aparențe. Quetz ieşi din sală.

Am tras o strâmbătură şi m-am mutat din sufragerie. Acum eram afară, întins pe şezlongul de pe verandă, cu picioarele rezemate de balustradă, uitându-mă spre cutia frigorifică uitată acolo de aseară. Cred că mai rămăseseră nişte beri printre ghețari.

Lăsasem pe capac şi cărțoiul pe care-l citeam, *Anna Karenina.* Colecționam vechile terfeloage tipărite şi reuşisem să-mi umplu câteva rafturi de bibliotecă numai cu cărți. Mi-a plăcut cum începea romanul: *„Toate familiile fericite se aseamănă între ele; fiecare familie nefericită este nefericită în felul ei.”* Chestia asta i-o puteam spune şi eu din ce văzusem pe-acasă, când locuiam cu ai mei. În fine, nenorocirea din căminul părintesc nu era chiar în stilul lui Tolstoi.

Quetz se afla pe un hol. Se vedea balustrada din lemn sculptat a unei scări interioare, sugerând o opulență deloc obişnuită în cazul caselor conspirative. Nu era nici casă de oaspeți sau de protocol. Probabil „gazda“ serviciilor secrete franceze era om cu stare. Perfect şantajabil însă.

— Aş vrea nişte „ochi“ prin jur, i-am zis.

A urmat un balans sus-jos al imaginii din vila cu iederă, semn că Ingo a dat din cap. Am activat stabilizatorul de imagine, însă nu de ochii lui

aveam nevoie acum. A eliberat în aer un pumn de nanoboți, iar aceştia s-au răspândit prin interiorul clădirii după ce au rămas un moment în suspensie, ca nisipul ridicat de pe fundul acvariului, cât s-au calibrat pentru interior. Apoi au început să măsoare şi să cartografieze, transmițându-mi imagini. Am lăsat câțiva „ochi" pe nivel, cu traseu stabilit pe repere fixate pe o proiecție a planului vilei, am salvat fişierul şi l-am arhivat, apoi am cerut un plan exterior frontal al edificiului. Strada era blocată la un capăt şi la celălalt de o echipă de la întreținerea drumurilor. Ai noştri. Lucrau de zor la înlocuirea pietrelor de pavaj de pe carosabil, dar cu foarte mare încetineală. În absența barierelor basculante, din oțel, orice dubă sau camion încărcat cu explozivi ar fi putut intra pe stradă şi detona în fața vilei, ştergând-o de pe fața pământului. Medermott m-a asigurat că au cu ce să oprească o bombă pe patru roți.

— Sper că nu cu un RPG[4].

— Nuuuuu… o lungi irlandezul. Cine dracu' mai trage cu de-astea azi?

— O grămadă de tipi răi.

— Aaaaa… gemu irlandezul, de parcă atunci şi-ar fi amintit de ceva crunt. Păi, şi eu sunt un tip rău, foarte rău. Folosesc tot felul de porcării, dar

---

[4] Rocket-Propelled Grenade - aruncător de grenade, armă antitanc (n.a.).

nu şi RPG-uri.

Medermott şi ceilalți din zona de apropiere erau dotați şi cu câte-o armă cu puls electromagnetic.

Prăjea circuitele bombei, dar şi tot ce ținea de partea de comandă electronică a maşinii, orice telefon ataşat, tabletă PC, orice funcționa cu curent electric. Urmăreau prin drone quadroptere, menținute la punct de observație fix, orice vehicul clasic, fără aprindere electronică, aflat pe străzile din arondisment, mergând pe ideea că numai o vechitură ca asta ar fi putut să-şi continue drumul şi să detoneze manual la țintă. Le atârnau câte-un *tag* şi le urmăreau traseul pe hartă.

Medermott scana termic peisajul, insistând pe zonele cu multă vegetație, cum era cazul în partea stângă a vilei. Mi-a transmis imaginile în timp real, până m-am săturat de giugiuleala celor două marmote care scoseseră botul la soare, de păsările din copaci pândite de pisica vecinului şi de alte vietăți inofensive care emanau căldură, colorate-n galben-portocaliu, spre roşu. Ce peisaj paşnic şi tihnit, în nuanțele spectrului termic. Aproape că te simțeai ca lupul cel mare şi rău, pândind-o pe vesela Scufiță Roşie. *„Bunicuțo, de ce ai ochii atât de roşii? De la sudură, scumpa mea…”*

Arne Frank Holm era şeful de operațiuni al CR, iar serviciile secrete afiliate primeau dispozițiile pentru acțiunile comune numai de la el. Niciunul dintre cei prezenți nu i-a putut asocia figura cu

numele, pentru că devenise „omul fără față”, precum Markus Wolf. Şeful spionajului din RDG rămăsese o necunoscută pentru occidentali pe întreaga perioadă a războiului rece. Nimeni din Vest nu ştia cum arată Mişa Wolf. Se ştia doar că vorbea mai bine rusa decât germana. Holm se exprima la fel de bine în engleză ca în daneza lui maternă. Îşi începuse cariera în cadrul Frovarets Efterretnings Tjeneste (FET), Serviciul de Informații al Apărării, cu cartierul general de la Kastellet, lângă Copenhaga.

Făcu un gest spre harta holografică proiectată în încăpere. Aceasta se acoperi cu puncte roşii, pentru a marca evenimente operaționale.

— Toată lumea încearcă să descifreze semnificația acestor atacuri lansate în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, perfect sincronizate, la Annapolis, Lahore, Moscova, Innsbruck, Nürnberg şi Londra. Aparent, între locurile incidentelor nu există nicio legătură. Nu erau obiective semnificative demne să între în agenda teroriştilor.

— Permiteți-mi să vă corectez, îl întrerupse un ofițer ceh. La Moscova, orice atac terorist care nu-i lansat de ceceni este un eveniment.

Câteva râsete.

— Locurile ni s-au părut alese în mod aleatoriu, continuă Holm. Am dat valori numerice literelor şi tot în van. Am încercat să găsim un indiciu alfabetic, însă ALLMIN şi alte permutări de litere nu ne-au spus nimic nici nouă, nici celor mai buni

criptanaliști din lume.

Își îngădui aici un mic zâmbet, întins pe fața lui cu o *barba de tres dias permanente* ca o cută moale într-un așternut de catifea. Criptanaliștii lui Holm erau calculatoarele cuantice ale CR, capabile să spargă orice cod militar, având nume lungi și ciudate: *Queen Dexterity Who Is In the Ensorceled Tunnel*[5], *The Ethereal Assassin with Lips of Obsidian Who Holds the Key to the Vortex*[6], *The Just Czarina Who Hates Visions*[7]. Nu se știa cine și cum le dăduse aceste nume. Nu puțini credeau că și le generaseră singure, în funcție de unele caracteristici de funcționare. În cursul discuțiilor dintre cei avizați și în rapoartele cu grad mare de confidențialitate erau pomenite simplificat, ca *Regina, Asasinul Eteric* și *Țarina.* Legenda susținea că Holm nu te primea în unitatea lui decât dacă rețineai numele complete ale computerelor și i le recitai fără umbră de ezitare. Se zicea că toți cei căzuți la proba numelor primeau următoarea explicație: „Dacă nu ați reținut informația, cum să mă aștept să manevrați corect date mai puțin importante?"

Își reveni brusc la mohoreala latentă de dinainte, grefată în deplină armonie pe sobrietatea sa

---

5 Regina-Dexteritate-Care-Se-Află-în-Tunelul-Vrăjit (n.a.).

6 Asasinul-Eteric-cu-Buze-de-Obsidian-Care-Deține-Cheia-către-Turbion (n.a.).

7 Țarina-cea-Dreaptă-Care-Urăște-Viziunile (n.a.).

oficială. Pe Holm nu ți l-ai fi putut închipui primind premiul *Hasty Pudding*[8].

— Din motive pe care le voi explica imediat, s-a decis scoaterea lor din funcțiune, anunță pe un ton grav. Cel puțin pe moment.

Câțiva dintre cei aflați în încăpere dădură din cap, semn că ştiau asta. Alții preferară să rămână impasibili. Ştiau sau nu, n-o arătară.

Imagini ale locurilor atacate se intersectau cu cele transmise de echipele de intervenție, ambulanțele, pompierii şi antitero, cu banda sonoră în full surround. Țipete, comunicații radio, trosnetele incendiilor, sirene. Erau cam aceleaşi peste tot.

— Am încercat să vedem ce au în comun aceste locuri, urmă şeful de operațiuni. Am examinat până şi rețeaua de linii ley. Ştiți, vechile legături cu nodurile energetice, explică el înaintea unor chipuri cu sprâncenele ridicate întrebător. Demult, exista o întreagă rețea globală care lega multe lăcaşuri de cult, menhire şi alte locuri de mare intensitate spirituală. Astăzi este aproape dispărută.

Rânji. Avea în el un soi de tristețe difuză care îi învăluia gesturile, chiar dacă păreau sfidătoare.

---

[8] Premiul Budinca Pripită, acordat de Societatea de Teatru a studenților Universității Harvard, cunoscuți pentru spectacolele burleşti in care sunt implicați şi laureații premiilor decernate de ei (n.a.).

— Oamenii nu se mai duc la biserică, nu mai străbat vechile cărări inițiatice, adăugă el. Am ajuns la unele concluzii interesante, însă acestea nu fac obiectul întrevederii de astăzi.

Strânse, brusc, degetele mâinii ridicate, ca şi cum ar fi vrut să adune aerul, şi harta holografică se comprimă într-un punct şi dispăru.

— În aparență, a fost o mare demonstrație de forță, reluă el. Ca şi cum cineva ar vrea să ne facă să credem că ar exista un Comandament Reunit al organizațiilor teroriste de pretutindeni, însă e greu de crezut că acestea ar renunța la compartimentarea lor strictă, pe celule fără legătură între ele, măsură care le-a ferit până acum de căderea unor rețele întregi, dintr-o lovitură. Atacurile îți sugerează o mai bună organizare şi abilitatea de a se mişca în teritoriu mai rapid decât oricând altădată. A fost o formă de coordonare nemaiîntâlnită, urmă Holm după o clipă de tăcere.

— Este doar începutul uraganului, interveni cineva. Au lovit Asia de Sud-Est, Europa – de cele mai multe ori – şi Statele Unite. În acelaşi moment. O sincronizare mai ca la circ. Acolo, dacă nu prinzi trapezul, cazi în bot. S-a folosit acelaşi tip de exploziv peste tot: vechiul Semtex, nemetalizat. Se pare că există rezerve uriaşe undeva, prin Orientul Mijlociu. Ce altceva ne mai trebuie ca să vedem o coordonare excepțională aici?

La auzul numelui țării sale, Mark Berthie ridică,

brusc, privirile de pe tableta lui. Aţipise iar şi-şi înclinase capul într-un unghi foarte studios. Acum asculta cu un aer vag nedumerit şi obosit, încercând să-şi facă o idee despre ce se discuta. Dintr-odată, consideră util să le împărtăşească colegilor săi raportul FBI cu privire la cele întâmplate la Annapolis, împreună cu rezultatul anchetei Departamentului de Securitate Internă al SUA, şi le expedie în reţea folosindu-se de tableta lui. Izbuti să culeagă unele priviri contrariate. Documentele erau deja cunoscute. Americanii nu pomeneau nimic despre computerele lor cuantice.

— Scuze, zise.

Holm îşi opri o clipă privirea asupra lui, apoi comandă redeschiderea hărţii holografice. Părea o fereastră spre altă dimensiune. Dădu din cap.

— Aş vrea să avem acelaşi nivel de coordonare şi aici, rosti el. *Regina, Asasinul Eteric* şi *Ţarina* au analizat miliardele de conversaţii telefonice şi mesageria electronică din ultimele şase luni de dinaintea atacurilor, începu el. Fără rezultat. În teritoriu, totul este foarte fragmentat. Nu există un centru. Nici comunicaţiile nu au fost coerente, doar flecăreala obişnuită despre jihadul lor islamic şi califatul mondial, precum şi despre nimicirea „cruciaţilor". Cunoaşteţi numele celor identificaţi după amprenta vocală.

Holm făcu o strâmbătură.

— Plevuşcă, adăugă el. Lipsesc multe informaţii şi multe voci, însă asta se întâmplă tot timpul.

Evident, se folosesc de curieri pentru transmiterea de date şi dispoziții. Oricum, nu am găsit nimic legat de o operațiune de asemenea anvergură şi care a mers ca un ceas elvețian.

— Potrivit unor surse, ar fi existat un sprijin asigurat de Persia, rosti reprezentantul BND[9]. VEVAK[10]-ul de la Teheran funcționează în continuare, fără niciun fel de probleme, continuă germanul, nemulțumit că Holm nu aborda acest subiect.

Arătă spre hartă şi, din câteva mişcări de degete, afişă planul capitalei persane, lăsând un marker pe clădirea care adăpostea VEVAK-ul. Făcu zoom pe ea şi apoi o şterse, măturând-o cu palma.

— Bum!

Culese câteva icnete ale asistenței, care trebuiau luate drept râsete. Atmosfera se destinse puțin. Holm îi adresă o privire rece şi resetă harta, ca să arate aşa cum o afişase el.

— Persia nu mai îndrăzneşte, la această oră, decât să sprijine cu armament de infanterie câteva triburi de prin nord-vestul țării, ca să contracareze influența kurdă din regiune, în rest, e *kaputt,* spuse Holm, dând impresia că se adresează tuturor, însă ultimul cuvânt purta adresa celui

---

[9] Bundesnachrichtendienst - Serviciile de informații germane (n.a.).

[10] Vezarat-e Ettela'at va Amniat-e Keshvar - Ministerul Iranian al Securității şi Serviciilor Secrete (n.a.).

căruia îi era destinată observația.

Aflat în capul mesei lungi, fără îndoială, folosită de „gazdă” pentru banchete, îi privi în tăcere, ca şi cum s-ar fi decis brusc să încheie întrevederea aici. Prelungi pauza pentru a-şi turna un pahar cu apă minerală. Multora dintre cei prezenți li se părea că şeful pe operațiuni al CR nici nu mai avea ce să le spună. Că era pe cale să le ceară să-l înlocuiască cu altcineva.

— Singura posibilitate a rețelelor teroriste de a schimba informații fără ca acestea să fie detectate şi descifrate este folosirea calculatoarelor cuantice.

Asistența rămase tăcută, superagenții superserviciilor secrete dând impresia că se pierd, rând pe rând, din convoiul lui Holm, ca o ariergardă care se dezintegra măcelărită de inamic.

Majoritatea celor aşezați în jurul mesei ar fi preferat ca discuția să fi atins subiecte familiare lor: capii de rețea cunoscuți, „materiale”, COMSEC *(Communications Security)* sau Combinația[11]. Se ştiau unele detalii tehnice, cum ar fi faptul că explozivii folosiți au fost de acelaşi tip peste tot, că niciuna din camerele CCTV de la locurile

---

[11] Combinația constă dintr-un complex de măsuri elaborate după o concepție tactică bine conturată, bazată pe particularitățile specifice fiecărui caz, prin exploatarea cu discernământ şi profesionalism a circumstanțelor, împrejurărilor şi informațiilor existente într-un caz aflat în curs de soluționare (n.a.).

atacurilor nu furnizase vreo imagine suspectă, softul de recunoaştere facială nu depistase nici măcar o singură persoană suspectă care să fi fost prezentă acolo în momentul atacului, în afara delincvenților aflați în mod obişnuit pe străzi. Li se părea că Holm divaga, fascinat de calculatoarele lui cuantice, poate chiar copleşit de admirație pentru triumviratul din tainițele CR, având nume atât de romantice şi groteşti.

— Atunci când legi doi fotoni, unul la Londra şi altul la Berlin, îi foloseşti ca să transmiți cheia unui cifru cuantic, prin criptare fotonică. Dacă fotonul tău din Londra este interceptat, cel partener înregistrează asta, iar Berlinul abandonează cheia. Totul se petrece instantaneu, în deplină siguranță, continuă Holm.

COMSEC. Un domeniu ceva mai familiar pentru toți comesenii.

— Nu cumperi un computer cuantic de la Radio Shack, comentă unul dintre cei doi ofițeri de la MI6 prezenți la întrunire. Nu există niciun raport care să sugereze că teroriştii ar dispune de aşa ceva. În plus, îți trebuie oameni şcoliți la MIT, Caltech, London Tech Institute numai pentru a le pune în funcțiune. Mi se pare foarte puțin probabil ca jihadiştii să dispună de calculatoare cuantice. În plus, costurile…

Holm îşi opri privirile asupra lui.

— Există o mulțime de tipi şcoliți la Moscova, rămaşi fără joburi, care s-ar putea înhăma la aşa

ceva, făcu el. IT-ul rusesc nu-i cu nimic mai prejos decât cel occidental. Şi oamenii aceia se vând destul de ieftin. În afară de asta, Lashkar-e-Jhangvi [12] a avut 20 de milioane de dolari la dispoziție ca să inițieze negocieri pentru cumpărarea unui dispozitiv nuclear – noroc că încă n-au reuşit! — aşa că banii n-ar fi o problemă pentru aceşti tipi.

Iar dacă era să se arate vreo bombă umană, un jihadist căruia i se implantase încărcătura explozivă pe cale chirurgicală în cavitatea abdominală, am fi avut între 3 şi 6 secunde să-l localizăm şi să-l neutralizăm înainte de-a ajunge în fața vilei şi de-a detona. Ca orice lunetist de elită, Kolbe ochea la baza nasului țintei. Un glonț pătruns pe acolo în craniu tăia toate legăturile nervoase şi nu mai exista nici posibilitatea unui act reflex. Omul se prăbuşea la pământ ca secerat, fără ultime zbateri în care ar putea fi inclus şi semnalul neural pentru detonarea bombei. Creierul se făcea terci. Adeseori, teroriştii lucrau în tandem: un „catâr" încărcat cu bomba şi controlorul său direct, care declanşa explozia de la distanță. Prunskienne şi BB dădeau acum ocol pieței, străbătând străzile adiacente pe un traseu întortocheat, ca nişte turişti rătăciți şi *en peu grisé,* încercând să localizeze la timp coşmarul

---

[12] Organizație teroristă islamică din Pakistan (n.a.).

ambulant şi să-l elimine. Amândoi aveau asupra lor pistoale cu amortizor şi preferau lovitura dublă: două gloanțe cu vârf concav[13] trase în cap.

În duba echipei de la întreținerea drumurilor, care se prefăcea că lucrează de zor, se afla un scanner pentru frecvențe radio şi aparatura de bruiaj pentru semnalele radio care ar fi putut activa o bombă. Cred că în zona limitrofă vilei comunicațiile merg prost în această dimineață, iar cei care se plâng de asta sunt invitați să mai aştepte până se face o actualizare pentru softul folosit de companie pentru mărirea lățimii de bandă. Pe chestia asta, utilizatorii din zonă se vor trezi folosind, o vreme, o magistrală de mare viteză. Happy End, toată lumea-i mulțumită.

Eu mă cam plictisisem, din poziția mea de observator. Păi, hai să luăm înălțime, mi-am zis.

— Ingo, deschide-mi un canal de transfer pentru imaginile luate de drone. Oricare din ele, m-am învoit eu, înainte să-mi spună Quetz ceva.

Mi-a dat un răspuns neinteligibil. L-am pus pe seama bruiajului reglat de vreunul din zeloşii de la Sécurité Naționale *(Ne confiez pas la sécurité du France a la chance!*[14]*)* aflat în duba municipalității.

— Quetz, dă-mi o dronă, ce naiba! am repetat.

Pe cortexul vizual îmi parveni o imagine din

---

[13] Gloanțe explozive, interzise în operațiunile militare prin Declarația de la Haga, din 1899 (n.a.).

[14] Nu lăsați siguranța Franței la voia întâmplării (n.a.).

exteriorul vilei, semn că ieşise din clădire. Evident, nu la plimbare. Imaginea deveni sacadată, ca şi cum pachetul de date ar fi fost transmis secvențial. Am scos un mârâit de protest. Pentru mine a fost de parcă m-aş fi aflat într-o maşină care se tot rostogolea la vale. N-ajuta la nimic dacă închideam ochii, deoarece oroarea îmi parvenise direct prin nervii optici. M-am deconectat imediat. Am clipit, rezemându-mi capul de perna şezlongului. Contactul brusc cu atmosfera tihnită de pe prispa mea a făcut ca, preț de-o clipă, realitatea banală să mi se pară un fel de reverie, ca o vacanță de vis, *all inclusive.* Gratis. Dar puteam fi şi pe o plajă din Thailanda acum, că tot trebuia să revin în misiune ca observator.

Apoi am bătut uşor în display-ul cutiei frigorifice, pentru că nu se afişase nimic la contact. Îmi arătă temperatura şi conținutul rămas: trei sticle de Timothy Taylor Ale şi una de apă minerală. Am cules sticla de apă, ridicând-o din cutie. Am reintrat în rețea şi chiar atunci imaginea aeriană, panoramică, mă lovi în moalele capului. Surveni atât de brusc, cu o asemenea amploare şi detalii, încât m-a apucat amețeala şi m-am lăsat din nou pe spate în şezlong. Am scăpat sticla pe dalele de gresie, auzind-o cum se face țăndări cu o bufnitură înfundată, ca un zgomot îndepărtat. Imaginea se focaliza rapid şi-am avut senzația că intrasem în picaj cu un avion de pe vremuri. Apoi, peste peisajul cu un drum de țară,

o pădure spre vest, un iaz şi o casă în formă de L, se suprapuse un şir de cifre: 52.591474,1.08360. Cu cât mai multe cifre, cu atât mai precisă poziția. Era localizarea pe grilă a casei mele. Dronele lui Quetz n-ar fi putut trece Canalul Mânecii atât de repede. Erau quadroptere agile, rapide, dar nu supersonice. Am ridicat privirea în sus şi m-am privit drept în ochi. O clipă, am avut senzația bizară că mă decorporalizasem, că trăiam una din acele experiențe tulburătoare din pragul morții, când îi vezi pe doctori adunați în jurul tău, încercând să te resusciteze, iar tu pluteşti deasupra tuturor, inclusiv a ta, şi te întrebi ce naiba ți s-a întâmplat.

— Quetz, ce mă-sa…

Mi-am auzit vocea ca dintr-un difuzor amplasat pe la liziera pădurii Tanglewood. Nu era deloc OK.

— Bill, se târî până la mine glasul stins al cuiva, de parcă tocmai era strangulat prin cine ştie ce gang. Fă în aşa fel încât lui Holm să-i parvină următoarea informație: strada Martovicea nr. 3, Liov, Ucraina. Poziția: 49.835346,24.030366. Acum!

Vorbise din ce în ce mai clar, iar răcnetul din final păru că reverberează în aer, în apropierea mea.

— Să acționeze pentru ce? am rostit, privindu-mă spunând asta.

Mi-am dat seama că strigasem. Imaginea s-a dizolvat pe neaşteptate. Cum eram pe înregistrare,

am făcut o eşantionare a vocii auzite. Nu mai aveam încredere în integritatea rețelei. Totuşi, glasul îmi suna familiar. Tipul nu se recomandase, nu era nici Quetz. Rezultatele analizei vocale mi s-au afişat în centrul câmpului vizual, diagrama dansând pe deasupra gardului care împrejmuia proprietatea în timp ce se derula înregistrarea, iar dedesubt se înşirau elementele de identificare: era vocea mea.

Vocea mea! Adică vorbisem cu mine însumi. Îmi ordonasem să iau legătura cu Holm, cu toate că nimeni nu-l putea contacta direct. Halucinam?

— Quetz!

Era un țipăt de disperare. Atunci când, în plină operațiune, te loveşte o migrenă devastatoare, capabilă să te culce la pământ, unde rămâi încovrigat, ca observator, trebuie să te deconectezi imediat, să-ți faci o injecție cu un vasodilatator puternic şi să chemi salvarea. Nu ştiam ce proceduri se aplicau când intrai într-o conexiune ciudată, cu tine însuți, pe o rețea militară securizată. Însemna că ori ai înnebunit, ori cineva ți-a donat vocea şi se joacă cu tine. În ambele cazuri, nu mai aveai ce căuta în misiune. Am privit, din nou, picajul spre mine însumi, derulând înregistrarea. Wow!

— Ce s-a întâmplat?

Acum era Quetz. Da, Ingo Quetz. Sau poate că nu, dacă au spart codurile de protecție ale rețelei neurale şi au pătruns peste noi, în filmul nostru,

dându-se când eu, când alții. La derută. Tocmai când la Paris, în arondismentul al 5-lea, peste treizeci de oameni se prefac a fi indivizi banali, plictisiți sau încântați de ziua primăvăratică şi de soarele care scălda metropola supraevaluată din punct de vedere sentimental, în vreme ce eu m-am prăbuşit peste mine însumi, mi-am intrat în piele prin pupile, şi – *voilà!*

— Rețeaua a fost compromisă, am rostit.

— Poftim?

— Integritatea rețelei e compromisă, am repetat. Nu am timp pentru detalii, dar fă în aşa fel încât la Holm, da, la marele Holm, să ajungă această informație: strada Martovicea nr. 3, Liov, Ucraina, poziția pe hartă 49.835346,24.030366.

— Cum a fost compromisă?

I-am trimis înregistrarea, împreună cu analiza amprentei vocale cu tot, să se delecteze şi el. Să-l ia durerea de cap şi să decidă el dacă rețeaua a fost sau nu compromisă şi, odată cu ea, întreaga misiune. Începeam să fiu convins că şi întrunirea din cel de-al cincilea arondisment trebuia anulată imediat. Concluzia mi se contura în minte cu aceeaşi lentoare tacticoasă a vacilor bălțate văzute de mine ieşind dintre cețurile coborâte peste districtul Lacurilor Pomeraniei. Mi se părea o ironie cumplită: doar pentru că mă chema William mi-a fost dat să trăiesc un episod ca în „William Wilson", povestirea lui Poe. Numai că acolo unul dintre cei doi Wilsoni moare.

Legătura s-a întrerupt din nou, înainte să-i zic lui Quetz să-şi mişte fundul şi să urce la etaj sau să între pe rețeaua locală şi să introducă adresa pe display sau în tableta lui Holm. Oare ce era pe strada Martovicea, la nr. 3?

— Einstein a numit înlănțuirea cuantică a unor particule subatomice drept o „acțiune îngrozitoare de la distanță", notând că particulele reacționau identic indiferent de spațiul dintre ele, continuă Holm. Contraziceau comportamentul universului explicat de el.

Secretoşeniile Lor schimbau priviri plictisite sau intrigate. Nu veniseră să asiste la un curs rapid de fizică cuantică. Şeful pe operațiuni al CR atinsese o problemă actuală doar când le prezentase posibilitatea ca şi rețelele teroriste să dispună de computere cuantice, să aibă propriile lor *regine, țarine* şi *asasini.* Măcar aşa, comunicațiile lor puteau fi întârziate, îşi imaginau unii, prin simpla încercare de decriptare, ceea ce ducea la anularea cheii din mesaj, iar triumviratul cuantic al CR putea face asta şi de zece miliarde de ori pe zi, dacă era necesar.

Arne Holm părea că le intuise raționamentele, pentru că zâmbi şi adăugă:

— Ca să nu mă întind prea mult, aş mai adăuga că această inseparare, această înlănțuire cuantică poate funcționa şi între particule care n-au

coexistat niciodată [15] . În aparență, rezultatul acestei operațiuni ne permite să pregătim mesajul criptat la Londra înainte ca particula similară de la Berlin să existe măcar. Să zicem că asta ar fi o legătură directă cu viitorul. Experimentul a stabilit-o la un nivel de 100 de nanosecunde, prin superpoziția celor două particule. Cum informația poate circula în ambele sensuri, teoretic am afla cu 100 de nanosecunde înainte ce se va întâmpla. Consecințele la nivel macroscopic…

Erwin Schrödinger fusese destul de revoltat de „interpretarea Copenhaga" a aplicării principiilor fizicii cuantice în viața de zi cu zi, asupra ființelor vii, aşa că a elaborat faimosul său paradox al pisicii. Afirmația lui Arne Frank Holm i-ar fi provocat un atac de apoplexie. Einstein ar fi refuzat să asculte „astfel de nerozii, pentru că axa timpului în acest univers funcționează dinspre trecut spre viitor, nu invers", iar Carl Sagan i-ar fi spus că din „momentul zero, realitatea se împarte în numeroase lumi, cu istorii alternative".

— Povestea-i foarte interesantă, interveni ofițerul BND, Heinz Baumann, şi sunt convins că

---

[15] Experiment efectuat în 2011 la Universitatea Erlangen-Nürnberg, de către echipa de fizicieni condusă de Joachim von Zanthier, în care s-au creat două perechi de fotoni legați cuantic, apoi au fost conectați câte unul din fiecare pereche, legătura originală dispărând, creându-se o nouă stare de inseparare. In cele din urmă, s-a reuşit conectarea unuia dintre aceşti fotoni cu unul care nu mai exista (n.a.).

Hollywoodul ne va trata, în curând, cu un *blockbuster* pe această temă, dacă nu cumva filmul deja rulează anul viitor, dar ne-am adunat aici să discutăm cum contracarăm rețelele teroriste şi ce-am aflat în urma acestor atacuri perfect coordonate, nu despre paradoxurile cuantice. Vă rog, nu ne mai irosiți timpul de pomană cu aceste picanterii gustate numai pe la CERN. Explicați-ne de ce au fost oprite cele trei computere cuantice şi ce impact are această măsură asupra operațiunilor antiteroriste. Mulțumesc.

Holm măsură cu privirea întreaga adunare, iar buzele-i închipuiră urma unui rictus, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva îşi bătuse gura de pomană spunându-le, precum Hamlet, că „între cer şi pământ sunt mai multe lucruri decât pot fi cuprinse cu mintea”. Baumann nu-i era subordonat direct, aşa că nu-l putea chema la ordine pentru atitudine sfidătoare, şi simțea că acesta exprimase o opinie majoritară. Erau oameni de acțiune şi voiau fapte concrete, planuri de luptă la care să se înhame.

— Aş dori să nu mai fiu întrerupt, rosti pe un ton autoritar. Nu suntem într-un club de fani ai simulărilor Specops, să ne permitem dezbateri lejere, la o cafeluță. Să batem câmpii. Dacă ați avut această impresie, puteți pleca acum. Trimitem concluziile în circulara către serviciile secrete de care aparțineți. V-am făcut o scurtă

introducere pe această temă înainte de a vă anunța că *Regina, Asasinul Eteric* şi *Țarina* au descoperit o cale de comunicare cu viitorul. Cu omologii lor din viitor. Numai că, în loc să aflăm dacă am câştigat lupta cu jihadiştii şi alte lucruri interesante, *acolo* par să se întâmple lucruri grave, cu consecințe cumplite aici, generate prin această legătură. Concret: atacurile teroriste par să fie o *superpoziție* de evenimente. Ştiți, rânji Holm scurt, anumite secvențe ale unor evenimente din viitor par să fie transplantate aici, în acest prezent.

— Şi noi le-am oprit, rosti Mark Berthie, pironindu-i cu privirea.

— Pardon?

— Şi noi am oprit computerele cuantice, cele ale CIA, NSA – inclusiv cele de la centrul subteran din Utah – FBI şi cele universitare, explică agentul CIA.

Trimise pe display-ul holografic raportul Departamentului de Securitate Internă care făcea o prezentare a motivelor. Ca de obicei, americanii găsiseră un eufemism criptic: *conectare neautorizată la o entitate cuantică neidentificată.*

— Nu ştim dacă sunt Doppelgängerii lor sau alte entități similare, continuă agentul CIA. Nu ştim nici ce discută între ele aceste computere, însă, dacă atacurile sincronizate cu precizia unui ceas atomic au fost doar un tir de încadrare a țintei, s-ar putea să fim eliminați ca alternativă a istoriei prin alte acțiuni. În interpretarea tezei lumilor

multiple a lui Hugh Everett[16], fiecare eveniment este unul de răscruce, din care se desprind alternative. Nu ştim când trecem de această „răscruce“ şi cum se va fi modificat viitorul pe această cale.

Mark Berthie îşi întoarse privirea spre Holm.

— Presupun că sunteți autorizat să ne spuneți ce s-a întâmplat după decuplarea calculatoarelor cuantice, în acelaşi moment, pe ambele maluri ale Atlanticului, îi zise americanul.

Ambasada SUA nu-i trimisese niciun înlocuitor. Acum era clar de ce. Judecând după pungile de sub ochi şi cutele adunate pe costumul său ca pe o piele de şarpe aproape de năpârlire, Berthie era doar un tip îngrozitor de obosit, însă nu insignifiant. Starea în care se afla mai spunea ceva: America îl considera de neînlocuit. Însă cimitirele erau pline de oameni de neînlocuit, iar Mark Berthie mai avea lipit pe umăr plasturele energizant aplicat în scram-jetul de Paris.

Holm dădu din cap.

— M-ați grăbit puțin, constată el. Da, s-a ajuns la un acord urgent, atât cu China, cât şi cu Rusia, ca toate computerele cuantice să fie oprite în acelaşi moment. Credem că în acest fel interzicem

---

[16] Fizician american, primul care a propus interpretarea „lumilor multiple” în fizica cuantică. Această teorie implică existența reală a tuturor „istoriilor alternative" sau „viitoruri", fiecare reprezentând o lume sau un univers paralel (n.a.).

alte superpoziții sau ce-ar putea urma. Nu ştim încă dacă şi jihadiştii sau alte terțe părți dispun de astfel de maşinării devenite apocaliptice în ceea ce priveşte această versiune a istoriei. Domnilor, în acest moment, principala misiune a serviciilor pe care le reprezentați este să aflați exact acest lucru: dacă mai există computere cuantice în funcțiune. Prezentul şi viitorul nostru depind de existența unui singur *qubit* aici, înlănțuit de altul din viitor.

Holm se uită pe display-ul holografic. Proiectă o imagine a unei frumoase galaxii în spirală, poate geamăna Căii Lactee.

— De fapt, de asta depinde existența întregului nostru univers.

Am intrat în casă şi mi-am pregătit un pahar de scotch din bar. Mi-am privit mutra în oglinda de acolo: aveam ochii injectați, ca şi cum aş fi sărit cu paraşuta fără ochelarii de protecție sau aş fi tras toată noaptea la măsea într-un birt plin de fum de țigară, cum vedeai prin filmele clasice.

Am ridicat paharul.

— *Cheers!* mi-am urat, dând scotch-ul peste cap.

Am simțit tăria vicleană a băuturii când un avertizor m-a anunțat că eram apelat în rețea. Am redeschis comunicarea, nu fără o anume ezitare. Nu prea mai aveam chef să discut cu mine însumi sau cu oricine o fi fost cel ce dădea buzna peste

mine din cer senin.

Era Quetz. Imagini exterioare de la Paris. Modificase setările pe canalul video să apară ca şi cum discutam printr-o tabletă. Cred că ținea foarte mult să-l văd la față. Părea destul de iritat când mi s-a adresat.

— Mi-ai trimis două minute de înregistrare în gol. Purici, mă anunță. Bill, decuplează-te cu totul de la operațiune şi odihneşte-te. Nu ți-am spus de pomană să pleci în concediu. Eşti surmenat. Du-te şi tu într-un loc cu mult soare, gagici şi chefuri pe plajă.

— Zicea că Holm trebuie să afle de adresă. Mai mult nu mi-a spus.

— Bill, poate ți s-a părut. N-ai înregistrat nimic despre asta, doar zgomot de fond. Niciunde nu apar alerte de penetrare a rețelei noastre.

Avea impresia că-şi pierde vremea cu mine, în timp ce Parisul stătea pe un butoi cu pulbere mai mare decât cel pe care şedeau Bourbonii înainte de Revoluția Franceză.

— Nu te vede? m-am adresat oglinzii.

— Te-ai țicnit? m-a repezit Quetz, tot mai iritat. Despre ce tot vorbeşti acolo?

Moşul clătină din cap.

— Nu. Nici nu-i indicat să se întâmple aşa ceva. În momentul în care intervine un observator, legătura dispare pentru vecie. Întregul sistem colapsează. E ceva ce ține de insepararea cuantică.

De fapt, dacă te luai după moşul din oglindă, conturat destul de vag, ca o reprezentare malefică a oglinzii fermecate din poveste, întreaga lume stătea să sară în aer. Efectul suprapunerii mutrei lui peste a mea, în imaginea tulbure de pe dreptunghiul de sticlă, îmi producea deja dureri de cap. Eram eu, peste 30-40 de ani. Păr cărunt, tuns perie, o față pe care se unduiau ridurile, un ochi învinețit.

— Dacă ceea ce văd este viitorul meu, e cam nasol. Măcar ajung comandant? Sau mă mută la arhive?

— E o versiune a viitorului care nu ne place deloc, a glăsuit William Wilson. Încercăm acum să punem realitatea pe un alt curs. Este ceea ce numim noi, aici, *Incidentul Zero*. Trebuie să interveniți la Liov pentru a-l putea dezasambla. Altfel, consecințele vor fi îngrozitoare. Repetă asta pentru Quetz. Iar el să-i spună lui Holm.

Mi-a plăcut cum mă făcea el părtaş (complice?) la definirea propriului meu viitor, ca să n-ajungă monoclit şi hăituit. Asta mi-a amintit de un alt Wilson, Bob Wilson, dintr-o povestire de Heinlein, care se vizitează pe sine însuşi, venind din viitor, pentru a închide o buclă temporală. M-am înfiorat. Se părea că mi se întâmpla chiar mie. Antrenamentul meu nu avea nicio soluție pentru asta. Niciun manual nu preciza ceva.

— Alege o suprafață de reflexie mai mare, m-a povățuit el. Aşa, rezoluția imaginii va creşte.

Mi-am amintit, ca prin ceață, de nişte teorii pomenite de buna mea amică, Laura Stevens, după ce văzusem împreună *Groundhog Day:* „Dacă faci cea mai mică modificare a condițiilor inițiale, situația paradoxală nu se va întâmpla.”

Laura susținea că fiecare dintre noi trăiam în propria noastră *Groundhog Day,* repetându-ne la nesfârşit tiparele zilnice, pentru că efectele deciziilor şi acțiunilor noastre nu apar şi în ziua următoare, iar cea de ieri este „uitată”.

— Mai bine nu. Ştii că nu-mi place să mă privesc pe tot felul de oglinzi şi oglinjoare, cu atât mai mult acum, când vii cu un fățău aşa de nasol.

M-am întors cu spatele spre oglindă. Să nu mai văd decât banalitatea sufrageriei. Acuarelele spălăcite, atârnate de Ella pe pereți. Păcat că nu şi le luase cu ea. Mi-am oprit privirile pe peisajul riveran, cu sălcii gârbovite pe malurile râului şi barca în care el trăgea la rame, iar ea se ținea sub o umbreluță uşor înclinată în spate. Fiind acuarele, nu-ți ofereau decât linii vagi. Culoare. Pictorul te lăsa pe tine să-ți imaginezi detaliile.

— Du-te şi te culcă, Bill, sau mai bine mergi la cârciuma cea mai apropiată, bea nişte halbe cu moşii din sat, joacă „darts”. Nu mă mai aburi, interveni Quetz. Te-am scos de-aici.

M-a zburat din rețea. Vorbisem, tot timpul, subvocal şi ascultase partea mea de dialog, replici dintr-o piesă abstractă, pentru care nu avea cheie. Dar nici că-i păsa. A constatat că, în aparență,

unul dintre observatorii lui o luase razna şi-i blocase accesul operativ, fără prea multe discuții.

Nu mai aveam niciun canal de contact, peste tot am dat semnalul de criptare. Nici imagine, nici sunet. Incidentul va fi menționat în dosarul meu, alături de nota mea explicativă, şi cred că mă aştepta o şedință de evaluare psihologică. Am oftat, pentru că singurul birt disponibil, La Țestoasa şi Bețivul, se afla la vreo şase mile distanță, iar moşii se uitau întotdeauna chiondorâş la mine când intram. Li se părea că trag cu urechea la discuțiile lor mormăite peste halbele de Real Ale, la văicăreala lor eternă despre pensiile mici şi calitatea programelor BBC şi la depănarea amintirilor despre cât era de bine pe Costa del Sol, când aveau şi ei bani de concedii în Spania. Îți era imposibil să ți-i imaginezi alergând la chefurile destrăbălate de pe plajă, la apusul soarelui, făcându-se mangă, dormind pe băncile de pe faleză, trezindu-se doar ca să borască aplecați peste marginea băncii. Moşii satului se mişcau acum la fel de repede ca țestoasa de pe firmă, iar Bețivul era un personaj care semăna cu Jimmy Savile[17]. Cel mai mult mă urau când

---

[17] Prezentator de televiziune, DJ, personalitate media, deținător al Order of the British Empire; după moartea sa, la 29 octombrie 2011, au ieşit la iveală numeroase acuzații de viol şi agresiune sexuală, rezultate cu un megascandal care a zguduit societatea britanică, Savile fiind considerat cel mai rapace agresor sexual din istoria modernă a țării (n.a.).

băgăm în tonomatul Wurlitzer jetoane cumpărate de la bar (erau fise vechi de 5 pence, găurite la mijloc cu un dispozitiv laser) şi localul se umplea de glasul ruginit al lui Wes Meghee, cântând *Heat of the Highway.*

Unul dintre ei mi-a spus odată, privindu-mă îndelung:

— Te ştiu de la Hereford[18], băiete.

De atunci, n-am mai călcat niciodată pe acolo.

M-am întors spre oglindă. *Old Boy* era tot acolo. Mă privea cu un aer răbdător, ca şi cum ar fi ştiut ce voi face şi se cam plictisea. Desigur că ştia. Ca în orice paradox temporal cumsecade, bazat pe interacțiunea cu propriul său eu din trecut, cel din viitor ştie ce urmează şi încearcă să-l manipuleze pe celălalt sau să-l avertizeze asupra unui fapt iminent. Legenda spune că, uneori, tocmai avertismentul conduce spre momentul pe care cel din viitor vrea să-l evite.

— Holm nu mai este o opțiune, nu acum, am adăugat. N-ai cum să ajungi la el prin mine. Ce se petrece pe strada Martovicea, la nr. 3, în Liov? Iar au furat vreun butoi cu murături? l-am luat în băşcălie.

— În clădire se află un laborator, amenajat în pivniță, unde funcționează un calculator cuantic, neinclus în Protocolul de la Malmö. Existența sa este total necunoscută Occidentului, prin

---

[18] Baza de antrenament a SAS (n.a.).

eforturile Kievului de a-l ascunde, cu toate că Ucraina a fost acceptată în UE. Este unul fotonic. Întreaga şandrama este sub controlul KGB-ului ucrainean. Vizavi se află o secție de poliție, dar de fapt este un detaşament special de intervenție, a continuat moşul.

Apoi mi-a aruncat o privire gravă, solemnă, cum trebuie să fi avut şi Abraham Lincoln la rostirea celebrei sale vorbe de duh: „Când ai ajuns la capătul funiei, fă un nod şi rămâi atârnat.” Îl aveam în câmpul meu vizual, dar nu era mai credibil decât o fantasmă. Am decis să-i spun Celălalt William. Aş fi vrut să stăm la taifas şi să-mi povestească dacă, până la urmă, viața a fost mai blândă cu mine. Judecând după riduri şi ochiul învinețit, cred că nu. Totodată, îl simțeam cum mă învăluia, încercând să mă manipuleze.

— Şi?

— Norocul tău că nu va trebui să intri tu şi să stângi lumina acolo.

Celălalt William făcea parte dintr-un alt univers şi avea tupeu cu carul. Dar acel tupeu brutal şi repezit pe care ți-l dă frica. În plus, părea dominat de o nelinişte de om care se ştie hăituit, căutat de vânătorii de capete, şi nu era sigur de ascunzătoarea aleasă. Privea adesea la dreapta, de parcă s-ar fi aşteptat, dintr-o clipă într-alta, să se deschidă iadul din partea aceea sau măcar să se trântească uşa de perete.

Arne Frank Holm servi masa de prânz la restaurantul hotelului din Ile de la Cité, în buricul Parisului. Îşi mâncă tacticos friptura cu cartofi natur, bău o cafea şi urcă în cameră, strecurându-se, şters şi anonim, pe coridorul de la etajul zece. În baza de date a oaspeților din hotel figura drept *monsieur* Andreas Sorenssen, cetățean danez. Introduse cardul de acces în fanta uşii, păşind apoi pe hol, în timp ce camera îl salută cu voioşie, de parcă s-ar fi pregătit să-l anunțe că era cel mai nou câştigător al loteriei Euromillion. Prin peretele exterior, din sticlă blindată, al camerei de hotel, Holm putea vedea cele două turle ale Catedralei Notre Dame şi, parțial, Piața Papa Ioan Paul al II-lea. Înaintă în camera vastă. Ingo Quetz se ridică în picioare din fotoliul pe care-l ocupase. Holm dădu din cap şi-şi lăsă sacoul pe pat.

— Parc-ai fi un asasin plătit, Quetz. Sper că nu te-a văzut nimeni intrând aici.

— Au existat unii pentru care mutra mea a fost ultima imagine de pe lumea asta, rosti Quetz.

Holm îşi permise un mic zâmbet sarcastic.

— Bieții oameni, comentă el. Acum, dacă mi-e hărăzit să supraviețuiesc întâlnirii cu tine, înseamnă că ai ceva teribil de important să-mi raportezi, ceva urgent şi care nu s-a putut transmite pe canalele oficiale. Ard de nerăbdare să aflu despre ce-i vorba.

Se trânti în fotoliul de lângă masa-ecran-tactil, indicându-i lui Quetz să ia loc.

— Aşadar?

— Unul dintre oamenii mei de teren a fost abordat azi, într-o manieră cam ciudată, pentru a i se transmite o informație pentru dumneavoastră.

Holm îşi arcui sprâncenele, ajungând la o expresie de mirare, amestecată cu o nuanță de agasare, semn că nu-i plăcea ideea de a fi căutat prin mijloace obscure, pentru a i se transmite mesaje de taină.

— Şi care-i mesajul?

— Este vorba de o adresă pe care unii dintre noi o cunosc foarte bine: strada Martovicea nr. 3, Liov, Ucraina, coordonatele pe grilă 49.835346, 24.030366.

Quetz se gândi că erau o mulțime de oameni care l-ar fi întrebat rânjind: „E vreun tractir?” Holm rămase, pe moment, cu privirea pierdută în peisajul urban, vizibil prin peretele de sticlă, apoi întoarse capul spre ofițerul său operativ.

— Cum singurii noştri codificatori capabili să trimită un mesaj imposibil de descifrat de celelalte servicii nu mai sunt disponibili, trebuie să mergi tu la Kiev să le spui să-l oprească, rosti Holm. Nu ne permitem să lăsăm ca America, India sau China să-l descopere şi să ia măsurile pe care le cred ele de cuviință. Plus scandalul scandalurilor…

— Mă gândeam şi la prăbuşirea credibilității europene, la desființarea automată a Comandamentului Reunit…

— Ar fi multe cioburi de adunat, Ingo, făcu

Holm.

Odată, în timp ce dezamorsam o bombă cu detonator logic, capabil să declanşeze explozia şi dacă mutai numai un atom din schema maşinăriei infernale, privirea mi-a căzut pe o suprafață netedă, care-mi reflecta ochii. Aveam pupilele micşorate, ca un vârf de ac, şi sub ochi se întindea umbra unor cearcăne, inexistente atunci când goneam spre locul intervenției. Mi se făcuse frică. Numai un dement ar putea spune că nu-i e frică în asemenea circumstanțe. Am văzut la William Celălalt aceeaşi privire atunci când m-a întrebat „Şi?”. Aşa am hotărât să-i spun William Celălalt, pentru că William cel Tânăr suna ca un nume de benzinar într-o rezervație indiană de prin Nevada.

Ceea ce se întâmpla era o materializare a fenomenelor pe care unii fizicieni le numeau „curbe temporale închise”. Grație curbei temporale, puteai interacționa cu propriul tău trecut, cu tine însuți, fără riscurile paradoxurilor iscate de ideea ciudată de a-ți ucide bunicul. Conform teoriei, curba temporală te ducea într-un regim de postselecție, un fel de „Les jeux sont faits, rien ne va plus”, când apăreau tot felul de fluctuații cuantice care împiedicau apariția unor paradoxuri. De exemplu, exact glonțul cu care trebuia să-ți omori strămoşul sau propria ta versiune din trecut nu percuta la momentul respectiv sau îl abătea ceva de la țintă. O

interdicție mai elaborată apărută în postselecție făcea să afli că bunicul tocmai ieşise din casă, iar tu nu-l puteai lichida. Întregul univers, cu toate forțele sale, conspira împotriva ta. Dar astea erau nişte concepte teoretice.